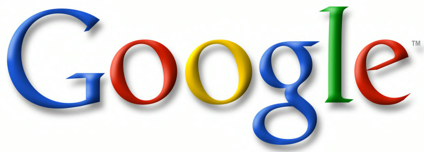
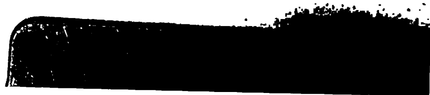

Google

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,“

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Syvende Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1850.

Indhold af syvende Bind.

M a r i a.

„Ritter, treue Schwesterliebe
„Widmet euch dies Herz."

Schiller.

Første Capitel.

I et lille, beskedent Huus paa Toldbodveien sad i et simpelt, men yderst reenligt og hyggeligt Værelse et ungt, smukt Fruentimmer med sine to faderløse Stedbørn, en Dreng paa ti og en Pige paa fire Aar. Det var i Skumringen, Dagen før Juleaften; gjennem de halv tilfrosne Ruder blinkede Stjernerne allerede ind i den lille Stue, medens Kakkelovnsilden med sin røde Flamme oplyste Marias milde, fine Skikkelse og det blomstrende Barn, der sad ved hendes Fødder. Med sit Strikketøi i Haanden, men det tankefulde Ansigt vendt mod Vinduet og den stjerneklare Himmel, sad hun, som det syntes, hensunken i stille Betragtninger, imedens den lille Lise sad paa Knæe paa Gulvet og smaasnakkede med to af Papiir udklippede Dukker, som hun opstillede paa Skammelen ved Moderens Fødder. Ved det ene Vindue stod Victor og søgte med sin Aande og sine Hænder at optøe en Rude, for bedre at kunne see ud paa Gaden.

Efter en lang Pause lød endelig Marias melodiske Stemme: „Lille Victor! gaa nu fra Vinduet, at jeg kan trække Gardinerne sammen og tænde Lys; jeg har ikke Tid til at lade mit Sytøi hvile længer." Victor adlød strax, men kastede dog endnu et Par længselfulde Blikke til Gaden, idet han sukkede: „Jeg stod og

ɔr jeg længes
Lys i en P —
n lille L
r hei
or
ol, n.
Moder! troer
em med til dig?"
nilende: „Jeg haaber
„Ritter, treue
„Widmet en
s paa det?" — „Nei!
Den Dame, som skal betale
e gaaet ud eller have Forfald;
n ifald hun er ude, saa kan jo
Pige bringe Regningen til Damen
kan vi endnu faae Penge tidsnok, til
e det Juletræ istand, som du har lovet os,
Jo det mener jeg vel, vi kan. Men min gode
letræ bliver meget tarveligt ialfald." — „O!" raabte
jeg dog en lille Dukke, der ikke er flad, saadan som
s Madammer." — „Og jeg", udbrød Victor, „jeg
Farvelade, Papiir at tegne paa og Sortkridt og Blyant.
jeg kun maa tegne, saa er jeg lyksalig! Det forstaaer
Juletræ med smaa Lys, Kager og Æbler er heller ikke at
O mit Hjerte slaaer af Glæde!" — „Ja mit med!"
Lise. Maria trak den lille Pige hen til sig og kyssede
hende, medens hun slog den anden Arm om Victor og sagde til
ham: „Kjære Victor! Du har været flittig i Skolen, du er en
god og fornuftig Dreng, og jeg vil være ligesaa glad, som du
og din lille Søster, ved at kunne glæde jer paa den hellige og
skjønne Juleaften; men seer du, den hele Rigdom, vi haabe paa,
er syv Rigsdaler; af dem vil jeg anvende de fire til vor Jule-
glæde, det er næsten mere, end jeg kan gjøre, og for fire Rigs-

daler faaer man ikke meget prægtige Ting. Den femte er bestemt til en Kaffet til dig, som du trænger til." — „Fem Rigsdaler! ja det er jo grumme mange Penge. Men kan du undvære saa mange? Saa eier du jo kun to Rigsdaler igjen!" — „Jo vore daglige, nødvendige Udgifter kan jeg nok bestride dermed til Dagen efter Helligdagene, saa venter baade Jomfru Holm og jeg at faae nogle Penge ind, og medens jeg broderede Pelerinen til den Dame, som Jomfru Holm informerer, saa fornøiede jeg mig ved den Tanke, at Indtægten var bestemt til mine Børns Fornøielse i Julen, og Jomfru Holm har ogsaa Penge tilgode for noget Arbeide, som hun vil anvende til et lignende Brug i den Familie, som hun omgaaes saa meget."

„Der er hun! Gud skee Lov! der er hun!" raabte begge Børnene og fløi hen imod en høi, tør Figur, som idetsamme treen ind ad Døren, indsvøbt i en mørk Kaabe, med en sort Hat ned for Ansigtet. „Bedste, gode Holm! hvad har du til os? Hvad bærer du der?" udbrød den lille Lise, medens Victor, mere beskeden, indskrænkede sig til med sine Blikke ligesom at sluge den Indtrædende. „Afveien, afveien, I Smaakreature!" sagde Jomfru Holm: „Lad mig dog komme ind i Stuen. See her! Det, jeg bringer, er en Julekage til to Mark. Den er ikke meget stor; men Vorherre veed, at jeg har givet min sidste Skilling ud for den, thi Noget, synes mig, maatte jeg dog have med her hjem, og desværre!" — tilføiede hun med sagtere Stemme, idet hun henvendte sig til Maria, — „forresten kommer jeg tomhændet. Frøken Emma var ikke at faae itale, hun lod sige, at hun ikke havde Leilighed til at brodere med mig idag. Jeg bad Tjeneren gaae ind til hende igjen og sige, at jeg heller ikke kom for at give hende Time iaften, men for at vise hende de Mønstre, hun havde forlangt, og bringe hende Pelerinen, som hun havde hastet saameget med; og at jeg udbad mig blot et Øieblik at maatte tale med hende. Men hun lod svare, at hun

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Syvende Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1850.

BIBLIOTHECA·BODLEIANA
DOMINUS ILLUMINATIO MEA

Indhold af syvende Bind.

Skjøndt det allerede var Børnenes sædvanlige Sengetid, nænnede hun dog ikke at forstyrre dem, og de to stræbsomme Veninder, der satte sig til deres Arbeide, talede imidlertid med hviskende Stemme.

„Der er,“ sagde Maria, „Noget, jeg veed ikke selv, hvad jeg skal kalde det, — en Tanke, en Forestilling, som i mørkere Øieblikke ofte har oplivet mig. Det forekommer mig nemlig, som om der altid, naar noget Ubehageligt mødte og forstemte mig, strax var en lille Trøst i Nærheden, som ganske uventet opreiste det synkende Mod. Med Undseelse maa jeg bekjende, at mangengang kunne ubetydelige Ting gaae mig nær til Hjertet, som for Exempel iaften. Børnenes Sorg over deres feilslagne Forhaabninger; Victors Yttring, at Jesusbarnet gik vor Dør forbi, satte mig ret i et sørgmodigt Lune; og jeg er ligesaa barnagtig som de Smaa, thi denne Hund, der forfulgt og vildfarende har taget sin Tilflugt til os, glæder mig næsten ligesaa meget som dem; ja det forekommer mig, som om den var sendt os af en usynlig Trøster, paa det at ogsaa vi skulde have noget uventet Behageligt i Julen.“ — Jomfru Holm rystede smilende paa Hovedet: „Ja da vilde saadant et stort, graadigt Bæst kun være en slet Lykke i vor lille Huusholdning, om vi skulde forblive belæssede med den.“ — „Ja, det forstaaer sig,“ svarede Maria undseelig: „men jeg mener ogsaa blot, at iaften har den været os en kjærkommen Gjæst.“ — „Ja den Hund vil nok blive efterlyst i Avisen; der er vist en stor Sorg for dens Tab der, hvor den har hjemme, men forresten, kjære Fru Blume, saa vil jeg af Hjertet ønske og troe, at Gud vil sende Dem uventet Trøst og Hjelp, hvergang De er sørgmodig; thi det fortjener De vissélig. Man kunde gjerne gaae hele Landet rundt og lede med Lygte, uden at finde et ungt Fruentimmer paa fire og tyve Aar, der havde Deres Dyder og Tænkemaade og som var saadan en mageløs Stedmoder. Det siger jeg ogsaa de mange Steder, jeg saadan

BIBLIOTHECA·BODLEIANA·

i a.

Maria.

var ogsaa fortrædelig stemt, da jeg kom hjem. Jeg kan ret ærgre mig over saadan en tossæt Tøs, som denne Frøken Emma. Saadan En er, som om hun meente, at hun var ophøiet over menneskelig Modgang og Trang, og at Touren aldrig kunde komme til hende. Fordi hun ikke gider reist sig eller forlade sit Selskab i et lille Minut, som der behøves til at gaae ind i en anden Stue og lukke sin Pengeskuffe op og i, saa lader hun en stakkels Arbeider gaae med et tungt Hjerte til et øde og tomt Hjem. Saadan En græder mangengang, fordi hun ikke faaer den Stads, hun har bestilt til en Aften, naar hun skal pyntes, og synes, at man kunde gjerne sidde oppe om Natten for at skaffe hende den færdig; men at Den, der har siddet oppe om Natten og træллet for hende, ikke skal gaae grædende fra hende, det tænker saadan En ikke paa." — „Ja kjære Holm! Det er Tingen: Man tænker ikke derpaa. Dersom Nogen gjorde en Pige, som denne Frøken, opmærksom paa det Onde i hendes Opførsel, saa gjorde hun sig vist ikke mere skyldig i denne Uret. De saakaldte Lykkelige kjende Livet kun halvt, altsaa leve de virkelig ogsaa kun halvt, og vi Andre, som kjende baade Modgang og Medgang, som strax i vort eget Indre fornemme og forstaae hvad Andre føle, vi ere i Grunden de Lykkelige, thi vi have, i den rette Forstand, levet, inden vi døe. Men denne unge Pige, om hvem vi her tale, har De dog tilforn rost, synes mig. De har sagt, at det var en Fornøielse at lære hende." — „Ja det er sandt nok, hun har Genie til at brodere og finde paa mange Slags Forandringer i sit Arbeide, og Alt, hvad hun begynder paa, det kan hun strax komme godt fra. Men der er dog Noget i Det, som Huusholdersken forleden sagde til mig: Hun har ikke Forstand paa det Nødvendigste; hun veed neppe, at man koger Suppe paa Kjød, eller kan see, om der ligger fingertykt Støv i hendes Stue. Sommetider sidder hun og græder, Ingen veed hvorfor, og hun veed det ikke selv; til andre Tider er hun som en vild,

gal Dreng. Den Dag, sagde Huusholdersken, havde der været et stort Spektakel. Frøkenen var faret om paa Gulvet og havde væltet Bordet foran sin Fader og spildt al hans Tobak, som stod i et stort Glas, og da Manden blev gnaven derover, fløi hun hen og løftede den lille Paryk, han gaaer med, af hans Hoved, satte den paa sin Fod og dandsede med den, til den saae ud, saa Gud sig forbarme. Der vare unge Herrer tilstede, de loe af alle Kræfter; men den gamle Etatsraad blev vred og lukkede sig inde i sin Stue. Han gjør ellers en Afgud af hende; men alligevel ønsker han nok, at blive af med hende og at faae hende vel gift. Der er en ung Mand, en Søn af en Oberst, som kommer der i Huset; han, vilde de nok gjerne, skulde frie til hende. Han eier et Gods ude i Sjælland, som han har arvet efter sin Onkel; men han er for nærværende Tid her i Byen. Forresten siger Huusholdersken: „„Det var Synd, at hun skulde faae ham, han er meget for god til hende, det var bedre, hun fik hans yngre Broder."" — Jeg har seet dem alle Tre. Obersten er en deilig Mand, det er han, han seer endnu ganske ung ud, og har et Væsen, som er ubeskriveligt, saa behageligt. Ingen af Sønnerne er saa smuk, som Faderen. Det var dem, som vare oppe hos Etatsraadens i Eftermiddags, da jeg var der; derfor kunde Frøken Emma nok ikke komme fra Stuen."

Maria, der allerede længe havde tabt Traaden i denne Samtale, reiste sig nu for at vække Børnene. Jomfru Holm kaldte Pigen ind, gav hende meget vidtløftig Besked om det Pengebrev, der næste Morgen skulde hentes hos den føromtalte Frue, og sagde derpaa Godnat. Da Børnene bleve vækkede tilligemed deres firbenede Sovekammerat, strede de om, hvem af dem der om Natten skulde nyde den Lykke at have den liggende i sin Nærhed. Marias Dom gjorde Udslaget til Gunst for Victor. Lille Lise sov i Moderens eget Sovekammer, Victor derimod i et lille Kammer indenfor dette, hvor der ikke var mere Plads,

ind til hans Seng, en Stol og et lille Bord, hvilken sidste blev flyttet ud for at give Rum til den store Hund, hvis Natteleie blev den anviist paa et Tæppe, som Victor bredte udenfor sin Seng. Inden han gik til Ro, sagde han: „O kjære Moder! hvor du dog havde Ret! Dette har været en saa deilig Juleaften, at jeg slet ikke tænker paa den imorgen.“ Flere Gange i Nattens Løb vaagnede Drengen og rakte Haanden ud til Hunden for at overbevise sig om, at den ikke var borte, eller at den hele Lyksalighed kun var en Drøm.

Silbig næste Middag kom Jomfru Holm ilende hjem med en Adresseavis i Haanden og raabte: „Hvad sagde jeg! her staaer Hunden efterlyst. I kan selv see, at det er den, der er ingen Tvivl om det! Den har været borte i mange Dage; der loves fem Rigsdaler i Douceur til Den, som bringer den. See, det er din Lykke, Victor! saa kan du endnu faae Juletræ iaften. Hunden lyder Navnet Tiger, staaer der. Lad see! Tiger ... Tiger ... See der kommer den strax.“ — „Ak“ udbrød Victor, „hvem kunde falde paa det? Er det et passende Navn til det fromme Dyr? Jeg har prøvet alle de Hundenavne, jeg vidste. Men der behøves intet Navn til den lydige Hund. Den kom ved mindste Vink. O Tiger! Tiger! gode, rare Dyr!“ Med disse Ord omfavnede han Hunden med Taarer i Øinene. „Men Dreng! er du fra dig selv?“ raabte Jomfru Holm: „Jeg troede at gjøre mine Sager saa godt og glæde dig. Derfor løb jeg hjem med Avisen og skyndte mig noget umaneerligt, da det er silde og snart bliver mørkt.“ — „Ja mange Tak, gode Holm! men jeg vilde saa grumme nødig miste den Hund.“ — „Gud frie mig! da vil du dog vel ikke forholde Folk deres retmæssige Eiendom? Det tør du heller ikke.“ — „Nei kjære Victor! det tør du ikke,“ gjentog Maria: „Saasnart vi have spiist, maa Hunden sendes hjem.“ Victor vendte sig bort for at skjule sine Taarer. „Men derimod faaer du fem Rigsdaler,“ sagde Jomfru

Holm! „saa kan du endnu faae kjøbt dig en Farvelade og det Øvrige, som er dig lovet, paa Juletræet nær, thi det bliver vel for silbigt; men Lys og Kager kan I nok faae, Børn." Maria tog Jomfru Holm lidt tilside og hviskede: „Jeg synes, det er saa underligt at modtage Penge for at bringe Folk deres Eiendom; det bør man jo gjøre for Intet." — „Ih Gud forbarme sig!" udbrød Jomfru Holm: „Det er da ikke værdt at være saa fornem eller at vænne Victor til saadan en honnet Ambition. Det var jo ogsaa Synd mod Børnene. Lad nu de Stakler faae deres lille Juleglæde!" Maria rødmede, men taug, og saasnart det tarvelige Middagsmaaltid var endt og trolig deelt med Hunden, lavede Victor sig til selv at bortføre sin Gjæst, i hvis Halsbaand han bandt sit Lommetørklæde. Den Glæde at skulle gaae hele Byen igjennem med sin dyrebare Fange syntes at trøste ham noget for dens Tab; det var, ligesom om han følte sig stolt af at have det store Dyr saaledes i sin Magt. Da det imidlertid var blevet mørkt, fik Stine Befaling til at følge med til det langt fraliggende Huus, som Avisen betegnede, og derpaa at følge Victor til de Boutiker, hvor han kunde indkjøbe de ham og Lise lovede Sager, hvortil det blev ham tilladt at anvende den hele Sum af de forventede fem Rigsdaler. — Sorg og Glæde strede i Drengens Sjæl. Medens Jomfru Holm vidtløftig forklarede ham og Pigen, hvorhen de skulde vende deres Skridt for at gjøre det bedste Kjøbmandsskab, saae han paa hende med glædedrukne Øine; men derpaa vendte han sig til Hunden, og strax blev hans Ansigt inderlig sørgmodigt. „Ak!" sagde han, „kjære Tiger! hvem veed om vi sees mere i denne Verden!" Han stod lidt og betragtede Hunden, medens denne paa sin Side med logrende Hale ogsaa fæstede sine Øine paa hans. „See, hvor rørende den seer paa mig! den veed, at den siger mig Farvel. Kunde jeg dog tegne den saaledes!" raabte han og greb i en Hast en Blyant og udkastede med faa Træk dens Billede paa en bred Kant af Adresse-

avisen, som laae paa Bordet, og endelig, efterat baade han og Lise med mange Taarer havde kysset det kjære Dyr, og ogsaa Maria havde taget en venlig Affked med det, beqvemmede Victor sig endelig til at tiltræde sin Vandring tilligemed den unge Stine, der med ungdommelig, hjertelig Latter havde bivaanet hele denne rørende Scene.

Jomfru Holm lavede sig nu ogsaa til at gaae, men vendte tilbage med travle Miner og sagde: „Hør, denne Dag er bestemt lykkelig. Der er blevet bestilt meget Arbeide hos os, som jeg skal fortælle Dem om imorgen, naar jeg faaer bedre Tid. Dog maa jeg strax levere Dem dette Broderie, som De nok seer skal blive en Sofapude, der er begyndt; men Fru Sørensen, som den tilhører, er kjed af den allerede, og gider ikke syet den færdig; den skal forræres bort til en Brudegave om en Maaned, saa De maa skynde Dem. — Og see engang! Alt det Garn, som jo er dobbelt saa meget, som der kan bruges til den, har hun overladt mig for een Rigsdaler, og det har kostet tre." — „Nu!" sagde Maria, „siden De mener at Dagen er lykkelig, hvilket jeg ogsaa vil troe, da det er Juleaften, saa vil jeg strax tage fat paa Arbeidet, inden Victor kommer og maaskee behøver min Hjelp til Indretningen af Børnenes lille Fest; imidlertid vil jeg begynde med at vinde dette Garn, der synes mig temmelig uordenligt behandlet." Med disse Ord tog hun den meget omtalte Avis, og uden at bemærke Victors Tegning lagde hun den sammen og vandt den paa alle Kanter fuld af Garn. Hun sad imidlertid ene, thi Jomfru Holm var gaaet, og lille Lise var falden isøvn i en Krog af Værelset, og under det lette Arbeide, som beskjæftigede hende, syntes hun, at en Følelse af Tilfredshed, en Fortrøstning til en høiere Styrelse som en lykkelig Anelse lagde sig vederqvægende til hendes Hjerte.

Andet Capitel.

I det Huus, hvortil den føromtalte lille Caravane styrede sin Cours, boede netop den af Jomfru Holm tilforn nævnte Oberst, ved Navn Lidner, og hans to Sønner. Han selv sad i Skumringen ved en munter Kakkelovnsild og røg en Cigar. Ligefor ham sad paa samme Maade hans ældste Søn Adolph, medens den yngste, Philip, stod foran dem og talte med Heftighed. Han var netop standset i sin Tale for at tænde sin Cigar, som imidlertid var gaaet ud. Med en ironisk Mine sagde Obersten: „Jeg maa gjøre dig opmærksom paa, at det er en vanskelig æquilibristisk Øvelse at præke og ryge paa eengang; men hvad er det, hvorom I disputere? Er det om Emma Striden dreier sig?" — „O min Gud!" svarede Adolph, „den hele Historie er ikke en Pibe Tobak værd, og jeg havde selv ikke vidst af den, naar ikke Philip før, da vi vare ene, havde saa godt som underrettet mig om min ubevidste Synd. Han paastaaer, at jeg enten har gjort mig skyldig i en galant Falskhed, eller at jeg elsker Frøken Emma, og jeg paastaaer, at jeg er uskyldig i begge Dele. Hele Sagen er denne, at da vi igaar vare samlede hos Grøndals, saa kunde Frøkenen ikke blive kjed af at tillægge mig et forstemt og ondt Lune, der, som hun paastod, kom af Sorg over, at min Hund var bleven borte. Iblandt de tusinde Vittigheder i denne Anledning, som, sandt at sige, kjedede mig, sagde hun: at naar en Hunds Tab kunde gaae mig saa nær til Hjerte, hvad jeg da vilde gjøre, om jeg mistede min Elskede? — Jeg har ingen, svarede jeg, følgelig er jeg fri for at miste hende. — „„Har De ingen?"" spurgte hun: „„Har De da allerede mistet hende?"" — Mine Forsikringer om aldrig at have havt nogen saadan bragte hende paa alskens Yttringer, hvorved hun

tilsidst kom til at spørge mig, hvorledes det Fruentimmer skulde være, som jeg kunde elske?" — „Ja," udbrød Philip, „og derpaa svarede min Hr. Broder: Saadan som De, min Frøken!" — „Nei, nei ikke ganske saaledes. Jeg svarede: Det er et Samvittighedsspørgsmaal, som ingen Mand kan besvare oprigtigt, naar det gjøres ham af en smuk Dame; thi det Svar ligger altfor nær: Den, jeg kan elske, maa være saadan som De. — Svarer han ikke Dette, gjør han sig skyldig i Mangel paa Galanterie, og svarer han det derimod, udsætter han sig for at faae en Kurv, og ingen af Delene er behageligt." — „Ja!" raabte Philip, „nu vil jeg spørge Fader, om Dette ikke er enten en Kjærlighedserklæring, eller en Spydighed, som vil sige saa meget som at det var et Spørgsmaal, som en Dame ikke burde gjøre en Mand." — „Det bekjender jeg," sagde Adolph, „en saadan Tanke foer mig gjennem Hovedet, jeg fandt det tactløst at inddrage mig i en Samtale om mine Hjertens-Anliggender og især at ville nøde mig til at sige sig de Ord, som du bebreider mig, men som hun selv lagde mig i Munden." — „Og som du ogsaa ganske rigtigt sagde." — „Ikke som en Kjærlighedserklæring sagde jeg dem. Jeg var ugalant, det er, hvad der kan bebreides mig." — „Aa hvad!" sagde Obersten med fortrædelig Mine: „det Hele er jo noget Vrøvl. Skulde vi Mennesker gjøre Regnskab for ethvert saadant unyttigt Ord, saa vilde Evigheden jo knap forslaae til saa vidtløftigt et Bogholderi." — „Da anseer jeg det for en stor Synd," vedblev Philip, „at indgyde Forhaabninger i et uskyldigt Hjerte og forgifte dets Ro." — „Ja det gjør jeg med," sagde Adolph, „men et saadan Ord" .... — Obersten afbrød ham: „Den Ro og det Hjerte maatte være forbandet modtageligt for Gift, som kunde crepere af saa Lidt. Det tilkommer os Mænd at gjøre Cour, naar vi kunne, men det tilkommer Fruentimmerne at beslitte sig paa saa meget Omløb i Hovedet, at de kunne skille Spøg fra Alvor

De skulle ikke være saa forfængelige at troe, at man strax er færdig at døe af Kjærlighed til dem. Og hvad Emma angaaer, saa er hun nok altfor vant til at lade sig sige smukke Ting, til at hun skulde være saa uskyldig." — „Uskyldig!" raabte Philip: „Jo, uskyldig er hun som en hvid Due, skjøndt Ingen, som nærmer sig hende, kan undgaae at tilbede hende. Hun skiftede Farve ved Adolphs Ord, den stakkels Pige, Taarerne kom hende i Øinene; og hvor kunde hun ogsaa være saa blind for sine egne Fortrin, at hun kunde afvise den Tanke, at Adolph og enhver Mand i Verden aldrig kan ønske sig høiere Lod, end en Pige som Emma, at Ingen kunde sige Sligt uden at mene det, men mangen En mene det uden at turde sige det?" — „Jeg mener det ikke og har ikke tænkt paa at sige det. Jeg tænker mig min Elskede anderledes, ja næsten modsat. Jeg vil ikke vælge mig en pralende Tulipan, som enhver Forbigaaende skal vende sig om og see efter: jeg ønsker mig en beskeden Blomst, hvis fine Farvenuancer kun kunne sees af gode Øine, og hvis Duft udbreder sig over mit Hjem og møder mig vederqvægende, saasnart jeg træder derind?" — „Og hvor groer den rare Urt?" — „Det veed jeg ikke. Det forekommer mig undertiden, som om jeg havde et Billede i min Erindring af en saadan Lilieconval; men jeg troer, det maa være en Drøm, thi jeg veed ikke, hvor jeg skal føre det hen." — „Ja Gud bevares! Drømmebilleder kan man ikke indlade sig paa at bedømme, og det er i det Hele ikke værdt at fortsætte Samtalen om en Gjenstand, der vissfelig er altfor hellig til at afhandles paa denne Maade." — Med disse Ord forlod Philip Værelset.

Obersten saae efter ham og sagde smilende: „Stakkels Fyr! Han er stærkere skudt, end det er tjenligt for en Lieutenant uden Formue. Rigtignok er Pigen rig; men hun bryder sig ikke om ham, tvertimod! jeg synes, hun har ham tilbedste." — „Ja," sagde Adolph, „jeg har virkelig været ganske ilde tilmode for

hans Skyld allerede forrige Vinter, da jeg var kommen her til Byen og havde fornyet mit gamle Bekjendtskab med det Grondalske Huus; men jeg har siden noget beroliget mig ved en Betragtning, som jeg har anstillet i den Anledning. Jeg har nemlig troet at bemærke, at der i hans enthusiastiske Lidenskab for Frøken Emma var mere Forfængelighed, end sand, inderlig Kjærlighed. Hendes Skjønhed, hendes Talenter vilde tabe endeel af Fortryllelsen i hans Øine, dersom de ophørte at være en Gjenstand for Verdens Omtale og Beundring." — „Ja saa streng Drøftelse kan man virkelig heller ikke underkaste vore menneskelige Følelser, og blandt de forskjellige Elementer, hvoraf vor Kjærlighed danner sig, er det vistnok ikke det ringeste, at Verden ærer vort Valg, ja endogsaa, at den misunder vor Lykke." — „Det synes mig ikke. Fra jeg var en Dreng har jeg priset Numas Lod: han, som i den skjulte Skov, useet af menneskelige Øine, mødte sin vise og skjønne Egeria! Min Lyksalighed maa gjerne være et Mysterium, ubekjendt for de Uindviede, som ikke kunne forstaae den."

Efter en lille Pause sagde Obersten: „Efter Alt, hvad der nu er blevet talt imellem os, kunde jeg jo rigtignok tage i Betænkning at rykke ud med Noget, som jeg havde besluttet at gribe den første Leilighed til at meddele dig. Jeg maatte meget tage feil, om ikke Emma foretrak dig for alle andre Mænd. Du seer forundret paa mig, men det er maaskee netop den Omstændighed, at du er den Eneste, der ikke gjør hende Cour. Det Usædvanlige beskjæftiger altid, og Modstand tiltrækker Den, som aldrig møder den, men som just derfor kjeder sig ved sin Lykke, og det, troer jeg, er Tilfældet med Emma .... Hør mig rolig, lad mig tale ud: Pigen er smuk og har Forstand; hun er et forkjælet Barn, hun er forvænt af Smiger; men falder hun i en fornuftig Mands Haand og elsker hun ham, kan hun blive en brav Kone, som vil være en Ære for ethvert Huus.

See nu! Du har virkelig altid havt Lykke med dig. Du har en Gave til at vinde Hjerter. Du vandt allerede som Barn din brave Lærers, som ikke vilde slippe dig, men tog dig med sig til Odense, hvor han var ansat. Du vandt siden din Onkels, i den Grad, at han indsatte dig til sin Arving. Nu er du i Forlegenhed for den sidste Sum, som du har at udbetale de holstenske Slægtninge efter Testamentet, og .... nu kommer den gamle Lykke, nu vinder du igjen et Hjerte; en rig Pige synes at finde Behag i dig, hendes Fader lader til at have samme Ønske; han fortalte mig ganske uopfordret, hvor stor hendes Medgift var. Det er mange Gange mere, end du for Øieblikket behøver. Vogt dig nu for at gjøre din Lykke vred ved at støde den fra dig. Havde jeg endnu den Formue, som jeg eiede for ti Aar siden, saa kunde jeg selv hjelpe dig, men du veed, at den er fløiten. Den eneste slette Side ved et Parti mellem dig og Emma er Philips Kjærlighed til den samme Pige; men han blev dog ialfald ikke den Lykkelige." — „Men desuagtet," raabte Adolph, „vilde jeg paa ingen Maade staae imellem ham og hans Ønsker; men, Dette uanseet, saa er Emma ikke Den, jeg kunde elske. Min Frihed er endnu kostbarere end mit Gods; men forresten, hvad min øieblikkelige Forlegenhed angaaer, saa er den saa godt som hævet. Den gamle Kjøbmand Jessen, som stod i Forbindelse med salig Onkel, har givet mig bestemt Løfte om de to Tusinde, som jeg skal udbetale Holstenerne til Juni-Termin efter Overeenskomst, imod at jeg giver ham Sikkerhed i Godset. Han risquerer Intet, saavidt jeg kan indsee, ved at laane mig denne Sum. Dens Ubetydelighed i Forhold til det Hele har ærgret mig meest i denne Forlegenhed, som jeg heller ikke var kommen i, uden ved de uventede Omstændigheder, som jeg har fortalt dig. Men nu er jo saaledes min værste Sorg slukket, thi dermed ere disse Udbetalinger forbi, og iøvrigt maa jeg see at slaae mig igjennem, som jeg hidtil

har gjort. Det bliver jo hvert Aar bedre." — „Kjære Adolph! du er nu otte og tyve Aar, og jeg ønsker ret at see dig gift, jeg nægter ikke, ogsaa for min egen Skyld. Jeg er kjed af denne Pebersvendehuusholdning. Naar du bragte mig en vakker, dannet Svigerdatter, saa kunde vi udgjøre een Familie. Vinteren kunde I tilbringe i Kjøbenhavn hos mig, og en Deel af Sommeren kunde jeg tilbringe hos jer. Hvor et Fruentimmer gjør Honneurs i Huset, er der strax et Foreningspunkt, hvorom Alle gjerne samle sig, og dødt og øde bliver dog Livet tilsidst uden qvindelig, opmuntrende Omgang."

Adolph taug nogle Øieblikke; det var, som om Noget svævede paa hans Læber. Han fæstede sine Øine paa Faderens af Kakkelovnsilden oplyste Ansigt, og sagde endelig, idet han tog hans Haand: „Min kjære, gode Fader, hvem jeg ærer og elsker over Alt i Verden! Som en overbærende Ven har du stedse behandlet mig; tør jeg tale til dig, som til en Ven, ikke som til en Fader? Der er jo heller ikke saa stor Forskjel paa vor Alder, som den der almindeligviis adskiller en Faders og Søns, og et Forhold, som mellem Venner, har jo altid fundet Sted imellem os." — „Tal, kjære Adolph! hvortil den lange Fortale?" Halv undseelig sagde Adolph: „Du er endnu ingen gammel Mand, du er endnu en meget smuk Mand. Gift dig selv, og giv mig og min Broder en god og elskværdig Stedmoder!" — Obersten loe høit: „Hvilket Indfald! Jeg er to og halvtreds! Det vilde være et fornøieligt Stof til Bysnak, at Oberst Lidner, efter i tyve Aar at have været Enkemand, nu tog sig en ung Kone!" — „Men," sagde Adolph halv sagte, „det behøvede jo ikke at være en ganske ung Kone." — „En gammel Jomfru, eller falmet Enke? Tusind Tak!" — „Nei!" sagde Adolph med bestandig stigende Forlegenhed: „heller ikke det. Men et endnu tækkeligt Fruentimmer, en from, ædel Natur, En, hvis Personlighed tilforn havde behaget dig." —

„Hvad mener du? Hvad skal det sige?" — Med nedslagne Øine vedblev nu Adolph: „Ude paa mit Gods lever et Fruentimmer, som jeg hændelsesviis har lært at kjende. Jeg ærer og agter hende, skjøndt den strenge moralske Verden vender hende Ryggen, fordi hun i sin uerfarne Ungdom er bleven et Offer for sin Kjærlighed til en ung Mand, som hun endnu elsker og begræder. Ydmyg og nøisom skjuler hun sig for Alles Øine, og ved at sye for Bønderkonerne og informere deres Pigebørn ernærer hun sig og sin Søn, en herlig Dreng, som nu er femten Aar, og denne Drengs Fader er .... er ogsaa min."

Obersten taug nogle Øieblikke og saae ned for sig. Derpaa løftede han pludseligt Hovedet og sagde smilende: „Det er Line Jensen, kan jeg tænke, om hvem du taler. Nu kjære Adolph! jeg trøster mig ved, at du og jeg, som du selv siger, altid have levet sammen som Venner, og jeg haaber, at din Fader ikke staaer som en Synder for dine Øine paa Grund af en menneskelig Svaghed, thi du har vel seet Nok af denne Verdens Gang, for at finde Svagheden undskyldelig. Det er en gammel Historie. Jeg havde været syg og søgt Permission, for at tilbringe Sommeren paa Landet, hos min Svoger, paa det Gods, som nu er dit. Der var dødt og kjedsommeligt. Jeg besøgte alle Egnens Beboere. Degnens Datter kom mig selv imøde med en Hengivenhed, som vist var meget uskyldig, men netop derfor dobbelt fristende, og .... jeg veed ikke selv .... hvordan kommer man ind i et saadant Virvar? Jeg har aldrig lovet at ægte hende; Faderen døde paa samme Tid uden at erfare Noget om vort Eventyr. Jeg satte hende i Kost hos en Enke i næste Kjøbstad og betalte for hende i to Aar. Derpaa fik jeg et Brev, hvori hun skrev, at hun ikke længere behøvede min Understøttelse, og siden, maa jeg bekjende, har jeg næsten glemt den hele Historie. De mange Sorger, de mange Lykkens Omvexlinger, jeg efter den Tid har prøvet, maae være min Und-

Skyldning. Men Gud bevares! lider hun Nød, saa sig blot hvad hun behøver, og" .... „Nei hun mangler Intet. En af de nette smaa Boliger, som Onkel havde ladet opføre, jeg veed ikke i hvilken Hensigt, er hende overladt. I et Par Aar kommer hendes Søn daglig til mig, og det har været en af mine kjæreste Adspredelser at lære ham, hvad jeg selv kan. Det er et meget godt Hoved og et meget fortræffeligt Hjerte. — Længes du ikke efter at see ham?" — „Nei ingenlunde! Ak kjære Adolph! Saadanne Børn have ikke den Plads i vort Hjerte, som de, vi med Glæde have modtaget i vore Arme ved deres Fødsel, og som ere opvoxet under vore Øine, have deelt vore gode og onde Dage og skulle bære vort Navn. Det er underligt nok; men det gaaer alle Mænd saaledes; jeg er ikke værre end de Andre." — Efter et lille Ophold vedblev Obersten: „Men hvordan var det nu, at vi kom paa dette Capitel? Vi talte jo om Giftermaal! Det var dog for Pokker vel ikke din Mening, at jeg skulde ægte Line Jensen?" — „Jo Fader! jeg tilstaaer, at jeg synes, det var i sin Orden." — „Menneske! Er du forrykt? Hvordan vilde hun tage sig ud i vor Kreds? Hvad vilde Verden sige om en saadan Frue i vort Huus?" — „Hvad Verden vilde sige, er og forbliver nu og i Evighed min ringeste Sorg; men hvad Resten angaaer, saa vilde du aldrig finde en bedre Frue i dit Huus, og baade der og i vores og enhver fornuftig Kreds vilde hun tage sig godt ud." — „Hun er uden al Opdragelse." — „Ja uden Kundskaber og Talenter, det er sandt! ja jeg vil endogsaa tilstaae, at der er noget Forlegent i hendes Væsen, Noget, som viser, at hun altid har levet paa Landet i en simpel Kreds; men en ædel Natur, en sand, indre Fiinhed og Takt, som deels er medfødt, deels erhvervet i Modgangs Skole, sætter hendes Omgangstone langt over mangen Dames, som Verden kalder velopdragen. Hun er endnu ret smuk" .... „Og meget gauche! Nei! Vorherre bevares! Du er

en underlig Fyr, Adolph! Du seer denne Verdens Handel og Vandel med sværmeriske Øine, man kunde gjerne sige med klosterlige Øine. Man skulde troe, du var opdragen i en Munkecelle. Naa! naa! bliv ikke fortrydelig! Noget Ridderligt boer ogsaa i dig og har Deel i Dette, det har jeg ofte tænkt; men urimelige ere mangengang dine Meninger, og ingen værre end den, du i denne Sag har yttret; thi seer du — heri er jeg af Philips Mening: en Mand maa være stolt af at vise sin Kone for Verden, thi den Plads, hun optager i denne, kaster Lys eller Skygge paa ham. Og en simpel, landsbyagtig, falmet Brud, en voxen Dreng, der var som falden ned fra Skyerne, skulde jeg indføre i mit Huus, og døie Damernes smaa spodske Træk ved Munden og Herrernes ironiske Lykønskning allerede Dagen efter Bryluppet, og dertil vide, at de imellem dem sagde: Naa! har Oberst Lidner siddet Enkemand i tyve Aar, saa har han rigtignok ogsaa vidst, hvad han vilde have! — Død og al Ulykke! jeg bliver hed og kold bare ved at tænke derpaa!" — Adolph rystede paa Hovedet og vilde endnu fremføre Noget, da idetsamme en Tjener hurtig kom ind og sagde med glade Miner: „Her er en lille Dreng med Tiger." — „Bravo!" raabte Adolph, og løb ud i Forværelset. Tjeneren sagde: „De staae paa Trappen, de vilde ikke komme ind. Der er ogsaa en Pige med."

Paa det øverste Trin af den store Trappe stod Victor og holdt endnu Hunden bunden. Idet Adolph aabnede Døren, saae han Drengen bøie sig over Dyret, og, med begge Arme slyngede om dens Hals, at lægge sit Ansigt til dens Hoved. Denne kjærlige Stilling og Barnets Skjønhed forbausede Adolph. Med venlige Ord bad han ham komme nærmere, og med blussende Kinder traadte Victor ind i Værelset og løste Tørklædet af Hunden, der med Utaalmodighed søgte at rive sig løs ved Synet af sin Herre. Stine var fulgt bag efter og blev staaende ved

Døren. „Jeg takker dig ret meget, min gode Dreng!“ sagd Adolph: „Du gjør mig en stor Glæde ved at bringe mig mi Hund igjen. Hvorledes har du faaet fat paa den?“ Undseeli stammede Victor: „Den kom iaftes til vor Dør og blev hos o inat; men da vi idag erfarede af Avisen, hvor den hørte hjemme befalede min Moder mig at bringe den herhen.“ — „Du ha altsaa gjæstfri givet den Husly inat? jeg er dig megen Forbindt lighed skyldig.“ — Med disse Ord fremtog Adolph sin Tegne bog og rakte Victor en Femrigsdalerseddel. „Nu vær sa god!“ tilføiede han, da Drengen ligesom betænkte sig ved at mod tage den. Endelig tog han den med et lille Buk og nedslagn Øine. Endnu et kjærligt Blik kastede han til Tiger og nærmed sig derpaa Døren. — Adolph standsede ham: „Siig mig dog inden du gaaer, hvad hedder du, min lille Ven?“ — „Je hedder Victor,“ svarede han, bestandig nærmende sig Døren. — „Hvem ere dine Forældre?“ — „Min Fader er død; jeg e hos min Moder.“ — „Her i Byen, ikke sandt? Men hvor?“ — „Langt herfra.“ — Adolph, som mærkede, at hans Spørgs maal generede Drengen, gjorde ingen flere, men fandt saa stor Behag i ham, at han dog ikke kunde afholde sig fra at tilføie „Min vakkre Dreng! jeg vilde saa gjerne gjøre dig en For nøielse. Det er Juleaften! Er der ikke nogle Smaating, som du har Lyst til at kjøbe dig? Maa jeg ikke endnu tilføie et lille Julegave?“ .... Under denne Replik havde han endnu fremtaget et Par Rigsdalersedler af sin Tegnebog. Victor gjord et Skridt tilbage og holdt begge Hænder paa Ryggen, medens han løftede Øinene op til den ham fremmede Mand med en Blanding af Taknemmelighed og Skamfuldhed. Hans Læber smilede, men Taarerne stode ham i Øinene. „Nei, paa inger Maade!“ stammede han: „Jeg takker for Deres Godhed, men min Moder har tilladt mig at kjøbe, hvad jeg vilde, for .... *disse fem* Rigsdaler.“ De sidste Ord fremførte han med neppe

herlig Stemme. Adolph betragtede ham taus. „Nu vel!“ sagde han, idet han nærmede sig Stine: „Lad mig idetmindste takke denne lille Pige for hendes Uleilighed med at følge min Hund.“ Med disse Ord leverede han hende en Rigsdaler, som hun modtog med Neien og rødmende Kinder; hvorpaa hun fulgte den hurtig bortilende Victor. Adolph saae efter ham og sagde ved sig selv: „Den Dreng forekommer mig som Løveungen i Hundehuset. Først i Striden med de ringere Dyr vil den erkjende sin ædlere Natur.“

Tredie Capitel.

Nytaarsdag, i et deiligt klart Frostveir, vare Maria og Victor vandret ud af Porten med hinanden, og Victor udøste sit Hjerte for den moderlige Veninde, medens han fortrolig hængte ved hendes Arm. „Saaledes,“ sagde han, „saaledes, som jeg nu har fortalt dig, gik det til, og det var Aarsag i, at jeg ikke var nær saa glad Juleaften, som jeg Dagen iforveien havde tænkt at blive, og som jeg vistnok burde have været. Du maa ikke være vred derfor. Jeg veed nok, at jeg saae muggen ud, og jeg har ogsaa siden tænkt, at det maaskee var flaut af mig, at jeg paa ingen Maade vilde modtage de Penge, som den fremmede Herre vilde forære mig; han bød mig dem saa net og kaldte dem en lille Julegave. Men det var mig næsten umuligt blot at modtage de fem Rigsdaler, som jo forsaavidt tilkom mig. Dersom det havde været en stolt Cavaleer, som havde kastet dem

til mig, saa havde jeg snappet dem uden videre og løbet min Vei igjen; men nu kom denne venlige Herre og talte saa overmaade artigt til mig, takkede og sagde, at han var mig forbunden, og saa skammede jeg mig ved at tage Betaling for at bringe ham hans egen Hund, Noget, som jeg jo maatte og skulde gjøre. Jeg blev saa undseelig; det er aldrig paa den Maade faldet mig ind, at jeg var en fattig Dreng. Jeg syntes, det var, ligesom om jeg havde tigget, da han rakte mig den Femrigsdalerseddel. Jeg kunde neppe bare mig for at græde." — „Min kjære Dreng!" svarede Maria, „jeg vil ogsaa bekjende for dig, at jeg havde en lignende Følelse, da du gik med Hunden, og at det var mig imod, at du skulde bringe den istedenfor at overlade Stine baade Ærinde og Profit; men Jomfru Holm, til hvem jeg yttrede mine Betænkeligheder, gav mig et Svar, der bragte mig selv paa den Tanke, at min Uvillie i denne Anledning kom af en daarlig Stolthed, en Vane fra bedre Dage, som ikke passede for min nuværende ydmyge Stilling. Jeg vilde ogsaa gjerne unde jer Børn den lille Juleglæde, som jeg ellers maatte have nægtet jer. Mindst tænkte jeg, at du, min Victor, skulde dele min Anskuelse. Nu veed jeg det til en anden Gang, og vi To ville herefter være enige i heller at give Slip paa vore Ønsker, end kjøbe dem med Ydmygelser. Men vanskeligt er det vistnok i trange Kaar at finde den rette, men smalle Sti mellem ædel og taabelig Stolthed, og i disse Helligdage, naar jeg har seet dig sidde saa lykkelig ved dine Farver og Tegninger, saa har jeg dog været glad ved den lille uventede Indtægt, som forskaffede dig dem." — „Ak ja, Moder! Naar jeg kun kan sidde og tegne, saa glemmer jeg Alting. Jeg kommer altid tilbage til det samme Omqvæd: Maatte jeg kun blive Maler! Synes du ikke, at mine mange Portraiter af Tiger ligne den meget? Jeg har dog afbildet den i saa mange Stillinger. *Saadan* kom den farende ind af vor Dør, saadan kom den kry-

nde for mine Fødder, saadan laae den ved Kakkelovnen og sov, saadan saae den paa mig til Afsked. O hvilke Øine havde g det prægtige Dyr! Du skal ikke bryde dig om, at du har ndet Garn paa min første Tegning paa Avisen! Du seer, jeg r truffet endnu bedre efter Hukommelsen. Den gode Hund! vor jeg længes efter den! Men den tænker vel neppe paa mig; n blev saa usigelig glad, da den saae sin Herre, og sprang op) ham." Victor maatte sukke ved disse Ord.

I Esplanaden kom Jomfru Holm de Spadserende imøde ed den lille Lise, som hun havde havt med sig i et Besøg. an gik nu sammen og var ganske nær ved Hjemmet, da det lle Selskab blev standset af en Bekjendt, der ingen Anden var, ld den meget omtalte Hund, Tiger, der med Gjøen og Glædes-tringer kom farende bag efter dem og med en saadan Hæftighed rang op ad Victor, at Drengen var ganske nær ved at falde. Ned ikke mindre Henrykkelse, end Hundens, modtog begge Børnene den savnede Ven, og først efter et Par Minuters Forløb lev man vaer, at en velklædt Herre stod ganske nær og hilste Selskabet. Adolph Lidner nærmede sig til Victor, tog hans haand og sagde: „Nu! det glæder mig, min lille Ven, at jeg ræffer dig her og kan ønske dig et glædeligt Nytaar! Er det in Moder?" .... tilføiede han og viste paa Jomfru Holm. „Nei!" raabte Victor: „Der staaer min Moder med min lille Søster ved Haanden." — Da Adolphs Øine faldt paa Maria, raadte han ærbødig et Par Skridt tilbage og tog atter Hatten f. Den unge Kones fine, man kunde gjerne sige fornemme, Udseende, som blev snarere hævet, end forbunklet af hendes nette, nen simple Dragt, var ham paafaldende. Han stod et Øieblik aus og saae paa Maria, som rødmede og bøiede sig ned til den lille Lise. Jomfru Holm neiede og sagde: „Jeg er vel ikke saa lykkelig, at Hr. Lidner erindrer sig mig? Jeg har havt den Ære at see Dem et Par Gange hos Frøken Grøndal." Adolph

svarede med en Forlegenhed, som viste, at han ikke erindrede sig hendes Person, skjøndt han høflig ikke tilstod det. Jomfru Holm vedblev med flydende Tunge: „Jo baade Dem og Deres Hr. Fader og Broder har jeg havt den Lykke at see i de Læretimer, som jeg giver Frøkenen hver Tirsdag og Fredag. Saa det var Deres Hund, den gode Tiger, som kom til os i Julen? Det stakkels Dyr foer mod vor Dør med stort Spektakel. De onde Mennesker, som boe oven over os, sloge og sparkede den, men vi toge imod den som mod en god Ven, og Fru Blume, som der staaer, og hendes Børn vare saa glade for den, som for en Guds Gave.“ De vare nu lige ved deres Huusdør. Adolph fulgte dem til Dørtærskelen, takkede for deres Godhed mod hans Hund og fjernede sig, fulgt af Tiger, der endnu engang løb tilbage og tog en kjærlig Afsked med Victor, der blev staaende i Gadedøren og saae efter den, indtil den med sin Herre var forsvunden om Hjørnet.

„Hvad var dog dette for et Syn?“ sagde Adolph til sig selv: „Hvor har jeg dog seet, naar har jeg dog drømt om disse dunkle, besynderlig rørende Øine, disse fine Buer af sorte Øienbryn til dette cendreerte Haar, denne blendende Hvidhed? Dette Billede har altid staaet i min Phantasie... Men min Gud! Denne Dame erindrer mig dog altfor levende om Maria Seeburg, den lille Pige i Fyen, som jeg holdt saameget af og kaldte min Søster, og som jeg virkelig reent havde glemt med saamangen anden Erindring fra min grønne Ungdom. Og dog var jeg ordenlig forelsket i det Tolv- eller Trettenaars Barn, Noget, som vel sjeldent er Tilfældet med en Dreng paa en sexten, sytten Aar... Skulde det være hende? Ak umuligt! Hun kan jo ikke være mere end en tre eller fire og tyve Aar, og denne Fru Blume, som den Anden kaldte hende, er jo Moder til den store Dreng!“ Endnu mere tankefuld, mere adspredt, end sæd-

muligt, kom Adolph hjem til sin Faders Huus, hvor der var Selskab, i hvilket han syntes den meest Fremmede.

„Det var jo Adolph Lidner!“ udbrød Maria, saasnart hun med Jomfru Holm traadte ind i sin Stue. „Ja vist! Kjender De ham?“ — „Ja jeg kjendte ham strax. Det er jo min Ungdomsven, som jeg daglig har seet i min Søsters Huus. De veed jo nok, at da min Moder døde, og jeg kun var syv Aar, sendte min Fader mig fra Altona til min nygifte Søster i Fyen, hvor min elskværdige Anna opdrog mig og var min anden Moder. Adolph Lidner var i Huset hos sin forbums Lærer og gik i Odense-Skole; men sine fleste Fritimer tilbragte han i min Svogers Huus, som laae lidt udenfor Odense. Der legede vi i Haven som Børn, — hvilket vi jo ogsaa vare, — læste sammen og spillede Duetter sammen. Han spiller godt paa Violin. Den sidste Gang, jeg saae ham, reddede han mit Liv: Paa en Spadseretour, vi gjorde i Selskab, løb jeg efter min Søsters ældste Datter, jeg gled og styrtede i Mølledammen. Adolph, der svømmer som en Fisk, sprang ud efter mig og bragte mig strax iland. Jeg blev syg af Forskrækkelse og Forkjølelse, og da jeg kom mig, erfarede jeg, at min Ven og Redningsmand var imidlertid reist til Kjøbenhavn for at blive Student, saa jeg ikke engang kunde takke ham for min Frelse.“ — „Men Gud forbarme sig! hvorfor talte De da ikke til ham, nu da De mødtes?“ — „Ak jeg mærkede, at han kjendte mig ikke igjen, og saa veed jeg ikke... saa turde jeg ikke tale til ham, saa blev jeg forlegen.“ — „Det var da noget sært Noget, synes mig.“ — „Ja nu gjør det mig ogsaa ondt. Jeg havde saa gjerne talt med ham.“

Da Jomfru Holm næste Gang var hos Frøken Emma, indfandt ogsaa Adolph sig. Han hilsede den gamle Pige med stor Venlighed som en Bekjendt, og indledede strax en Samtale, hvori han fandt en villig Hører og Svarer; og som af sig selv dreiede Conversationen sig snart om Jomfru Holms Bolig og

den Familie, som deelte den. Naturligviis erfarede Adolph strax, at Fru Blume virkelig ikke var nogen Anden end den forhenværende Maria Seeburg. „Men," udbrød han, „hvor er det muligt, at hun kan være Moder til saa stor en Søn? Han er dog vist en ti, tolv Aar?" — „Ja han er paa ellevte Aar, men hun er heller ikke hans egen Moder, men baade hans og Pigebarnets Stedmoder." — „Hun er Enke? Ikke sandt?" — „Jo Stakkel! hun har saamænd allerede prøvet, hvad denne Verden giver. Hun var meget ung, kun en fjorten, femten Aar, da det gik reent tilagters med Faderen, som havde været en formuende Kjøbmand. Hun maatte da tage Condition og tjene for Jomfru, og hvad det er for en bedrøvelig Stilling, det veed da nok Enhver. Tilsidst kom hun til Kammerraad Blume i Fyen. Han var bleven Enkemand og søgte et paalideligt Fruentimmer til at tage vare paa hans Børn og hans Huus. Der havde hun det nu ret godt, men med Eet blev Manden syglig, og da han mærkede, at hans Endeligt var nær, lod han sig vie til hende, for at hun og Børnene kunde blive sammen, og den Formue, han efterlod, ogsaa kunde blive samlet i hendes Hænder. Der var nok aparte nogle Familiestridigheder og Vrøvlerier mellem ham og en Broder, hvorom jeg ikke ret veed Beskeed. Men mod al Formodning smeltede den hele Arv sammen til saa grumme Lidt, at hun ikke vilde kunne ernære sig selv, mindre Børnene, naar hun ikke var det arbeidsomme og sparsomme Menneske, som hun er. Lidt Pension har hun ogsaa, men den er meget ringe." — Adolph stod stille, som i Tanker. Emma betragtede ham opmærksomt og alvorligt. Endelig sagde han: „Altsaa først paa sin Dødsseng lod Kammerraaden sig vie til hende?" — „Ja, han døde to Dage efter." — „Men," sagde Frøken Emma med et sarcastisk Smiil, „den salig Herre havde vel været længere Elsker end Ægtemand?" — „Elsker?" raabte Adolph med en fortrydelig Mine: „Hvorledes mener De det?" — „Jeg mener,

at Kammerraaden havde elsket denne Person; deri er vel intet Tvivl." — „Nei vissselig! tvertimod! thi af Sieen maatte han have været for ikke at elske saamegen Ynde." Emma skiftede Farve og begyndte hurtig at arbeide. Jomfru Holm fortsatte den afbrudte Samtale: „Hvad Kjærligheden angaaer, saa kan jeg ikke sige Noget derom; men en stor Agtelse maa jo vistnok salig Blume have næret for hende, siden han har overgivet Børn og al Eiendom i hendes Haand. Derimod har jeg rigtignok tænkt, at hun sagtens har elsket ham, det være sig nu af Taknemmelighed, eller fordi han var elskværdig; thi det er kun faa Dage siden hun sagde, at hun aldrig mere kunde føle Kjærlighed for Nogen." En Pause opstod. Adolph gik frem og tilbage paa Gulvet uden at tale. Endelig sagde Frøkenen, at hun havde Hovedpine og kunde ikke længere taale at anstrenge sine Øine. Jomfru Holm reiste sig, pakkede sine Smaasager sammen og tog Afsked tilligemed Adolph. I Entreen hjalp han hende høflig hendes Kaabe paa og bad om Tilladelse til at maatte besøge hende og fornye sit Bekjendtskab med sin Ungdomsveninde, en Bøn, der med største Beredvillighed blev tilstaaet, og med gjensidig Tilfredshed skiltes man ad. Emma derimod var bleven saa forstemt af den foregaaende Samtale, at hun lukkede sig inde i sit Sovekammer og græd; og da hun siden lod sig see, var hun i saa ondt Lune, at baade hendes Fader og Philip Lidner, som spiste til Middag hos dem, samt Huusjomfruen, og hvem som ellers kom i hendes Nærhed, ligeledes — om ikke græd — saa dog blev ligesaa forstemt som hun.

Fjerde Capitel.

Allerede næste Dag gik Adolph til Maria. Hun sad ene m
den lille Lise. Jomfru Holm var ude, og Victor i Skole. M
Glæde ilede hun mod den gamle Ven, der greb hendes Hænd
og kyssede dem. „O, min Frue!" sagde Adolph rørt: „kjæ
Maria! tillad Deres broderlige Ven at kalde Dem med dette t
vante Navn. De kjendte mig igaar og vilde ikke tale til mi
Og jeg! hvor var det muligt, at jeg kunde være i Tvivl om,
Den, jeg saae, var en Anden end De?" — „O!" sagde Mari
„der er Intet naturligere, end det. Det er saamange Aar, sid
vi saaes; jeg var jo endnu et Barn." — „Men det er de
ganske de samme Træk, det samme Udtryk! Ak Gud! Ma
tumles om i Verden, den ene Erindring udsletter den anden, m
jeg forsikkrer Dem, Deres Billede har dog hvilet i Grunden
min Phantasie, næsten mig selv ubevidst, som en sød Drøm;
nu, da De staaer for mig, nu er det mig saa levende, da j
saae Dem sidste Gang. Veed De, naar det var? De saae il
mig, De laae i Deres Seng og sov, De var syg. Ganske sag
førte Deres Søster mig ind til Dem, for at jeg skulde sige De
Farvel, inden jeg reiste fra Odense, hvilket skulde skee samm
Dag. Men da De sov saa trygt, nænnede jeg ikke at væk
Dem, og kun med mine Øine og i Tanken turde jeg tage Afsk
med Dem." — „Ak!" svarede Maria, „jeg græd mange Taare
da jeg erfarede, at De var reist, uden at jeg havde kunnet tak
Dem for at have frelst mit Liv; thi jeg var jo besvimet, da D
drog mig op af Dammen. Hvor glæder det mig at kunne tak
Dem nu!" tilføiede hun, idet hun rakte ham Haanden, so
han trykkede til sit Bryst. „O! jeg fortjener ingen Tak!" raab
han: „Det var sandelig ingen Heltegjerning. At springe i Va

det er for mig ikke større Fare, end for en Anden at roe i en Baad."

Tiger var fulgt med sin Herre og havde allerede indtaget sin bekjendte Plads ved Kakkelovnen, overøst med Lises Kjærtegn. Den lille Pige satte sig paa Gulvet hos den, og de gjenfundne Venner nøde imidlertid den Glæde, i fortrolig Samtale paany at gjennemleve deres tidlige Ungdoms smaa Glæder og Sorger.

Maria sagde: „Mit Spring ud i Mølledammen har i senere Aar mangengang forekommet mig som et Spring fra al min Barndoms, ja fra al min Ungdoms Lykke; thi sørgelige Tider begyndte for mig fra den Dag. Først var jeg længe syg, og da jeg kom mig, fik vi Brev fra min Fader i Altona, der forlangte, at jeg inden Vinteren skulde holde mig færdig til at reise over til ham og bestyre hans Huus. Jeg adlød med stor Smerte. Min Fader var næsten fremmed for mig, han var streng og alvorlig. Jeg var endnu ikke tretten Aar og skulde paatage mig saa store Pligter. Min gode Søster Annas fornuftige Underviisning kom mig her godt tilpas; men Adskillelsen fra hende, min dybe Eensomhed — thi intet Væsen havde jeg, som talte et venligt Ord til mig — alt Dette gjorde mig ældre end mine Aar, og siden den Tid har jeg ikke mere været istand til at gjenvinde det uforstyrrelige gode Lune, som man altid tillagde mig i de Dage, da vi spillede Bold sammen i min Søsters Have. Men De spørger ikke til Anna og hendes Mand, der holdt saa meget af Dem?" — „O jeg har ikke glemt disse min Ungdoms Velyndere; jeg har flere Gange erkyndiget mig om dem. Men de sidste Efterretninger vare ikke synderlig glædelige; man sagde mig, at Deres Svoger havde nedlagt sit Embede og var flyttet ud paa en stor Landeiendom i den eensomste Egn i Fyen, hvorved hans økonomiske Forfatning meget havde forværret sig. Er det sandt?" — „Ja desværre! Det var en meget uheldig Beregning, der bragte min Svoger til saaledes at forandre

sin Stilling. Den Gaard, som han troede saa fordeelagtig, svarer saa lidt til hans Forventninger, at han ikke er istand til at redde sig ud af den største Forlegenhed, dersom ikke hans Broder kan og vil hjelpe ham. I Haab herom er han selv for en Maaneds Tid siden reist til Trondhjem, hvor denne Broder er bosat. Den stakkels Anna er bleven ene tilbage med sine Børn paa den øde Gaard og kan ikke vente sin Mand hjem, førend til Foraaret."

Jomfru Holm, saavelsom Victor, kom nu hjem, og bleve meget fornøiede over at finde det kjærkomne Besøg, især glædede Victor sig over Adolphs Ledsager, den gode Tiger. Ved at omtale Drengens Kjærlighed til denne Hund, kom det, som af sig selv, at hans mange Afbildninger af den bleve fremtagne og foreviste. Adolph forbauses over det umiskjendelige Talent, som udlyste af disse Skizzer, og tilbød sig i Mangel af en duelligere Lærer, til at undervise og veilede ham i Tegnekunsten, hvori han selv var en udmærket Dilettant. Med udbrydende Henrykkelse kastede Victor sig om hans Hals, Maria takkede med synlig Glæde, og de Timer bleve angivne, hvori Victor var fri for sine Skoleforretninger, og i hvilke nu Adolph saa ofte som muligt vilde give ham den Underviisning, som længe havde været Gjenstanden for Drengens høieste Ønske.

Det var blevet silbigt, og Adolph lod sig lettelig overtale til at dele Familiens tarvelige Aftensmaaltid. Begge Fruentimmerne fremtog Alt hvad de besad af smaa, ellers omhyggelig gjemte Ziirligheder, for at gjøre deres Theebord og simple Anretning saa behagelig som muligt. Det var første Gang, at en kjær Gjæst havde oplivet deres eensomme Samliv. Og besynderlig livfuld og lykkelig var denne Aften. Usædvanlige Roser blomstrede paa Marias Kinder, Jomfru Holm loe med hele Ansigtet, Børnene sad i stille Henrykkelse med Tiger imellem dem; men *Ingen var* lykkeligere end Adolph. Han syntes som forflyttet til

en skjønnere Tilværelse, hans Øine lynede, han vár veemodig og lystig paa eengang, og gik endelig hjem i en Stemning, som forbød ham at sove den hele Nat, uden derfor til næste Dag at berøve ham det nye Liv, som udstraalede af hvert hans Ord og Mine.

Der hengik ikke mange Dage, førend Adolph atter besøgte Marias Bolig og i Egenskab af Tegnelærer medbragte en heel Mængde af Sager, som skulde bruges ved denne Underviisning. Med usigelig Fornøielse begyndte Lærer og Elev disse Timer, som til begge Parters største Tilfredshed fortsattes oftere og oftere, tilsidst næsten daglig. Da det altid var Aftentimer, som maatte anvendes hertil, og disse almindeligviis trak langt ud paa Aftenen, saa fulgte deraf, at Adolph de fleste Aftener var Husets Gjæst, ligeledes til alle Parters Fornøielse. En ny, lykkelig Stjerne opgik over de nøisomme Fruentimmers ydmyge Bolig. En deeltagende, aandrig, altid livlig Ven oplivede nu deres eensomme Aftener, og desuden forskjønnedes deres huuslige Tilværelse ved tusinde Smaating, der ligesom kom af sig selv; paa saa delicat en Maade forstod Adolph at anbringe sine smaa Velgjerninger. Han pleiede altid at henvende sig til Jomfru Holm for at bede om Tilladelse til at maatte sende af de mangeslags Producter, som han i denne Hensigt lod komme fra sit Gods, af Frugt, Vildt og meget Andet; og naar man nu en Aften festlig skulde nyde af Dette med hinanden, bragte han selv nogle Flasker fiin Viin, som han skjulte under sin Kappe og listede sig til at sætte ud i Kjøkkenet, anbefalende dem til Stines Omsorg, med en Forsigtighed, som om han stjal dem istedenfor at bringe dem. Naar Stine ved en saadan Leilighed blev adspurgt, gav hun altid det Svar: „Det veed jeg ikke. Det maa Nissen have bragt herind. Det er skrækkeligt, hvor Nisserne spøge her i Vinter." — Denne gode Nisse var uudtømmelig i slige smaa Opmærksomheder. Saaledes tog han Anledning af Tegnetimerne til at

forære Victor en Astrallampe, som han sendte tilligemed et Fo
raad af alt Tilbehør for en meget lang Tid, en Gave, der meg
tjente til at opmuntre de hidtil dunkle, lange Aftener. H
havde længe stiltiende bemærket, at Maria intet Instrument havd
Engang spurgte han hende, hvorfor hun aldrig mere spillede p
Pianoforte; og uden at vente paa Svar gjenkaldte han hen
den Tid, da de havde musiceret med hinanden, og, beklagende s
over, at han nu Ingen kjendte, der vilde tage tiltakke med ha
Accompagnement, fortalte han, at han havde leiet et Pianofo
i forgjæves Haab om at kunne lære at spille dette Instrumen
som var mere selvstændigt, end Violinen; men da han nu in
Brug havde for det, saa vilde det være ham en stor Glæde, o
han maatte sende det til hende, og forny ogsaa i denne He
seende deres første Ungdoms Glæder. Maria, der ubeskriveli
havde savnet den Nydelse, som Musiken tilforn havde skjænk
hende, følte en inderlig Fornøielse ved dette Forslag, men sag
dog med rødmende Kinder: „Kjære Lidner, De griber saa venn
huldt enhver Leilighed til at overøse mig og Mine med Godhe
at jeg ikke veed, hvorledes jeg skal takke Dem, og yderst forleg
vilde jeg være ved at modtage saa meget Godt af Deres Haan
dersom jeg ansaae Dem som en Fremmed. Men det gjør j
ikke. Disse Erindringer fra vore tidlige Aar, den Lykke at mø
Dem, saa ganske den Samme som dengang, har opfrisket d
søsterlige Hengivenhed, som jeg i den Tid nærede for Dem. D
forekommer mig aldeles, som om De virkelig var min Brode
og jeg sætter Dem i mit Hjerte ligesaa høit som min Søst
Anna, som altid var Halvdelen af min egen Sjæl." — S
kjærlige som disse Ord end vare, saa megen Betydning de e
havde i Marias Mund, saa var der dog Noget i dem, so
smertede Adolph. Pianofortet, saavelsom Musicalier, blev imi
lertid bragt til Marias Bolig, og en ny Tilvært af ædel
uskyldig Nydelse, en ny Anledning til at være sammen blev herv

vundet, og al den Tid, som Adolph var istand til at unddrage fra sømmelig Opmærksomhed for sin Fader og dennes Omgangskreds, tilbragte han i det simple Huus paa Toldbodveien. Og heller ikke er det muligt at blive modtagen med større Hengivenhed end den, som her fra alle Kanter kom ham imøde. Maria greb hvert lille Vink, om hvad der kunde behage den kjære Ven, og mangen Midnat saae hende sidde ene ved Lampens Skin og med et fornøiet Ansigt flittigt arbeide paa alleslags smaa Gaver til ham, hvilke i Smagfuldhed og Opfindsomhed erstattede hvad de manglede i Værdi.

Naar et Forhold er saa lykkeligt, at man kan sige, det er ligesom beaandet af en paradisisk Fred, da er det ogsaa, som om den gamle Fiende fra Paradiset misundte den faldne Menneskeslægt denne Ro. Der hører saa Lidet til at forstyrre et saadant Forholds rene Fred. En ringe Ting, et Ord, opvækker de slummende onde Magter. Engang da Adolph saae Maria arbeide med Anstrengelse og yttrede Bekymring over at hendes Stilling ikke var hende værdig, sagde hun: „Jeg er ingenlunde at beklage. Jeg beder Gud, at ingen Forandring maa afbryde det Liv, jeg har levet i Vinter. Hos mine Børn, hos Dem, min broderlige Ven, ja endogsaa hos den, vel noget indskrænkede, men gode Jomfru Holm føler jeg mig lykkelig. Med Tak til Gud paaskjønner jeg den Fred som er i mit Hjerte og i mine Forhold. Ingen Strid, ingen Disharmonie, kun Ro og Kjærlighed. Jeg tænker, at denne Tilstand hører til Guds Rige her paa Jorden, hvorimod de brændende Ønsker, de hæftige Lidenskaber ere de dæmoniske Indskydelser, som forstyrre vor stakkels menneskelige Tilværelse."

Ogsaa disse Ord forvirrede og bedrøvede Adolph, thi forlænge siden havde han tilstaaet sig selv, at brændende Ønsker, lidenskabelig Kjærlighed havde bemestret sig hans Sjæl, og ikke kunde han antage disse Følelser for dæmoniske Indskydelser. Hans

Haab, hans høieste Attraa var, at Maria skulde blive hans Hu- stru og give ham Ret til at leve for hendes og de Børns Lykk som hun kaldte sine. Tilstaaelsen af disse redelige og hjertelig Ønsker svævede ofte paa hans Læber, men Marias rolige, reen søsterlige Tone imod ham bandt hans Tunge.

„Hvad skal jeg tænke?“ sagde han i sine Samtaler med sig selv: „Elsker hun mig slet ikke? Inderlig kjær er jeg hende dog det er tydeligt. Hun længes efter mig, naar jeg er borte. Naa jeg, som engang imellem er Tilfældet, tilbringer nogle Dage ud paa min Gaard, kalder hun saadan en Tid „„de triste Dage.“‘ Hun seer paa mig med saa milde Øine, hun søger at gjætt mine smaa Ønsker og retter sig stedse efter dem. Kan alt Dett være det blotte Venskab? ... Men mangengang er det dog, som om hun med rene Ord vilde sige mig, at hun ikke saae mi med andre Øine, end en Veninders, en Søsters, som hun stedse siger, saa at disse Ord „„Broder og Søster““ næsten ere mi forhadte. Men hun er saa uskyldig. Hun er meget yngre end hendes Aar. Hun elsker mig maaskee uden selv at vide det Hun kjender ikke Kjærlighed. Dog — hvad sagde engang Jom fru Holm? den hæse, uheldvarslende Fugl! Maria, sagde hun havde paastaaet, at hun aldrig mere kunde føle Kjærlighed fo Nogen, thi hun havde elsket sin afdøde Mand. Hendes Mand Det Ord gaaer mig som en Gift igjennem alle Aarer! I t Aar var hun i hans Huus, ene hos ham og de Børn, som hu elsker med en Ømhed, der næsten synes unaturlig, dersom hu ikke elsker deres Fader i dem. De ere smukke! Han var v ogsaa smuk! — Naar Victor slynger sin Arm om hende o kysser hendes Kind, saa seer hun paa ham med saa kjærlig Øine. Han ligner vist sin Fader. Den tossede store Dreng hvad skal det ogsaa sige, at han tør kysse hende! .... Hvad falder mig ind! Iforgaars, da hun sad paa en Skammel o slyngede Armen om Lise, der stod ved Siden og lagde sin Kin

til hendes Skulder, og jeg, henreven af hendes himmelske Yndighed, kom til at sige: „„De forener de to skjønneste og ellers uforeneligste qvindelige Værdigheder: De er Jomfru og Moder, ligesom Deres hellige Navne, hvis jordiske Billede De ogsaa er i Skjønhed, Fromhed og Reenhed““ — da skiftede hun Farve, Taarerne kom hende i Øinene, hun bebreidede mig mine Ord og sagde: „„Det er formasteligt at ligne mig ved den Hellige, med hvem jeg Intet har tilfælleds uden Navnet““ — og med et Suk tilføiede hun: „„Gud være mig Synderinde naadig!““ — O min Gud! min Gud! hvad betyder alt Dette? — Nei nei! Saadanne afskyelige Mistanker ere Synd, de ere dæmoniske Indskydelser!“

Og ikke Uret havde Adolph i denne sidste Bemærkning, forsaavidt som man kan sige, at en Gnist fra Helvede blander sig med den himmelske Ild i et Menneskes Bryst, som bevæges af en lidenskabelig Kjærlighed. De fredelige, skjønne Dage i hans Samliv med Maria forstyrredes efterhaanden meer og mere af den mørke Stemning, der undertiden pludselig greb ham, og ligesaa pludselig forsvandt for at give Plads for en ubændig Glæde, en ydmyg Tilbedelse af Gjenstanden for alle disse Sindsbevægelser. Hans Skinsyge tiltog med hver Dag, det smertede ham, at han ikke kunde være Alt for hende, som var Alt for ham, og hendes store Kjærlighed for Børnene, hendes Ængstelighed ved den blotte Tanke om nogen Fare, som kunde true dem, hendes Længsel efter Victor, naar han blev længere i Skolen end sædvanligt, var for den forelskede Adolph en Kilde til martrende Følelser. I mangt et Øieblik var han saa lidt Herre over sig selv, at han ikke kunde skjule den Uvillie, han især følte mod Victor, der næsten forekom ham som en Medbeiler. Det var kjendeligt, at han søgte at fjerne ham, og især naar han tilbragte Aftenen der i Huset, paaduttede han Victor, at han var søvnig, og nødte ham med gjentagne Paamindelser til at gaae tilsengs. Den

uskyldige Dreng, der med sin hele Sjæl hængte ved sin forbums kjærlige Lærer, fortvivlede over denne Forandring i hans Omgang med ham og beklagede sig under fire Øine med Maria, bitterlig grædende.

Maria følte sig overordentlig forvirret og forskemt over alt Dette; hun mærkede, at naar hun stod paa sin og Victors Ret, gjorde hun kun Ondt værre, og søgte derfor med qvindelig Fiinhed at fjerne og formilde disse Ubehageligheder saa godt hun kunde. Med Længsel ventede hun en Leilighed til at tale fortroligt med Adolph om hans forandrede Væsen; men hendes naturlige Frygtsomhed og hendes Angst for at saare og bedrøve den saa kjære Ven forvoldte, at hun lod mangen saadan Leilighed gaae unyttet forbi.

Endelig engang, da de vare ganske ene, tog hun Mod til sig og bad ham med broderlig Fortrolighed at meddele hende, hvilken Sorg og Uro, der, som det syntes, betyngede hans Sind. „Hjelpe kan jeg jo sagtens ikke,“ sagde hun, „men dele Deres Bekymring, og med kjærligt Hjerte tage min Part af den, det kan jeg. Og vilde Dette dog maaskee ikke lette den?“ — Adolph var rørt og raadvild. Tilstaaelsen om hans Kjærlighed, om hans Lidelser svævede paa hans Læber, men hans Skinsyge, hans Mistanke skammede han sig for at bekjende. „Ak, kjæreste Maria!“ sagde han dybt bevæget: „Lyksalig vilde jeg kalde den Time, da jeg turde udøse mit Hjerte for Dem; men jeg er saa bange, at mine Bekjendelser, naar jeg skal aflægge dem med den Aabenhjertighed, som jeg skylder Dem, kunde berøve mig noget af Deres Godhed, uden hvilken jeg ikke kan leve. Een af mine Sorger vil jeg begynde med at aabenbare Dem; men den udkræver et fortroligt og aabenhjertigt Svar af Dem. Tør jeg haabe det, om ogsaa mit Spørgsmaal kunde synes udelicat? De gjør mig den Ære at fordre Fortrolighed af mig; tør jeg gjøre Krav paa det Samme af Dem?“ — Maria saae alvorlig paa ham

og sagde derpaa efter et Øieblikks Betænkning: „Ja! jeg skal svare Dem ærligt og sandfærdigt.“ — Adolph vedblev med usikker Stemme: „Den Tanke trykker mig, at jeg finder Deres Skjæbne saa langt under, hvad den burde være, og at jeg frygter, at det ikke er ydre, men indre Aarsager, som forhindre Deres Tilfredshed.“ — Maria afbrød ham: „Jeg er tilfreds. Det har jeg tilforn sagt Dem. Deres forandrede Sindsforfatning er min eneste virkelige Sorg. Det Øvrige er ikke værdt at tale om.“ — „Nei, min kjæreste Maria! Det troer jeg ikke. Jeg frygter, at det ikke staaer i menneskelig Magt, ja at det endogsaa ligger udenfor Mulighedens Grændser at gjøre Dem lykkelig. Med eet Ord, jeg troer, at De har elsket Deres afdøde Mand saa høit, at Deres Glæde her i Verden er begravet med ham. Er det ikke saa?“ — Maria nedslog Øinene, men efter et Øieblikks Taushed løftede hun atter sit himmelklare Aasyn og sagde frimodigt: „Nei! De tager feil. Jeg har aldrig elsket den afdøde Blume, og jeg kan sige med Sandhed, at jeg kun meget lidt har kjendt ham, skjøndt jeg i tre hele Aar har levet i hans Huus og bestyret det med samme Raadighed, som om jeg var hans Frue. De vil maaskee efter denne Tilstaaelse finde det, mildest talt, udelicat, at jeg har med et helligt Baand ladet mig binde til denne Mand, men tillad mig derfor at forklare Dem de Bevæggrunde, der ledede mig og — som jeg haaber — undskylde mig.“ Adolph var henrykt, Glædestaarer stode i hans Øine, han kyssede Marias Haand og raabte: „O tal! tal, min bedste Veninde! skjul Intet for mig! Vær vis paa, at jeg optager hvert Ord, De betroer mig, i et trofast Hjerte!“

„De veed,“ sagde Maria, idet en yndig Rødme farvede hendes Kinder, „De veed, at jeg i min første Ungdom i nogle Aar var Lærerinde hos en Embedsmands Børn. Jeg havde ikke Mod til at forlade denne Familie, skjøndt min Stilling var temmelig tornefuld. Det hændte sig nu, at Kammerraad Blume,

som var beslægtet med Huset, mistede sin unge Kone. Han reiste til Hamborg for at adsprede sig, og besøgte ved denne Leilighed mine Huusfolk. Han behøvede et Fruentimmer til at bestyre sit Huus og til at have Omsorg for de moderløse Børn; han troede i mig at finde, hvad han søgte, og da den Familie, hos hvem jeg opholdt mig, ikke vilde modsætte sig hans Ønske, fulgte jeg ham strax til Odense, hvor han boede. Her var jeg lykkelig; thi uden at tale om, at jeg daglig kunde omgaaes mine bedste og eneste Venner, min Søster og Svoger, havde jeg en Virkekreds ganske efter mit Sind og en Frihed, hvis Sødhed jeg efter saamange Aars Tvang ret kunde paaskjønne. Blume havde mange Forretninger, der syntes at være ham en Byrde, og i al den Tid, han kunde unddrage fra dem, holdt han sig skadesløs ved at anvende den til sin Morskab. I en Klub, paa Lysttoure med sine Omgangsvenner, fordrev han alle sine Fritimer. Man kan uden Overdrivelse sige, at han aldrig var hjemme. Huus og Børn overlod han mig aldeles. Saa stor Tillid til mig maatte naturligviis paalægge mig en dobbelt Iver for mine Pligter, men denne Drivefjeder var ikke engang nødvendig. De smaa moderløse Børn opfyldte mit hele Hjerte, Lise var ganske spæd, Victor kun fem Aar. De forekom mig ganske som mine egne Børn, og jeg følte, hvor den moderlige Kjærlighed lyksaliggjør og ingen Tomhed lader tilbage i Sjælen. Disse gode Dage bleve snart forstyrrede. Et ulykkeligt Fald med en Hest ødelagde Blumes Helbred. Han laae længe syg og led meget, og ikke blot af legemlige Lidelser, men den stærke, livsglade Mand saae med Sorg sin Død imøde, og denne Sindsstemning tiltog kjendeligt, hver gang han fik Besøg af en Broder, med hvem han i sine sunde Dage næsten slet ikke havde havt nogen Omgang. Dette raae og hjerteløse Menneske talte stedse til den Syge om hans nær forestaaende Død og antog for afgjort, at det da vilde tilfalde ham, som Børnenes Formynder, at bestyre deres Formue og

Opdragelse. „„I forkjælede Unger!““ sagde han i den syge Faders Nærværelse: „„I skulle komme til at tage Skeen i en anden Haand.““ — Tilsidst tog Blume ikke mere mod denne forhadte Mands Besøg, men derimod underholdt han sig meget ofte med en juridisk Embedsmand i Byen, med hvem det syntes at han raadførte sig og ordnede sine jordiske Anliggender. En Dag, da denne Mand havde været hos ham, bad han mig sætte mig ved hans Seng, da han vilde tale med mig. Meget rørende takkede han mig for min Omsorg for hans Børn, yttrede med Varme sin Bekymring for deres Skjæbne efter hans Død, og foreslog mig at sikkre deres og min egen Fremtid ved at lade mig vie til ham, da han isaafald ved Testament kunde indsætte mig til Børnenes Formynderske. Jeg blev meget forbauset ved denne Tiltale og kunde ikke strax indvilge i hans Ønske. En indre Stemme talte mod denne Handling. En Forbindelse, som jeg ellers aldrig vilde indgaae, skulde jeg knytte i det Haab, at Døden strax skulde løse den? Med saadanne Følelser skulde jeg give min Haand til en Mand, som jeg skyldte Taknemmelighed, og hvis gode Hjerte jeg i hans Sygdoms Tid havde lært at kjende? Nei, med en saa tvetydig Handling vilde jeg ikke kjøbe en i udvortes Henseende bedre Fremtid. Medens jeg ene og stille sad i disse Betragtninger, kom Børnene løbende ind fra Haven. De holdt nogle lange Grene af Bregner i Hænderne og løb hen til mig, de viftede mig med de grønne Toppe og omslyngede mig i overgiven Lystighed. Hvor veemodig følte jeg mig ved denne barnlige Sorgløshed i et Øieblik, hvis Vigtighed de Uskyldige ikke anede! Idetsamme traadte den haarde Onkel ind, og hurtig foer de stakkels Børn hen og skjulte dem i en Krog, som smaa Fugle, der blive vaer, at en Høg er i Nærheden. Han gik snart og strax krøb Victor frem ganske alvorlig med den lille Lise ved Haanden, der saae paa Broderen med spørgende og ængstlige Øine. „„Vi ere saa bange for Onkel,““ sagde Drengen: „„Vi

vil ikke lege mere. Maae vi blive hos Dig?"" — Disse L
forekom mig som sagte af en høiere Stemme. Med en Kj
lighed, som gjennemstrømmede mit hele Væsen, omfavnede
de yndige Børn og gik strax ind til deres Fader, takkede h
for hans Tillid og lovede at fortjene den i Liv og Død. H
syntes mere rolig efter denne Samtale. Tre Dage efter ble
vi viede, og ti Dage efter besøgte jeg med Victor hans Grav

Adolph havde lyttet til denne Beretning i en Spændin
som et Menneske, der hører en Dom oplæse, der gjælder ha
Ære og Velfærd, og ingen Frikjendt kan med mere lettet Si
takke Gud og Mennesker, end han i dette Øieblik. Han gr
Marias Hænder, kyssede dem med taarefulde Øine og med s
varme og begeistrede Udbrud af sin Glæde over hendes Fortræ
lighed, at hun undseelig trak sig tilbage, og en dunkel Ane
om hans sande Følelser for hende berørte hendes Sind. M
denne Anelse blev dog ikke til Tanke. Uden at vide hvorfo
rødmede hun hæftigt, men glædede sig dog over sin Vens lykkeli
og frie Stemning.

De bleve afbrudte af Victor, der kom hjem fra Skolen
traadte noget frygtsomt ind, da han saae Adolph. Med d
Børn egne, skarpe Takt havde han en Fornemmelse af at komm
til Uleilighed. Men den nu aldeles forvandlede Ven gik ha
imøde med større Venlighed, end nogensinde, lod sig forelæg
hans sidste Tegninger, roste ham, lovede næste Dag at komm
igjen og fortsætte deres Tegneøvelser, underholdt sig med ham
udslettede i den bløde, barnlige Sjæl enhver ubehagelig Erindrin
Han skulde denne Aften være hjemme hos sin Fader, hvor d
var et lille Selskab. Saa seent som muligt tog han Afsked
ilede hjem som baaren paa Glædens og Haabets Vinger.

Da han var gaaet, sagde Jomfru Holm, som var komm
hjem lidt iforveien: „Naa min rare lille Frue! Nu kommer n
den Lykke, som jeg har spaaet, og det snarere, end jeg havd

ankt. Saadan en Mand er Vorherre!" Dette var Indledningen til et Thema, som hun allerede længe daglig foresang Maria, om Adolphs Kjærlighed og Hensigter, som ingenlunde kunde kaldes broderlige. Maria loe og sagde: „Ak kjære Holm! De seer mig virkelig i et altfor gunstigt Lys. De er som en kjærlig Moder, der i enhver ugift Mand troer at see en Frier til hendes Datter. Men hvad den gode Adolph Lidner angaaer, saa ere de Baand, der sammenbinde os, af en ganske anden Art, end de, som den saakaldte Kjærlighed knytter. Ungdoms-Erindringer, en kjær Vane til at betroe sig til hinanden, urokkelig Tillid, lang og prøvet Troskab — o min Gud! — er alt Dette ikke de bedste Bestanddele af Kjærligheden? Er et saadant Forhold ikke altfor skjønt til at taale mindste Forandring? Jeg ønsker ingen, og Lidner tænker vist heri, som jeg." — „Det troer jeg ikke. Han er et Mandfolk og ikke mere Helgen end en Anden. Men med alt Det vil jeg dog af Hjertet glæde mig og lykønske Dem, naar jeg maa see ham som Deres Mand og Børnenes Fader."

Under denne sidste Replik var Victor traadt ind i Værelset og studsede ved at høre de nys udtalte Ord. Han gik hurtig hen til Maria og saae paa hende med et ængsteligt spørgende Blik. „Hør, Victor!" vedblev Jomfru Holm: „Var det ikke rart at have en god Fader?" — „Min Fader er død," sagde Drengen alvorlig. — „Din Moder er jo ogsaa død, og du har faaet en ny Moder, som du er glad for; saadan kan du ogsaa faae en ny Fader." — „Men Herregud! Saa havde vi jo hverken Fader eller Moder." — „Naa! nu snakker du da som en Kjødpølse. Din store Dreng! du maa da selv kunne indsee, at der ikke er Mening skabt i din Tale." — „Jo," sagde Maria, „for mig er der Mening i hans Ord." — Hun rakte Haanden mod Victor. Han kyssede den med blussende Kinder og sagde sagte: „Jeg kan ikke erindre min første Moder, jeg har aldrig havt noget andet Menneske at adlyde, end dig, jeg elsker dig som din

egen Søn, og jeg har altid været dig lydig." — Lise, som uden at forstaae hvad de Ældre talte, dog syntes at ane, at der var noget Usædvanligt, kom ogsaa til, lagde sit Hoved kjælende i Marias Skjød og saae paa dem Alle med en vis Frygtsomhed uden at vide, hvorfor. — „See, kjære Veninde!" sagde Maria, „Saaledes ere mine Forhold. Vilde det ikke være Synd med formastelig Haand at indgribe i dem? Ere de ikke ogsaa for gode til at forandres?"

Disse Marias Yttringer vare vißselig hendes Hjertes ærlige Mening, og skjøndt hun vel ikke aldeles kunde frikjendes fra at høre til de Blinde, som ikke ville see, saa var der dog ogsaa Meget, som gjorde, at hun virkelig ikke saae. Thi foruden hendes oprigtige Ydmyghed, hendes Uvidenhed om den Magt, hendes Yndigheder udøvede, var der ogsaa i Adolphs Tone imod hende Noget, der maatte bestyrke hendes Sikkerhed i Henseende til deres Forhold; thi i Forening med al hans Lidenskab, al hans Skinsyge, var der i hans Kjærlighed saa stor en Deel af Venskab, af Ømhed og Inderlighed, at Lidenskabens Ild derved blev mildere og ligesom tilsløret; og skjøndt det ikke kan nægtes, at hans hæftige Paroxysmer vel i den senere Tid havde overfaldet ham i Marias Nærværelse, saa er det ogsaa vist, at et Blik, et Ord af hende kunde stille dem, og at den Mildhed, den bestandige Rolighed, som var udbredt over hendes hele Væsen, virkede beroligende paa ham og holdt hver lidenskabelig Yttring saameget tilbage, at den endnu kunde tilskrives en varm, broderlig Hengivenhed. Marias Ønske, at forklare Alt paa denne efter hendes Mening bedste Maade, fjernede ogsaa enhver anden Tanke. Udelicat og uværdig fandt hun enhver Bestræbelse for at indblande fremmede Følelser og Planer i saa reent et Forhold.

Femte Capitel.

I Adolphs Kreds var hans hyppige Besøg hos Maria ingen Hemmelighed, uagtet han selv ikke talte derom, og de Andre heller ikke indbyrdes endnu havde afhandlet denne Materie. Hans Broder, der først havde erfaret Noget om det, nævnede det først for sin Fader, men kun løseligt i Samtalens Gang. Obersten, som i sin Søns daglige Gang til en ung, smuk Enke i ringe Kaar saae en almindelig forbigaaende Kjærlighedshistorie, var langtfra at bekymre sig om Sligt. Philip, der i denne Henseende rigtigere bedømte Adolphs Tænkemaade, havde et ganske andet Begreb om dette Forhold, men glædede sig særdeles ved at vide sin Broder paa en Vei, hvor deres Planer ikke stode Fare for at carambolere. Den Eneste, som denne Sag havde foruroliget noget, var Emma. De Formodninger angaaende hendes Sindelag mod Adolph, som Obersten i hiin Samtale havde yttret for Denne, gjorde visselig hans psychologiske Talent al Ære. For Emma, som var vant til i enhver ung Mand at finde en meer eller mindre erklæret Tilbeder, var det en piquant Opgave at beseire en Oprører, der syntes at trodse al i hendes Omgangskreds indført god Orden. Det Frie og Mandige i Adolphs Væsen, det Gehaltrige i hans Samtale var desuden tiltrækkende for den unge Pige, der ikke manglede Forstand til at skille Guld fra Glimmer.

Strax efter Adolphs Samtale med Jomfru Holm i Emmas Næsværelse havde hun søgt at udforske denne Sidste, for saa nøie som muligt at blive bekjendt med den Ubekjendte, som lod til at interessere Adolph. Saa velvillig som Jomfru Holm end udbredte sig over sin Huusveninddes Fuldkommenhed, saa var der dog i hendes Skildring af Marias Personlighed en vis Bleghed og Sygelighed, der mod hendes Villie gav den ætheriske Skikkelse

et mat og falmet Anstrøg. Hvad hendes Talenter angik, saa var det især de huuslige, som toge sig ret ud i Beskrivelsen, og skjøndt den velmenende Talerske ogsaa søgte at udhæve de øvrige, og fortalte om Marias Sprogkundskaber, der satte hende istand til selv at undervise sine Børn og gjorde hende fuldkommen duelig til alene at paatage sig Datterens Opdragelse, om hendes færdige Pianofortespil og behagelige Syngestemme: saa blev det dog ved Emmas nærmere Inqvisition klart, at hun vel havde ret gode Sprogkundskaber, men ingen Øvelse i at tale andre Sprog end Dansk og Tydsk, og at hun i Musikens Udøvelse indskrænkede sig til smaa Sange og mindre vanskelige Compositioner for Pianofortet. Det blev altsaa indlysende for Emma, at denne Medbeilerinde stod altfor langt under hende til at burde blive hende farlig; og saa gjerne som Jomfru Holm end hørte sig selv tale og saalidt hun end forstod at veie sine Ord, saa var hun dog verdensklog nok til at omtale Adolphs Besøg hos dem og hans Opmærksomhed for Maria med en særdeles Discretion, for at ikke mindste Skygge skulde falde paa hendes Veninde, hvorved hun derhos i sit stille Sind inderlig jublede over den Erobring, som hendes simple Hjem havde franevet det rige Huus og sammes Frøken, der altid behandlede hende med en vis Fornemhed, af hvilken Aarsag hun heller ikke var den unge Dame synderlig gunstig.

Saaledes stode Sagerne den Aften, da Adolph kom hjem, let som en Fugl, hvis bundne Vinger pludselig ere løste. Det var silde, man havde ventet paa ham for at gaae tilbords. Under Maaltidet faldt Samtalen paa en Bynyhed, som udgjorde Døgnets Conversations-Emne. En fælleds Bekjendt havde nemlig brudt sin allerede et Par Aar gamle, offentlige Forlovelse for i samme Øieblik at indgaae en betydelig Mesalliance. Man talte frem og tilbage om denne Historie. En i Selskabet brød aldeles *Staven* over Delinqventen, en Anden paatog sig hans Forsvar.

Obersten slog sig til dette sidste Parti, hvad den brudte Forlovelse angik, og sagde: „Det er dog altfor haarde Conditioner, der paalægges et stakkels Menneske, at fordi et eneste ulyksaligt, ubesindigt Ord engang er fløiet ham af Munden, saa skal dette Ord som en Jernlænke lægges ham om Benet, som en sand „„Klotz am Beine““ for al hans Levetid — et lille Ord, som han engang har sagt maaskee i en halv Ruus, maaskee paa et Bal, fortumlet af Musik og Galopade-Vals, eller i Ungdoms-Sværmeri, eller endogsaa i et fortvivlet Humeur. Imidlertid gaae Aar og Dage hen. Han faaer Tid til at besinde sig. Den Rose, han vilde plukke, har tabt Blad paa Blad, der er ikke stort tilbage uden Torne, men det hedder sig dog: „„Grib Tornen, min Ven! Du har forpligtet dig dertil!““ Det er, paa min Sjæl! tungt for Kjød og Blod.“ — Den førstnævnte Herre, som spillede Actors Rolle i Sagen, sagde, at det var Noget, som ialfald ikke passede ved denne Leilighed, thi den forladte Brud var ung og smuk, og Emma tilføiede: „Han kan saameget mindre undskyldes, som hun ikke blot er smuk, men talentfuld i høieste Grad; hun taler Fransk og Engelsk og endogsaa Italiensk med en Accent som en Indfødt, hun spiller paa flere Instrumenter og maler til Fuldkommenhed.“ — Philip afbrød hende: „Ja! Og den lille Grisette, som han nu har ægtet, er reent uvidende og uopdragen, saa nu kan han til Straf kjede sig ihjel med hende, istedenfor at han med den Anden aldrig havde havt noget tomt Øieblik.“ — Defensor tog nu tilorde og sagde: „Ja alt Dette taaler visselig mange Modificationer og nærmere Oplysninger. Smuk, talentfuld er hans forrige Kjæreste, det er sandt, og med disse Fortrin gjorde hun hans Erobring; og deres Forlovelse fandt strax Sted, hvorved han kun adspurgte en reen Forlibelse, hun kun sin Forfængelighed; thi elsket ham har hun aldrig. Det er en sand Hverdagshistorie, hvoraf der foregaae mange mellem Aar og Dag. Et nærmere

Bekjendtskab lærte ogsaa ham, hvis Sag jeg her plaiderer, at hans Tilbedede var fordringsfuld, lunefuld, ubehagelig i daglig Omgang, kun elskværdig for de Fremmede, egenlig hvad jeg vil kalde uopdragen, medens derimod hans unge Kone er elskværdig, from, huuslig og elsker ham, saa jeg vel tør vove den Paastand, at han ikke staaer nær saa megen Fare for at kjede sig med hende, som med den glimrende Dame, uagtet hans Kone rigtignok mangler alt Det, som udmærkede den Anden. Jeg, som har seet Sagen nærved, kan ikke fordømme ham." — „Og jeg," udbrød Adolph, „som ikke har seet Sagen nærved, jeg frikjender ham for min Deel, ja jeg vil endogsaa bekjende, at jeg i hans Sted havde gjort det Samme. Man gifter sig for sin egen Skyld, ikke for Publicums; det kan kun lidet hjelpe mig, at min Kone taler Italiensk med en Accent som en Indfødt, dersom denne Accent ikke har nogen italiensk Beklang for mig, dersom hun ikke i vort Modersmaal har Toner, der synge min Hæftighed og mine Sorger til Ro og vække min bedre Sjæl." — Philip sagde: „Gjøre de skjønne Kunster ikke netop Dette?" — „Jo! og derfor fordrer jeg netop, at Den, jeg elsker, skal være gjennemtrængt af deres Aand, mærk vel: af deres Aand! thi Mangen udøver en og anden af dem endogsaa fortrinligt, uden selv at være gjennemtrængt af Kunstens Aand." — „Ja hvad vil det sige?" spurgte Obersten: „Jeg har vel kjendt Virtuoser paa Instrumenter, i Sang, i Dands og deslige, om hvem man kunde paastaae, at de saa lidet vare Mennesker med Aand, at deres Talent egenlig var at betragte som en medfødt Instinct; men Den, som selv har Sands for Kunsten, maa dog vel kunne kjende, om Aanden mangler eller ikke." — „Ja, Den, som selv har Aand, vil kjende det, men Mængden ikke. Det Middelmaadige er dens rette Element." — „Men for nu ikke at komme af de Hundrede i de Tusinde," sagde Philip: „Til hvilken Grad af Mesterskab vil du vel, at et Fruentimmer skal udøve Kunsten?"

— „Jeg forlanger slet ikke, at hun skal udøve den, hvad man almindelig forstaaer ved at udøve den.“ — „Hvorledes skal hun da være gjennemtrængt af dens Aand? Ved Kunst er det vel en nødvendig Betingelse, at den maa udøves?“ — „Ak!“ sagde Adolph med en næsten undseelig Mine, „jeg føler vel, at jeg her har indladt mig i' en altfor vanskelig Materie, som jeg selv ikke har Talent til at udvikle med den tilbørlige Klarhed; og dog er dette mig et kjært Emne, hvis Sag jeg nødig vilde skulde tabes ved min Mangel paa Dygtighed.“ Med en comisk Høitidelighed rettede han sig paa sin Stol, lagde Servietten fra sig paa Bordet, rømmede sig og sagde:

„Ærede Auditorium! behag med Opmærksomhed at høre mig og med billig Skaansel at bedømme mit ulærde Foredrag. Jeg har læst etsteds, at i hiin bedre Verden vilde Kunsten forsvinde af den Grund, at Alting der maa være Skjønhed. Denne Sætning vil jeg tage til Text for min Tale. Den Kunst, som man vel med Rette kan kalde Grunden til alle Kunster, hvis Aande vel maa føles i enhver af dem, dersom den skal kaldes Kunst, er Poesien — derom ere vi vel Alle enige. Enhver siger: „„Der er noget Forunderligt i den Musik, der ligesom hæver Sindet over denne Jord, — der er Noget i det Maleri, som flytter mig bort fra det Sted, hvorpaa jeg staaer, — der er Noget i den Skuespillers Fremstilling, der, uagtet hans Rolle ikke hører til det rørende Genre, bringer mig Taarer i Øinene.““ — Hvad vil Dette sige andet, end at den poetiske Bestanddeel i disse Præstationer træder frem og griber Følelsen; thi det er i ethvert Kunstværk kun Poesien, som begeistrer. Naar jeg altsaa siger: „„Den, jeg skal elske, maa være gjennemtrængt af Kunstens Aand,““ saa mener jeg hermed, at hendes hele Sjæl skal være gjennemtrængt af Poesien i dennes høieste Forening med Religion og Kjærlighed, at hun skal være allevegne fulgt af disses Følgesvende, saasom Ydmyghed forenet med christeligt Mod,

Beskedenhed med Værdighed, sand Dannelse, som vel ikke i sin hele Betydning kan være til uden Bekjendtskab med de skjønne Kunster, men vel uden at man selv kan udøve dem. Jeg taler her om et qvindeligt Væsen, ikke om en Mand. De mandlige og qvindelige Dyder ere ikke de samme; jeg troer, at Sjælene maae have Kjøn, og at de i al Evighed ville blive forskjellige, og derfor vil jeg her tilføie: Det Billede, som foresvæver mig, skal have bevaret sit barnlige Sind, en uskyldig Viisdom skal lære hende ved umiddelbar Følelse Det, som vi Andre søge igjennem møisomt Studium og lang Grublen. Skjønheden skal være uadskillelig fra al hendes Handel og Vandel, med eet Ord: hun skal selv være et høit og herligt Kunstværk, som vidner om sin Mester; og den Ro, den Sjæls Opløftelse, som Kunsten skjænker os, skal hendes Omgang skjænke Den, der er saa lykkelig at være hendes Hjerte nær; og saaledes — for at vende tilbage til min Texts Ord — hun skal allerede her i Livet have anticiperet Noget af det Liv i Kunsten, som gjør os selv til Kunstværk og venter os der, hvor Alt er Skjønhed."

De Tilstedeværende, som ved de første Sætninger i denne Tale havde ved et sagte Bravo eller andet saadant Udbrud givet deres lystige Stemning tilkjende, bleve mod Slutningen mere alvorlige. Philip sagde nu leende: „Hør, Adolph! jeg troer at kjende din Smag. I det Portrait, du der udkaster af dine stille Ønskers Ideal, mangler sikkert et vigtigt Træk: Hun skal være huuslig og ordenlig; Bordet skal være godt besørget, Dækketøiet hvidt og pænt, Værelserne propre og ziirlige" .... Adolph afbrød ham: „Ja visselig, det hører ogsaa til den qvindelige Elskværdighed, at dens huuslige Hjem bærer Præget af den selv, at Alting bærer Skjønhedens Stempel, at Den, som træder ind i denne stille Helligdom — selv om han, som Faust, føres derind af Mephistopheles — dog føler sit bedre Jeg opvaagne i „„Grethchens"" lille Kammer. Denne Ro, denne skjønne Or-

den skal være Gjenskinnet af hendes eget Væsen og Aasyn. Jeg vil kunne sige, som Ægtemanden i L'Ecole des vieillards: „„Naar denne Stjerne har skinnet for mine Øine om Morgenen, er min Pande opklaret for hele Dagen;““ og hver min Dag, den være forresten ond eller god, vil jeg see op til denne Stjerne, ja i min Dødstime vil jeg vende mit Blik imod den og troe, at den, som hiin over Bethlehem, vil lede mig til min Sjæls Frelse.“

Adolph holdt pludselig inde, halv forlegen ved at have ladet sig saavidt henrive af en vis Lyst til ligesom at besynge sin Elskede. „Nu!“ sagde han leende: „Da jeg nu mærker, at jeg umærkelig — som alt Levende — er kommen lige til Dødens Porte, saa er det bedst, jeg standser her og slutter min Tale, anbefalende den til mine ærede Tilhøreres nærmere Eftertanke.“

„Talen var jo heel poetisk,“ sagde den Ene af Herrerne. — „Gid den være prophetisk!“ tilføiede den Anden: „og paa dette gode Ønske ville vi tømme vore Glas.“

For Adolphs jævnlige Omgangskreds — og til denne hørte alle De, som udgjorde dette lille Selskab — var det intet Nyt, at han overlod sig til Udbrud af et Slags rhetorisk Begeistring, naar han forfægtede en eller anden Yndlingsmening. Dog vilde han vel i en sædvanlig, mere besindig Stemning neppe have valgt dette Emne, der let kunde kaste et Lys paa hans hemmelige Tanker. Men hans Samtale med Maria havde opvakt en indre Jubel i hans Sjæl, og i dette lykfalige Lune i et livligt Selskab havde han hemmeligt drukket sin Elskedes Skaal i saamange Glas Bourgogne, at han uden at være beruset dog var ualmindelig exalteret og oplagt til Aabenhjertighed. Obersten sagde ved sig selv: „Hillemænd! han lader til at være skudt lige i Hjertet. Fanden skulde dog vel ikke friste ham til at begaae en alvorlig Daarlighed? Ja, hvad er herved at gjøre?

Jeg kjender ham for godt til at troe, at Formaninger vilde ham tilbage, hvis han har Sligt isinde."

Faa Dage efter denne Aften reiste Adolph til sit hvor han mod sin Villie var nødt til at tilbringe nogle og Obersten tiltraadte ligeledes en længere Reise, hvorfra ikke ventede at komme tilbage før Slutningen af August, lovede han paa Hjemreisen at besøge sin Søn paa hans G

Paa Emmas Sind havde Adolphs ovenanførte Ytt gjort et dybt Indtryk. Hun indsaae, at til at vinde det hun ønskede sig, hørte et Værd af en anden Natur, end de var stolt af at besidde. Men hvorledes dette Værd dog var beskaffen, derpaa grublede hun forgjæves. Næste Dag hiin Aften traf Philip hende alvorlig og tankefuld, og Samtale faldt efter Begges Ønske strax paa den forrige Samtaler.

„Jeg forstod kun halvt Deres Broders skjønne Tale," Emma spidsfindig: „For naturlig Menneskeforstand syntes som han modsagde sig selv." — „Ja min Broder er en mer, som altid har været stærk i Paradoxer; men hvad de gaaer, som han iaftes holdt paa, saa lader den sig bedr klare practisk end theoretisk. Seer De, til Dem kan jeg betroe, hvad De maaskee allerede veed: at han har sin Gang hos en ung Enke, den samme, som er i Compagni den gamle Poppegøie, som kommer her hos Dem." — jeg veed, at Deres Broder besøger Jomfru Holm," sagde E stærk rødmende. — „Jomfru Holm? Nei! en god Dag! Anden besøger han og overvælder hende med Artigheder og æringer. Det Sidste er mig kjært, thi det giver dog en modning om, at Forholdet ikke er saa ærbødigt, at man frygte for en Mesalliance som den, hvorom der blev talt i — endskjøndt, Gud veed, han er istand til hvad det skal Men hvad jeg egenlig vilde have sagt: Hendes Portrait

let vel betyde, som han udkastede." — „Ligner hun da denne Skildring?" — „Aa! Ligner? Det er en Syemadame, en ubetydelig Person, men sagtens er hun from og godmodig og forstaaer sit Huusvæsen, thi det er jo de Dyder, som Adolph bedst paaskjønner. At saadant et Fruentimmer er uden Pretensioner, er temmelig naturligt, det er hun da nødt til. Det er saadan En, som gaaer med en Kaabe, der er vendt een Gang og opfarvet to Gange." — „Har De seet hende?" — „Ja jeg har mødt hende paa Gaden med Jomfru Holm, og det er ikke længere, end siden iforgaars, da saae jeg hende staae i Vinduet med Armen om en lille Pige, der sad i Vinduesfarmen. Det er ellers sjeldent, at hun lader sig see ved Vinduet." — „Er hun smuk?" — „Ja! det er hun rigtignok," sagde Philip udbrydende, men rettede sig selv og sagde langsomt: „Aa ja! saamænd! Det er, ligesom man tager det. Det er en lille ubetydelig Figur! hun er ogsaa bleg; men hun seer meget ung ud; det er ubegribeligt, at hun skal være Moder til de to Børn, som man seer med hende." — Emma fandt sig ikke beføiet til at underrette ham bedre i denne Henseende, hun taug med en misfornøiet Mine. Philip vedblev: „Det er mærkeligt, hvor fornuftige Mennesker, som f. Ex. min Broder, kunne blive smagløse, ja man kunde sige dumme, naar de først begynde at lægge sig efter Originalitet. En Mand med hans stolte Sjæl kan gaae hen og gjøre Cour til saadant et ubetydeligt lille Creatur, medens han næsten daglig har Den for Øine, som forener alle Fuldkommenheder, og som det allerede er en Trøst at kunne see og høre og beundre og tilbede, selv uden Haab." — Ved disse Ord sukkede Philip og sendte denne sidste Bemærkning til sin Adresse med et betydningsfuldt Blik og et lille Buk. „Jeg veed ikke, hvem De mener," sagde Emma: „men forudsat, at der i Deres Broders Bekjendtskab var en saadan .... saa dannet .... saa elskværdig og talentfuld ung Dame, saa maatte

hun jo let, hvis hun ellers vilde, kunne erhverve sig de ringe Dyder, som han satter Priis paa, og saaledes seent eller tidligt, reent stikke den Anden ud." — Philip taug med en bekymret Mine, men svarede endelig: „Ja Gud bevares! det kunde vel aldrig slaae feil, naar det var muligt, at en saadan Dame virkelig vilde nedlade sig saa dybt." Siden tænkte han til sin Trøst: „Det har ingen Nød, om jeg ellers kjender Adolph ret; er han først virkelig fangen, saa kan man frit lukke Døren op paa hans Buur, han flyver dog ikke ud."

Samme Dag indledte Emma en ret inqvisitorisk Samtale med Jomfru Holm, af hvilken hun rigtignok erfarede Saameget, at hun indsaae, at Adolph virkelig syntes med alvorlige Hensigter at besøge den forhadte Medbeilerinde. Jomfru Holm troede nu at være saa sikker paa disse Hensigters Alvor og Fasthed, at hun ikke længere kunde modstaae den Fristelse at lade Emma føle, at der gaves stærkere Tillokkelser end de, hun var i Besiddelse af. Dog paastod hun, at Maria, der næsten var at anse som en Helgeninde, ikke nærede uden rene, søsterlige Følelser for sin Ungdomsven, og visselig, af Kjærlighed til sine Stedbørn og deres afdøde Fader, aldrig vilde gifte sig — Noget, som Jomfru Holm halvveis meente, men dog haabede, var af de Hindringer som vel kunde overvindes. Den gamle Pige sagde Dette i den Tanke, at hun derved end mere ophøiede sin Veninde, og anede ikke, at hun gjød en Straale af Haab i Emmas Sjæl, der tænkte, at under saadanne Omstændigheder vilde der vindes Tid, og at Dette som oftest er at vinde Seir over Kjærligheden.

Allerede samme Aften lod Emma den gamle Huusholderske kalde og meddeelte hende sit Forehavende at ville lægge sig efter Huusholdningsfaget, hvortil hun udbad sig hendes Veiledning, hvilken Denne med Glæde tilsagde hende, meget forundret forresten over denne pludselige Beslutning, som hun forklarede sig med

den Formodning, at hendes Frøken vel snart tænkte at sætte Fo-den under sit eget Bord. Næste Morgen begyndte Emma med for Iver sine nye Forretninger, fast i den Tro, at hun herved erhvervede sig Nøglen til de qvindelige Fuldkommenheder, som fortryllede Adolph. Ikke aldeles Uret havde hun vel ogsaa i denne Mening, thi disse Beskjæftigelser, der gjøre det til en Nødvendighed at sysselsætte sine Tanker med Andres Velbefindende, kunde vel være en Begyndelse til at underordne sin egen Villie en almindeligere Lov, og saaledes til at opfylde den første Betingelse for qvindeligt Værd. Men allerede denne Begyndelse var ikke saa let, som Emma havde troet. Vant til den Overbeviisning, at hun kunde Alt, hvad hun vilde, forundrede og ærgrede det hende i disse aldeles ubekjendte Farvande at finde flere modstridende Strømme, end hun havde ventet, og det var ikke den ringeste af disse, at hun maatte give efter for Huusholderskens bedre Indsigt og ubøielige Villie, hvoraf der igjen flød den Ulempe, at ingen paafaldende Forandring var at kjende i Huset, og Emmas Fortjenester altsaa forbleve uden al Erkjendelse. Hendes Fader var det ligegyldigt, om hans Datter eller en Anden besørgede Huusholdningen, naar den blot blev besørget, som den burde. Ingen havde saaledes erfaret hendes nye Talenter, dersom hun ikke selv havde udbredt sig over dem. Deraf fulgte vel, at de mandlige og qvindelige Beundrere i hendes Omgangskreds ophøiede Huusligheden ligesaa meget, som de tilforn havde syntes at ringeagte den; men Den, for hvis Skyld alt Dette skete, var i denne Tid for det meste fraværende, og naar han i korte Besøg lod sig see i Hovedstaden, var han saa tankefuld og adspredt, at alle Emmas Anstrengelser for at tækkes ham gik ham ubemærkede forbi. Ved alt Dette gjorde denne unge Pige mangen Erfaring om en Modgang, hvis Mulighed hun aldrig havde anet; og de første Lærdomme om den Resignation, som de menneskelige Vilkaar især paalægge hendes Kjøn, bleve hende givne paa en tem-

melig haardt Maade. Vel kan det ikke negtes, at hendes brændende Attraa efter at vinde Adolphs Kjærlighed egentlig udsprang af hendes Forfængelighed, hendes ubændige Utaalmodighed for at sætte sin Villie igjennem; men paa den anden Side var dog en klar Erkjendelse af hans Fortrin, en ungdommelig Tilbøielighed for hans Person saa sundt og varmt udviklede i hendes Sjel, at hans Gjenkjærlighed visselig havde formaaet at opvække alt det Gode, som en forkeert Opdragelse og Omgivelse havde ladet udyrket i denne med Talenter og Færdigheder overlæssede Piges Væsen.

Sjette Capitel.

Saaledes stode Sagerne, da Adolph i Juni-Termin kom til Kjøbenhavn fra sit Gods. Med denne Eiendom havde det en egen Beskaffenhed. Adolphs Morbroder, som ved Testament havde indsat ham til sin egenlige Arving, havde Slægtninge i Holsteen, som vare nærmere til Arven, naar intet Testament havde fundet Sted. Skjøndt disse Slægtninge vare formuende, følte de dem dog forbittrede over, at den Afdøde havde bortgivet Godset og kun tilstaaet dem en Capital udbetalt til Erstatning. Denne Capital, som skulde udbetales i bestemte Terminer, der vare temmelig langt fra hinanden, var ikke meget betydelig i Forhold til Godsets Værdi, men blev dog ved mange indtrædende Omstændigheder svær at udrede for Adolph; desuden vare disse fraværende Arvinger saa strenge i deres Fordringer, og den Commissionair, de paa deres Vegne sendte til Kjøbenhavn, forstod saa snildt at dreie Testamentets Ord, at i Mangel af prompte Udredelse af

de bestemte Udbetalinger kunde Eiendomsretten til Godset gjøres Adolph stridig, eller idetmindste give Anledning til en vidtløftig Proces. Den sidste af disse Udbetalinger stod nu for Døren, og ved sin Ankomst fra Landet modtog Adolph Efterretning om, at den føromtalte Commissionnair ogsaa var i Byen og allerede havde spurgt efter ham. En værre Nyhed kom ham ogsaa for Øre, nemlig, at den gamle Kjøbmand, der havde givet ham Løfte om Bistand, laae meget syg. Han ilede til ham, men fandt ham bevidstløs og fik næste Dag Efterretning om hans Død. Adolphs Bekymring ved denne Leilighed forøgedes endnu derved, at hans Fader var bortreist, saa at han ikke vidste, hvorhen han skulde vende sig for idetmindste at faae et godt Raad. Hans Broder, som Tilfældet gjorde til hans Fortrolige, opregnede ham mangfoldige Udveie, der ikke tjente til Andet end at gjøre ham mere forvirret. Mod Aften besluttede han at gaae til Maria. „Raad eller Hjelp kan jeg ikke hente der," sagde han ved sig selv: „men naar jeg seer hendes Ansigt, saa glemmer jeg alle denne Verdens trivielle Sorger."

Disse Sorger efterlode dog et Spor i hans Væsen, som ikke undgik Marias Blik, og da det just traf sig, at de vare ene, udspurgte hun ham med en saa øm Deeltagelse, at han ikke var istand til at dølge Sandheden. Maria reiste sig hurtig, aabnede sit hemmeligste Gjemme, og med blussende Kinder nærmede hun sig Adolph og sagde undseelig: „See her er 2000 Rigsdaler i kongelige Obligationer. De ere vel lovligen mine, thi en lidt større Sum staaer i Overformynderiet, som Børnenes Formue, men heller ikke disse anseer jeg for min, men for Børnenes Eiendom. Jeg forstaaer mig ikke paa slige Pengesager, men jeg tænker, at disse Penge ikke kunne være sikkrere, end i Deres Hænder, og er det saa, saa vil Deres fattige Veninde føle sig rig og lyksalig ved at erstatte den afdøde Kjøbmands gode Villie." — „Maria!" raabte Adolph: „Er det da ikke sandt,

at jeg her skal finde Trøst mod enhver Modgang? Deres og de elskede Børns Eiendom vil De betroe i min Haand? Ja jeg kan ikke indsee Andet, end at den skal være vel bevaret der; jeg vover at modtage Deres Godhed. Det gjør mig altfor lyksalig, at De skal eie Deel i det Gods, som er mit, og at Hjelpen rækkes mig af Deres elskede lille Haand." — Med disse Ord greb han denne Haand og trykkede den heftig til sine Læber. Marias Øine hvilede paa ham med et Udtryk af Mildhed og Glæde. Hendes Ansigt var ham saa nær, den sterkeste Fristelse greb ham til at trykke et Kys paa den lille rosenrøde Mund; dog vovede han ikke at give efter for dette brændende Ønske, der allerede ofte var overvundet med tantalisk Smerte. Imidlertid gik han paa denne Aften hjem i en sand Glædesruus, ikke saameget over at være reddet af sin Forlegenhed, som ved Tanken om Marias Tillid og Hengivenhed for ham. Desuden forekom det ham som et lykkeligt Forvarsel, at hendes Formue skulde være i hans Værge. Det Haab, at hun snart skulde blive hans Hustru, at hendes egen Fordeel saaledes var forenet med hans, var i denne Time saa levende i hans Sjæl, at det syntes ham let at erklære hende den Kjærlighed, som hun jo umulig kunde være uvidende om, og som Saameget talede for, at hun deelte. Han havde ikke villet modtage Obligationerne, førend han havde stillet den samme Sikkerhed for Pengene, som var tilbuden den afdøde Kjøbmand. Da det endnu ikke var sildigt, gik han samme Aften til en Forretningsmand for at aftale det Fornødne. Det var ham en Glæde ved denne Leilighed at see Marias Navn i et ham vedkommende Document, og han fornøiede sig ved at tænke, at han vilde give høiere Renter, end hun ellers vilde have erholdt af Obligationerne.

Da han kom hjem, var det sildigt. Det var ham derfor paafaldende, da Tjeneren sagde, at der havde været to Gange Bud fra Etatsraad Grøndals for at bede ham komme derhen,

naar han kom hjem, da man ønskede at tale med ham. Han begav sig strax derhen, og saasnart han traadte ind i Huset, blev han ført ind til Frøkenen. Emma var ene, hun var omhyggelig og smagfuldt klædt, og saae nydelig ud; en jomfruelig Rødme foer som en let Sky over hendes Ansigt ved Adolphs Indtrædelse; hun var i dette Øieblik virkelig fortryllende. Med nedslagne Øine sagde hun, at hendes Fader allerede var gaaet til Ro, men havde overladt hende den Fornøielse at levere Hr. Lidner en Billet, hvis Indhold han haabede, vilde være ham behageligt. Adolph aabnede hurtig Seddelen, der var uforseglet og lød saaledes: „Da min Datter siger mig, at hun af Deres Hr. Broder har erfaret, at Kjøbmand Jessens Død har sat Dem i Forlegenhed for 2000 Rigsdaler, saa har jeg herved den Ære at melde Dem, at det skal være mig en Fornøielse at overlade Dem denne Sum mod den Sikkerhed, De selv behager at bestemme."

„Jeg er Deres Hr. Fader overmaade forbunden," sagde Adolph: „Jeg skal imorgen selv have den Ære at bringe ham min Tak for hans Godhed, som jeg imidlertid ikke for Øieblikket skal misbruge, da jeg allerede et andet Sted er bleven hjulpen." — „Ja saa!" svarede Emma kjendelig forstemt: „Det gjør mig .... det vil gjøre min Fader meget ondt, at en Anden har berøvet ham den Fornøielse at tjene Dem." Hun paatog sig en lystig, ironisk Mine og sagde smilende: „Vi troede .... De selv sagde forleden — saadan i Samtalens Løb — at der mellem Deres Venner ikke var en Eneste egenlig formuende. Da min Fader har det ringe Fortrin at være temmelig rig, saa tænkte jeg, at nu kunde jeg uden Hexeri gjætte, at De ikke regnede os til Deres Venner, men idag" .... Adolph afbrød hende: „Min bedste Frøken! jeg veed ikke at erindre mig at have sagt disse Ord; men naturligviis har jeg i det Øieblik forstaaet Jævnaarige, Ungdoms-Forbindelser, hvad man saadan almindelig forstaaer ved

Venner, ikke en ældre Velynder, som Deres Hr. Fader" ..
„Eller en yngre Velynderske, som mig, paa hvem der er S
meget at udsætte, at en Mand, som Hr. Adolph Lidner,
kan bryde sig om hendes Venskab eller regne det for Nog
— „Bedste Frøken! i Sandhed! De gjør mig heel forvir
Enhver Mand maa jo være stolt af Deres Venskab. De
aldrig faldet mig ind, at jeg kunde enten erhverve eller fort
det. Men jeg veed ikke, hvorledes vi ere komne paa en saa
synderlig Afvei fra den egenlige Materie i vor Samtale; og
at komme tilbage dertil, saa vil jeg sige Dem, at denne S
for hvilken jeg var i Forlegenhed, er bleven mig tilbuden ga
uventet, fra et Sted, hvor det aldrig var faldet mig ind at f
den." — „Dog fra en formuende Ven, som De forleden gle
at regne til Deres Venner?" — „Nei! fra en meget Uforn
ende. At eie to tusinde Daler som en Capital, man ikke
eller tør formindske i det Allerringeste, er vist ikke at være ri
— „Den meget værdige Ven har altsaa leveret Dem al sin F
mue?" — „Maaskee! Englene glæde sig, naar de Fattige hje
hinanden; saa siger jo Folke-Viisdommen." En Pause opst
Adolph gjorde Mine til at tage Afskeed. Emma betydede h
ved Tegn at blive siddende. „Siig mig, Hr. Lidner!" sag
hun med nedslagne Øine: „hvorfor tænkte De slet ikke paa
henvende Dem til min Fader i denne Sag?" — „O! jeg ha
virkelig endnu ikke havt Tid til nogensomhelst Speculation i d
Anledning." — „Det troer jeg at vide bedre. Vær oprigt
De meente herved at blive os forbunden, og det vilde De i
være. Jeg siger os; thi naturligviis er jeg den Eneste, s
har Fordring paa min Faders Formue." Adolph taug og sa
forlegen paa hende. Emma vedblev bestandig med et tiltvung
Anstrøg af Ironie: „Jeg er ikke vant til at paatrænge Nog
mit Venskab, og det er visselig heller ikke min Hensigt i de
Øieblik; men vore Fædre ere nu engang gamle Omgangsvenne

jeg er saa dristig at agte Dem meget høit, og mit taabelige Pigehoved tiltrods, erkjender jeg klart Deres Overlegenhed over alle yngre Mænd i mit Bekjendskab, og det smerter mig at være saa aldeles Intet i Deres Øine, at ingen Opmærksomhed fra min Side nogensinde kan møde mindste Velvillie fra Deres." — „Men min Gud! kjæreste Frøken! jeg troer, jeg maa drømme. Naar har De værdiget mig nogen Opmærksomhed? Og naar skulde jeg have været saa overmodig at vente nogen saadan af Dem? Eller saa utaknemmelig at oversee den? Jeg beder Dem, nævn mig dog et Exempel!" — „O! Exemplerne, jeg kunde nævne, vilde ialfald være saa ubetydelige, saa jeg maatte skamme mig ved at anføre dem, og De vilde lee mig ud." — „Nei! i Sandhed! jeg vil ikke lee! Jeg beder Dem, svar mig!" — Emma taug lidt; derpaa sagde hun uden at see paa ham: „Nu vel! Erindrer De den Sonate af Kuhlau, som De engang omtalte med saamegen Varme? De sagde, at naar De blot hørte de første Toner af den, saa var det som naar De vaagnede en smuk Foraarsmorgen efter en lang og dunkel Vintertid. Jeg forskaffede mig denne Sonate; Gud veed, jeg kjøbte den for mine egne Penge; jeg indstuderede den med Flid og con amore; og en Aften, da De var tilstede, satte jeg mig pludselig til at slaae disse Accorder an, ved hvis bekjendte Lyd De skulde vaagne til et friskere Liv, og sandelig det syntes mig ønskeligt, thi De sad med saa mørke Miner, saa fordybet i Dem selv, at De kunde trænge til at vækkes af noget Opmuntrende; men De lod ikke til at høre den ellers saa kjære Sonate, De reiste Dem og gik ind i det andet Værelse til nogle gamle Herrer, som sad derinde. — Engang sagde De, at det aldrig slog feil, at Duften af Lavendler saa virkede oplivende paa Dem. Da vi næste Gang ventede Dem, havde jeg opfyldt begge vore daglige Værelser med en saa stærk Lavendelduft, at alle Tilstedeværende bemærkede det, ja nogle beklagede sig derover, men jeg tog ikke i Betænkning at lade dem

qvæles Allesammen, for at De skulde leve op ved den oplivend Esprit de lavande; men De kom og lagde slet ikke Mærke ti den Duft, hvis oplivende Kraft aldrig slog feil. — En ande Gang .... Dog! hvad vil jeg opregne disse Exempler, hvorme jeg aldrig vilde blive færdig! Og desuden er det jo Altsamme kun Bagateller." — „Nei!" svarede Adolph alvorlig, „det e ikke Bagateller. Jeg kjender for vel det store Værd, den lægend velgjørende Kraft, som ligger i disse smaa Opmærksomheder, so i Grunden ikke ere smaa. Jeg veed for vel, hvad der mange gang driver os til de store Opoffrelser, hvor lidet de bevise e virkelig vennehuldt Sindelag mod Den, som skulde nyde Godt a dem, medens derimod disse daglige Bestræbelser for at opfyld en Andens smaa Ønsker, udspringe af Hjertets dybe, velvillig Grund; og har jeg virkelig været blind og utaknemmelig fo Deres Godhed, saa føler jeg mig meget strafværdig imod Dem kjæreste Frøken, og beder Dem oprigtig om Tilgivelse." — „Al Hr. Lidner! Det er ikke saaledes meent; jeg har Intet at tilgiv Dem; men jeg tilstaaer, at jeg længe har ønsket en Leilighed ti at sige Dem, at jeg ikke var saa uværdig til et udmærket Menne skes Venskab, som det maaskee undertiden kunde synes Dem. Al hvad vil De, at en stakkels Pige skal gjøre, som er uden Vei ledning og maa tage ethvert Raad af sit eget Hoved? Min Mo der er død, da jeg var et lille Barn, min Fader har tænkt a anvende Nok paa min Opdragelse ved at give mig en stiv Gouver nante, som forgudede mig, og alleslags Lærere, som alle smigred mig. Det Samme gjøre den Dag idag alle mine Omgangsvenne og Veninder; De, Hr. Lidner er den Første, hvis Ord ha opvakt en sand Eftertanke hos mig." — „Jeg, min Frøken Hvor har jeg kunnet ....?" — „O ved mangen Yttring; fo Exempel: en Aften — det er alt længe siden — da De me Varme omtalte de huuslige, stille Dyder. Strax næste Da begyndte jeg at tage mig af min Faders Huus og stræbte e

indhente, hvad jeg i den Henseende havde forsømt. Det veed De nu heller Intet af. Det Gode taler Ingen om." — „Ak ja! Det hører til den qvindelige Skjæbne at arbeide uden Paaskjønnelse, stille og i Løndom; men Dette er just det Skjønne i denne Virksomhed. Den er som Kornet, der staaer uden Pragt og Farver, ubeundret, men uden hvilket intet Menneske kunde trives." — „Ak, Hr. Lidner! Ethvert af Deres Ord tænder et nyt Lys i min Sjæl. Jeg beder Dem, skjænk mig Deres Venskab, Deres Raad og Veiledning." — „Ak, bedste Frøken! Jeg kan selv trænge til Raad og Veiledning i de mange uklare Tanker, som ofte omspænde mig."

Emma, der i den hele foregaaende Scene havde gjort sig Umage for i en vis let, halv spøgefuld Tone at fremføre sine alvorlige Ord, havde imidlertid aflagt denne Tone under Samtalens Gang, og nu taug hun, og Taarerne stode i hendes Øine. Adolph følte sig inderlig forvirret. Han erindrede sig hiin længst forglemte Samtale med sin Fader og Broder. Utroligt forekom det ham dengang, at denne saa afgjorte Pige kunde give ham et Fortrin, hvortil han aldrig havde beilet; men hendes egne Ord og Adfærd syntes nu tydeligt at røbe en Følelse for ham, som paa eengang rørte og smertede ham. Med Ømhed tog han hendes Haand og sagde: „Kjære Frøken Emma! Til Raadgiver, til Veileder duer jeg vissélig ikke; men derfor er jeg ikke ufølsom for den ufortjente Godhed, De viser mig; og trængte De nogensinde til en trofast Ven, til en Broders Beskyttelse, da vær vis paa, at denne Time har erhvervet Dem en Ven og Broder i mig." Med disse Ord kyssede han hendes Haand og vilde gaae. Emma holdt ham atter tilbage og sagde med en glad, men dog spændt Mine: „Jeg takker Dem, men nu giver De mig en Søsters Rettigheder, og derfor vover jeg at spørge Dem: Hvad er det for en Byrde, som synes at hvile paa Deres Sind, hvad er det, som gjør Dem mangengang saa aldeles fraværende og kort

sagt, saa ganske anderledes end tilforn?" — „Saadan har jeg vist altid været. Vort Bekjendtskab, min Frøken, er jo ikke ældre, end fra forrige Vinter; thi først siden den Tid har jeg fundet min Faders Huus saa forbundet med Deres. Tilforn boede min Fader saa langt herfra, jeg kom sjelden til Byen og vi saaes næsten aldrig." — „Dog har jeg seet Dem nok til at vide, at De i mange Henseender er ganske forandret. De er langt mere fri og i Sandhed ... ja jeg vover at sige det, mere elskværdig, men tillige meget mere tankefuld, adspredt, sværmerisk, — jeg veed ikke, hvad man skal kalde det; man skulde næsten troe, De var forelsket." — Disse Ord sagde Emma, som En, der med Magt tager Mod til sig for at gjøre et fortvivlet Spring. „Forelsket!" gjentog Adolph: „Ja om saa var, saa vilde vel De, som selv er Fruentimmer, ikke fortænke mig deri?" — „Nei langt fra! men .... det vilde bedrøve mig .... af Venskab for Dem, om det var, som det lader til, en ulykkelig Kjærlighed." — „Ulykkelig! ja jeg veed det ikke; jeg har ikke havt Mod til at spørge derom. De seer, jeg svarer Dem med Venskabets Oprigtighed. Men ialfald, en ulykkelig Kjærlighed, som opfylder hele Hjertet, er altid bedre end slet ingen, og jeg er jo ikke den Eneste, som tilbringer sine gode Aar i en urolig Omtumlen mellem Haab og Frygt. Og siden vi nu ere komne i en saa fortrolig Samtale, saa tillad, at jeg nævner Dem en fælleds Ven, der er i dette Tilfælde. Min Broder elsker Dem, han beundrer Dem med saa stor Varme; ja, man kan sige, at han tilbeder Dem. Tør jeg gjøre Dem opmærksom paa hans frygtsomme Kjærlighed, som han vel neppe selv har ladet Dem mærke? Tør jeg vove at tale en Broders Sag og gjøre mig Haab om en saa elskværdig Søster?" — Med blussende Kinder svarede Emma: „Hvad den Sag angaaer, Hr. Lidner, saa tilstaaer jeg, at jeg ikke kan modtage Raad og Veiledning." — „Saa tilgiv min

Beskedenhed," svarede Adolph, „og glem, hvad jeg har sagt." – Med disse Ord fjernede han sig.

Begge Parter fandt sig inderlig misfornøiede med sig selv, da de nu hver for sig i Eenrum betænkte denne Samtale: „Herregud!" tænkte Adolph: „hvilken flau Rolle har jeg dog spillet! Jeg var jo saa forlegen, at jeg neppe vidste, hvad jeg sagde. Hvor vilde min Fader lee mig ud, om han vidste dette mit besynderlige tête-à-tête med en smuk Pige, saa nær den tause Midnatsstund! Og dog — vilde han ikke have handlet ligesom jeg? Jeg veed ikke, hvorfor jeg egenlig er saa misfornøiet med mig selv; thi har jeg ogsaa været klodset i min Tale og min Opførsel, saa har jeg været ærlig, og det vilde jeg være; jeg vil ikke bedrage den stakkels lille Pige. Hvorledes er det dog gaaet til, at hun har fattet saadan en Godhed for mig? Skulde man dog ikke troe, at en skadefro Aand styrede disse Kjærlighedshistorier? Philip elsker Emma, Emma mig, jeg Maria, og Maria? .... Ak! for to Timer siden var jeg saa lykkelig, saa fuld af Haab, og nu! .... Et forelsket Sind er som en Sky: den danner sig i ubegribelige Former, truende og smilende, de komme og gaae og opløse sig, naar man ret betragter dem."

Emma var endnu langt mere misfornøiet med sin egen Opførsel i hiin Sammenkomst. Hun gjennemgik i sine Tanker hvert Ord, der var verlet mellem hende og Adolph, og veiede dem med en bitter Følelse. At den meget omtalte Pengesum var kommen fra den forhadte Medbeilerinde, gjettede hun ogsaa af Adolphs Yttringer, thi Jomfru Holm havde engang nævnet, at Maria eiede en ubetydelig Formue. Den gamle Venindes Paastand, at Maria ikke gjengjeldte Adolphs Kjærlighed, var det eneste Haabets Anker, hvortil Emma nu støttede sig: „Thi," sagde hun, „Saameget troer jeg dog at have vundet, at han ikke mere ringeagter mig; nei! hans Venskab har jeg dog vist erobret, og en ubelønnet Kjærlighed kan vel umulig være af Va-

righed." Et Raisonnement, der maa synes meget besynderligt i en Sjæl, der netop selv nærede en ubelønnet Kjærlighed.

Trang til Meddelelse er saa dybt indgroet i vor menneskelige Natur, og den stakkels Emma var ligesaa fattig paa fortrolige Venner, som rig paa Beundrere. Det var derfor naturligt, at Philip, deels begunstiget af denne aandelige Trang, deels af Tilfældet blev Emmas Fortrolige, saavidt som Dette lod sig gjøre, uden at hun tilstod ham sin Kjærlighed til Adolph, hvilket hun behændigt vidste at undgaae. Philip anede vel — og ikke uden indre Uro — den sande Drivefjeder til Emmas Iver for hans Broders og Families Vel, men desuagtet følte han sig særdeles glad ved hendes Fortrolighed. Den Agtelse og Venlighed, hvormed hun nu behandlede ham fremfor tilforn, den fortrolige Tone imellem dem, som Philip selv stræbte at gjøre synlig for alle sine formeente og virkelige Medbeilere, gjorde hans Forfængelighed saa godt, at han forglemte den ubehagelige Grund til denne behagelige Forandring. Emma ønskede med Utaalmodighed at erfare noget ret Bestemt om Adolphs Forhold til Maria, om hendes Personlighed, om hendes sande Sindelag, om Begges Planer. Af Jomfru Holm var intet Videre at erfare; Philip lovede at skaffe nærmere Efterretninger; men de to eenlige Fruentimmers indskrænkede og tilbageholdne Levemaade gjorde enhver Nærmelse umulig. Philip havde flere Gange søgt at indsmigre sig hos Jomfru Holm, for om muligt at faae Adgang til hendes Huus, men forgjæves; han havde givet sig Ærinde hjem til hende, og han havde været saa heldig at træffe et Øieblik, da Maria var i Værelset; men den hele Gevinst af dette Møde var netop at see hende; intet Ord hørte han af hendes Mund. Da Jomfru Holm præsenterede ham som Hr. Adolph Lidners Broder, hilste Maria ham venlig og rødmende, men ganske taus; og det eneste Udbytte af denne saa længe attraaede Sammenkomst bestod i den Opdagelse, at hun var endnu smukkere nærved og i et Værelse,

ud paa Gaden og i Afstand; og denne Bemærkning var overskjødet ikke af dem, som Philip var tilbøielig til at meddele Emma, men viselig betænkte at beholde for sig selv.

Der ligger i alt Frygteligt en vis ængstelig Tiltrækningskraft. Børn lytte med størst Begjærlighed til Spøgelsehistorier, uagtet de vide, at denne Underholdning vil opfylde dem med Skræk om Natten; og med brændende Iver forske de Voxne efter Oplysninger, om hvilke de ligesaa godt vide, at de i endnu høiere Grad ville forstyrre deres Natteró. Den utaalmodige Emma var saaledes usigelig begjærlig efter ret at gjennemskue det Forhold, som ængstede hende, efter ret at kjende de Kræfter, hun havde at stride imod, sin Medbeilerindes Skjønhed, Elskværdighed og Følelser for Adolph. Skinsygen forførte hende til at ønske, at hans Valg maatte være ret uværdigt og ulykkeligt. Philips Ytringer i denne Henseende smigrede stedse hendes hemmelige Ønsker, men Frygten for det Modsatte opstod dog i mangt et Øieblik. I et saadant fik hun det Indfald selv at begive sig til det forhadte Huus, som hun flere Gange paa sine Spadseretoure var gaaet forbi og havde betragtet, ligesom dreven af den ovenomtalte Tiltrækningskraft. Det var let at udfinde et Ærinde til Jomfru Holm, med hvem hun jo stod i stadig Berøring.

Det var Aften i den lyse Sommertid. Med skjælvende Fod betraadte Emma denne Dørtærskel, denne Indgang, som Adolph daglig pleiede med glad Iver at betræde. Hun sukkede ved denne Tanke, og bankede frygtsom paa en Dør til et Værelse, hvorinde hun hørte Musik af et Pianoforte og en Violin. Skulde det være Adolph, som spillede med Maria? Var det ikke bedst hurtig at gaae bort igjen? Men Adolph var jo ikke i Byen? — Medens Emma saaledes med Tankens Hurtighed anstillede sine Betragtninger, blev pludselig en anden Dør aabnet, og Jomfru Holm viste sig i denne med forundrede Miner over at see Frøkenen i sit ringe Huus. Hun bad hende med megen Artighed

at træde ind i sit Værelse, hvortil denne Dør førte. H
den stakkels Emma sig ganske mat paa den Stol, Jomfru
bød hende, fremførte forlegen og ganske adspredt sit Ær
saae ofte til Døren til det tilstødende Værelse, fra hvilket
ikke mere lød, men hvorfra nogle talende Stemmer lode s
og Emma troede tydelig at skjelne Adolphs. Endelig t
Afsked og sagde til Jomfru Holm, der fulgte hende ud
havde en smuk Musik hos Dem, da jeg kom." — „Ja!"
den Anden, „det er inde hos Fru Blume, hun spiller m
Lidner, som De kjender." — „Er Hr. Lidner her i
— „Ja han er kommen hertil iaften og reiser igjen i
tidlig." — „Ja saa! Godnat!" svarede Emma og sky
bort; Jomfru Holm gik tilbage og lukkede Døren ef
Musikken begyndte igjen. Emma, som allerede var i Ga
listede sig nogle Skridt tilbage og lyttede til de langsomm
mensmeltende Toner, hvori Musiken nu lød, medens hende
slog i et meget hurtigere Tempo. Inderlig forstemt gik d
kels Pige hjem, bestormet af tusinde martrende Tanker.
eneste lille Trøst, hendes Genius kunde finde paa at tilhviske
var den Bemærkning, at det Musikstykke, hun havde hø
hende bekjendt som let, at der ingen Virtuositet behøvede
udføre det, og at hun selv var sig en langt større Kunstfæ
bevidst.

Syvende Capitel.

Adolphs hurtige Reise og korte Ophold i Staden de
havde intet andet Øiemed end at formaae Maria til at
en kort Tid af Sommeren paa hans Gods. Ved denne

ard, hvis Hovedbygning var meget simpel, var der — som r er omtalt — et Par nydelige smaa Huse, med ganske smaa ver, som stødte til den yderste Ende af den meget store og gtige Lystskov, som omgav selve Gaarden og dens Haver. l at beboe en af disse Leiligheder under Ferietiden, da Victor r fri fra Skolen, indbød han nu Maria med Jomfru Holm, rnene og Pigen. De skulde, sagde han, finde Alt indrettet ledes, at deres lille Huusholdning kunde gaae sin vante Gang. n bad saa hjerteligt; saa megen Glæde over denne Plan lyste af hvert hans Ord og Mine; Børnenes Jubel ved dette For-g, Jomfru Holms Lyst til denne uformodede Fornøielse, Marias n Kjærlighed til Landlivet og Hengivenhed for Adolph forenede med hans Overtalelser; og den Aftale blev gjort, at han ste Uge selv skulde afhente det lille Selskab. Jomfru Holm g sig nu ogsaa Ferie for sine Informationer, men søgte at samle a mange Bestillinger paa Arbeide, som muligt, paa det at deres hvervkilde ikke altfor meget skulde lide under en Maaneds Fra-relse fra Byen; og paa den bestemte Dag førte den henrykte dolph med mange glade Anelser sine fornøiede Gjæster til den m bestemte Bolig, for hvis Dør den venlige Tiger allerede kom m farende imøde, delende sine Kjærtegn mellem dem og sin erre, der ikke havde tilladt ham at følge sig paa denne korte eise. Med Glæde hilsede de Ankomne den gamle Ven og ansaae tte første Møde som et lykkeligt Forvarsel.

Ganske fortryllede bleve begge Fruentimmer ved Synet af res landlige Bolig. Det var et lille smagfuldt Huus, over vis røde Tag høie Lindetræer hævede sig. Op ad Murene slyn-de sig rige Viinranker, blandede med Rosenhækker, som for ieblikket vare fulde af Blomster. Svaler byggede under Taget, Stork havde sin Rede i et nærstaaende gammelt Egetræ, og rerne qvækkede i en Dam paa Engen bag ved den lille, af ustende Blomster opfyldte Have. Det Indvendige af Huset var

udstyret og indrettet med saa megen Smag og en saa høi Grad af Omhyggelighed og Omsorg for alt Fornødent og Behageligt at Jomfru Holm, efter ret at have beseet Alting, ikke kunde afholde sig fra at udbryde i Forundring og tilføiede: „Men bedste Hr. Lidner! Det er dog næsten umuligt, at De, som en Mandsperson, kan have saa stor Forstand paa Alt, hvad der hører til et Huus, at De uden Fruentimmers Hjelp kan have indrettet alt Dette saa fuldkomment." — „Nei!" svarede Adolph, „jeg har vel tildeels, dog ikke allene Æren, ifald jeg er saa lykkelig at have truffet, hvad der behager Dem i dette simple Arrangement. Et Fruentimmer har virkelig gaaet mig tilhaande med Raad og Daad, en vakker Kone, som boer i det Huus paa hin Side Engen; det er en Enke, som lever stille og arbeidsom med sin Søn, et prægtigt ungt Menneske, som jeg beder om at maatte præsentere Dem."

Maria var barnlig glad og lykkelig, hendes Kinder blussede af Fornøielse, hun fløi af det ene Værelse i det andet, betragtede de landlige Udsigter fra alle Vinduer, løb ud i Haven og Engen, fulgt af de jublende Børn og den lystige Hund, der i vilde Glædesspring kappedes med den overgivne Victor. Marias Glade og varme Taksigelser gjorde Adolph saa overvættes lyksalig, at denne Aften forekom ham som det lyseste Øieblik, han endnu havde oplevet.

Næste Dag ønskede Maria at besøge den ovenomtalte Naboerske, for at takke hende for den Deel, hun havde i hendes huuslige Indretning. Denne Naboerske var ingen Anden end den *Line Jensen*, som Adolph i hiin Samtale havde stræbt at gjenkalde i sin Faders Erindring. En sympathetisk Følelse greb Maria ved Synet af denne blege, af udstandne Sorger kjendelig berørte, men dog endnu smukke Skikkelse, der med ydmyg Venlighed modtog hende og indførte hende i sit simple, pene Huus, hvor et ganske ungt Menneske kom dem imøde. Adolph

de ham for Maria: „De seer her," sagde han, „min
ige Ven og Lærling Carl Jensen, om hvem jeg tilforn
t til Dem." — Maria studsede og kunde neppe svare.
je Menneskes Lighed med Adolph var saa paafaldende, at
ve kunde undlade at yttre sin Forundring. Da hans og
Alder imidlertid ikke gjorde nogen Mistanke mod den
tænkelig, vovede hun paa Hjemveien at nævne denne over-
e Lighed, ikke blot i Ansigtstræk, skjøndt disse hos Carl
bare noget af Barndommens Blødhed, men endogsaa i
: og Manerer. — Adolph svarede: „Det maa være et
Naturspil; thi jeg troer ikke at have mindste Lighed med
nærket smukke Mand, som .... var hans Fader." —
De har kjendt hans Fader?" Adolph bejaede Dette, men
forresten denne Samtale. Line og Maria saaes efter
id jævnligen, dog var det stedse, som om Line med en
tsom Ydmyghed holdt sig tilbage, uagtet det var kjende-
hun følte sig smigret og lykkelig, naar Maria nærmede
e. Marias fine Takt afholdt hende stedse fra al Bestræ-
r at udforske den sørgelige Hemmelighed, som hun anede
Kones Skjæbne. Med venlig Opmærksomhed kom hun
øde og indlod sig gjerne i de to Materier, hvorom Line
e, nemlig: om hendes inderlig elskede Søn og om Adolph,
der hun med Begeistring udhævede. „Hvert Menneske,"
n, „hver Familie paa Godset skylder ham al sin Vel-
velsigner ham. Mig," tilføiede hun, „fandt han for-
mit stakkels Barn, fattig, modløs og nedtrykt. Jeg
am Alt, ogsaa min største Trøst, den Glæde, jeg har
Søn, som han selv har oplært og antaget sig som en
ogsaa hænger Carl ved ham med sin hele Sjæl, følger
ralt, naar han er herude hos os, og længes hjerteligt,
n er fraværende."

lerede var Halvparten forsvunden af den til dette landlige

Ophold bestemte Tid, og alle Parter beklagede disse skjønne Dages altfor hurtige Flugt. Paradisisk forekom dette Levnet den til al Forlystelse og Adspredelse saa uvante lille Familie, og et sorgfrit Liv forhøiede Behageligheden, thi som Reget, der var almindelig Brug paa Gaarden og aldeles faldt af sig selv, lod Adolph sine Gjæsters Huus daglig forsyne med Overflødighed af Levnetsmidler. Den største Tilfredshed, Munterhed, Enighed, Frihed og indbyrdes Hengivenhed krydrede alle fælleds Lystpartier og Vandringer og alle daglige Sammenkomster i Marias lille Have. Endnu havde Adolph ikke vovet at udøse sit Hjerte for Maria. Det var, som om han frygtede for at forandre det Mindste i Øieblikkets Tilværelse. Dog erindredes han af hver Dag, som svandt, om den Elskedes snart forestaaende Bortdragen fra hans Hjem. At fængsle hende til dette var ham altfor vigtigt, og skjøndt ikke uden Skjælven besluttede han nu rask at gribe det første gunstige Øieblik.

En varm og deilig Aften sad han ved Bredden af en Aa, som dannede en naturlig Canal, der gjennemskar Lystskoven. En lille Baad laae bunden ved den Bro, som paa dette Sted var anbragt. Adolph satte sig i Baaden og stirrede tankefuld ned i det stille, let krusede Vand. Pludselig hørte han en Bevægelse mellem Buskene, og Maria stod paa Broen og bød ham venlig Godaften. Hun kom fra en lang Spadseretour, usædvanlig røde Roser luede paa hendes Kinder. En Straahat, bunden med et grønt Baand, bedækkede de lyse Haar, der syntes at ville gjøre sig frie for dens Tvang, og slyngede sig om de sneehvide Tindinger, hvis Glands de dunkle Øienbryn forhøiede. Skjelmske Vinde legede med den hvide Kjole og viste Sløifen paa Skobaandene, som omslyngede det fine Been. „Ak Maria!" udbrød Adolph: „Som De der staaer over mig paa Broen, saa lysende hvid mod den mørke Baggrund, som Træer og Buske danne, saa mild, saa rolig, saa forekommer De mig som en Fee, der

ndjelig bliver synlig for den eensomme Vandringsmand, — ak
i! lad mig heller sige: som disse Steders beskjærmende Skyts-
igel. See, hvor Deres Skikkelse speiler sig i Vandet! Det seer
d, som om Vandfladen gjorde sig Umage for at være stille,
a det den kunde fastholde Deres Billede, men ikke formaaede
t af indre Bevægelse, af Hjertebanken ved Synet af Deres
Skjønhed." — „O Lidner!" sagde Maria leende: „tal dog
ke i saa pragtfulde Ord til Deres simple Veninde! Siig mig
eller et hjerteligt Godaften! Jeg har ikke seet Dem hele Dagen
g søgte Dem." — „Tak, kjæreste Maria! Mine Tanker søgte
gjaa Dem. See, hvor Aftenen er deilig! Vil De ikke stige her
ed i Baaden og tillade mig at roe Dem et lille Stykke hen
d Aaen. De veed ikke, hvor smukt det er at see Skoven fra
enne Canal."

Maria fulgte hans Indbydelse, og nu fløb den lette Baad med ringe Anstrengelse fra Adolphs Side langt ind under de høie, tætte Træer, der bøiede sig ud over Vandet og dannede ligesom en Grotte, der skjulte ham og hans Elskede for hele den øvrige Jords, ja for Firmamentets Blikke. „Hvor her er besyn-derligt smukt paa dette Sted!" sagde Maria: „Saa klart speile de høie Træer sig i det stille Vand. Det er som en dobbelt Skov, een over os, og een under os i hemmelighedsfuld Dybde. O hør, hvor en Fugl synger deiligt! Dens Sang er jo som Nattergalens; den kan det dog ikke være!" — „Nei Nattergalens Tid til at synge er forbi. Dette er imidlertid en Fugl, hvis Sang ligner dens. Om Foraaret er her mange Nattergale, og netop paa denne Plet var der for faa Uger siden et Par, som og udmærket skjønt. En Aften laae jeg her i Baaden ligesom u, og lyttede til deres Toner."

Under disse sidste Repliker havde Adolph taget Aarerne d, og Baaden laae stille og gyngede sagte. Han vedblev: Jeg husker saa tydelig alle mine Tanker den Aften; jeg glemte

reent Tiden og kom meget silde hjem. Nattergalens Sang var
mig saa forunderligt. Den har noget Særeget og vækker (
Længsel, en Veemod! Det er ikke for Intet, at man kalder den
Kjærligheds Sanger. Det er tydeligt, at den besynger sin V
skede, sin Lyksalighed og sin Smerte." — „Mig er det al
forekommet," sagde Maria, „som om den sang sine Børn isøvn
— „Sine Børn!" raabte Adolph: „Fy! havde jeg nær sa
Tilgiv mig! men naar jeg erindrer, at jeg undertiden har væ
Vidne til, hvorledes en stakkels Moder med brændende Ansi
krumbøiet og træt, er gaaet op og ned ad Gulvet med en skra
lende Unge i Armene, og hæs og fortaandet har istemmet
monoton, trist og triviel Sang, saa finder jeg det ubegribeli
at De kan have en saadan Tanke ved Nattergalens erotiske T
ner." — „Nattergalens Sang er, om ikke egenlig monoton, f
dog med en stedse tilbagevendende Melodie, som en stille f
Buggesang, der, beroligende og trøstende, med Ømhed indlull
det grædende Barn. Den stiger og falder i stærkere og svag
Toner, den gaaer som i Bølgegang eller Buggegang, den lyd
veemodig, kjærlig og glad tillige. Det ligger mig saa nær
tænke mig en ung Moder, der i Nattens Stilhed og Eensomh
vaager ved sin Søns Leie. Hvorfor tænke sig den moderli
Buggesang forenet med saa ukjønt et Billede, som det, De i
malede? Fremstiller ikke Kunsten os den høieste og skjønne
qvindelige Skikkelse som en Moder med sit Barn i Armen?" -
En lille Pause opstod, hvori kun den føromtalte Fugls Stem
løb. Adolph stirrede ned i Vandet og legede med en af A
rerne mellem de stille Bølger. Maria brød Tausheden og sagd
„Det er maaskee en prosaisk Smag, jeg lægger for Dagen, na
jeg bekjender, at Nattergalens Sang, saa skjøn som jeg find
den, rører mig mindre end Lærkens. Naar jeg seer denne kjæ
Fugl med sine letbevægede Vinger svinge sig op over Marken
stige, indtil Skyen skjuler den for mine Øine, medens jeg end

hører dens klare, frimodige Sang, da kan jeg ikke unddrage mig den Forestilling, at den svinger sig mod den høie Himmel med Tak for Sommeren, for Solen, for Livet, for Sangens Gave; og mig synes, at min Sjæl med Tak og Glæde maa hæve sig paa dens Vinger til de Regioner, hvorhen ikke Øiet, men kun Hjertet kan naae." — „O Maria!" sagde Adolph, idet han reiste sig iveiret og lagde Aaren hen: „Er De af en anden, en høiere Natur, end andre Dødelige? Er det kun Moderkjærlighed og himmelsk Fromhed, der kan finde Plads i Deres Hjerte? Tør jeg, som har Dem saa kjær, ikke hæve mine Øine til det Helgenskin, som omgiver Dem?" — Med disse Ord greb han hendes Haand i begge sine. Hun følte, at de skjælvede. Forundret saae hun paa ham, hans Ansigt blussede og røbede en hæftig Bevægelse. „Kjære Lidner! jeg forstaaer Dem ikke! Deres Ord klinge jo som Spot. Jeg! et Helgenskin! hvad mener De?" — „Ak jeg mener .... jeg skjælver ved den Tanke, at De ikke gjengjelder min Hengivenhed!" — „O min Gud! Gid De kunde læse i mit trofaste Hjerte!" — „Ak kjære Veninde! hvor skal jeg finde Ord? .... Ja jeg veed vel, at De .... o Gud være lovet, at jeg veed det! .... at De har Venskab for mig, at De tager Deel i, hvad der angaaer mig; men et saadant Venskab, som jeg maa dele med" .... „Med Ingen!" sagde Maria, afbrydende: „Nei ingen Ven som Dem har jeg, eller har nogensinde havt. Selv min kjære Anna gjør Dem ikke Rangen stridig; thi maa jeg end tilstaae, at en mere fri, mere ubetinget Fortrolighed har bundet mig til min Søster, saa er det dog vist, at forunderlig er den Tillid, den Forvisning om Beskyttelse, den høie Grad af begeistret Agtelse, som binder mig til min Broder." — „Ak! hvor kan en Tiltale begynde i saa søde Toner og ende i en saa skjærende Dissonans! Broder kalder De mig ofte, og veed ikke, eller vil ikke vide, at denne Benævnelse er mig ubehagelig. Kan De virkelig misforstaae mine Følelser

for Dem? Elskede, yndige, tilbedelige Maria! det er ikke Deres Broder, jeg vil være, men Deres Elsker, Deres Ægtemand. Nu er det sagt! O Maria! hvad skal jeg tænke? De nedsænker Deres skjønne Hoved, som om en Storm foer hen over det. — Ak! lad mig dog see Deres Ansigt! Gode Gud! Har mine Ord forjaget Roserne fra Deres Kinder? Er min Kjærlighed Dem en Skræk?" — „O Lidner! O min Ven!" hviskede Maria med det smerteligste Udtryk. Adolph slog sin Arm om hende og holdt hende fast til sig. „Lille Helgen!" sagde han indsmigrende: „Er Elskov dig et fremmed Ord? Staaer din lille Fod allerede i Paradiset og har afrystet alt jordisk Støv? Dog er der i dine Öine et saa elskende Udtryk, dog flyder jo det røde Blod næsten synligt i dine Aarer, saa friskt, ungdommeligt og varmt. Jeg føler dets søde Varme, og hvert Pulsslag trækker mig nærmere." — Adolphs saalænge indesluttede Lidenskab var i dette Öieblik som en Strøm, der gjennembryder sin Dæmning. Med brændende Hæftighed trykkede han Maria til sit Bryst og søgte med sine Kys at naae hendes bortvendte Ansigt. Som med sine sidste Kræfter rev Maria sig løs, hun var dødbleg, en Gysen gik igjennem hendes hele Væsen. Han slap hende og beholdt kun hendes Haand i sin. Bortvendt fra ham kastede hun sig ned paa Relingen af Baaden og skjulte sit Ansigt i sin Arm. „O tilgiv mig!" sagde Adolph: „Vær ikke vred paa mig! jeg er kun et Menneske! er De ikke ogsaa Dette? Foragter De en Mands ærlige, trofaste Hengivenhed! Ak! om De vidste hvad jeg har liidt, hvor jeg har stridt med Haab og Frygt i al den Tid, siden vi mødtes paa Nytaarsdagen! thi siden det Öieblik har jeg elsket Dem, ... ja før! lige siden De var en lille Pige! Deres Billede har bestandig, uden at det var mig selv klart, svævet for mig som mine Önskers Ideal, og da jeg nu fandt Dem igjen, fandt Dem saa vennehuld imod mig, da har De været al min Tanke." Hæftig kyssede han hendes Haand,

idet han vedblev: „Bliv min Hustru, elskede Veninde! Lev med mig her paa dette Sted, som behager Dem, hvor Alting skal opbydes for at gjøre Deres Dage saa lykkelige, som det kan staae i den ømmeste Elskers Magt. O sig mig ikke Nei! jeg kan ikke bære det. Ak! fatter De det ikke, hvorledes en Mand elsker? hvilken Ild der fortærer mig ved Synet af Dem, hvilke Drømme der Dag og Nat male Deres Billede for mig?" — „O ti, Lidner!" sagde Maria, idet hun reiste sig iveiret og trak sin Haand tilbage: „Sæt mig iland! jeg beder Dem indstændig!" — Adolph saae paa hende med et usigelig bedrøvet Udtryk. Hun rakte ham Haanden igjen med et veemodigt Smiil, idet hun stærkt rødmede. „O yndige Jomfru!" sagde Adolph, „har De ikke læst, at selv Vestalinden nærede den hellige Ild?" — „Den hellige Ild," gjentog Maria alvorlig, „men ikke Lidenskabens dunkle Gløb." — „Er lidenskabelig Kjærlighed Synd?" — „Det veed jeg ikke, nei jeg troer det ikke; men for mig er den ængstelig, den forfærder mig, som en Synd." — „Men Maria! De kjender den jo ikke?" — „Jo! jeg kjender den nok til at skjælve for den." — „Hvorledes? Død og Liv! elsker De en Anden?" — „Nei! nei!" — I dette Øieblik hørte man Stemmer, som raabte: „Moder! Moder! hvor er du?" Ogsaa Jomfru Holm kaldte i en Frastand. „Der har vi den kjedsommelige Garde, som til min Fortvivlelse evig omgiver Dem!" sagde Adolph. — „O lad mig komme iland!" bad Maria: „Lad mig komme fra dette Mørke, at jeg kan see den lyse Himmel og drage min Aande!"

Børnene og Jomfru Holm bleve nu synlige ved et Landingssted ikke langt borte. De vinkede og raabte. Adolph havde imidlertid grebet Aarerne og roede med fortvivlet Hast. De naaede Begge. Han sprang iland og rakte Maria Haanden for at hjelpe hende ud af Baaden. Med matte Skridt steg hun ud, og uden at svare paa de Omstaaendes Tiltale kastede hun sig

paa en nærstaaende Bænk, neppe istand til at holde sig iveiret. „Herregud! Hvad fattes Dem?“ raabte Jomfru Holm. Maria kunde ikke længer tvinge sig, men brast hæftig i Graad. Den lille Lise krøb op paa Bænken, flyngede sig til Moderen og begyndte ogsaa at græde, Victor satte sig halvknælende foran hende, omslyngede hendes Knæ og fremstammede enkelte kjærlige Ord, medens den snaksomme Holm ieetvæk gjentog det ene Udraab og Spørgsmaal efter det andet. Endelig sagde Maria: „Jeg har en forfærdelig Hovedpine.“ — „Men du min Gud! Naar pleier De at græde for saadant Noget?“ — „Jeg er“ ... stammede Maria, „jeg veed ikke selv!... Ak jeg er ret hjertesyg!“ Adolph, som imidlertid havde bundet Baaden fast, nærmede sig nu og blev heel forfærdet ved at see Maria i en saadan Sindsbevægelse. Med usikker Stemme talte han nogle usammenhængende Ord til hende og bad om at maatte følge hende hjem. Hun reiste sig og tog hans Arm, som han bød hende; undervejs fik han Leilighed til ubemærket at tilhviske hende: „Sig mig, Maria! Elsker De en Anden?“ — „Nei.“ — „I Sandhed ikke?“ — „Ak nei! nei!“ — „Saa forklar mig Deres Adfærd. Hvad kan sætte Dem i en saadan Bevægelse? Hvormed har jeg fornærmet Dem?“ — „Fornærmet mig! Ak Lidner! Troer De, at jeg ikke føler det Ærefulde i at være elsket af Dem?“ — „Men saa sig mig dog, bedste Veninde!“ .... „Jeg beder Dem! lad mig fatte mig! Imorgen!“ .... „Ak! mellem nu og imorgen er en lang Nat. Dog, jeg vil ikke plage Dem. Lov mig, at De imorgen vil skjænke mig en fuldkommen Fortrolighed, den hele, rene Sandhed, en klar Fremstilling af Deres Følelser! Lover De mig det?“ — Maria taug et Øieblik, derpaa sagde hun: „Ja! jeg lover det!“

De vare nu ved Indgangen til hendes Huus, og med et taust Haandtryk tog Adolph Afsked. Børnene løb ham forbi og fulgte Moderen; men Jomfru Holm, som kom tilsidst, holdt

ham tilbage og sagde: „Kjære Hr. Lidner! De som er saa klog paa alle Ting, sig mig dog, hvad mener De om Fru Blume? Troer De, hun er meget syg? Det skulde dog ikke være farligt?“ — „Bevares! Nei! en lille Upasselighed, en Hovedpine sagde hun jo selv,“ svarede Adolph, utaalmodig over denne uvelkomne Samtale. „Aa sig mig! troer De, at hun virkelig er upasselig? Mon hun ikke har havt nogen Fortræd? Hvad talte De om, medens De vare alene i Baaden?“ — „Hvad vi talte om? ... Det erindrer jeg virkelig ikke.“ — „Jo gode Hr. Lidner! De erindrer det vist, fortæl mig dog, hvad kan det vel have været? Jeg har aldrig seet hende saaledes.“ — „Vor Samtale kan ikke have bedrøvet hende, det jeg kan indsee. Vi talte om mange Ting, jeg veed ikke selv mere, hvad det var.“ — „Naa! om ligegyldige Ting?“ — „Ja ligegyldige!“ — „Naa! i Guds Navn! Saa har det Hele vel ikke noget at betyde, saa kommer det vel af Varmen. Det har været en behagelig Aften. Ikke sandt? Gid den næste maa være ligesom denne!“ — Hendes Replik forekom Adolph som et ildevarslende Fugleskrig, og han skyndte sig bort med et kort „Godnat!“

Midnat var forbi, Alle sov i Marias Bolig, hun selv undtagen; stille og forsigtig, for ikke at bemærkes, stod hun op, tændte Lys og anvendte den øvrige Deel af Natten til at skrive til Adolph.

Ottende Capitel.

Hendes Brev lød, som følger:

En fuldkommen Fortrolighed, den hele, rene Sandhed, en klar *Fremstilling* af mine Følelser! Det

reent Tiden og kom meget silde hjem. Nattergalens Sang rørte mig saa forunderligt. Den har noget Særeget og vækker en Længsel, en Veemod! Det er ikke for Intet, at man kalder den: Kjærligheds Sanger. Det er tydeligt, at den besynger sin Elskede, sin Lyksalighed og sin Smerte." — „Mig er det altid forekommet," sagde Maria, „som om den sang sine Børn isøvn." — „Sine Børn!" raabte Adolph: „Fy! havde jeg nær sagt. Tilgiv mig! men naar jeg erindrer, at jeg undertiden har været Vidne til, hvorledes en stakkels Moder med brændende Ansigt, krumbøiet og træt, er gaaet op og ned ad Gulvet med en skraalende Unge i Armene, og hæs og fortaandet har istemmet en monoton, trist og triviel Sang, saa finder jeg det ubegribeligt, at De kan have en saadan Tanke ved Nattergalens erotiske Toner." — „Nattergalens Sang er, om ikke egenlig monoton, saa dog med en stedse tilbagevendende Melodie, som en stille sød Buggesang, der, beroligende og trøstende, med Ømhed indlulle det grædende Barn. Den stiger og falder i stærkere og svagere Toner, den gaaer som i Bølgegang eller Buggegang, den lyder veemodig, kjærlig og glad tillige. Det ligger mig saa nær at tænke mig en ung Moder, der i Nattens Stilhed og Eensomhed vaager ved sin Søns Leie. Hvorfor tænke sig den moderlige Buggesang forenet med saa uskjønt et Billede, som det, De udmalede? Fremstiller ikke Kunsten os den høieste og skjønneste qvindelige Skikkelse som en Moder med sit Barn i Armen?" — En lille Pause opstod, hvori kun den føromtalte Fugls Stemme lød. Adolph stirrede ned i Vandet og legede med en af Aarerne mellem de stille Bølger. Maria brød Tausheden og sagde: „Det er maaskee en prosaisk Smag, jeg lægger for Dagen, naar jeg bekjender, at Nattergalens Sang, saa skjøn som jeg finder den, rører mig mindre end Lærkens. Naar jeg seer denne kjære Fugl med sine letbevægede Vinger svinge sig op over Marken og stige, indtil Skyen skjuler den for mine Øine, medens jeg endnu

hører dens klare, frimodige Sang, da kan jeg ikke unddrage mig den Forestilling, at den svinger sig mod den høie Himmel med Tak for Sommeren, for Solen, for Livet, for Sangens Gave; og mig synes, at min Sjæl med Tak og Glæde maa hæve sig paa dens Vinger til de Regioner, hvorhen ikke Øiet, men kun Hjertet kan naae." — „O Maria!" sagde Adolph, idet han reiste sig iveiret og lagde Aaren hen: „Er De af en anden, en høiere Natur, end andre Dødelige? Er det kun Moderkjærlighed og himmelsk Fromhed, der kan finde Plads i Deres Hjerte? Tør jeg, som har Dem saa kjær, ikke hæve mine Øine til det Helgenskin, som omgiver Dem?" — Med disse Ord greb han hendes Haand i begge sine. Hun følte, at de skjælvede. Forundret saae hun paa ham, hans Ansigt blussede og røbede en hæftig Bevægelse. „Kjære Lidner! jeg forstaaer Dem ikke! Deres Ord klinge jo som Spot. Jeg! et Helgenskin! hvad mener De?" — „Ak jeg mener .... jeg skjælver ved den Tanke, at De ikke gjengjelder min Hengivenhed!" — „O min Gud! Gid De kunde læse i mit trofaste Hjerte!" — „Ak kjære Veninde! hvor skal jeg finde Ord? .... Ja jeg veed vel, at De .... o Gud være lovet, at jeg veed det! .... at De har Venskab for mig, at De tager Deel i, hvad der angaaer mig; men et saadant Venskab, som jeg maa dele med" .... „Med Ingen!" sagde Maria, afbrydende: „Nei ingen Ven som Dem har jeg, eller har nogensinde havt. Selv min kjære Anna gjør Dem ikke Rangen stridig; thi maa jeg end tilstaae, at en mere fri, mere ubetinget Fortrolighed har bundet mig til min Søster, saa er det dog vist, at forunderlig er den Tillid, den Forvisning om Beskyttelse, den høie Grad af begeistret Agtelse, som binder mig til min Broder." — „Ak! hvor kan en Tiltale begynde i saa søde Toner og ende i en saa skjærende Dissonans! Broder kalder De mig ofte, og veed ikke, eller vil ikke vide, at denne Benævnelse er mig ubehagelig. Kan De virkelig misforstaae mine Følelser

nærmede sig næsten knælende og sagde: „Ak bedste Cousine! for mig! red mig, om De kan det! Jeg har fortjent min Skja men jeg har en kjær Moder, jeg er hendes eneste Søn, Skjændsel og Ulykke vil knuse hendes Hjerte.“ — Uden v at bryde mig om Sammenhængen i alt Dette, kastede jeg for min Faders Fødder og omslyngede hans Knæe saa fast han ikke var istand til at fjerne sig, og jeg veed ikke, hvor det blev mig indgivet at sige: „O min Fader! tænk paa egen Moder! du fortalte forleden, hvor hjerteligt hun græd du reiste fra hende, hvorledes du selv græd. I hendes N beder jeg dig for denne din egen Slægtning. Tro mig! beder for ham gjennem din Datters Mund.“ — Min F studsede ved disse Ord. Det var tydeligt, at jeg havde tr den rette Stræng til at røre hans Hjerte. Der blev nu med mere Rolighed, og jeg erfarede, at Gottlieb, forført a Selskab og Spillesyge, havde bedraget min Fader for en bety Pengesum. Det unge Menneske sagde, at en Skibscapitain, laae seilklar for at gaae til en anden Verdensdeel, havde till ham at følge med som Skriver og givet ham Haab om A telse paa et Kjøbmandscontor i Jamaica, hvor man ønsked sprogkyndig Handelsbetjent. „Maaskee,“ sagde han, „vil L være med mig, og min første Tanke skal da være at betale Gjæld til Dem.“ — Min Fader lod sig overtale, og med tu Taksigelser for min Forbøn reiste Gottlieb samme Dag.

Om Tabet af dette kyndige og dygtige Menneske vi saa skadeligt paa min Faders Forretninger, eller om andr stødende Uheld gjorde det, veed jeg ikke, men Saameget er at der fra samme Stund ikke hengik nogen Dag, uden at klagede over at al Lykke havde vendt ham Ryggen, og altid disse Klager med Bebreidelser til mig, fordi jeg havde bedet Gottlieb, der, som min Fader altid sagde, havde været hans *Ulykke og taget* alt hans Held med sig.

Et Aars Tid efter denne Tildragelse kaldte han mig en Morgen ind til sig og sagde: „Jeg er en ulykkelig Mand, en Fallit staaer mig lige for Døren, og jeg kan ikke overleve en saadan Skam, thi Ærekjærhed er min anden Natur. Jeg vil, fald jeg ikke kan reddes, overgive Alt til Creditorerne, indtil mit sidste Stykke Meubel, og leve min øvrige Tid som en Stodder!" — Han fortalte mig nu de nærmere Omstændigheder ved sin uheldige Stilling, men som jeg tildeels ikke forstod, tildeels overhørte i min egen ængstelige Stemning. Det Eneste, jeg fattede, var, at en Kjøbmand i Hamborg, som fra ældre Tider var min Fader Forbindtlighed skyldig, kunde redde ham ved at laane ham en Sum af fem tusinde Mark Banco, eller gaae i Caution for samme, og at min Fader kunde give denne Mand Sikkerhed, naar han blot vilde have Taalmodighed og Tiltro til ham. „Dersom jeg nu," sagde han, „havde den Sum i Hænder, som den slette Karl, den Gottlieb bedrog mig for, saa kunde jeg klare for mig. For ham bad du, saa en Steen maatte røres; viis nu, at du ikke vil gjøre Mindre for din Fader. Gaa til Hamborg, til den Mand, som jeg siger dig; han har staaet Fadder til dig, han roser dig, hver Gang han seer mig; tal for mig, som du talte for Gottlieb, det vil virke bedre, end om jeg selv henvendte mig til ham." — For at lette mig denne Mission gav han mig imidlertid et Brev med, som nærmere forklarede hans Ønske og Forpligtelser. En gammel Contorbetjent i vort Huus skulde følge mig til det mig næsten ganske ubekjendte Hamborg, og, naar han havde ført mig til min Bestemmelse, forlade mig for at udrette nogle Ærinder, og hente mig igjen om en Time. Saaledes løde min Faders Befalinger, som aldrig mødte mindste Modsigelse enten af mig eller Andre, og nu tiltraadte jeg strax min Vandring.

Vel var jeg usigelig forlegen ved at sendes i dette Ærinde; men paa den anden Side var det mig en stor Glæde at kunne

bringe min Fader Trøst; thi paa det gode Udfald haabede jeg sikkert. Man er saa fuld af Haab i den tidlige Ungdom, og dømmer Andres Blødhjertighed efter sin egen.

Det Huus, jeg kom til, laae ved „Jungfernstieg" og var overmaade prægtigt. En Tjener i Livree spurgte om mit Navn og gik ind for at melde mig. Mit Mod sank betydeligt ved Synet af den Elegance og Fornemhed, som omgav mig. Hvor ung man er, hvor ubekjendt med Verden, saa forfærdes man dog ved dens Rigdom og Herlighed, naar man nærmer sig disse som den Bedende. En indre Stemme lærer os, at et menneskekjærligt Hjerte altfor sjeldent er at søge i disse Omgivelser. Tjeneren kom tilbage og sagde — som mig syntes, med en listig Mine — at hans Herre var tilstede og vilde modtage mig. Min gamle Ledsager forlod mig nu, og med bankende Hjerte fulgte jeg Tjeneren gjennem flere Værelser.

Endelig aabnede han en Dør og bad mig træde ind; men hvad skildrer min Forbauselse, da jeg saae, at jeg befandt mig i et heelt Selskab af Herrer, som sad om et Frokostbord, besat med Fade, Glas og Flasker. Ganske forstenet blev jeg staaende ved Døren. Den gamle Huusherre bød mig komme nærmere og befalede Tjeneren at sætte en Stol til mig ved Siden af hans. „Naa!" sagde han, „mit smukke Barn! min lille Guddatter! hvad forskaffer vort Mandsfolkeselskab den Ære af en lille Dames Nærværelse!"

Allerede denne Tiltale var ikke skikket til at oplive mit Mod. Jeg fremstammede, at jeg var sendt af min Fader, og udbad mig et Øieblikks Samtale under fire Øine. — „Gud bevares, min kjære lille Jomfru! Vel er jeg en gammel Pebersvend; men tale med saadant et allerkjæreste Barn under fire Øine, det tør jeg ikke for disse Herrers onde Tungers Skyld. De veed ikke, hvad det er for Karle. De vilde strax blive skinsyge." — Endeel af Herrerne loe høit og sagde Vittigheder, som jeg ikke for-

stod, men som dog forvirrede mig aldeles. Ganske taus fremtog jeg min Faders Brev og rakte Huusherren det. Han læste det langsomt og med et langt Ansigt, hvis Udtryk ikke spaaede noget Godt. Derpaa sagde han, ikke uden en vis Forlegenhed: „Det gjør mig overmaade ondt, at Deres Fader, som jeg kjender for en retskaffen og brav Mand, skal være i en saa ulykkelig Stilling, og det skulde være mig en Fornøielse at tjene ham i Det, han ønsker, hvis det var mig muligt; men det staaer for Øieblikket ikke i min Magt. Vil De sige ham det?“ Han havde imidlertid antaget en alvorlig og mindre stødende Tone. Han bød mig Forfriskninger, som jeg ikke rørte, og sagde derpaa: „De er min Guddatter, og jeg veed, De er en meget agtværdig lille Pige og ligner Deres salig Moder paa, som var en from og fortræffelig Kone; og da De nu første Gang er saa god at besøge mig, saa skal De heller ikke gaae misfornøiet fra mig.“ Med disse Ord reiste han sig og forlod Værelset.

Et Glimt af Haab vaagnede i min Sjæl. En Herre af Selskabet stod op og nærmede sig til mig. Med en Stemme, hvis milde Velklang var dobbelt paafaldende lige ovenpaa min saakaldte Gudfaders tørre og haarde Organ, bød han mig et Glas Limonade og bad mig nyde det for at læske og kjøle mig efter den lange Vei, jeg havde gaaet og endnu havde tilbage. Jeg tog Glasset af hans Haand og førte det til mine Læber, uden at jeg dog var istand til at drikke det. Jeg syntes, min Hals var sammensnøret.

Huusherren kom nu tilbage og med en triumpherende Mine kastede han et prægtigt Shawl om mine Skuldre, idet han raabte: „See der, min lille Guddatter! Der har De et Stykke, som ingen Prindsesse skulde skamme sig ved at bære.“ — Jeg reiste mig hurtig, og idet jeg nærmede mig Døren, kastede jeg Shawlet over en Stol og skyndte mig ud af Huset. Uden at see tilhøire eller venstre ilede jeg til Enden af den stærkt befærdede Gade.

Her saae jeg under et stort Træ en Bænk, der syntes at stå noget skjult. Paa denne kastede jeg mig ganske aandeløs søgte at fatte mig.

En Ydmygelse, som den jeg nys havde liidt, havde j aldrig tænkt mig som mulig; en Anelse om, at jeg havde gj mig skyldig i noget Upassende, greb mig smerteligt. Skamfuldh og Forbittrelse strede i min Sjæl med Sorg over mit mislykk Foretagende, over det Svar, jeg skulde bringe min stakkels Fad og dertil Frygt for hans Vrede, thi han havde udtrykkelig pa lagt mig at anvende al mulig Overtalelse, og jeg var mig bevi neppe at have talt ti Ord. Med Urolighed huskede jeg nu fo paa min gamle Følgesvend, som forgjæves vilde søge mig h Kjøbmanden til den bestemte Time, som endnu ikke kunde væ udløben; men at gaae tilbage for at møde ham, og nærme m det Huus, hvorfra jeg kom, var mig en modbydelig Tanke.

Jeg havde ikke længe siddet i disse Betragtninger, da j blev tiltalt af en Stemme bag ved mig og gjenkjendte den Her som havde budet mig Limonaden. Med den elskværdigste Ansta sagde han, at han var ilet efter mig for at bevidne mig Agtelse for min Opførsel og sin Skamfuldhed over at have l fundet sig i et Selskab, der havde viist en Mangel paa Deli tesse, hvorved han ikke havde liidt mindre end jeg. Imidlert tilføiede han, skulde min barnlige Kjærlighed ikke lønnes med have gaaet en saadan Gang forgjæves, og han bad mig der at føre ham til min Fader, hvis Brev han efter min Bortga havde læst, og hvem han vilde tilbyde den forlangte Sum p de foreslagne Vilkaar. „Mit Navn,“ sagde han, „er Wilso jeg er Capitain i hannoveransk Tjeneste, og jeg skal altid væ Deres Fader en ligesaa paalidelig Ven, som den Hamborg Kjøbmand har viist sig at være.“ — En Engel, sendt til Hj i Nødens Stund, syntes mig denne Ubekjendte. Jeg veed ik hvad jeg i min taknemmelige Henrykkelse sagde til ham; jeg gr

og loe paa eengang. Han smilede, saae mig kjærlig ind i Øinene og kyssede min Haand, som havde grebet hans. Nu først bemærkede jeg, at denne Mand, der kom til mig som et Himlens Sendebud, ogsaa i sit Udvortes bar et Præg af noget Høiere. Han var overordenlig smuk, og en saadan Skjønhed og Anstand mødte jeg for første Gang i et Øieblik som dette. Jeg var kun fjorten Aar, og i min Uskyldighed indsugede min hele Sjæl ubevidst dettte Billede.

Min gamle Ledsager havde nu ogsaa indfundet sig, og vi vandrede alle Tre sammen til Altona. Min Fader, der kun i Hovedsagen, nemlig Kjøbmandens Afslag, blev underrettet om min uheldige Sendelse, modtog med Tak og Glæde Capitainens Tilbud, og Alting blev foreløbigen aftalt. Wilson sagde min Fader, at han havde en Capital staaende i Hamborg hos en Kjøbmand, som var min Fader bekjendt. I denne Kjøbmands Navn vilde han, at Sagen pro forma skulde arrangeres; thi hans eget Navn havde han Grunde til ikke at ville have nævnet, eftersom han opholdt sig udenfor sit Fædreland, formedelst en Æressag, og i alle Maader vilde være ubemærket. Han gik bort, men kom næste Morgen igjen i Selskab med den omtalte Kjøbmand.

Under deres og min Faders Forhandlinger var jeg ikke tilstede. Jeg gik nede i vor Have og udsøgte de skjønneste Blomster, mine Yndlinger, som jeg længe havde pleiet, og af dem bandt jeg en Bouquet til vor Velgjører, som havde skaffet mig de første Kjærtegn og Berømmelser af min glade Fader. Ved en lille Stakitlaage, som førte ud til Gaden, passede jeg paa, naar de velkomne Gjæster gik bort. Til min Glæde saae jeg Kjøbmanden gaae alene, og først nogle Minuter efter kom Capitainen. Jeg aabnede hurtig Laagen, idet han gik forbi, og bød ham Blomsterne. Jeg bemærkede selv, at min Haand skjælvede, idet jeg rakte ham dem, og at Blodet brændte i mine Kinder.

Han fæstede sine Øine paa mig med synligt Velbehag, takk mig meget, roste Blomsterne og traadte uden videre ind i Ha for at besee den. Her vandrede vi nu Haand i Haand en h Times Tid. Han spurgte mig om mine Beskjæftigelser, om huuslige Liv, og med barnlig Fortrolighed besvarede jeg ha Spørgsmaal. Da han vilde gaae, overfaldt mig en virke Ængstelse, og jeg kunde ikke lade være at spørge, om jeg ald skulde see ham mere. Mit Spørgsmaal bevægede ham kjendeli og han svarede: „Jo tilvisse! Det skulde altfor meget bedr mig ikke oftere at see et saa sødt Barn. Jeg gaaer næsten h Dag til Altona og skal stedse gaae forbi denne Stakitlaage; titte ind i Haven for at hilse paa Dem, naar De er her."

En Maaneds Tid gik hen, hvori jeg næsten hver Aften aftalt Klokkeslet ventede Wilson ved Havelaagen og aabnede l for ham. En halv eller høit en heel Time sad vi nu Haan Haand i en tæt Løvhytte og talte venligt og fortroligt samm Han syntes at more sig over min barnagtige Pasfiar og at v rørt ved min uskyldige Kjærlighed, som jeg ingenlunde tænkte at skjule. Han kaldte mig sin lille Elskede, og hvergang h gik, slog han sin Arm om mig og kyssede min Kind. D var det høieste Punkt af vor Fortrolighed. Min Enfoldighed saa stor, at det aldrig faldt mig ind at gjøre mig Skrupl langt mindre Bebreidelser for disse hemmelige Møder. Man m være saa klosterlig opdragen, som De selv veed, at jeg er de min Søsters patriarchalske Huus, for at være saa ubekjendt n Verden og dens Fordringer til os. Ogsaa har jeg i senere A gjenkaldt mig de Blikke, hvormed Wilson ofte betragtede m Der laae i dem en Blanding af Forundring, af Tvivl, af W hed, som dengang bragte mig til at spørge ham, hvorpaa grundede, men som jeg nu med Undseelse forklarer mig. M Hengivenhed for ham fandt jeg saa retmæssig, bygget paa ædleste Grunde, paa Taknemmelighed, Høiagtelse og Tillid. M

vare langt fra nogensomhelst Betænkelighed over Fremti-
; forlangte ingen høiere Lyksalighed, end at sidde hos ham
:, see hans kjærlige Blikke, høre hans milde Stemme og
iit Hjerte for ham. I min Faders Huus kom aldrig
Besøg, jeg gik sjelden ud, havde aldeles ingen Omgang,
idste Adspredelse. Den Time, jeg tilbragte hos Wilson,
Himmerig for mig.
a Aften kom han tidligere, end han pleiede; han stod
Havelaagen og ventede paa mig, da jeg kom ned, hvilket
var sildigere, end det bestemte Klokkeslet. Hvert Træk i
nsigt var mig saa vel bekjendt, og derfor bemærkede jeg
usædvanligt Udtryk deri. Med en underlig blød Stemme
e han mine Spørgsmaal om hvad der var hændet ham;
kkede min Haand til sine Læber og sagde: „Min søde
minde! Der er ikke hændt mig Andet, end hvad jeg længe
ide, at der maatte hændes mig, nemlig den Sorg at skulle
m Farvel. Den Æressag, som holdt mig udelukket fra
dreland, er nu jævnet, og jeg maa reise hjem." — Min
ved disse Ord var ubeskrivelig. At det jo nødvendigviis
komme saaledes, var slet ikke faldet mig ind, og Capitai-
vde aldrig talt til mig om sine udvortes Forhold. Jeg
mig uforbeholdent til det ungdommelige Udbrud af min
, og Wilson blev selv sympathetisk greben deraf. Det
jeg vilde aftvinge ham, snart at komme tilbage, undveg
l at give mig, men han græd med mig og bortkyssede
Taarer, han havde sat mig paa sit Skjød, og jeg slyngede
Arme om hans Hals. Med Eet stod min Fader for os.
hæftige Vrede formaaer jeg ikke at beskrive. Han greb
Armen og kastede mig til Siden, saa jeg styrtede til Jor-
og neppe istand til at tale for Raseri, udstødte han de
igste Forbandelser mod Wilson og spurgte ham, om det
ed hans Barns Skjændsel, at han vilde gjøre sig betalt

for den Tjeneste, han havde viist ham. Forgjæves søgte (nen at berolige ham: „Er De gift?" spurgte min Fak „Nei!" — „Nu! er De fri, saa maa De vide, hvad d ligger Dem som en ærlig Mand. Forlov Dem med min Inden et Aar skal hun være confirmeret, da maa De str hende." — „Det kan jeg ikke," svarede Capitainen, „og høves ikke heller. Deres Datter er endnu et Barn, hende hed for mig har været barnlig reen og uskyldig, og aldrig misbrugt den." — Jeg veed neppe mere, hvad der i denne afskyelige Scene; jeg var paa mine Knæe krøbet en Busk og havde skjult mig bag dens Grene; dog til lyttede jeg angstfuld til hvad der foregik. Min Faders sk Fornærmelser opirrede tilsidst Capitainen til en lignende Ha „De er en gal Mand!" sagde han: „Den lille fornuftige kan neppe være Deres Datter, og er hun det, saa er de det eneste Ondt, der kan siges om hende og som kan staae Lykke iveien. Hendes Bekjendtskab med mig skal ikke gjø Jeg saae ham gaae bort med stærke Skridt og skimtede (Stakitdøren hans hurtig forbiilende Skikkelse, og den ned Sol kastede hans Skygge ind til det Sted, hvor jeg sk sad og krøb sammen.

Lad mig taus forbigaae, hvad jeg paa denne S Aften led af min Faders Vrede. Af alle de græsselige delser, hvormed han overøste mig, traf ingen mig smer end den, at min Opførsel havde gjort mig til en Gjenst Wilsons Foragt, at denne Mand forsmaaede og forskj I den Nat, som fulgte paa denne Aften, tænkte jeg, at je kunde blive mere fortvivlet og sønderknuust, end jeg var, bragte den følgende Dag mig et næsten endnu føleligere da jeg erfarede, at min Fader — jeg veed ikke ved hvilk geomsætning — strax havde tilbagesendt Wilson den (modtagne Sum og med det Samme opgivet sit Bo. En

Kjøbmand, en gammel Ven, var hos ham, da han underrettede mig herom. Han kunde, sagde han, betale Enhver Sit, men havde da Intet tilbage og vilde i sin øvrige Tid leve som Contorbetjent hos denne sin fordums Ven, der nu skulde være hans Herre. Det var mig, sagde han, som var Skyld i hans Ulykke, og han befalede mig derfor, aldrig mere at komme for hans Øine, men at blive hos hans Søster, som samme Dag skulde afhente mig. Den gamle Kjøbmand formanede mig til herefter at vandre i et bedre Levnet, min Tante modtog mig, som om jeg var et reent fortabt Menneske, en Skam og Byrde for min Familie, og jeg selv kunde ikke finde Rede i mine Tanker; men i Følelsen af de skrækkelige Følger, som mit Forhold til Wilson havde havt, underkastede jeg mig denne Dom, som fortjent. Jeg turde neppe opløfte mine Øine, jeg turde neppe bede til Gud. I denne Stemning skrev jeg til min Søster nogle Linier, der saaledes forfærdede hende, at den gode Anna overvandt alle huuslige Vanskeligheder og uopholdelig reiste over til mig. Ak! aldrig kan jeg modtage en større Velgjerning! Jorden har ingen Lykke, der kan opveie den Stund, da en af Anger nedbøiet Sjæl tør skrifte for en beslægtet Sjæl og modtage Lys og Absolution fra elskede Læber. Min Annas forstandige, milde Ord opklarede mig baade den Uret, jeg havde, og den, jeg led; hun forligede mig med mig selv og stræbte — men forgjæves — at forlige mig med min Fader. Hun bønfaldt ham, ligeledes forgjæves, om at tillade mig at følge hjem med hende. Jeg forblev hos den haarde Tante, jeg ansaae dette mit Fængsel som Bod for min Ungdoms Letsindighed og bar taalmodig min Skjæbne. En Trøst blev mig tildeel i det sidste Aar af mit Ophold der. Gottlieb sendte nemlig min Fader den Sum, som han var ham skyldig. Disse Penge, som bleve satte paa Livrente, bidroge til at gjøre min Faders Alderdom mere sorgfri, og skjøndt jeg i Grunden var ligesaa uskyldig i denne Sums Betaling, som jeg havde

været i dens Tab, saa formildede denne Omstændighed dog forsaavidt min Faders Sind, at han ikke blot taalte, at jeg blev i Værelset, naar han besøgte sin Søster, men endogsaa tillod, at jeg engang imellem i hendes Selskab maatte komme til ham.

Dersom man tør nære den skjønne Tro, at der gives gode Engle, der ikke forsmaae søsterligen at slutte sig til den ufuldkomne Menneskeslægt og lindre dens Bekymringer, saa maa jeg troe, at en saadan vandrer ved min Side og i mine tungeste Dage tilfører mig en eller anden uventet Trøst. Saaledes hændte det sig, at i min Tantes Huus boede en gammel Mand, der havde sat sig i Kost hos hende og daglig spiste hos os. Han havde tilforn været Professor ved et tydsk Universitet og var berømt for sine mangesidige Kundskaber. Han fik Medlidenhed med mig og tilbød, daglig at give mig Timer i fremmede Sprog, som jeg kun ufuldkomment forstod, paa det jeg derved kunde blive istand til at paatage mig en Lærerindeplads og saaledes komme ud af min nærværende Stilling. Med særdeles Godhed og Interesse udførte han dette Forsæt, laante mig desuden Bøger, talte belærende med mig og opmuntrede mig til Flid og til Haab paa bedre Tider. Endelig var det ogsaa denne min Velgjører, som forskaffede mig en Gouvernanteplads i et rigt og anseeligt Huus, hvor jeg troede mig med Eet udreven af alle mine trykkende Forhold.

Jeg var dengang ferten Aar, og det varede en Tid lang, inden mit uerfarne Sind fattede, hvorfra den beklumrede Tordenluft kom, der altid hang over dette, i alt Udvortes saa lykkeligt Huus. Fruen i Huset var endnu en ung Kone; hun var altid sørgmodig, hæftig, urolig, ligegyldig for Mand, Børn og Alt i Verden, en Elsker undtagen, til hvem hun havde sluttet sig med en til Vanvid grændsende Lidenskab. Skinsyg paa denne Elsker, angst for at hendes Forbindelse med ham skulde opdages, levede hun som i en uophørlig brændende Feber. Min Ængstelse ved

:t af dette Forhold, der egenlig ikke var nogen Hemmelig-
uden for hendes Ægtemand, steg til en utaalelig Grad, da
'elv blev en Gjenstand for et lignende Raseri. En ung
tning af Huusherren, en fornem Udlænding, kom i Besøg
amborg og boede i vort Huus. Jeg begriber ikke, hvorledes
ik til, at denne glimrende Herre kunde finde Behag i min
ge Person, men hvad der allerede tilforn havde indjaget
Skræk og Afsky for denne Art af hvad man kalder Kjær-
), det blev endnu mere forstærket ved de Scener, jeg oplevede
denne Mand. Der var intet Bovestykke, han jo prøvede
t træffe mig ene, intet Tilbud, ingen Trudsel, hvormed han
rsøgte at overvinde den Kulde og Modbydelighed, som han
v mig. Med min gamle Professors Hjelp søgte jeg en
hed til at fjerne mig, da i det Samme Blume kom til min
else og førte mig til sit rolige Hjem. — Resten veed De.
)ar intet Meer at bekjende.

Men da jeg dog nu har bekjendt alt Dette, saa sig selv,
t vel et Under, om mit Hjerte er blevet truffet af den tunge
il, som Mythologien siger, at Amor sender mod det Bryst,
han vil tillukke for Elskov? Min tidlige Ungdoms varme,
slastiske Kjærlighed blev lønnet med saa store Ydmygelser og
:r, og uagtet jeg ikke troer at have fortjent saa haard en
', som jeg har liidt, saa har jeg dog aldrig kunnet tilgive
'elv den Deel, jeg har havt i min Faders Skjæbne, og
n herom griber i mangt et Øieblik med skarpe Kløer i mit
:. Naar jeg i de følgende Aar maatte være Vidne til Li-
bens Hæslighed, da tænkte jeg med Rædsel, at jeg selv
gjort det første Skridt, som fører til det Helvede, som den
der i Sjælen; og Erindringen om de Timer, jeg tilbragte
Billsons Side, og som dengang vare min Glæde, staaer nu
lig som en dunkel Skygge, hvorfra jeg bange bortvender
Øine; og skjøndt jeg vist veed, at denne min første Kjær-

lighed ogsaa er den sidste, saa er dog Wilson selv bleven mig en fremmed Skikkelse, hans Billede er ligesom afbleget i min Sjæl ved Tidens og Sorgernes Magt, og i dette Billedes Spor ere de bortflygtet, alle de Længsler og Illusioner, der, som man siger, ere Livets skjønneste Blomster. Jeg savner dem ikke. Det forekommer mig, som om de mange Benævnelser af Slange, Drage, Uhyre o. s. v., som de gamle Myther tillægge Amor, virkelig ere af en dyb Betydning. Denne Følelse, man kalder Elskov, synes ofte at ligne en dæmonisk Indskydelse, der for en Tid berøver Mennesket den moralske Frihed, døver Samvittighedens Stemme, Guds Stemme i Hjertet, berøver Fornuften sin Klarhed og Hjertet sin Mildhed, oprører sig mod Guds og Menneskers Love, løser de helligste Baand, sløver al ædel Virksomhed, og skjøndt den kalder sig Elskov, egenlig kun elsker sig selv og viser sig ofte haard og grusom, selv mod sin Gjenstand; den bygger sit Huus paa Sand, paa Fortrin, som ere idag, men ikke findes imorgen, og da bortstøder den med Foragt det Afgudsbillede, som den nylig tilbad. Hvor ganske modsat er den Kjærlighed, som forener Forældre og Børn, Søskende, Ægtefolk, hvis Samliv Tid og Troskab har helliget! Denne Kjærlighed binder os til vore Pligter med kjære Baand, den opklarer Forstanden, formilder Hjertet, skjænker Mod til Virksomhed, lærer Selvfornægtelse og den Lyksalighed at leve i Andre; den trodser Tidens og Forkrænkelighedens Magt, ja — vi tør haabe det — den trodser Døden; thi denne Kjærlighed, der kun vil det Gode, smelter sammen med Guds Villie. I de Mennesker, den elsker, elsker den Gud, og denne Kjærlighed maa vel være den, som venter os paa hiin Strandbred, hvor Sjælen afryster det jordiske Støv. O! mangen Aften, naar jeg i Skumringen har siddet med mine Børn i min ringe, tarvelige Bolig, har jeg følt mig saa lyksalig, og jeg har tænkt, at Forsynet i kjærlig Overeensstemmelse med mit eget Indre har anviist mig den Plads, der

lkommer mig, ved at skjænke mig disse skjønne, elskværdige Børn, m ikke ere mine uden ved aandelige Baand. Jeg er ikke for- ildt af Kjærligheden. Den inderligste, den ømmeste, en Moders, r bleven mig tildeel. Til Erstatning for alle andre Savn i ivet troer jeg mig henviist til en Moders Pligter og Glæder, g ere disse ikke store nok til at udfylde et Menneskeliv?

Jeg veed hvad De vil svare mig. De vil sige, at i en del Sjæl ere selve Lidenskaberne forædlede, at de ædleste Be- andbele i Det, jeg kalder Kjærlighed, ogsaa findes i en ædel Sjæls Elskov. Ja min ædle Ven! jeg troer, at De har Ret l at sige Dette, og jeg veed det vel: Lyksalig Den, som Adolph ngang rækker sin trofaste Haand — naar hun kan dele hans ølelser! Men kan hun ikke Dette, ere hendes Følelser af en an- en Natur end hans, vil han da ikke snart føle sig som Den, r elskede en Havfrue eller en anden Elementaraand? O lad ig dog ikke ligne mig selv ved et af disse kolde, sjælløse Væs- er! Med mit hele varme Hjerte hænger jeg ved Dem; jeg ilde dybt føle Savnet af Deres Omgang. Om jeg vidste Dem g eller ulykkelig, vilde der ingen Ro være for mig uden hos Dem; om den hele øvrige Jord miskjendte eller dadlede Dem, i it Hjerte vilde Deres Forsvar leve. Ingen Tid, intet Men- ske vil formaae at forandre min varme Hengivenhed, min tro- aste, søsterlige Kjærlighed for Dem. Uforandret, som den er, l jeg kunne tage den med mig til den Himmel, hvor jeg haa- er at møde Dem. En Digter siger: „O salig Den, som kan ge sin skjønneste Eiendom med sig til Skyggernes stille Land!"

Og nu, min bedste Ven! nu har jeg sagt Dem den hele, ne, usminkede Sandhed, som De har fordret. Naar De har st dette lange Brev, er De da vred paa mig? Eller er De drøvet? Ak! saa er jeg det ogsaa! Men selv om jeg var saa lykkelig at saare Dem, troer jeg dog at burde sende Dem disse nier; thi jeg ærer Dem altfor høit til at prøve med forblom-

mede Ord at skjænke Dem en falsk og forbiilende Glæde. De for, min Ven og Broder! see i disse mine Bekjendelser, i dem fortrolige Fremstilling af mine hemmeligste Tanker, det bed Beviis paa, hvilken Plads der tilhører Dem i Marias Hjerte

---

Niende Capitel.

Maria var endnu ikke færdig med dette Brev, da hun hørte det blive levende i Huset; hun gjemte derfor i en Hast sit Papiir, og da Jomfru Holm kom ind og bemærkede hendes af Nattevaagen anstrengte Øine og matte Udseende, fandt hun det meget naturligt, at hun strax efter Frokosten lukkede sig inde i sit Sovekammer for at hvile nogle Timer, hvilke hun imidlertid ikke anvendte uden til at fuldende sit Brev. Carl havde den Formiddag lovet at afhente Victor til en Spadseretour; ham leverede hun ubemærket Brevet og bad ham, naar han paa Udveien passerede Hovedgaarden, da at besørge det sikkert i Hr. Lidners Hænder, en Commission, som den velvillige unge Mand med Fornøielse paatog sig.

Hele Dagen gik hen, uden at Maria saae noget til Adolph. Carl, som om Middagen kom tilbage med Victor, sagde, at han havde leveret Brevet til Hr. Lidner selv, og at han og Victor kort efter havde seet ham ride igjennem Skoven i en anden Retning, end den, hvori de havde at gaae. Om Eftermiddagen gik Maria ad de Herregaarden nærmest omgivende Veie for at møde ham, men forgjæves. Endelig mod Aften, da hun træt af den forgjæves Søgen vendte hjemad, blev hun pludselig vaer, at Noget rørte sig mellem de tætte Buske dybt nede ved Aaen

Hun nærmede sig sagte og saae nu sin sørgmodige Ven sidde paa en eensomt staaende Bænk ganske stille, med Hovedet lænet mod et Træ. „Lidner!" udbrød hun med en Stemme, hvori den inderligste Veemod løb. Adolph sprang op og foer med Haanden over Øinene. Fremmed syntes ham den elskede Skikkelse; det forekom ham i dette Øieblik, som om Aar vare henrundne, siden han saae hende. „Lidner!" gjentog Maria med neppe hørlig Stemme; hun rakte begge Hænder imod ham; deres Øine mødtes; heftig greb han hendes Hænder, og de brast Begge i Graad. Ganske tause sad de ved hinandens Side.

Endelig sagde Adolph: „O Maria! hvad har jeg maattet læse! Hvor har denne lille bløde Haand kunnet skrive mig saa haard en Dom? Hvor have disse søde Øine, som nu græde ved Synet af min Smerte, kunnet taale at see de Ord skrevne, som maatte dræbe al min Lykke i Livet? — De, Maria, De har elsket en Anden, elsket ham med saadan en Ild! Deres hellige Læber have berørt hans troløse Mund! De har længtes efter ham, drømt om ham, mødt ham hemmeligt under de afskyelige Træers Skygge" ..... „Lidner!" sagde Maria afbrydende: „Skaan mig! Er det saaledes, De lønner min Fortrolighed?" — „Tilgiv! tilgiv, elskede Veninde! Ak jeg har ingen Ret til at beklage mig, og det er just Det, som bringer mig til Fortvivlelse!" — „Hvorfor fortvivle? Er jeg Dem kjær, kan det da ikke glæde Dem at vide, at De er mig kjærere end nogen anden Mand, at jeg erkjender, aldrig at have mødt nogen ædlere?" — „Men dog en, som vakte dybere Følelser i Deres Hjerte." — „Nei ikke dybere. Jeg var et Barn, jeg var forladt og bedrøvet; han stod for mig som en frelsende Ven. Ak, De veed det jo! jeg har sagt Dem Alt." — „O Maria! Alt, hvad De har sagt mig, kan ikke fordunkle det Helgenskin, der altid for mine Øine omgiver Deres Hoved. Hvad De kan bebreide Dem, er jo et Intet; Skylden hviler ikke paa Dem, men paa

Deres Fader, som ikke bedre forstod at vogte den Skat, han ligesaalidt forstod at vurdere, og som med den Inconseqvens, der er udannede Mennesker egen, først sendte sin unge smukke Datter i et saadant Ærinde, og siden gjorde en Elephant af en Flue. Men endnu mere falder Skylden paa ham, hvis forhadte Navn jeg ikke engang gider nævne. O gid han engang maatte staae for mig, den hjerteløse Forfører!" — „Nei Lidner! tal ikke saaledes! Jeg har ofte sagt mig det: Wilson var ikke den Strafværdige, det var jeg selv. Ak, det er haardt at maatte bekjende det; men jeg kom ham imøde med min barnagtige Kjærlighed, hvortil han ved vor første Sammenkomst ikke beilede, thi da nærmede han sig i en ærlig, ædel Hensigt. Om han siden var rørt ved min Hengivenhed, hvilken han jo — som han selv sagde — aldrig misbrugte, vil De derfor fordømme ham?" — „Ja det vil jeg tilvisse! De var et Barn, han ikke; De vidste ikke, hvad De udsatte Dem for, men han vidste det. Bør en Mand benytte sig af et uskyldigt Barns Tillid for at smigre sin Forfængelighed eller Sandselighed? Hvor uværdigt, hvor uridderligt! Er det ikke at misbruge, — misbruge hvad der er saa helligt som et ungt Hjertes første Kjærlighed? Og hvilken Grusomhed, derpaa at overlade en saadan Pige til sin Skjæbne uden videre Betænkning!" — „Men hvad skulde han gjøre? Min Faders udelicate Fordring kunde dog mangt et Hensyn, mangt et Forhold, vi ikke kjende, forbyde ham at opfylde; og desuden — skulde han lade sig twinge? Han har anseet den hele Sag for en Barnestreg uden videre Vigtighed og Følger." — „Og ved disse Følger har han dog fordærvet Deres Liv, og" — tilføiede han med sagte Stemme, — „og mit med." — En Taushed fulgte atter paa disse Ord. Endelig sagde Adolph: „Det Eneste, jeg bebreider Dem, er, at Kjærlighed til en saa uværdig Gjenstand har kunnet slaae saa dybe Rødder i Deres Hjerte, at det har tillukket det for enhver senere Ømhed." — „Det er

ikke Kjærligheden, som har gjort Dette, det er min Anger, min Sorg for Lidenskaben." — „Nei! De bedrager Dem. Det er hans Erindring, hans falske Billede. De elsker ham endnu." — „Nei i Sandhed ikke! O Lidner! Tro mig, jeg erkjender klart og sandt, at der gives et større Værd hos en Mand, end det, han besad, et Værd, som indgyder Tro og Tillid, et Værd, som De besidder. I vore stille Samtaler har jeg fundet en Interesse af en anden, af en bedre Art, end i hine." — „Og dog vilde jeg og den Interesse, jeg opvækker, forsvinde som en Taage, naar De saae den gamle Elsker igjen." Maria studsede ved disse Ord; han gjentog dem: „Hvordan vilde det vel gaae, naar De saae ham igjen?" — „Det er underligt nok! den Tanke er aldrig falden mig ind, at jeg nogensinde her i Verden skulde møde ham." — „Seer De? Seer De? Men tænk nu, om han stod for Dem, hvad saa?" — „Jeg veed ikke! En Forfærdelse, en ubeskrivelig Skamfuldhed vilde gribe mig." — „Og den gamle Kjærlighed vaagne?" — „Nei! det troer jeg ikke." —

Efter et lille Ophold tog Adolph kjærlig hendes Haand og sagde med øm og sagte Stemme: „Kjæreste, bedste Maria! Er jeg da virkelig saa lykkelig at være Dem kjær, har De Tro og Tillid til mig, tør jeg haabe, at intet andet Billede hverken nu, eller i Tidens Løb vil fortrænge mig af Deres Hjerte, saa giv mig Deres Haand! jeg er tilfreds med de Følelser, De nærer for mig!" — Maria trykkede hans Haand, men vendte Ansigtet bort fra ham og græd. Det varede noget, inden hans venlige Tiltale kunde give hende Mod til at tale. „Ak Lidner!" sagde hun: „Ædle, elskede Ven! hvor er det mig smerteligt at maatte svare Dem: jeg kan ikke! Som jeg her sidder ved Deres Side, som en kjærlig, trofast Søster, saaledes veed jeg, at jeg vil være til min sidste Time; men blev jeg Deres Hustru, vilde jeg synes at have vanhelliget det rene Baand, som bandt mig

til Den, jeg fra Barndommen havde anseet for min Broder noget Ufrit, noget Usandt vilde komme i vort Forhold, De vilde forekomme mig som en Anden, og jeg kunde ikke blive den Samme. Jeg følte det iaftes! Nei jeg vil aldrig tilhøre nogen Mand." — „Men min Gud! kjære Maria! Noget Saadant er jo unaturligt, mod al Fornuft og Orden!" — „Ak! hvad der passer for det ene Menneske, passer ikke for det andet. Tro mig! en Sorg er ikke forvunden, fordi den er overstaaet i Tiden. Den efterlader tidt uforvindelige Indtryk i Sjælen, uudslettelige Spor, ligesom Lavastrømmen, naar Vulcanens Udbrud ere standsede, og den selv ikke længere gløder, dog endnu ligger som en kold og tung Steen paa de grønne Enge, som den har ødelagt." — „Men Sjælen maa ikke lade sig nedtræde som Græsset. Den maa hæve sit ædelige Hoved, bortjage de [illegible]lige Dunster og see mod en ny Dag." — „Ja mod en ny, men en mildere, ikke brændende Dag. Det gjør ogsaa Sjælen, naar den griber den Kjærlighed, der Intet har at skaffe med de jordiske Lidenskaber." — „De har Ret, Maria, naar De ligner Dem selv ved en Nonne; thi De tænker og taler aldeles klosterligt." — Adolph sukkede og taug.

Paa hiin Side Aaen hørtes nu Støi, og strax efter frem kom mellem Buskene en heel Skare Bønderdrenge, som med høie Glædesraab og lystige Spring omringede en lille, af en Gedebuk trukken Vogn, som var fyldt med nyslaaet Hø. Bag efter denne muntre Flok kom to gamle Bønder med deres Tobakspiber i Munden. De holdt hinanden under Armen, og det var tydeligt, at de hvilede efter Dagens Arbeide i en fortrolig Samvandring. Med Fornøielse syntes de at betragte det foranilende unge Tog, og idet de bleve deres Herremand vaer, hilsede de ham med mild Ærbødighed. Adolph sukkede: „Børn have det godt, og Oldinge have det ogsaa godt. Barndommen og Alderdommen ere Livets bedste Tider; den, som ligger i Midten,

fuld af Uro og Strid." — Maria svarede: „Disse Børns og disse gamle Mænds Lykke, den Velstand og Tilfredshed, hvoraf dette friske og rolige Liv udspringer her paa Godset, er alt dette ikke Deres Værk, kjære Lidner? Den Alder, som ligger i Midten af Livet, den Alder, hvori De er, er det ikke Virksomhedens Tid? Og er Den ikke lykkelig, som Gud har anviist en Virkekreds, der bringer saa megen Velsignelse? O Lidner! min Ven! sig dog ikke — som De før sagde — at Deres Liv er fordærvet!" — „O kjære Maria! græd dog ikke mere, det kan jeg ikke taale." — „Ak, det er mig saa smerteligt at tænke, at det har været Deres onde Skjæbne, som lod Dem møde mig!" — „Nei bedste Veninde! Hvor usselt maatte det Menneske være, der ikke vilde takke sin Skjæbne, naar den lod ham møde det Bedste og Skjønneste, selv om denne Lykke havde en Nemesis i sit Følge? Det er vel altid Tilfældet! Smerte og Glæde, Dag og Nat, Liv og Død, de berøre jo altid hinanden."

Denne Samtale blev nu afbrudt af en Tjener, der ganske aandeløs meldte, at han længe havde søgt sin Herre for at melde, at der var kommet Fremmede paa Gaarden, nemlig Lieutenant Lidner, Herrens Broder, tilligemed en gammel Herre og en ung Dame." — Adolph sagde til Maria: „Herrer og Damer — de komme heel ubeleiligt! Gud hjelpe mig! hvor de ville komme til at kjede dem i mit Selskab!" — Derpaa førte han hende ud fra de dunkle Gange, kyssede hendes Haand med et Par venlige Ord, og fulgte derpaa Tjeneren.

---

mede Ord at skjænke Dem en falsk og forbiilende Glæde. Derfor, min Ven og Broder! see i disse mine Bekjendelser, i denne fortrolige Fremstilling af mine hemmeligste Tanker, det bedste Beviis paa, hvilken Plads der tilhører Dem i Marias Hjerte.

Niende Capitel.

Maria var endnu ikke færdig med dette Brev, da hun hørte det blive levende i Huset; hun gjemte derfor i en Hast sit Papiir, og da Jomfru Holm kom ind og bemærkede hendes af Nattevaagen anstrengte Øine og matte Udseende, fandt hun det meget naturligt, at hun strax efter Frokosten lukkede sig inde i sit Sovekammer for at hvile nogle Timer, hvilke hun imidlertid ikke anvendte uden til at fuldende sit Brev. Carl havde denne Formiddag lovet at afhente Victor til en Spadseretour; ham leverede hun ubemærket Brevet og bad ham, naar han paa Udveien passerede Hovedgaarden, da at besørge det sikkert i Hr. Lidners Hænder, en Commission, som den velvillige unge Ven med Fornøielse paatog sig.

Hele Dagen gik hen, uden at Maria saae noget til Adolph. Carl, som om Middagen kom tilbage med Victor, sagde, at han havde leveret Brevet til Hr. Lidner selv, og at han og Victor kort efter havde seet ham ride igjennem Skoven i en anden Retning, end den, hvori de havde at gaae. Om Eftermiddagen gik Maria ad de Herregaarden nærmest omgivende Veie for at møde ham, men forgjæves. Endelig mod Aften, da hun træt af den forgjæves Søgen vendte hjemad, blev hun pludselig vaer, at Noget rørte sig mellem de tætte Buske dybt nede ved Aaen.

Bloksbjerg." — „Gud bevares! Skulde det være saa ulykkeligt!" — „Men allerbedste Frøken! hvorfor vil De tage saa stor Andeel i alt Dette? Sagtens burde baade min Fader og jeg takke Dem paa Familiens Vegne, men vi ere nu resignerede i den Henseende. Fader skriver: „„Lad Adolph i Guds Navn see at faae Ende paa den Sag, naar det ikke kan være Andet;"" — og jeg for min Deel, jeg ønsker ret af Hjertet, at han allerede var gift. Det er jo egenlig bedre for ham, som vil begrave sig hende, at han faaer en Kone, som kan klippe Faar og kjerne Smør, end en dannet, elegant Dame, som vilde bede Pokker om at leve her uden at sees og beundres af den Verden, som hun passer til." — „Det kom an paa, hvor høi Priis en saadan Dame satte paa at beundres af ham." — „O! der er intet Menneske, som sætter Priis paa at sætte sit Lys under en Skjeppe, og det Slags Lys forstaaer Adolph heller ikke at skatte. Forresten er denne Syemadame smuk; jeg veed Flere, som ere forelskede i hende, — i hendes Udseende, Notabene; — for hendes Conversation og øvrige Qvaliteter kjendes nok ikke af Mange; hun hverken taler til, eller seer paa Fremmede." — „Da har jeg dog stærkt isinde at forsøge paa at faae hende itale." — „Men min Gud! hvorfor vil De det?" — „Men min Gud! Er det første Gang vi afhandle denne Sag? Hvorfor taler De nu af en ganske ny Tone?" — „Fordi jeg er inderlig kjed af den gamle!" — „Jeg forstaaer Dem virkelig ikke. Har De ikke selv gjort Dem Umage for at gjøre Bekjendtskab med dette Fruentimmer? Have vi ikke ofte ønsket at vide, om hun elskede Deres Broder og meente ham det ærligt, eller om hun havde ham tilbedste? Have vi ikke været enige i at beklage hans melancholske Stemning?" — „Jo! men da der slet ikke kommer Noget ud af alt Dette, saa lad os nu være enige i at lade ham være melancholsk stemt, hvis han vil. Lad ham nu selv see at klare det paa den ene eller paa den anden Maade; han er jo ikke den

Eneste, der i lang Tid har sukket for et Fruentimmer, og siden taget Mod og Mandshjerte til sig, naar han saae, at han til Løn for al sin Tilbedelse kun blev holdt for Nar."

Som et Mirakel forekom det Emma og Philip selv, da hans første Hede havde sat sig, at han havde talt i en saadan Tone til den forgudede Pige, og hendes Taalmodighed ved denne Scene forekom hende selv ligesaa forunderlig som ham. Men tvertimod Alt, hvad man kunde vente, havde dette kjække Sprog i den altid lydige og tilbedende Beilers Mund været langt fra at skade ham hos Emma. Uden at kunne forklare det for sig selv, følte hun sig imponeret af hans mandige Modstand mod hendes Villie og hun fandt for første Gang en Lighed mellem ham og hans Broder. Hun var nær ved at fortryde sit Komme til dette Sted; men dog besluttede hun, ikke at opgive den Plan, for hvis Skyld hun var kommen. Uden at gaae alvorlig irette med sig selv enten om sit endelige Maal, eller om de Midler, ved hvilke hun vilde naae det, havde hun sat sit hele Sind til at løse den Gaade, som saalænge havde beskjæftiget hendes Tanker.

Efterat hun næste Morgen havde besørget sit Toilette med den største Omhu, begav hun sig ene til det Sted, som man havde betegnet hende som Marias Bolig. Et levende Gjærde omgav den lille Have, i hvis Midte det landlige Huus laae. Emma gik langsomt rundt om Gjærdet og betragtede Huset. En Dør med Glasruder stod aaben ud til Haven. Det var en varm Dag, alle Vinduer vare aabnede, men grønne Jalousier, som vare nedladte, gjorde det umuligt at see ind. Udenfor Havestuedøren stode to Havestole og et lille Bord, hvorpaa en stor Vase fuld af Blomster, en Bog og en Dukke. Intet levende Væsen var at see, uden en Kattekilling, som laae i Solen og saae med vaagnende ond Begjærlighed efter Fuglene, som hoppede paa de nærmeste Grene. Emma stod ganske stille, hendes Øine

ilgte speidende enhver Gjenstand, og hun tænkte paa, hvorledes un tilforn havde med de samme Følelser staaet udenfor sin Medeilerindes Dør. En Følelse af Bitterhed og Ringeagt for denne bekjendte opfyldte hendes Sjæl. Hun tog Mod til sig og tænkte: Denne simple Person, som har arbeidet for mig, som er uden l Tournure og fattig i Klæder, vil vist modtage mig med Ydmyghed og føle sig beæret af mit Besøg." — Hun fandt nu n Stakitdør paa Gjærdet og gik med raske Skridt ind i Haven.

Hun saae Ingen; men da hun i en tæt tilgroet Løvhytte ørte Stemmer, rettede hun sine Skridt mod dette Hjørne, og hendes Skridt vare saa sagte og lette, at De, som vare i Løvhytten, ikke bemærkede hendes Komme, medens derimod et Syn viste sig for hende, som paany bragte hende til at staae stille. Paa den mørke Baggrund, som de grønne Grene og Blade dannede, og indfattet i en Bue af blomstrende Slyngplanter, som dybede Indgangen til dette Lysthuus sad Maria med begge Børnene. Lise stod paa en Skammel og syntes ifærd med at læse i en Bog, som hvilede paa Moderens Skjød, medens Victor fra den anden Side bøiede sig hen over Bogen og med smilende Ansigt syntes at fornøie sig over Søsterens alvorlige Bestræbelser. Maria saae ned til Bogen; man saae ikke hendes Øine; men de milde, fine Træk, den høie, hvide Pande, de dunkle Øienbryn, de cendreerte Haar, der forhøiedes af et med blaae og orangefarvede Striber gjennemvævet Tørklæde, som skjødesløst omgav Haaret og var knyttet under Hagen, som for at beskytte mod de nedfaldende Løv, gave hende et vist romantisk Udseende. Hun havde slynget den ene Arm om Lise; hun bar en hvid Kjole, den lille Pige en rosenrød, og Victor en Blouse af grønt Tøi. Begge Børnenes Arme hvilede paa Moderens Skjød. Lises blonde Lokker og Victors dunkle Haar berørte den hvide Kjoles Folder. Forunderlig var Virkningen af disse Figurer og disse Farver i denne Belysning, og Ingen kunde see denne Gruppe,

uden levende at mindes de gamle italienske Mesteres Fremstilli
af Madonna med Barnet og Johannes den Døber.

Emma var besynderlig overrasket; hun foer med Haa
over Øinene, som om hun troede at drømme, det forekom h
som et Syn fra en anden Verden, og hun var ifærd me
fjerne sig, da Maria saae iveiret og blev hende vaer. Hun
sig hurtig og gik hende imøde. De to Fruentimmer saae fo
drede paa hinanden. Marias Øine, som Emma nu først
syntes med deres dunkle Pragt og særegne Udtryk at forb
Emma, og Maria blev overrasket ved det uventede Syn af
smukke Pige, der i sin brogede, moderne Dragt tog sig ud
en pragtfuld Blomst fra et rigere Clima. Emma hilsede h
undseelig og spurgte efter Jomfru Holm. Frygtsom nævnede
sit Navn og fremstammede Noget, der lignede en Undskyldn
Victor løb strax for at hente Jomfru Holm, og Maria bød
megen Forbindtlighed den smukke Ubekjendte en Stol. Jo
Holm var ikke hjemme, og Maria formaaede nu sin nye G
til at gaae med hende ind i Huset, og da Emmas Kinder b
sede, fremsatte hun Frugt og en kjølende Drik for hende.
beskedne Værdighed, den utvungne Anstand, hvormed M
talede og handlede, var saa ganske modsat, hvad Emma h
forestilt sig. Den Undseelse og Tilbageholdenhed, som ved de
Leilighed afprægede sig i hendes Væsen, klædte hende godt
indtog Maria for hende. Emma var derimod misfornøiet
sig selv, da hun siden mere rolig eftertænkte dette deres f
Møde. Hun foresatte sig ved de næste Sammenkomster at op
sig med mere Frihed og Verdensklogskab. Tiltrods for Phi
Ønske blev Afreisen opsat fra den ene Dag til den anden,
saaledes forløb en fem til sex Dage.

I denne Tid besøgte Emma Jomfru Holm og Maria i
mindste to Gange daglig. Hun havde vel opnaaet at vise
mere fri, men Marias Nærværelse indgjød hende en uforkla

Forlegenhed og havde tillige noget Tiltrækkende, der gjorde hende et umuligt paa tilvant Viis at gjøre sine Fortrin gjældende, og [illegible] med det Samme ligesom indbød hende til at søge Ro ved [illegible] sig til den rolige og milde Sjæl, som lyste hende imøde. [illegible]gang traf hun Adolph der. Maria var ogsaa da rolig og [illegible]ungen, hun viste Adolph en udmærket Opmærksomhed, men den mindste Spor af Noget, der tydede paa Elskerinden. Han [illegible]imod var kjendelig urolig og geneert, og viste mod sin Villie [illegible] sit Vidende i hvert Blik og hvert Ord den reent indtagne [illegible]er. Han greb den første bedste Anledning til at gaae bort. [illegible] Afsked bukkede han for Damerne med en ligegyldig Mine, [illegible]en da Maria reiste sig og fulgte ham til Havestuedøren, vendte [illegible] om i denne, tog hendes Haand og kyssede den med et Ud[illegible], som ikke var til at miskjende. Emma sagde ved sig selv: Det synes mig klart, at Jomfru Holm har sagt mig Sandhed. [illegible]an elsker hende! Ak ja! det har jeg jo godt vidst; men hun [illegible]gjælder ikke hans Kjærlighed."

Hun besluttede at gjøre et rask Skridt og overlagde nu hos [illegible] selv, hvorledes hun vilde snildt belægge sine Ord og indlede [illegible] Samtale, der kunde skaffe hende det Lys, der vilde ende hen[illegible] Uvished og, som hun meente, derved skaffe hende Ro.

Næste Formiddag gik hun atter til Maria paa en Time, da [illegible]n vidste, at hun pleiede at være ene. Hun fandt hende sid[illegible]nde ved et Arbeidsbord, som stod ved det ene Vindue, der var [illegible]bent, men bedækket af en af de føromtalte Jalousier. Emma [illegible]nkte: „Nu eller aldrig!" — Hun satte sig hos hende og efter [illegible]gle indledende Bemærkninger om Stedets Skjønhed, om den [illegible]læde, hendes Fader havde yttret ved nærmere Bekjendtskab med [illegible]edets Tilstand og gode Indretninger, tilføiede hun: „Hvad [illegible]n alt Det hjelpe? Den, som eier det Hele og skulde have størst [illegible]læde af det, seer dog ud, som om ingen Glæde mere var til [illegible]r ham." — Et veemodigt Træk spillede om Marias Læber,

idet hun svarede: „Jeg haaber vist, at om ogsaa Noget Øieblikket skulde forstemme Hr. Lidner, saa er det kun et for gaaende Ildebefindende. Han har en kraftig, mandig Chara og vil ikke lade sig nedbøie af de Afvexlinger af Sorg og som falde i alle Menneskers Lod.“ — „Men imidlertid er Livet for kort til at give megen Tid til Sorgernes Periode, det er virkelig en lang Tid siden Hr. Lidner var sig selv. Ha Fader er meget bekymret for ham, og vor hele Kreds liges thi det er Dem vist bekjendt, at vore Familier i mange have levet i en nøie, venskabelig Omgang. Jeg for min bliver ganske bedrøvet, naar jeg seer hans melancholske Udseen og det gjør De vist ogsaa. De er jo ogsaa hans Veninde de første Ungdomsaar, De er vist hans fortroligste Veninde; De ikke, hvad der fattes ham?“ — „Nei, min Frøken!“ „O han har vist betroet sig til Dem!“ — „Nei det er Tilfældet, men om han havde det, saa indseer De selv, at ikke kunde besvare Deres Spørgsmaal.“ — De taug nu og rødmede Begge ganske forlegne. Emma følte, at hun spil et slet Spil og maatte ganske forandre sit Angreb.

Hun flyttede sig nærmere til Maria og sagde indsmigren „Bedste Frue! Ansee mig ikke for ubeskeden og paatrængen Jeg veed vel, at vort Bekjendtskab er ungt, og at jeg ingen har til Deres Fortrolighed. Tillad mig derfor at begynde at skjænke Dem min, ikke for at bebyrde Dem med mine pers lige Anliggender, men for at udrette et Ærinde, som en An har lagt i min Haand. Jeg har en Ungdomsveninde, en Pige, som De ikke vilde foragte, om De kjendte hende; h hedder Rosa; hun har troet sig bestemt til Hr. Adolph Lidn deres Slægtninge paa begge Sider have indgivet hende den Tanke, og ved nøiere Bekjendtskab har hun selv ønsket at beh ham; men om hans Hjertes egenlige Tilstand har hun all *kunnet erholde* nogen Vished?“ — „Da er sikkert ikke Adol

Lidner Skyld i hendes Uvished. Han er altfor ridderlig til at skuffe med falske Forhaabninger." — „Er De saa vis paa Det? Mænd ere Mænd." — „Ja netop fordi han er en Mand i den ædleste Betydning." — „Man siger nu — og dette Rygte er ogsaa kommet for Rosas Øre — at Lidner har en ulykkelig Kjærlighed til en anden Dame, og Rosa brænder af Begjærlighed efter at faae Vished herom." — Maria rødmede, baade hun og Emma bleve meer og mere forlegne ved hver følgende Replik af denne Samtale. De gjorde sig Begge den utroligste Møie for at beholde deres Fatning, og efter et ØieblikS Ophold svarede Maria: „Lidner er saa aabenhjertig, saa redelig i Tale og Handling, at jeg synes, det maa være let for den unge Pige at bemærke hans Hjertes Tilstand i Henseende til hende selv; og det er jo det væsenlige Punkt i denne Sag; Resten kan jo være omtrent ligemeget." — „Hun troer vel at vide, at han har Venskab for hende, men naar en Anden .... Det er jo ligefrem, at dersom hans Hjerte er forud indtaget" .... Emma vidste ikke mere at finde Ord, hun syslede med Flippen af sit Florsshawl og saae ned paa det, medens hun lagde det i de besynderligste Folder og Figurer. Maria paa sin Side syede, som om det gjaldt Liv og Velfærd. En ny Pause opstod. Endelig sagde Emma: „Rosa har hørt af velunderrettede Folk, at Lidners Kjærlighed er ulykkelig, og naar hun blot vidste Dette" ... Maria afbrød hende: „Saa vilde denne Omstændighed, som De jo selv kalder ulykkelig, umulig kunne glæde en god Pige, allermindst, naar hun virkelig har ham kjær." — „Nei Gud bevares! Det kunde det vist ikke, og desuden var det jo ogsaa forunderligt, om et Fruentimmer, som Lidner elskede, skulde forsmaae hans Kjærlighed." — „Ja i Sandhed! det var ogsaa forunderligt." — „Og naar de altsaa elske hinanden og ere enige, saa gjør den stakkels Rosa bedst i at tie og trække sig tilbage. — Men jeg frygter, at min Fader venter paa mig; vi skulle gjøre

Aftale om vor Afreise. Dersom jeg altsaa ikke faaer Lejlighe til at besøge Dem igjen, saa siger jeg Dem herved Farvel o beder at hilse Jomfru Holm." Med disse Ord reiste Emma si og nærmede sig Døren. Maria greb hendes Haand, som for a holde hende tilbage. De saae paa hinanden, og Maria sagd venlig, men med en i Førstningen tilvungen Fatning: „Kjære Frøken! Dersom Deres Veninde ligner Dem, er hun altfor ri begavet af Natur og Skjæbne til at lade sine skjønne Aar for styrres af et Ønske, som jeg, ærlig talt, troer, idetmindste ik for Øieblikket vil opfyldes; og dersom jeg var Den, som Eduar elskede, saa vilde jeg sige den unge Rosa: Mit Forhold til ham vil ikke være Det, der staaer Deres Ønske iveien; men de Ord „„jeg elsker ham ikke,"" kan jeg dog aldrig føre over mine Læ ber." — Med Varme sagde Maria den sidste Deel af dem Replik. Taarerne stode Emma i Øinene; hun bøiede sig imo den tilforn forhadte Medbeilerinde, og de omfavnede hinande hjerteligt uden at tale.

Hurtig traadte Emma ud i Haven, hendes Kinder brændte hun rev sin Hat af og holdt den i Haanden; men strax udensi Havedøren løb hun i sit forvirrede Hastværk med Panden mo et Træ. Et Skrig undslap hende; Maria ilede til, og nu saa man pludselig nok en Person komme frem, hvis Nærhed ma hidtil ikke havde anet, nemlig Philip, der ligeledes med eet Sprin fløi hen mod den forskrækkede Emma. De førte hende tilbag til Huset. Med største Deeltagelse og Omhu badede Maria de saarede Pande, der ikke syntes videre beskadiget, end at en ste Bule allerede viste sig over det ene Øie. Maria bandt et tynd Bind om Panden og beklagede med venlige Udtryk det smuk Ansigt, men trøstede dog med, at det Hele snart vilde være for vundet. Emma stræbte nu selv at lee af sit Uheld, og da hu vilde hjem, fulgte Maria hende og Philip et Stykke paa Veien

Da hun havde forladt dem, kunde Philip ikke længer

twinge sit onde Lune, men udbrød: „Naa Frøken! Det var rigtignok en prægtig Expedition! Vi kan sige, at vi have vel reist. De har ret viist et udmærket diplomatisk Talent i den fortræffelige Conference, som jeg har været Vidne til, og De bærer ogsaa et Seierstegn hjem, om De end forresten ikke kan være synderlig tilfreds med Deres Mission.“ — Emma fæstede sit ene smukke Øie paa ham, idet hun rødmede endnu stærkere: „Hvad mener De?“ — „O! jeg har været Vidne til Deres Samtale med Fru Blume. Jeg kom for at gjøre hende en Visit, jeg har jo ikke været der, siden jeg fik min Broder til at presentere mig; men da jeg kom til Døren, hørte jeg Deres Stemme, jeg mærkede, at begge Damerne vare i en ivrig Samtale, jeg vilde ikke forstyrre dem, men satte mig bestedent paa en Bænk under et Vindue. Jeg kan ikke gjøre for, at det stod aabent, at de netop sad indenfor det, at de nedladte Jalousier skjulte mig for deres Øine, som dem for mine, og at jeg kunde høre hvert Ord, der blev talt.“ — „Det er meget stygt, meget uværdigt af Dem at lure, og jeg er overmaade vred paa Dem,“ sagde Emma og trak sin Arm ud af hans, paa hvilken hun hidtil havde støttet sig. — „Ja da er jeg ogsaa vred paa Dem, eller rettere sagt paa Deres Vegne; thi Alt, hvad der angaaer Dem, er for mig, som om det angik mig selv. Hvad som hæver Deres Glands, hæver mit Mod, og hvad som forbunkler den, nedslaaer det. Har jeg ikke saa indstændigt tigget Dem om at forlade dette Sted, at lade det altfor meget omtalte Forhold skjøtte sig selv? O hvilken Samtale! hvor smertede det mig at maatte tilstaae, at dette Fruentimmer, der er saa langt under Dem, ved denne Leilighed viste langt mere Fiinhed, end De! Jeg faaer ordenlig Respect for hendes Forstand, og vilde ret hjertelig ønske, at hun endnu idag maatte blive min Svigerinde!“ — „Ja for mig gjerne,“ raabte Emma med en Stemme, der stred med den tilbagetrængte Graad: „Hvad jeg har gjort, kan være svagt, kan

være dumt; men det er skeet i Uskyldighed, er ingen Forbrydelse og er vist tilgiveligere, end den Haardhed, den Uskaansomhed, den Bitterhed, hvormed De — ganske forandret imod mig — nu lønner min Fortrolighed, og det i et Dieblik, hvori et blot nogenledes velvilligt Hjerte vilde vise mig Skaansel og Deeltagelse." Den stakkels Pige kunde ikke længere holde sine Taarer tilbage, hun brast hæftig i Graad og holdt Hænderne for sit syge Ansigt. „O Emma! kjæreste, bedste, elskede Emma! tilgiv mig! græd dog for Guds Skyld ikke! Deres ophovnede Kinder bliver jo meget værre! O Gud! har jeg bedrøvet Dem? Hvor jeg er ulykkelig!" — Han vilde bemægtige sig hendes Haand; men da hun ikke vilde give ham den, tog han Flipperne af hendes Shawl, som han kyssede og holdt fast paa, saa han nødte hende til at staae stille. „Ak jeg har Uret!" sagde han med taareqvalt Stemme: „jeg skal aldrig tilgive mig selv. Men Emma! forstaaer De ikke Grunden til min Brøde? Veed De ikke, at jeg fortæres af Kjærlighed og Skinsyge? At jeg tilbeder Dem som et høiere Væsen, at jeg er stolt af Deres Fortrin, som om jeg Ulykkelige kunde haabe, at et Gjenskin af Deres Herlighed kunde falde tilbage paa mig? O tilgiv mig! støt igjen Deres Arm paa min; ellers fortvivler jeg!" — Emma gav ham Armen, og hans smigrende Ord vare i dette Dieblik velgjørende for hendes dybt ydmygede Sind.

Ligesom den ubetydeligste Ting kan optænde et brændende Ønske i et menneskeligt Bryst, saaledes kan mangengang en lignende, i sig selv ringe Begivenhed ligesom kaste Aske over Flammen, saa den ikke blusser længere. Emmas Undseelse over sine libet lønnede Bestræbelser, det uheldige Stød, der for Diebliket vanzirede hendes Skjønhed, traadte som advarende og helbredende Genier mellem hende og den opblussende Lidenskab. Ved Middagsbordet, hvor hun traf sammen med Adolph, saae hun ham med roligere, næsten med andre Dine, og han syntes virkelig

ogsaa en Anden, end de forrige Dage; en utvungen Munterhed udlyste af al hans Adfærd, en Forandring, som Emma og hendes Fader troede at maatte tilregne et Brev fra Obersten, der meldte sin Søn, at han endnu samme Aften vilde indtræffe paa hans Gaard, men som Philip med mere Ret tilegnede sig som sit Værk.

Han havde nemlig, strax efter at have fulgt Emma hjem, opsøgt sin Broder, og da Ingen, næst Adolph selv, kunde ivrigere ønske at see ham fast bunden til Maria, troede han at paaskynde denne Forening ved for første Gang at tale til Adolph om hans hemmelige Kjærlighed. Efter at have takket ham, fordi han havde gjort ham bekjendt med den smukke Kone, og efter at have holdt en lille Lovtale over hendes Elskværdighed, sagde han: „Bliv ikke vred, Broder! fordi jeg vælter mig ind paa dit Hjertes Anliggender, men jeg vilde glæde mig umaadelig over at kunne kalde denne lille Dame min Svigerinde, og jeg begriber ikke, hvad du venter efter. Du er forelsket i hende, det er vist, og hun elsker dig, det er ligesaa vist." — Et bittert Smiil fløi over Adolphs Læber, idet han svarede: „Du er vel underrettet!" — „Ja det er jeg paa min Sjæl! og det skal jeg bevise dig." Philip fortalte nu den Samtale, han havde beluret, dog med nogle smaa Forandringer i Henseende til Emma, for ikke at sige Noget, der kunde røbe hendes Andeel i denne Sag; men her spillede han selv den samme Rolle, som han nylig havde bebreidet Emma: Hans Medspillende var finere end han; Adolph begreb ligesaa godt Emmas Mening, som Maria havde begrebet den, men lod Modparten upaatalt sin Maskefrihed, ligesom Maria havde gjort. Marias Yttringer derimod rørte Adolph dybt, dog sagde han: „O jeg forstaaer den trofaste Sjæl! hun nænnede ikke at udtale de Ord, som vilde krænke den fraværende Ven, hvis de kunde have naaet hans Øre. Saa kjærligt tænker hun sig ind i hans Tanker. Men denne

Kjærlighed er med alt Det ikke af den Beskaffenhed, at hun n
gensinde vil blive min." — „Hør, veed du hvad! Saadant N
get er Narrestreger. Det er Sværmeri fra din Side og C
quetterie fra hendes." — „Maria coquet? forsynd dig ikke!" -
„Ja saa er det Misforstaaelse, eller overdreven Pænhed, e
anden saadan Forkeerthed; thi naar man først har den Grad
Hengivenhed, af høie Tanker, af Duhed for et Menneske, s
hun selv lagde for Dagen i den Samtale, jeg hørte, saa
man det Menneske, man maa nu ville tilstaae det eller ei.
Gud give, jeg var halv saa sikker paa Den, jeg tænker paa, s
du kan være paa hende!" — Uagtet Adolph nu vel troede
vide alt Dette bedre, hvilket han ogsaa gjentog for sin Brod
saa kunde han dog ikke lukke sit Hjerte for den Trøst, s
Philips Ord indgjød ham, og et Haab, som han imidlertid i
vovede nærmere at analysere, oplivede hans Mod.

Om Eftermiddagen kom Maria op paa Gaarden for
erkyndige sig om Emmas Befindende. Hun bragte tillige
den Saaredes Tjeneste nogle af de ved en saadan Leilighed h
gelige simple Lægemidler, hvormed omhyggelige Mødre pleie
være forsynede for paakommende Tilfælde. Da hun fandt Emm
i det Hele i Bedring, og Ansigtets Beskadigelse ogsaa viste s
at være ubetydelig, blev hun kjendelig beroliget. Adolph v
tilstede, og hans usædvanlig frie Munterhed virkede tilbage p
hende. Roser udsprang paa hendes Kinder og forskjønnede
Smilehuller, der hyppig kom og forsvandt paa det indtagend
bevægelige Physionomie. Philip var inderlig fornøiet ved
tilskrive sig denne gode Stemning og de Følger, han haabed
ogsaa Emma blev greben af den almindelige Fornøielse, og d
var længe siden, at Murene i den stille Borg havde været V
ner til en saa livlig Scene.

Da Maria vilde gaae, greb Adolph uden videre sin H
og bad om at maatte følge hende. Paa Veien sagde han

„Jeg har en Gunst at udbede mig af Dem. Endnu iaften venter jeg min Fader. Jeg vilde gjerne vise ham det Bedste, som findes i min Omkreds, og derfor beder jeg Dem gjøre mig den Tjeneste at spise til Middag med ham imorgen hos mig.“ — Da Maria syntes at betænke sig, vedblev han: „Nægt mig det ikke! Und mig den Fornøielse, at see Dem som min Gjæst! Naturligviis er ogsaa Jomfru Holm indbuden.“ — „Ja naar De ønsker det, skal jeg sikkert komme.“ — Med en tilfreds Mine forlod Adolph hende, og da det endnu var tidligt paa Aftenen, gik hun til Lines Bolig for at besøge hende. Der holdt en Vogn for Døren, og baade Line og hendes Søn Carl vare reisefærdige. De vilde, sagde de, tilbringe nogle Dage hos en Bekjendt, nogle Mile derfra. Lines Udseende bar tydelige Spor af, at hun havde grædt; en besynderlig Urolighed viste sig i al hendes Adfærd. Carl saae forlegen ud og fulgte med bekymrede Miner enhver af Moderens Bevægelser. Maria fjernede sig strax, forundret og næsten forstemt over det Ildevarslende i denne korte Scene.

Ellevte Capitel.

Jomfru Holm havde længe i Stilhed antaget Marias og Adolphs Forening for afgjort mellem dem selv og blot anseet Marias benægtende Svar paa hendes daglige Spørgsmaal for en Følge af en Aftale mellem de Elskende om at holde deres Forbindelse hemmelig til Oberstens Hjemkomst og givne Samtykke. Hun blev saaledes meget glad over den nævnte Indbydelse, der, som hun sikkert haabede, bebudede en formelig Forlovelsesfest. Til den bestemte Tid pyntede hun sig i sin bedste

Stads og gjorde ogsaa Sit til, at Marias Paaklædning sk
blive saa ziirlig og fordeelagtig som mulig, hvorpaa hun m
triumferende Mine traadte med den beskedne Veninde ind i H
regaardens Havesal.

Det derværende Selskab var allerede samlet og bestod,
uden Obersten, hans Sønner, Emma og hendes Fader, af
Major, der var fulgt med Obersten paa hans Reise. Ad
gik med fornøiet Mine sine velkomne Gjæster imøde. Obe
fulgte ham i en lille Afstand. Adolph traadte et Skridt
bage og presenterede sin Fader for de nys Ankomne. Med
hag lod Obersten sine Blikke glide hen over den yndige E
kelse, der stod for ham, og sagde: „Jeg har den Ære,
Frue, at" .... Mere fik han ikke sagt. Ved den første
af hans Stemme slog Maria sine Øine op paa ham; ved
net af disse Øine forstummede han selv. „Maria Seebur
raabte han og vilde, skjøndt noget forvirret, gribe hendes Ha
„Wilson!" udbrød hun med hendøende Stemme. Hun blegn
men syntes at anstrenge sig for at smile og holde sig ive
med med Eet forsagede al Kraft hende, og hun var falden
dersom ikke Adolph havde grebet hende i sine Arme. Han
var dødbleg og skjælvede saa hæftigt, at han neppe var is
til at bære den tilsyneladende Livløse ind i et tilstødende Vær
Her lagde han hende paa en Sofa og knælede taus, men i
som Sindsbevægelse ved hendes Side. Emma og Jomfru H
vare fulgt med og stræbte ved alleslags Hjelpemidler at k
den Besvimede tillive. Obersten og Philip holdt Døren paa
og tittede ind uden at tale. Endelig slog Maria Øinene
reiste sig halv iveiret og saae sig om: „Hvor er jeg?" spu
hun med sagte Stemme. Hun foer med Haanden over Pan
som for at samle sine Tanker, og bedækkede derpaa sit A
med begge Hænder. Obersten trak sig tilbage og lukkede D
stille. Adolph reiste sig og sagde: „Hvorledes er det med De

— „Nu er det godt," svarede Maria, idet hun tog Hænderne
ra Øinene og bestræbte sig for at smile. „Det gjør mig me=
et ondt, at jeg vist har gjort Ulellighed og Forstyrrelse i Sel=
kabet." — „Men Gud bevares! Hvad var det?" raabte Jomfru
Holm: „Hvoraf fik De saadan ondt? Og hvordan var det med
Obersten? Blev De bange for ham?" — Emma bøiede sig
od Maria og sagde: „Vil De ikke nok, naar De har hvilet
em lidt, gaae ind igjen til Selskabet?" — „O nei!" svarede
un som forskrækket: „jeg maa hjem! jeg er ganske syg." —
un reiste sig hurtig, men kunde ikke staae, og sank ned igjen
a Sofaen. „Jeg takker Dem Alle for Deres Omsorg og
odhed; men jeg beder indstændig, at De vil gaae tilbage til
elskabet og lade mig være ene nogle Øieblikke, saa kommer jeg
ig snart og faaer Kræfter til at gaae hjem. Veien er jo
anske kort." Jomfru Holm paastod, ikke at ville forlade hende.
Jeg følger hjem med Dem," sagde hun: „Jeg har desuden
ke Ro, førend jeg faaer talt ordenligt med Dem." — „Naar
e vil have det, vil jeg gaae lidt bort," sagde Emma og nær=
ede sig Salsdøren; Adolph fulgte ganske mechanisk og var saa
dspredt, at han studsede ved at befinde sig omgiven af de Men=
esker, han nys havde forladt.

Han kom snart til sig selv ved at høre de Repliker, som
løve verlede mellem de ældre Herrer. „Jeg forsikkrer Dem,"
agde Obersten, „De er aldeles paa et falsk Spor i denne Sag.
Den unge Dames Fader og jeg have været Uvenner; jeg frygter,
t maaskee .... at vort Mellemværende har havt en skadelig
Virkning paa hans Affairer og derved desværre ogsaa paa Dat=
erens Stilling. Derfor blev hun frapperet ved at see mig.
Det gjør mig meget ondt. Det er en nydelig Kone, hun var
t Barn, da jeg saae hende sidst. Faderen var en gammel
Bjørn og en dum Karl." — Majoren, der var en aldrende
Mand og en Ven af Obersten, nikkede med et ironisk Smiil.

„Nei min Ven!" udbrød Etatsraaden: „Det skal du bilde mig, at Fruentimmer daane, fordi de møde En, havt noget Udstaaende med deres salig Papa! Ja! lad g det var en Anden end dig; men Majoren og jeg, v nok dine gamle Streger, du Mesterskjelm! Det er nok dit Mellemværende med Datteren end med Faderen, der det Affairerne." — Begge Herrerne loe høit, Obersten paa Hovedet med en fortrædelig Mine; Philip, der saa misfornøiet ud, kunde dog ikke bare sig for at smile, Emma kastede et sarcastisk Blik til ham, og de verled hviskende Ord med hinanden.

Adolph skjælvede af Harme, han forlod hurtig S og kom strax tilbage med Marias forhen anførte Brev i den. Han tog Obersten tilside og sagde: „Læs dette Br Fader! Det er kun skrevet for mig, og aldrig havde je om, at Noget i Verden skulde bevæge mig til at give de mine Hænder; men nu er det et uomstødeligt Beviis ædleste, reneste Sjæls Uskyldighed, paa en dybt fornærme dighed, som jeg er beredt til at forsvare paa enhver Jeg betroer dette mig hellige Papiir i dine Hænder. L min Fader! og naar du har læst det, saa vil du selv be hvad du har at gjøre." Med luende Øine og brænden der fremførte han disse Ord, og det lod ikke til, at ha Noget imod, at hans Broder, som stod i Nærheden, hø og nærmede sig. Obersten stak Brevet til sig med en Mine; Philip vilde tale til sin Broder, men taug, u hvad han skulde sige; og da Adolph hurtig vendte sig forlade Salen, gjorde Philip en Bevægelse som for a ham tilbage, men standsede dog og lod ham gaae.

Han ilede til sit eget Værelse, som en saaret Løve Hule, hvor den langt fra sine Forfølgere kan udstøde si gesskrig. Han kastede sig udmattet i en Stol, sprang c

foer som en Rasende op og ned ad Gulvet. Hans Fortviv-
se syntes tillige at forvirre hans Hoved, saa han ikke var
and til at holde fast paa nogen Tanke. Hans Tjener, et ungt,
m inderlig hengivet Menneske, traadte frygtsom ind og sagde:
Fru Blume har befalet mig at hilse Herren og sige, at hun
i befandt sig saameget bedre, at hun var istand til at gaae
em, ledet af Jomfruen, der er hos hende. Hun bad Herren
'e at tage det ilde op, at hun ikke formaaede at gaae tilbage
Selskabet, da hun endnu ikke var vel og trængte til Ro."
ed Marias Hilsen kom Adolph igjen til sin Besindelse, og ved
i hurtige Tankegang begreb han, at Maria ønskede at und-
ae videre Opsigt, og følte tillige, at han ikke burde tilintet-
øre denne Bestræbelse. Ogsaa fandt han en Lettelse i at vide
nde fjernet fra det herværende Selskab, og da nu altsaa Tje-
ren tilføiede, at det allerede var langt over den bestemte Spi-
id, tog han alt sit Mod sammen, befalede, at der skulde ser-
res, og begav sig ind til sine Gjæster, hvor han ved Middags-
rdet, med en Kraft, som næsten kunde kaldes fortvivlet, an-
engte sig for at være en artig Vert. Hans Fader betragtede
m med en bekymret Mine, han bemærkede, at han blot lod
m om han spiste, men slet Intet nød, uden Viin, hvoraf han
mte det ene Glas efter det andet. Ogsaa Obersten anstrengte
g for at vise sit sædvanlige gode Lune; heller ikke han kunde
yde Noget, og saa snart Maaltidet var endt, fjernede han sig
g lukkede sig inde i sit Værelse. Adolph, som ikke længere
nde udholde sin Rolle, foregav, at vigtige Forretninger nødte
am til at forlade sine Gjæster, og bad Philip om i hans
Sted at sørge for deres Underholdning. En Spadserefart til-
ogns blev aftalt, en Vogn forspændt, og faa Minuter efter var
er saa stille paa Gaarden, som der almindeligviis pleiede
t være.

Paany ilet hen til sit eensomme Fristed, gjorde Adolph

det første Skridt, som fører til Fatning og Rolighed: han stræbte at see sin Ulykke i Øinene og gjøre al dens Omfang klar for sig selv. „Maria er tabt for mig!“ sagde han: „Hendes første og eneste Kjærlighed lever endnu i hendes Hjerte. Derfor har jeg altid frygtet; og nu, nu seer jeg det for mine Øine. Og denne saa forhadte Medbeiler, som jeg har foragtet og forbandet, som jeg ønskede udslettet af Jorden, saa hverken hun eller jeg nogensinde der skulde møde ham, ham have vi mødt! Og denne Wilson, i hvis Navn hvert Bogstav var mig et ondt Tegn, det er ingen Wilson! Indtil Navnet er Alting falskt! Det er min Fader, min kjærlige, høit agtede Fader, . . . ja meer end Fader: min bedste, min eneste Ven! O Gud! hvilken Skjæbne! Jeg mister ikke blot hende, som jeg elsker og til mit Livs Ende vil elske; men jeg mister ogsaa ham, som jeg fra mit Livs Begyndelse har elsket; jeg mister hende ved ham og ham ved hende! Gives der større Smerte, end at maatte hade Det, man elsker, og at maatte elske Det, man hader! — Men hvortil hjelpe disse frugtesløse Klager? Er jeg forladt af Himmel og Jord? Jeg er dog uskyldig i al denne Forvirring; er det da ikke uafselt, at jeg saa aldeles vil tabe Modet? Det er jo i Ulykken, at en Mand skal vise, af hvad Malm han er dannet. Lad mig betænke mig! hvad kan der skee? Opreisning skylder min Fader den Miskjendte, der for hans Skyld har liidt Saameget, hvis Ære endogsaa ved denne Dags uheldige Sammenstød er fornærmet. Vil han tilbyde hende sin Haand? O Gud! og jeg! og den arme Line og Carl! Jeg tænkte altid, at engang . . . . O Drømme, taabelige Ungdoms-Drømme! Forsvundne lykkelige Timer! forglemte Eder! I ere som gamle Bøger, kun Faa tage jer frem og læse jer paany. Ak Maria! I mine Arme vilde du være mere lykkelig, end i hans. Naar din Skjønhed falmede, vilde jeg ikke elske dig mindre; den Lilie, hvis ranke Stengel bøiede sig mod Jorden, vilde jeg med dobbelt Ømhed løfte op

støtte med mine trofaste Arme; jeg vilde finde den skjøn i ns ydmyge Nedsænken af det fine Hoved; den vilde synes mig idig og dobbelt uundværlig i min Frygt for at see den forinde. Men han! hans Kjærlighed er ikke som min! han seer ke Psychen i Sommerfuglen, han fanger den, leger med den, z kaster den langt fra sig, naar Støvet er faldet af dens brode Vinger. Men Maria elsker ham! Af denne Fortjeneste oper Alt."

Adolphs Betragtninger bleve afbrudte af en sagte Banken aa hans Dør. Da den ikke var tillaaset, gad han i sin misiodige Stilling ikke byde den Bankende komme ind. Men da mne Lyd i smaa Mellemrum vedblev, gik han endelig hen og b Døren op. Langsomt traadte hans Fader ind og sagde med n næsten frygtsom Stemme: „Jeg har længe staaet udenfor in Dør, jeg var bange for at forstyrre dig, derfor gik jeg ikke id." Med mere Fatning tilføiede han: „Kom, min gode dolph! Sæt dig ned hos mig, og lad os tale sammen som amle Venner. Det ere vi jo." — Han tog Marias Brev frem g leverede det til sin Søn, idet han tilføiede: „Jeg har læst ette Brev med stor Bevægelse og med stor Overraskelse. Ja! vad skal jeg sige? Jeg staaer jo her som en Synder og har igtignok Mere at gjøre godt, end der egenlig staaer i et Mennekes Magt. Imidlertid kan jeg dog ikke indsee, at min Brøde er saa gruelig stor, som det lader til, naar man læser denne Beretning, ... uden at jeg dermed vil sige, at den indeholder noget usandt. Nei langt fra! Hvert Ord, der angaaer mig, er den reneste Sandhed og har oplivet disse Erindringer, der, som jeg tilstaaer, vare saa godt som udslettede af min Sjæl. Men Herregud! „„Hvo som er reen, kaste den første Steen."" Det var i min Landflygtighedstid, da jeg nemlig, som du veed, selv gjorde mig landflygtig, indtil Tiden og Retfærdigheden havde opklaret den Skygge, der hvilede paa mit gode Navn og Rygte. Suspen-

deret fra mit Embede, underkastet en retslig Undersøgelse, som jeg vistnok ingen Grund havde til at frygte, var jeg dog i en saa kjedsommelig Stilling, at jeg ikke gad vise mig, af Frygt for at vække en ubehagelig Opmærksomhed. Hvor jeg derfor opholdt mig hist og her i det nordlige Tydskland, gav jeg mig for Fremmede og Uvedkommende et eller andet Navn, som faldt mig ind. Saaledes kom jeg til Navnet Wilson i den heri omhandlede Sag. Med Kjøbmanden, som udbetalte Pengene til den gamle Seeburg, havde jeg truffet en saadan Overeenskomst, at han ikke nævnede mit virkelige Navn for denne Philister, — thi som en saadan maatte jeg, allerede inden jeg saae ham, betragte en Mand, der sendte sin unge Datter ene og ubeskyttet til det Sted, hvor jeg første Gang saae hende. Den Scene, hvortil jeg var Vidne, Pigebarnets Opførsel og Skjønhed, maatte naturligviis opvække ethvert Menneskes Deeltagelse. I den bedste Mening nærmede jeg mig hende. Men ved vort næste Møde traadte hendes uskyldige Kjærlighed saa klart frem for mig, at det var mig umuligt at modstaae den Fortryllelse, som greb mit hele Væsen. Jeg forelskede mig ordenlig i dette Barn, og som jeg var uden al Glæde og Opmuntring, overgav jeg mig ubetænksom til den Lykke, som jeg følte ved at see et saa uskyldigt Hjerte saa indtaget for mig. Denne Ubetænksomhed er min eneste Brøde; thi Gud veed, at ingen Plan, mindst en strafværdig, opstod i mine Tanker; heller ikke lod jeg mig noget Øieblik ved hendes Side overraske af min indre Fristelse. Og her maa jeg ogsaa, Sandheden til Ære, bekjende, at der i al den Hengivenhed, som den unge Pige viste mig, dog var Noget, som jeg ikke veed at nævne eller beskrive, men Noget, som maatte holde den Ryggesløseste i Ave. Da hendes dumme, raa Fader med plumpe Hænder greb ind i dette vort stille Forhold, fornærmede han mig og opirrede mig i saa høi Grad, at al anden Følelse i det Øieblik forstummede. Siden, i roligere Stemning, ængstede jeg

mig ved at tænke paa Datteren. Men hvad skulde jeg gjøre? Gaae ind paa hans Forslag, forlove mig med et Barn, som var yngre end min yngste Søn, med en — trods alle sine Fortrin — efter Verdens Fordringer ubetydelig lille Pige, med saadan en Faders Datter! Ovenikjøbet som twungen af denne Grobian! Hvor latterlig vilde jeg ikke staae i Verdens, i mine Børns, i mine egne Øine! — Jeg var nødt til at reise hjem næste Aften, jeg erkyndigede mig inden min Afreise om Maria, men den Ven, jeg sendte i dette Ærinde, kom tilbage uden anden Efterretning end den, at Faderen havde opgivet sit Bo og sat sin Datter i Huset hos en Paarørende. Inden Aften sendte han den Sum, jeg havde laant ham, tilligemed et grovt Brev. Jeg kom hjem; jeg havde nok Andet at tænke paa, og andre Gjenstande og Forhold bragte hiin Begivenhed efterhaanden i Glemsel. Dog har jeg et Par Gange i Breve til min Ven i Hamborg forespurgt mig om Maria, men forgjæves. Nu staaer hun idag uventet for mine Øine! Ti Gange smukkere, end i hine Dage, og dog ganske den Samme! Det Blik, hun fæstede paa mig, medens hun blegere og blegere sank hen som forfærdet ved Synet af mig, dette Brev, du har ladet mig læse, har oplivet, ja jeg kunde sige opflammet til virkelig Ild den Kjærlighed, som fordum var Gløb. Jeg har kostet hende Smerte og Taarer, for min Skyld er hun bleven miskjendt. Ja endogsaa det lille Optrin idag giver skadefroe Tunger Leilighed til at styre deres Lyst. Jeg er hende en stor Erstatning skyldig, og ifølge baade min Samvittigheds og mit Hjertes Tilskyndelse vilde jeg allerede have været hos hende for at bønfalde hende om at modtage min Haand, dersom ikke en eneste Betragtning havde holdt mig tilbage: Du har elsket hende! hun er maaskee endnu Gjenstanden for dine Forhaabninger! Skal din Fader være din Medbeiler? Kan du uden Bitterhed see hende i et saa ganske andet Forhold til dig, end det du havde tænkt og ønsket?"

Under hele denne lange Replik havde Adolph siddet med Øinene hæftede paa Gulvet og korslagte Arme, uden allermindste Bevægelse. Efterat Obersten havde ophørt at tale, forblev han endnu i denne forstenede Stilling. „Svar mig, min Søn!" sagde Obersten: „Din Fader har talt til dig som en Ven og fortjener dog et Svar." — Adolph foer sammen, som om han vaagnede af en Drøm. Efter et Suk, der lød, som om han hentede det fra et Dyb af Smerte, sagde han: „Ak! hvad skal jeg svare? Sæt dig selv i mit Sted! Hvad der idag er hændet er Noget, jeg mindre havde tænkt mig, end at Himlen kunde falde ned. Men .... jeg har hørt Alt, hvad du nys sagde, jeg har forstaaet hvert Ord, ja jeg havde allerede tænkt mig noget Lignende. Du har Ret! du skylder hende en stor Erstatning, og du kan give den; thi hun .... ja hun elsker dig. Hun har liidt længe nok, lad hende nu blive lykkelig! Jeg elsker hende høit nok til selv at ønske det. Og desuden hvad Ret har jeg ialfald til hende? Du har jo læst hendes Ord. Min vil hun jo dog ikke blive!"

Med et Udbrud af Glæde og Ømhed greb Obersten hans Haand: „Nu kjender jeg min Adolph igjen!" — Adolph vendte sig fra ham: „O min Fader! tilgiv mig, jeg kan ikke i dette Øieblik gjengjælde din Kjærlighed. Heller ikke kan jeg blive her og være Vidne .... Jeg reiser bort i denne Time. Lad det ingen Opsigt gjøre. Alle vore Bekjendte vide, at jeg har havt Forretninger med vor Slægt i Holsteen. Siig dem Alle, siig Maria, at en uventet Efterretning nødte mig til strax at reise derover. Men jeg reiser ikke derhen, jeg reiser omkring, hvor Vinden driver mig. Naar jeg har fattet mig og tilkæmpet mig nogen Rolighed, kommer jeg tilbage. Imidlertid beder jeg dig ikke at vente Brev fra mig og heller ikke skrive mig til. Jeg ønsker at være fuldkommen uvidende om Alt, hvad der foregaaer *her hjemme.* Jeg vil ikke erfare det, førend jeg kan taale at se

det med egne Øine." — „Som du vil, min Søn! Alt, hvad du ønsker, skal jeg rette mig efter. Er der ellers Intet, hvori jeg kan tjene dig? Har du Penge nok til Reisen?" — „Jeg takker dig, jeg har Penge. Jeg har igaar faaet endeel udbetalt. Jeg har blot endnu Noget at arrangere med Forvalteren for min Fraværelsestid; min Tjener skal imidlertid pakke ind og gjøre sig selv færdig til at følge med mig." — „Naar sees vi igjen?" — „Det veed kun Gud." — „Nu saa farvel, min kjære Søn! Vil du dog ikke omfavne mig til Afsked? Er du vred paa mig?" — Adolph vendte sig mod Obersten, han saae Taarer i hans Øine; han kastede sig i sin Faders Arme og trykkede ham med krampeagtig Hæftighed til sit Bryst. Derpaa rev han sig løs, trak hurtig og stærkt i Klokkestrængen og ilede ind i sit næste Værelse. Obersten gik tilbage i sit, og efter halvanden Times Forløb saae han sin Søn kjøre ud af Gaarden med sin Tjener, der kjørte Hestene for den lille Vogn, som Adolph pleiede at benytte til sit eget Brug.

Støttet paa Jomfru Holms Arm havde Maria naaet sit Hjem, ikke uden Møie, thi hun følte sig ikke blot meget mat, men en feberagtig Gysen og Hede flød igjennem hendes Aarer. Hendes snaksomme Veninde kunde tiltrods for sin Deeltagelse dog ikke holde sig fra at bestorme hende med tusinde Spørgsmaal. „Hvor alt Dette ængster mig, bedste Frue! Der er bestemt Noget, som er galt fat! Gud hjelpe os! Skjul det dog ikke for mig, hvad det saa er. De kjender Oberst Lidner? Men hvorfor har De aldrig sagt det enten til mig eller til hans Søn?" — „Fordi jeg ikke kjendte ham under hans virkelige Navn." — „Ih Gud forbarme sig! — Ja Obersten har rigtignok Ord for at være en fæl En. Men sig mig nu, kjære Veninde, — De veed, jeg holder af Dem og er Dem tro — det seer dog ud, som ... jeg er rigtig bange for, at den Oberst .... at han, vilde jeg sige, er en gammel Kjæreste." — „Ak nei! ikke en Kjæreste,

men ... i min første Ungdom har jeg truffet Obersten og" ... „Og De have elsket hinanden, ikke sandt?" — „Ja jeg troer, at .... jeg har elsket ham." — „Naa i Guds Navn! Men hvordan gik det da videre?" — „Min Fader og han bleve Uvenner. — Men kjære Holm! Jeg er virkelig saa syg, og den hele Historie er saa lidet interessant eller betydelig, at jeg umulig i dette Øieblik kan sige Mere derom. Og i det Hele er der ikke Mere at sige, end hvad jeg har sagt, og det er sandt."

Jomfru Holm opsatte nu til en anden Gang at forske mere i denne Sag, som hun dog foresatte sig ikke saa let at slippe. Maria havde lagt sig i en Sofa, og da hun ønskede at være ene, lod hun, som om hun sov. Jomfru Holm forlod Værelset, og da Maria troede sig useet af menneskelige Øine, gav hun sit ængstede Hjerte Luft i en Strøm af Taarer. En Bevægelse i Værelset bragte hende til at see sig om, og nu opdagede hun den lille Lise, der stod ved hendes Hovedgjerde ganske stille, medens store Taarer flød ned ad det barnlige Ansigt. „Min Lise!" udbrød Maria, og rakte Armen ud for at trække hende til sig: „Hvorfor græder du?" — „O Moder! fordi du græder, fordi du er syg. Jeg er gyselig bedrøvet! jeg er saa bange! jeg veed ikke hvorfor. Victor er gaaet hen til Forvalterens Børn. Jeg var alene hjemme hos Stine, og det kom mig for, som om du ikke mere kom hjem til os, og saa blev jeg saa angst." Maria løftede den lille Pige op til sig, omfavnede og trøstede hende; hun lagde hendes yndige Hoved ved Siden af sit paa samme Pude, og det syntes hende, som om Barnets kjærlige Nærhed virkede beroligende, saa hun tilsidst virkelig faldt i Søvn.

Hun blev vækket af Jomfru Holm, der sagte tog hendes Haand og med et meget fornøiet Ansigt sagde: „Naa min rare lille Frue! Om Forladelse, at jeg vækker Dem af Deres søde *Søvn!* Men her er Nyt! meget godt, fortræffeligt Nyt! Her er

Besøg til Dem. Hvem mener De vel? Obersten staaer derude beder om endelig at faae Dem itale. Ja man maa sige, om ærst Lidner, hvad man vil. Et uimodstaaeligt Menneske er l. Han sagde til mig: „„Kjære Jomfru Holm! Vi To ere gamle Bekjendte. Tal et godt Ord for mig! Forskaf mig halv Times Audiens hos Deres smukke Veninde! Det er mig yderste Vigtighed at tale med hende."" — Seer De, min bste! Saadan en Mand er Vorherre! Alting kan endnu blive grumme godt. Ja Mennesket spaaer, men Gud raader."

Under denne Tale var Maria staaet op fra sit Leie og havde let paa sit halv nedfaldne Haar og indsvøbt sig i et Shawl, indhyllede hende fra Top til Taa. „Bed Obersten at komme ," sagde hun med noget skjælvende Stemme, og meget for- et løb Jomfru Holm strax til Døren og aabnede den med en b Neien. Den ranke, endnu skjønne Mand traadte beskeden . Den lille Lise, som ved Jomfru Holms Haand forlod Væ- jet, kastede iforbigaaende sine store blaae Øine op paa den mrende Fremmede, der med et venligt Nik lod sit Øiekast flyve til det deilige Barn.

Hurtig ilede han mod Maria, der gik ham nogle Skridt ode; han greb hendes Haand; med et ubeskriveligt Blik saae tause paa hinanden. Maria gjorde en Bevægelse for at byde m tage Plads ved hendes Side i Sofaen; men han tog en tol og satte sig ligefor hende. Længe talte de sammen.

Da han var gaaet, syntes Maria ganske afkræftet; hun slod sig ikke paa noget egenligt Svar paa Jomfru Holms pørgsmaal, men søgte Hvile, hvortil hun sagde, at hun høilig engte.

Næste Formiddag kom Obersten igjen. Han og Maria ode atter en lang Samtale, og da han gik, bemærkede Jomfru lm med Glæde, at han med Varme kyssede hendes Venindes and og trykkede den til sit Bryst.

Den følgende Dag sendte han efter Marias Ønske Adolphs Reisevogn, hvori denne Ven havde bragt den lille Familie ud til sin Gaard, og hvori den nu uden ham kjørte tilbage til Kjøbenhavn og igjen betraadte sin ydmyge Bolig paa Toldbodveien.

Tolvte Capitel.

Det var atter Juleaften. Adolph kjørte ad Kongeveien og saae i Skumringen Kjøbenhavns Taarne i den taagede Horizont. Indsvøbt i sin Kappe, med sin Vinterhue dybt nedtrykket over Panden sad han i sin lille letbepakkede Vogn ved sin Tjeners Side, som kjørte de hurtigt ilende Heste. „See engang, hvor de skynde sig! De veed ordenlig, at Hjemmet er nær, og det er kjært saagar for de stakkels Dyr," sagde Tjeneren med en Tone, som viste, at han selv var af samme Mening som Hestene. „Ak!" sukkede Adolph ved sig selv: „Det er jo ogsaa denne uforklarlige Længsel efter Hjemmet, som driver mig her tilbage. Og nu, da jeg seer disse velbekjendte Taarne, er det, som om de vinkede til mig og raabte: Vend om! Vend om! — Nei! jeg vender ikke om! Feige Hjerte! hvad frygter du? Har jeg ikke sagt mig selv hundrede Gange, hvorledes jeg vil finde Alting her. Hun er min Stedmoder, eller er nær ved at blive det! Hvorfor kan jeg ikke see det ligesaa godt som vide det? Er der ikke altid en Lægedom i Visheden, i Sandheden, i den Selvtilfredshed, man føler ved modig og værdig at bære sin Ulykke? Og hvilken Qval har ikke Længslen været for mig! hvor har jeg længtes efter hende! efter at see hendes Øine, høre hendes *Stemme!* Hun har mig dog kjær! Med fordobblet Venskab vil

hun nu søge at trøste mig. Men Maria min Stedmoder! Egoistiske Betragtninger! Ligemeget! hun vil være glad og lykkelig. Skal jeg misunde min Elskede? — Og min Fader! Savnet af mig har bedrøvet ham, har staaet som en mørk Skygge i al hans Lyksalighed, det veed jeg vist, skjøndt Ingen har sagt mig det. Friskt Mod! jeg vil see dem Begge! jeg vil vise Maria, at min Kjærlighed ikke var af dæmonisk Natur."

Adolph vilde dog ikke kjøre lige til sin Faders Huus. Han steg af i en Gjæstgivergaard, klædte sig om og ilede nu gjennem Gaderne til det velbekjendte Huus. Det var en mørk Aften. Den matte Flamme i Gadelygterne svævede for Vinden. Med bankende Hjerte saae Adolph op til Vinduerne paa det gamle Hjem. Der var stærkt oplyst. Nye pragtfulde Gardiner i forskjellige Farver vare trukne sammen og skinnede som Transparenter ved de mange Lys indenfor. Han stod lidt stille, inden han kunde samle Mod til at ringe paa Porten. Hurtig sprang den op. Ogsaa den og Trappegangen vare usædvanlig oplyste. Adolph sneg sig sagte over Gaarden og op ad Bagtrappen. Ogsaa her tydede Alt paa Festlighed, Dørene bleve revne op og i mellem Kjøkkenet og Værelserne. Tjenere foere frem og tilbage. En af dem nærmede sig den Kommende. Det var Oberstens egen gamle Tjener, der, saasnart han gjenkjendte Adolph, høirøstet udbrød: „Naa Gud skee Lov! Kjære, gode Hr. Lidner! Nu vil den rette Glæde først begynde." — Adolph tyssede paa ham og bad ham forbetførste at lyse ham ind i hans forbums Værelse. — „Ja med største Fornøielse, det staaer saamænd til Dem, ligesom De forlod det." — Da de nu ganske stille og ubemærkede vare ankomne der, sagde Adolph med noget usikker Stemme: „Som jeg mærker, er der nok Selskab her i Huset iaften?" — „Ja vi have stort Middagsselskab iaften. Jeg siger iaften, for de gik tilbords ved Lys, og ere nok netop ved Desserten. Brylluppet igaar gik for sig i al Stilhed, men Brud

og Brudgom vare ikke mindre glade for det. Men De kan troe, at Obersten savnede Dem i al Glæden. Da jeg havde klædt ham paa, sagde jeg, som sandt var: Naa Gud veed, at Herren seer ud, som De var ikke mere end tredive Aar. Den nye Uniform klæder Dem ganske mageløst, og Fornøielsen gjør vel Sit, thi jeg veed da, at Obersten er tilgavns fornøiet. — Men veed De saa, hvad han svarede? — Ja, sagde han: havde jeg bare min Søn Adolph her, saa skulde jo denne Dag vistnok være mig glædelig." — „Nu vel! saa gaa og sig ham, at hans Søn Adolph er her. Men sig det, saa Ingen hører det. Bed ham komme herind, at jeg kan tale med ham. Jeg er ikke klædt til at gaae i et Selskab som dette." — „O! De er meget god, som De er! De maa endelig gaae ind og see den deilige Brud. Ja De kjender hende jo og veed nok, at hun er smuk, men idag er hun vist endnu smukkere, end nogentid før."

Da Adolph blev alene, følte han al sit Mod at forlade sig. Han satte sig ned, thi han syntes at Stuen løb rundt med ham. Det varede ikke længe, før Obersten hurtig kom ind i Værelset, ilede til sin Søn, omfavnede ham og sagde rørt og glad: „Velkommen! tusinde Gange velkommen, min Adolph! Kom ind med mig til vort Selskab, saa vil jeg først mærke, at vi helligholde en Familiefest." — „Kjære Fader! forskaan mig! For iaften er det mig Glæde nok at have seet og omfavnet dig! Imorgen skal jeg komme! Ak! jeg troede mig saa stærk; men Synet af denne Festlighed ... jeg veed ikke ... bær over med mig!" — „Hvad mener du? Kan du blive forstemt over din Broders Lykke?" — „Min Broders? Hvad siger du?" — „Ja, veed du ikke, at din Broder igaar havde Bryllup med Emma?"

Adolph stod et Øieblik som stum. Hans Kinder farvedes med en pludselig Rødme. Endelig stammede han: „Det var *min* Broders og Emmas Bryllup? Ikke d i t og" ... „Og

Marias? Var det ikke saaledes, du vilde sige? Men Gud bevares! Har du da ikke faaet mit Brev, som jeg sendte til Hamborg to Dage efter din Afreise?" — „Nei! jeg har slet ikke været i Hamborg, jeg har reist omkring i Sverrig og Norge." — „Naa, der seer du de gode Følger af dit Forbud mod alle Breve og Efterretninger fra Hjemmet. Jeg brød mit Løfte for at bringe dig en Trøst, som jeg troede, du behøvede, den nemlig, at Maria strax gav mig en formelig Kurv." — „Hvorledes? Hun har afslaaet din Haand! Er det muligt? Jeg troede sikkert, at hun elskede dig." — „Ja sandt at sige, det troede jeg med. Og ganske paa det Rene er jeg ikke heller, hvad denne Sag angaaer, undtagen i det Punct, at hun har sagt mig et afgjørende Nei, det er reent og klart." — „O kjære Fader! fortæl mig, hvad hun har sagt! Siig mig Alting!" — „Nu have vi ikke Tid! Selskabet savner mig." — „O! det trænger mindre til dig, end jeg. O let mit Sind med dine Ord! du ved ikke, hvor jeg har kjæmpet med mig selv, hvad jeg har lidt." —

„Nu ja! Det er snart fortalt. Og jeg skal fortælle dig det Hele ærligt, saaledes som det er forekommet mig. Da jeg samme Aften, du reiste, gik hen til hende, var jeg varm om Hjertet. Jeg havde ordenlig inddrukket et sødt Sværmeri af hendes Brev til dig, som jeg nys havde læst. Bøn om Tilgivelse for det meget Ondt, jeg mod min Villie havde tilføiet hende, Kjærligheds-Erklæringer, brændende Ønsker strømmede over mine Læber. Jeg havde i det Øieblik afkastet tredive Aar af min Alder. Hun hørte paa mig taus og stille, men dog med kjendelig Bevægelse, hun saae paa mig med disse ubeskrivelig fortryllende Øine, hvori jeg troede at læse det ønskede Svar, og det lod, som om hun samlede sine Tanker, inden hun svarede mig med en Stemme, saa mild, saa sød, at jeg synes endnu at høre den. Hun takkede mig, sagde hun: den Dag vilde hun stedse

ansee som et lykkeligt Vendepunct i sit Liv, da jeg ved mit f
rende Tilbud, ved min uforstilte Godhed havde overbeviist h
om, at jeg ikke foragtede eller forsmaaede hende, en Tanke,
altid havde nedtynget hendes Sjæl, naar hun i bedre Øiel
havde vovet at hæve sit Hoved. Hun havde Intet at bek
mig; da jeg havde læst hendes Bekjendelser, var hendes S
lag mig bekjendt, og hun havde Intet videre at tilføie.
at give mig sin Haand, det afslog hun aldeles. „„De
det,““ sagde hun: „„Deres Søn elsker mig. Bevare mig
fra at staae som en ond Genius imellem Fader og Søn,
at forstyrre saa helligt et Forhold! Desuden kunde jeg a
være glad ved Noget, der bedrøvede Adolph Lidner. Ha
det Ædleste, jeg kjender, og hvad jeg har nægtet ham, ska
aldrig tilstaae nogen Mand.““ — Jeg vil bekjende for dig,
jeg i min berusede Stemning var saa lidt Fader, at jeg v
at bestride hendes Grunde og at udhæve min Kjærlighed
min Smerte; men hun svarede: „„Disse Følelser ville en
forsvinde, men de, som binde Dem til en elsket Søn og
til Dem, ere indgroede i Hjertet og kunne aldrig udrive
det.““ — Nu! jeg gik hjem — og i Nattens Stilhed slog
Vand i Blodet og — Gud skee Lov! i det tre og halv
sindstyvende Aar døer man da ikke strax af Kjærlighed.
tænkte paa dig, paa det Ansigt, hvormed du forlod mig, N
som jeg aldrig glemmer; og da nu heller ikke jeg vilde
tabt bag af en Vogn, gik jeg til hende den næste Formid
og prøvede at tale til dit Bedste. — Jeg nægter ikke, at
kunde være mig tungt nok at see hende som min Svigerda
thi lidt forelsket i hende er jeg bestandig, jeg vil ikke
Imidlertid, du vilde vel leve ude paa din Gaard, jeg i
Byen, jeg havde jo ikke nødig at see stort til hende. Nog
Dette var jeg ærlig nok til at sige hende, og meente forre
at naar man havde en saaban Hengivenhed for en Mand,

un yttrede for dig, saa var det meer end Nok til et lykkeligt Egteskab. Men heller ikke heri vilde hun indlade sig. Hun lskede dig, sagde hun, med trofast, søsterlig Kjærlighed, og kunde ke ansee dig, uden som en Broder. — Nu vaagnede igjen den amle Adam. Naar det ikke kunde nytte at tale for dig, tænkte g, saa havde jeg vel Lov at tale for mig selv. Det gjorde g, jeg talte mig ind i en saa lidenskabelig Hæftighed, at jeg rtjente at være en tyveaars Yngling. Men med en Alvor, ja ed en Værdighed, som jeg ikke havde kjendt hos Maria Seeurg, sagde Maria Blume mig et afgjørende Nei. See der har u den hele Historie. Hun ønskede at reise hjem næste Dag, g jeg sagde hende Farvel med en egen veemodig og kjærlig trykben om Hjertet. Siden har jeg ikke seet hende; men som igt: Feberen har saa temmelig lagt sig. Gud skee Lov for Glemmekunsten! Det er ikke den ringeste af de skjønne Kunster. Men følg mig nu til Selskabet! Jeg veed, de blive Alle glade ed at see dig, skjøndt Ingen er saa glad derved som jeg."

„Som du vil, kjære Fader!" svarede den til et nyt Liv pvaagnede Adolph: „Men sig mig dog een Ting endnu! Emma ar ægtet Philip! Er hun glad derved?" — „Ja det lader til et; det er virkelig en besynderlig Forandring, der efterhaanden r foregaaet i de to Personers Forhold. Han var tilforn saa dmyg, og hun saa stolt, nu derimod synes hun ganske at rette ig efter hans Villie med qvindelig Eftergivenhed, medens han erimod er stolt af sin Lykke. Forresten tilbeder han hende og mener, at alle Andre bør gjøre det Samme. Jeg haaber vist, t de blive meget lykkelige sammen, og Etatsraaden har sat dem fortræffelige Omstændigheder, hvad Udkomme angaaer, og indrettet Alting for dem paa det Prægtigste." — „Nu Gud skee Lov! Af inderste Hjerte skal jeg glæde mig over Emmas og min Broders Lykke."

Med et Ansigt, der virkelig passede til en glad Festlighed,

deeltog nu Adolph i det muntre Selskab; men efter et Par Timers Forløb bad han om Tilladelse til at fjerne sig, da han foregav at være træt af Reisen. Dog søgte han ikke Hvile, men ilede med hurtige Skridt til Marias lille Bolig.

I de fire Maaneder, som vare forløbne, siden vi forlode denne Veninde, havde hun og hendes Selskabssøster levet deres gamle arbeidsomme, tarvelige Liv. Den Maria eiendommelige, milde Rolighed var igjen udbredt over hendes hele Væsen. Det ængstede hende imidlertid, at Ingen hørte det Ringeste fra Adolph, eller vidste hans Opholdssted. I Termintiden var hans Forvalter kommen til hende for at udbetale Renterne af den lille Capital, hun havde staaende i Godset. Denne Forretning, sagde han, var udtrykkelig bleven ham overdragen mellem de Befalinger, som Adolph havde givet ham ved sin Afreise. Forresten havde han siden den Dag aldeles ingen Efterretning havt om sin Herremand. Denne Forvalter, en godmodig Mand, der fra det korte Ophold paa Godset kjendte de to Fruentimmer og gjerne talte med dem, følte sig vel tilmode ved deres gjæstfrie Modtagelse og blev snaksom. Blandt Andet sagde han, at det var ham paalagt af Line Jensen, at bringe Fru Blume de kjærligste Hilsener. Han fortalte ved denne Leilighed endnu en heel Deel om Carl, hvor kjært dette unge Menneske var for Adolph, hvormeget Denne stolede paa ham, saa at han endogsaa havde overdraget ham et Overopsyn med en Deel af Godsets Bestyrelse. „Han behandler ham," sagde Forvalteren, „som en Søn og Arving. Og det forstaaer sig," tilføiede han, „det er jo ikke heller underligt, naar man veed, hvem denne saakaldte Carl Jensen egenlig er." Med største Glæde greb Jomfru Holm denne Yttring for at spørge: „Ja hvem er han da egenlig? En Søn af Hr. Adolph Lidner kan han jo dog ikke være?" — „En Søn! Nei paa det Lav! Men en Broder, seer De, det er han, imellem os sagt; thi man taler ikke gjerne derom, hvorvel det just ikke er nogen Hemme-

ed. Ak Herregud! Det kan nu være en atten Aars Tid
n. Det var i den forrige salig Herres Tid. Da kom Ober-
ud at besøge sin Svoger, thi hans salig Frue var en Søster
salig Justitsraaden; Obersten var Enkemand, men ganske ung
nu, og et deiligt Menneske ... ja han er da en smuk Mand
nu for den Sags Skyld. Han forelskede sig nu og det til-
ns i Degnens Datter Line, der rigtignok ogsaa var det smuk-
e Vigebarn, man vilde see. Jeg var dengang en ung Kne
gik min Fader tilhaande; thi før mig var min Fader For-
er paa Godset, og jeg husker det nu saa grangivelig, som
var idag, at naar jeg om Aftenen gik hjem — thi vi havde
den Sommer noget Arbeide i de Marker paa hiin Side
wen — naar jeg da — vilde jeg sige — gik hjem om Af-
n, saae jeg altid Obersten, som dengang kun var Capitain,
rdan han gik i sin lysegraa Frakke og luskede omkring Deg-
s Huus, for at see, om Vinduesskoddet var lukket i den Gam-
Sovekammer, thi saa vidste han, at Degnen var iseng, for
var daarlig det stakkels Skrog og gik tilsengs Klokken otte,
ni; saa gik Oberstens Sol op. Ja jeg har tidt takket
, forbi han løste op for den stakkels Fader, inden han erfa-
Datterens Tilstand; thi Pigen var hans Øiesteen. Og det
jaamænd ogsaa den Dag, idag er, et meget rart Fruentimmer.
regud! Vi ere alle Mennesker. Det er da ellers underligt
med saadan gammel Kjærlighed! Naar Line Jensen hører,
Obersten ventes ud paa Gaarden — som sjeldent skeer —
kan hun ikke blive i sit Huus; hun kan ikke taale at see
; saa reiser hun bort til et Sted et Par Mile borte og
r Sønnen med sig; og alligevel siger min Kone, som hun
et omgaaes, at hun har endnu Saameget tilovers for Ober-
at naar hun bare hører, at han har en Snue, saa græder
, og et Par Gange, da der gik det Ry, at han vilde gifte
igjen, creperede det hende saadan, at hun ordenlig blev syg,

det kunde hun ikke taale, ihvorvel det vist aldrig er faldet. he
ind, at hun kunde blive Fru Oberstinde; til saadanne Tanker
hun altfor fornuftig. Men det synes mig dog, at Sønnen ha
Obersten see. Det er ret curiøst, hvor han ligner vores
Lidner, og jeg kan dog ikke sige, at Hr. Lidner ligner sin
der." — „Jo vist har han Lighed med Obersten," sagde Jo
fru Holm: „Synes Dem ikke ogsaa det, Frue?" tilføiede h
Maria, hvis Kinder vare blevne purpurfarvede under Forvalter
Beretning, svarede: „Det er aldrig faldet mig ind."

Da hun blev ene med Jomfru Holm, sagde hun: „Erin
De, gode Veninde, hvor vred De blev paa mig, da jeg end
maatte bekjende for Dem, at jeg havde afslaaet Oberstens
bud? Hvad siger De nu? Maa jeg ikke takke Gud, som beva
mig fra paa dobbelt Maade at forgribe mig paa hellige Ret
heder? Med hvilken Ængstelse maatte jeg ikke tænke paa Adol
Fraværelse, thi for denne Sags Skyld er han dog vistnok
saa pludselig bort? Og med hvilket Sind maatte jeg møde
bedrøvede Line og hendes Søn?" — „Aa hvad!" svarede Jo
fru Holm: „Naar man vilde tage det saa nøie med Mandsfolk
saa fik ikke mange af dem enten Kone eller Kjæreste."

Paa den Juleaften, som vi her omtale, lykkedes det M
bedre end paa den forrige at helligholde denne skjønne Fest
en sand Helligdag for Børnene. Af et lille Juletræ med s
Gaver, Kager, Æbler og Lys, vare allerede Lysene udbrændte
Herlighederne afplukkede. De af Glæde blussende Børn h
samlet deres smaa Rigdomme paa et afsides staaende Bord,
sad nu om Theebordet og nød med inderligt Behag deres J
kage til Theen. — „Erindrer du, Lise! idag for et Aar siden
sagde Victor. „Nei," tilføiede han, „det var ikke Juleaf
men Aftenen iforveien, da sad vi ogsaa her og spiste Julek
men den gode Hund sad imellem os, og fik den største Portio
— „Ja gid den var her iaften," svarede den lille Pige, „

de jeg med Glæde dele med den. Hvor mon den nu er?" - „Den er fulgt med sin Herre paa hans Reise," svarede rengen: „Den sad i Vognen ved hans og Tjenerens Fødder, t sagde Peer Kudsk. Men Gud veed, hvor enten den eller r. Lidner holder Juul iaften." — Et Suk opsteg fra Marias ryst og fløi til den fraværende Ven. Jomfru Holm var ikke emme, hun tilbragte sin Juleaften paa samme Sted som forge Aar.

Efter endt Maaltid gik Børnene igjen til deres Bord og orede sig med deres Julegaver. Maria tog en Bog og begyndte at læse; men hun lagde den snart fra sig, thi hendes anker kunde ikke følge hvad hun læste, de ilede tilbage i Tiden g gjennemgik med stille Veemod Alt, hvad dette forløbne Aar avde bragt. Da ringede det paa Gadedøren. „Eengang! Det aa jo være til os," sagde Victor: „Skulde Jomfru Holm alt mme hjem? Stine lukker op! .... Hør, hvor høit hun raaer." — Idetsamme skrabede en Hund paa Stuedøren. Med en lad Anelse fløi Victor hen til Døren, og den kjære Tiger sprang ed hæftige Kjærtegn op ad den lykkelige Dreng, medens dens erre ilede hen til den overraskede Maria. Han bøiede sig halvnælende for hende, kyssede hendes Hænder med Taarer i Øinene sagde: „O Maria! O salige Øieblik! Rige Løn for al min merte! Jeg seer Dem igjen, og jeg seer Dem fri! Ingen tilrer De nærmere end mig; o lad mig takke Dem! Ak, Ord gte mig til at udtale min Tak! Jeg veed Alt! min Fader r sagt mig Alt. Hvor er jeg lykkelig at eie en saadan Vende, en saadan Søster! thi jeg føler det: Deres Venskab er re værdt end Andres Kjærlighed, og jeg var utaknemmelig, i jeg forlangte mere end den Lykke, jeg har, en Lykke, hvis ge Ingen uden jeg kan rose sig af at besidde; thi der gives a denne Jord kun een Maria."

Den beskedne Veninde glædede sig usigelig over Adolphs

Gjenkomst, og hans sidste Ytringer bragte hende en sa
da hun ikke tænkte sig, at den øieblikkelige Glæde ove
hende fri, indgav Adolph disse Ord, men haabede at
fordums utvungne Forhold vende tilbage. Medens Bø
beskjæftigede sig med Hunden og tildeelte den et stor
overblevet Julekage, som var bestemt til deres Frokost,
kommende Helligdags Morgen, sad Maria og Adolph
i forrige Vinter, i stille og fortrolig Samtale. Han
ikke videre om den Elskedes Følelser ved Mødet med hans
og dog kjære Medbeiler; det var, som om de paa beg
vogtede sig for at udtale det mindste Ord, der efter
Storm kunde forstyrre denne Times rolige Havblik.
Holm, som imidlertid kom hjem, blev baade forundret og
ved at træffe den gamle Huusven. Imidlertid sukkede
han var gaaet, og sagde til Maria: „Ja alt Dette er g
Men Herregud! disse underlige Forhold føre dog til ing
Jeg spørger tidt mig selv: Hvad skal dog Enden blive?"

Trettende Capitel.

Næste Dag reiste Adolph ud til sin Gaard, men en
efter kom han tilbage til Hovedstaden. Nytaarsdag indf
sig hos Maria. Det var, sagde han, Aarsdagen af d
nyede Bekjendtskab, en Dag, han ikke nok kunde hel
Han bragte smaa Forærinnger til Maria, til Børnene og
fru Holm. Den lille Kreds tilbragte igjen en glad After
syntes Adolph ikke saa oprømt som sidst; og da han et
var ubemærket, sagde han til Maria: „Hvad dette for

Aar dog har været for et Aar! Det har havt mere Indhold end ti andre." — „Saa tør man," svarede Maria, „vel kalde det et godt Aar; thi kun det Indholdsrige er jo Sjælens Element." — „Ja med alt Det finder jeg dog, at dette Aar for mig ligner de Fortællinger, som begynde interessant og spænde Forventningen paa det Høieste, indtil det hedder: „„Her blev jeg vækket, og det Hele var en Drøm."" Efter en saadan Historie og efter en saadan indholdsrig Tid er man hjertelig flau og ilde tilmode." — Maria saae bedrøvet paa ham og taug.

Da Adolph næste Gang var ene med Maria, sagde han: „Min kjære Veninde! jeg har rigtignok i mine bedste Øieblikke foresat mig ikke at berøre en Stræng, som jeg af dobbelt Hensyn burde lade uberørt; men der er et Spørgsmaal i min Sjæl, som Dag og Nat forstyrrer min Ro. Hav Medlidenhed med Deres Ven og besvar det." — „Ja kjære Lidner! spørg mig, jeg skal svare. Give Gud, at jeg formaaede at give Dem den Ro, jeg ønsker os Begge."

„Lad mig da," sagde Adolph, „erindre Dem om den Spænding, hvori vi befandt os hiin ulykfalige Dag, da jeg reiste bort. Jeg vil ikke omtale min Sjæls Tilstand hverken i det Øieblik, eller under min hele Fraværelse. En Hjemvee, en Længsel, som jeg ikke kan beskrive, drev mig hjem. Alting syntes mig taaleligere end denne Landflygtighed. Da jeg betraadte min Faders Huus, forenede sig mange Smaating for at bekræfte den Formodning, at jeg vilde finde Dem som min Stedmoder. Min Fatning forlod mig næsten aldeles, og ved Efterretningen om, at De var fri, syntes mig, at jeg maatte døe af Glæde. Min Faders Yttring, at De for min Skyld, af Godhed for mig havde afslaaet hans Haand, forhøiede i den lykfalige Stund min Henrykkelse; men kort efter opstod naturligviis andre Betragtninger. De elsker min Fader! ikke sandt? Den varmeste første Ungdomskjærlighed, Sorg for hans Skyld, Fraværelse, Længsel,

Alting forener sig tilbedste for ham; og De selv, Deres Ve ligheb forener Alt, hvad der behager ham, han elsker ogsaa ! Ja, jeg maa og bør sige det: De vilde gjøre ham lykkelig. nu De, kjæreste Maria! De, som har liidt Saameget, ska for min Skyld opoffre den Lykke, som nu endelig smiler imøde? Deres hele skjønne Liv? For min Skyld ligesom g Kloster? — Og han? Jeg vil ikke lyve, jeg kan ikke lade med bitter Skinsyge at tænke paa Capitain Wilson, Deres El men dog er min Fader mig usigelig kjær; han har været den kjærligste Fader, den bedste Ven; han er god, han h ædelt Hjerte — ak! jeg kan ikke staae mellem ham og I Og naar De dog elsker ham, naar han udgjør Gjenstanden Deres Ønsker og Drømme, hvad kan det da egenlig hjelpe at De ikke ganske er hans? det er De jo dog i Grunden. I saligt er dette Forhold, dødt er mit Haab og mit Livs L Hvad kan det hjelpe mig, at de To, som jeg elsker høiest, ulykkelige tilligemed mig?"

Taarerne stode i Marias Øine. „O Gud!" sagde „hvor De bedrøver mig! hvilke grusomme Ord nænner De at udtale! Ak tilgiv! jeg føler det Ædle i Deres Handlem jeg veed, De mener det sandt og kjærligt. Jeg vil ogsaa, tilforn, sige Dem den hele Sandhed. Ja jeg tilstaaer det: jeg saa uventet, saa uforberedet saae Wilson igjen, vaag pludselig de Følelser, for hvilke jeg troede mit Hjerte utilgæng Da han om Aftenen kom til mig, og med den samme veem Mine, med den samme bløde Stemme, som endnu fra vor rige Afskedstime stod levende i min Erindring, saa mildt, rørende udtalte sin Smerte over de Sorger, jeg for hans S havde udstaaet, da vendte hiin Times Følelser tilbage i min S Da han viste mig den Agtelse, jeg troede at have forspildt, han tilbød mig sin Haand, som han dengang nægtede at mig, da var det mig, som om en fornedrende Dom, der

talt over mig, blev hævet af en høiere, forsonende Retfærdig-
h; og at jeg i det Øieblik afslog hans Tilbud, det skete ....
det tilstaaer jeg — fordi Deres Billede traadte imellem os."

"Det er Nok! det var, som jeg vel frygtede, et Offer."

"Nei! lad mig tale ud, det var dog intet Offer. En
temme i mit Hjerte sagde mig, hvad jeg altid har vidst, at
r ingen Lykke kunde gives for mig, naar Adolph Lidner led
d den; og en Stemme i min Samvittighed advarede mig mod
indlade mig i et Forhold, som kunde adskille Fader og Søn,
et Tab for Obersten, som jeg ikke kunde erstatte."

"Ak, Maria! saadanne Grunde!" ....

"Afbryd mig ikke! lad mig indvie Dem i mine inderste
nker! Den Nat, som fulgte paa denne Dag, sov jeg slet ikke.
et blæste stærkt, Grene af Viinrankerne udenfor Vinduet sloge
od Ruderne, Uglernes Skrig lød fra den nærliggende Skov.
led Ængstelse følte jeg Sandheden af den Yttring, at Natten,
slægtet med Døden, taler til os med Stemmer fra en hem-
elighedsfuld, mod Mennesket uvenlig Verden, fra hvilken Sin-
t søger Tilflugt i Tanken om Den, som har overvundet Døden
Mørket. I en saadan Stemning taler vort bedre Jeg. Min
aders Billede stod for mig i hans ydmyge, afhængige Alderdom,
ende forglemte Tanker og Forsætter oplivedes i mit Sind; og
følte, at jeg ikke kunde drage Aande i et Forhold, hvorved
klæbede Noget, som ikke var fuldkomment reent og frit, saa
i min Bøn kunde fremstille det for Gud. Da Obersten
ste Dag kom til mig, veed jeg ikke selv, hvorledes vor fra
st af rolige Samtale tog en saa lidenskabelig Vending fra
ns Side, at han forfærdede mig, og det forekom mig, som
Oberst Lidner var en ganske anden end Capitain Wilson.
ille, næsten veemodig var Wilsons Ømhed for mig, han talte
mig om lidenskabelig Kjærlighed, om Smerte for min Skyld,
gjærede Intet af mig, nærmede sig kun som en trøstende

raadgivende Genius, saaledes som han fra først af havde vist sig for mig. Ganske anderledes saae jeg nu den hæftige, forelskede Oberst, og Wilsons paany oplivede Billede syntes mig i Oberst Lidners Nærhed at opløse sig i en Taage og forsvinde for mig som en Drøm, hvis Gjenstand kun var et Blendverk. Og vel maa jeg takke det naadige Forsyn, som styrede mine Tanker; thi siden den Tid har jeg erfaret, at der lever et Menneske, hvis Rettigheder ere af en saadan Natur, at jeg aldrig vilde trøstet mig over at have forsyndet mig imod dem og tilføiet et trofast Hjerte det sidste Saar." — „Hvem mener De? Jeg beder Dem, forklar mig" ... „Jeg har erfaret Line Jansens Skjæbne." — En Pause opstod; endelig sagde Maria, idet hun kjærlig tog Adolphs Haand: „Nu har jeg sagt Dem Alt! De seer nu selv, kjære Ven og Broder! at jeg intet Offer har bragt, at der er Intet, som kan forurolige Dem, at jeg kun har handlet af en indre Nødvendighed."

Adolph drog Veiret dybt, som En, der føler sig lettet og fri. „Ja, elskede Maria! ja det er vist! fra Deres Læber strømme Ro og Trøst i mit Hjerte. De alene har Nøglen til min Sjæls Inderste! Deres klare Væsen forjager de mørke Speilelser, som ofte forfølge mig."

Efter denne Samtale hengik en Tid, hvori Adolph virkelig følte sig noget beroliget. Gode Aftener forenede igjen den lille Kreds; de afbrudte Tegnetimer og Musik-Øvelser gik paany deres Gang. Dog manglede ofte det Bedste: den gamle Frihed og den indre Fred; thi mangengang hændte det, at Adolph ved et Ord, som blev sagt, en Sang, et Digt, ja ved et Suk fra Marias Bryst pludseligt følte sig som greben af en hemmelig Smerte, han ikke kunde skjule. Undertiden gik han da strax bort, ja nogle Gange reiste han imod sin Bestemmelse pludselig ud til sin Gaard. Skinsygens Furie greb ham mangengang, *naar han* sad hjemme hos sin Fader eller med Denne i sin

Broders Huus i muntert Selskab. I mørke Tanker betragtede an taus sin Faders endnu skjønne Skikkelse og misundte ham e Gaver, der engang havde indtaget Marias Hjerte. Siden bredede han sig meget disse onde Indskydelser. Naar han da m tilbage fra Landet, var han altid dobbelt kjærlig og glad, m ved et Gjensyn efter en lang Fraværelse, skjøndt han som est kun havde været borte i en Uges Tid. Engang sagde n til Maria: „Jeg maa her tilbage til denne lille Bolig paa oldbodveien. Jeg er som den Ridder i Balladen, der hver orgen maatte see sin elskede Nonne skue fra Vinduet ned i alen, rolig og englemild. Ak maatte jeg, som han, sidde en orgen og vende mit døde Ansigt mod det Sted, hvor jeg i rventningsfuld Glæde ventede den Elskede!"

Saadanne Yttringer og hele det lidenskabelige Præg af dolphs Sjælstilstand bedrøvede dybt Maria. Hun fordobblede n Opmærksomhed for ham, hun undveg Alt, hvad hun troede, nde saare ham, ja engang, da han i en særdeles melancholsk temning havde forladt hende, gik hun endogsaa alvorlig irette ed sig selv, om hun ikke burde bebreide sig at forbittre saa delt et Liv? om det ikke var Pligt at overvinde den Følelse, r forbød hende at ægte ham? „O Gud!" bad hun sagte: Giv mig Lys i mine af ængstende Tvivl omtaagede Tanker!" un foreholdt sig selv hans trofaste Kjærlighed, den Glæde, han lde føle ved hendes Ømhed; og ved en naturlig Ideeforbindelse forestillede hun sig ham istedenfor Wilson i hiin Afskedsme, da hun, siddende i hans Arme, havde vædet hans Ansigt ed sine Taarer. Men uvilkaarligt dreiede hun Hovedet bort, m om hun med Skræk vilde vende sit Ansigt fra dette Billede. Nei!" hviskede hun, „jeg kan ikke ægte ham! jeg vilde ophøre elske ham, han er mig i Sandhed en Broder. Ak! jeg seer t med Undseelse: det er ikke Nok, at jeg veed, han er den dleste og Bedste; der er en Følelse, som opstaaer af Intet,

der som et Lyn slaaer ned i Sjælen, som den slog ned i mit unge Bryst i det Øieblik, da Wilson stod for mig i Jungfernstieg og kyssede min Haand; men den Følelse kan ikke mere naae mit Hjerte. Men elsker jeg da endnu Wilson? Oberst Wibner elsker jeg ikke! ... Adolphs Fader! Carls Fader! der i sin lysegraa Frakke speidede ved den arme Lines Vindue! Ak Gud! nei! Det er ikke Wilson, og Wilson selv er ikke mere til, ikke engang i mine Drømme. Men bedrøve ham! O det vilde jeg ikke, om jeg kunde vinde Alt, hvad Verden har at give! Og hvad sagde Emma igaar, da hun besøgte mig? Den gode Emma! nu er hun selv fornøiet og tænkte at fornøie mig. Obersten, sagde hun, havde en Aften i fortrolig Samtale sagt, at paa det ingen Skygge skulde hvile paa vort fordums Forhold, vilde han fortælle hende og Philip om vort Møde i Altona, og siden havde han tilføiet: „„Jeg tør neppe tale om, at en gammel Karl, som jeg, endnu kunde være forelsket; men naar han er det med Maneer, saa behøver han jo ikke at skamme sig; og saaledes vil jeg heller Intet have imod, om hun ægter Adolph; kun vil jeg hverken dandse ved Brylluppet eller besøge ham paa hans Gaard!““ — O min Gud! Skulde jeg berøve ham hans Søns Nærhed, hans bedste Ven? forvolde ham — var det end kun een — sørgmodig Dag? — Nei aldrig! — Og Adolph, saa ædel, saa god han end er, saa er hans Skinsyge frygtelig. Han kan ikke taale at tænke, at jeg kunde møde hans Fader, ja han kan neppe taale, at jeg elsker mine Børn. Han var ganske forstemt forleden, fordi jeg vaagede og græd ved min Victors Seng, da han vår syg; han bebreidede mig, at disse Børn ere mig det Uundværligste. Nei! hver Tvivl er forsvunden: Moder og Søster, det er min Lod, min Plads her i Verden. Det skal jeg være heelt, og intet Andet.“

Fjortende Capitel.

Vinteren var forbi, Foraaret var kommet, men koldt og stormfuldt, og den første Sommermaaned syntes heller ikke at ville ligne den forrige milde og varme Sommer. Adolph havde ligesom ifjor indbudet Maria til at tage sin landlige Bolig i Besiddelse. De siden den Tid forandrede Forhold gjorde hende tilbøielig til at afslaae dette ellers kjære Tilbud. Det ugunstige Veirlig, Victors kortere Skoleferie, gave hende antagelige Paaskud. Men en Aften kom nu Adolph og bad saa venligt, at hun ikke kunde nægte ham det Løfte for en kort Tid at unde sig og Sine dette Gode. Der var endnu mere end een Maaned til Ferietiden; men man aftalte allerede det Fornødne, endskjøndt Adolph yttrede, at de inden den Tid flere Gange skulde sees. Han var, efter at have faaet Løfte om Marias Besøg, usædvanlig fri og oprømt, talte med Interesse om nye Indretninger, som han havde iværksat paa sit Gods, om sit Venskab for Carl, der ganske gik ind i hans Planer og Ideer, og Maria følte sig lykkelig ved at see ham saaledes. Da han gik, kyssede han hendes Haand gjentagne Gange og sagde: „Jeg har ikke isinde at blive borte mere, end i det Høieste en fjorten Dages Tid; men jeg veed ikke selv, hvorfor det forekommer mig, som om der var saa længe, længe, til vi saaledes skulle være samlede igjen."

Efter en tolv Dages Forløb kom et ridende Bud fra Godset med et Brev til Maria. Det var fra Line Jensen, og med Forfærdelse læste Maria, at Adolph laae farlig syg. Lige siden han kom hjem fra sin Udenlandsreise, skrev Line, havde han været særdeles irritabel, adspredt og urolig; ofte havde han i denne kolde, ustadige Sommer, vandret eensom omkring i hele Dage, uden at nyde det Ringeste, ja flere Gange var han ved Nattens Frembrud gaaet ud og havde tilbragt den hele Nat un-

der aaben Himmel, undertiden roende omkring paa Aaen, uden at bemærke enten Regn eller Storm. For en otte Dage siden fik han pludselig Feber, som han i Begyndelsen aldeles ringeagtede, og da han endelig lod hente en Læge, havde Sygdommen allerede taget en farlig Vending. Lægen gav ikke synderligt Haab. Den Syge laae i bestandige Feberphantasier, kjendte Ingen af sin Omgivelse, men kaldte uophørlig paa Marias Navn, yttrede den hæftigste Længsel efter hende og gjentog, at naar han saae hende, vilde han strax blive helbredet.

„Jeg maa reise strax!“ raabte Maria: „Hvert Øieblik er mig kostbart.“ — Hun bad den Bondekarl, som bragte Brevet, om at see at forskaffe hende en Leilighed med en eller anden Vogn, som skulde til den Egn. Han gik med Løfte om snarest muligt at komme tilbage og bringe Besked. Jomfru Holm var ikke hjemme. Maria betænkte nu de nærmere Anstalter til sin Reise. Den første Vanskelighed mødte: Uden Penge kunde hun ikke reise, og hendes egen saavelsom Jomfru Holms Kasse var for Øieblikket næsten aldeles tom. Med det beklemte Hjertes urolige Hastværk ledte hun i sine Gjemmer for at finde Noget der kunde gjøres i Penge. Der var kun Smaating af ringe Værd. Det bedste Stykke var et smukt lille Uhr, som var et Arvegods efter hendes Moder, det eneste Minde, som hun gjennem alle Tilskikkelser havde bevaret som en Helligdom. Med en veemodig Følelse saae hun paa det: „Jeg faaer kun Lidt for det, naar jeg nu med Eet vil sælge det, og for mig har det saa stort Værd.“ — Paa Væggen hang et større Uhr, som havde tilhørt den afdøde Blume. Det var meget mere værdt, en meget courantere Vare. Maria saae paa det. „Nei! det er Victors Eiendom. Jeg vil sælge mit eget. Ak! lad mig blot see at komme bort. Alt det Øvrige er Smaating.“ — Med disse Ord tog hun Shawl og Hat paa og skyndte sig til den nærmeste Uhrmager, hvor hun solgte Uhret til en uforholdsmæssig

ringe Priis, men som dog var ganske tilstrækkelig til Reisens Omkostninger.

Da hun kom hjem, traf hun Jomfru Holm meget forundret over at finde Stine ifærd med at indpakke sin Frues Tøi i en Randsel. Den gamle Pige var i overordenlig slet Lune og gjorde sin Veninde de alvorligste Forestillinger om det Urimelige i denne Reiseplan, om de baade økonomiske og conventionelle Betragtninger, der burde fraraade hende et saadant Foretagende. „Og hvor skal vi gjøre af Børnene? Dem kan jeg dog ikke tage med i mine Informationer! Skal de blive ene hos den unge Tøs, den Stine?" — Lise stak i at græde og greb fat i Moderens Kjole, som for at holde hende tilbage. Victor raabte: „Nei! jeg maa følge min Moder. Hun skal ikke reise alene; jeg er en stor og stærk Dreng; jeg skal forsvare og bevogte hende paa Reisen. Og er vor gode Lidner syg, saa maa jeg ogsaa see ham og pleie ham." — „Nu vel!" sagde Maria, „jeg tager begge Børnene med. Jeg kan overlade dem til Line, medens jeg selv bliver hos den Syge." — „Men betænk," sagde Jomfru Holm, „at det rimeligviis er en smitsom Feber." — „Ligemeget! Om det saa var Pest, maatte jeg ile til ham, naar han kalder mig. Ak Gud! jeg vilde døe af Ængstelse, om jeg blev her."

De smaa Tilberedelser til Reisen vare snart gjorte, og efterat Maria havde besørget et Bud til Emma for at underrette Familien om Adolphs Tilstand, gik hun med den føromtalte Bondekarl, der bar den lille Lise, og Victor, der bar Randselen, til et Vertshuus langt oppe i Byen, hvor hun med sine Børn fik Plads paa et umageligt Sæde i en med alleslags Sager opdpakket Bondevogn. Den ubeqvemme og udmattende Kjørsel vilde Maria i sin urolige Stemning neppe have bemærket, naar ikke dens umaadelige Langsomhed havde været i en saa stærk Modsigelse med hendes indre Ilfærdighed. Dagen heldede alle-

rede, og neppe var man kommen en Trediedeel af Veien. Omtr ikkjøbet sagde Bonden, at længer end til sit Hjem kunde han ikk kjøre hende, men dette laae en halv Miil fra Herregaarden Maria begyndte at blive bange og fortrød, at hun i sin Utaal modighed havde valgt denne Befordring og ikke ventet til næst Dag, da der afgik en Postbefordring til en Kjøbstad ikke lang fra Godset.

Det begyndte at regne. Bonden kjørte ind i et Skur ved en Kro. Han stod selv af Vognen og gik ind i Krostuen Der holdt flere Vogne i Skuret, men der var mørkt, man kund ikke skjelne dem fra hinanden. Kort efter kom Bonden ud tilli gemed en Mand, der bar en Lygte og nærmede sig Vognen Med glad Forundring gjenkjendte Maria Forvalteren fra Adolph Gods og erfarede, at han efter Aftale med Carl var kjørt me Reisevognen for at hente hende, hvilket Line i sin Forvirring ikk havde tænkt paa at besørge. Nu gik det i flyvende Fart de Øvrige af Veien. Underveis søgte Forvalteren at trøste Mari i Henseende til Adolphs Tilstand; men hun mærkede godt, a han selv var inderlig bekymret.

Det var Midnat, da Vognen holdt ved den store Trapp paa Herregaarden. Carl kom de Ankomne imøde. Han va forgrædt, og svarede kun paa Marias Spørgsmaal med fa taareqvalte Ord. Forvalteren paatog sig at bringe Børnene ti Lines Bolig, da Carl sagde, at hun ganske nylig var gaaet hjem efter hans indstændige Anmodning og havde overladt ham a vaage hos den Syge. Ogsaa Lægen var paa Gaarden, men havde lagt sig i et Værelse nær Patientens. Maria traadte nu ført af Carl, ind i Adolphs eget Værelse, som stødte til hans Sovekammer. Den føromtalte unge Tjener og en gammel Stue pige sad Hver i sin Krog, men reiste sig ærbødigt ved Marias Indtrædelse. Med skjælvende Fod betraadte hun nu det Sted, *hvor hun* skulde see sin lidende Ven. En dunkel Lampe brændte

paa et Bord, besat med Medicinflasker og andre slige Ting. Et Vindue stod aabent, og som med ængstelig Urolighed bevægede Gardinerne sig for Blæsten, der ogsaa bragte Lampens Flamme til at zittre. Et Skjærmbræt stod for Sengen, Carl trak det lidt tilside, og Maria nærmede sig den Syge. Han laae ganske stille, dødbleg, med halv aaben Mund, hans Bryst hævede sig og sank med hæftig Bevægelse. Ved dette Syn brast Maria i Graad, hun kastede sig paa Knæ ved hans Seng og vædede Sengeteppet med en Strøm af Taarer. Carl nærmede sig med Medicin og et Glas Vand, som han leverede Maria, medens han løftede den Syges Hoved sagte iveiret og bragte en Skee til hans Læber. Adolph sank Lægemidlet, og derpaa førte Maria Vandglasset til hans Mund. Hun nævnede sagte hans Navn. Han aabnede Øinene, stirrede paa hende og bevægede Læberne, uden at man kunde høre, om han virkelig talte. Han greb om Glasset og drak, bestandig med Øinene vendt mod det elskede Ansigt. „Jeg troer, han kjender Dem!“ hviskede Carl glad: „O Gud være lovet, at De kom!“ Adolph laae stille, men det syntes, som om han kjæmpede efter at gjenvinde sin Bevidsthed. Maria havde sat sig ved hans Seng, hans Blikke forlode hende intet Øieblik, og naar hun gik omkring i Værelset, fulgte de enhver af hendes Bevægelser. Han tog Medicin og Drikke af hendes Haand, uden at tale, men dog uden at vende Øinene fra hende. Endelig faldt hans Øine til, som ganske udmattede, og det lod, som han sov. Carl og Maria begyndte at fatte et lidet Haab. Alting i Værelset var stille; man hørte kun den Syges Aandedræt, og Perpendiklens Slag i et Uhr i Stuen, tilligemed Blæstens Susen udenfor og dens Ryk i de flagrende Vinduesgardiner; Carl havde lukket Døren til det ydre Cabinet, hvori de to Tjenestefolk befandt dem; selv satte han sig i en Krog, og da han var udmattet af Sorg og Vaagen, faldt Søvnen velgjørende over hans unge Øielaag. Ved Foden af Sen-

gen laae Tiger, og rørende var det at see den tro Hund af og til at sætte Forbenene op paa Kanten af Sengen, betragte sin syge Herre med sine kloge Øine og slikke hans Haand, medens en Lyd, der lignede et Suk, steg fra dens stumme Bryst. Maria sad ved Sengen. Med Taarer, med inderlig Bøn til Gud betragtede hun den blege Ven, medens hendes Haand hvilede sagte paa hans Arm.

Det gryede ad Dag, hun reiste sig og gik hen at slukke Lampen. Det forekom hende, som om hun hørte Adolph sagte udtale hendes Navn; hun vendte sig hurtig og saae ham vaagen med smilende Ansigt at række Haanden imod hende. Hun ilede til ham, greb hans Haand og trykkede den med Glædestaarer til sine Læber. „O Maria!" sagde Adolph med svag Stemme „De er hos mig! hvilken Lyksalighed! hvor jeg takker Dem!" — „Ak jeg er selv lyksalig ved at være hos Dem, ved at turde pleie Dem, ved at see Dem vende tilbage til Livet." Med fastere Stemme sagde Adolph: „Nei min elskede Veninde! jeg vender ikke tilbage til dette jordiske Liv. En bedre Verdens Morgenrøde lyser allerede for mig." Maria saae paa ham, et forklaret Udtryk omsvævede hans Træk og lyste ud af hans overordenlig skinnende Øine. Hun brast hæftig i Graad og kastede sig ned, med Ansigtet skjult i hans Teppe. Sagte løftede han hendes Hoved med sin matte Haand og sagde: „O græd ikke, min elskede, trofaste Søster! Misund mig ikke den salige Fred, som gjennemstrømmer mig, en Fred, som jeg ikke kan beskrive, som ikke er af denne Verden, en Forudfølelse af de indre Vinger, som udfolde sig. O lad mig, medens de sidste Sandskorn endnu falde i mit Timeglas, nyde Livets største Gode, Det, som jeg ikke skal tabe i Døden: Glæde over min Elskede! Lad mig takke dig, hulde Veninde, elskelige Søster, for al din trofaste Kjærlighed! Nu falde Støvets Lænker; nu føler jeg en Kjærlighed, som din. O! und mig nu, hvad jeg altid attraaede, aldrig fik: Giv mig

t hjerteligt Kys og Favntag til Afsked, og lad mig nærme mig ine Øines Stjerner, at de maae lyse mig til Himlen!" Han strede sine matte Arme for at udbrede dem imod hende. Maria og ham sagte i sine og trykkede et varmt og langt Kys paa ans blege Læber. Et electrisk Stød syntes at gjennemfare ham, et var som en stærk Opblussen af Livets Flamme, han slyngede ne Arme fast om den Elskede, derpaa sank hans Hoved ned aa hendes Skulder, et Par Krampetræk rystede ham, et dybt Suk, og han laae død i Marias Arme. Et dæmpet Skrig undslap hende, Carl ilede til og kaldte Tjeneren og Lægen til Hjelp. Maria var falden afmægtig om paa Sengen, Adolph hvilede endnu paa hendes ene Arm. Carl bar hende ind i det tilstødende Værelse. Man forsøgte alle Midler for at bringe Adolph tillive, skjøndt Lægen strax erklærede, at han allerede den tidligere Aften havde vidst, at alt Haab var ude. Da alle Bestræbelser vare forgjæves, lagde Carl med varme, broderlige Taarer det elskede Lig sagte tilrette paa Leiet og lukkede Adolphs venlige Øine, der endnu stode som hævede imod den Elskedes Aasyn. Et Smiil svævede om hans Mund. Carl stod længe og betragtede ham med en Blanding af bitter Smerte og stille Andagt.

Lægen, en ung, godmodig Mand, var imidlertid gaaet ind til Maria for at yde hende sin Hjelp. Det varede længe, førend hun vaagnede af sin Besvimelse. Den gamle Stuepige og hele Gaardens qvindelige Personal havde samlet sig om hende. De kjendte hende som deres kjære Herres saa høit ærede Veninde og kappedes om at vise hende Omhyggelighed. Efter Lægens Forskrift bragte de grædende Fruentimmer Maria tilsengs i et fraliggende Gjæsteværelse, hvor Line efter en Times Tids Forløb ogsaa kom ind til hende og søgte at dæmpe sin egen Smerte for ikke at forøge den yderst angrebne Venindes. Victor kom sagte ind i Værelset og nærmede sig Moderens Seng. Han havde

været inde og — som han udtrykte sig — sagt den gode Hr. Libner Farvel, og denne Scene havde saaledes virket paa den livlige Dreng, at hans blege og kummerfulde Udseende forfærdede Maria. Hun omfavnede ham og anstrengte sig for at oplive og trøste ham: „Ak!“ sagde hun og lagde sit trætte Hoved til hans barnlige Bryst: „Her slaaer endnu et Hjerte, for hvilket det er værdt at leve!“

Mod Middag holdt Oberstens Vogn for Døren. Adolphs unge Tjener sad bedrøvet paa en Bænk i Gaarden. Han reiste sig og traadte hen til Vogndøren, som Oberstens egen Tjener havde aabnet. „Hvordan er det fat?“ spurgte Obersten. Den unge Tjener svarede kun med sine Taarer. „Hvad siger du?“ sagde den ængstede Fader: „Min Gud! Det er dog vel ikke forbi?“ — „Jo, Hr. Oberst!“ hulkede Tjeneren. — „Luk Vognen igjen!“ sagde Obersten med qvalt Stemme. Han vinkede ad sin egen Tjener, der stod som forstenet ved Siden: „Lad Kudsken vende om og kjøre mig hen til min gamle Major i næste Kjøbstad. Og bliv du her, gode, gamle Lorenz, for at være til Hjelp med hvad som forefalder. Kom til mig, naar .... Du forstaaer mig!“ — Han kunde ikke sige mere, Vognen vendte og kjørte bort, og Lorenz ilede op i Huset og kyssede med tusinde Taarer sin kjære unge Herres kolde Haand.

Paa Begravelsesdagen mødte Philip og nogle faa Beslægtede og Venner. Obersten var ikke tilstede. Den ulykkelige Fader var ikke istand til at udholde Synet af denne hjertegribende Ceremonie. En umaadelig lang Skare af Godsets Bønder, gamle og unge, fulgt af Fruentimmer og Børn, ledsagede med hjertelige Taarer den sorte Kiste, der, baaren af Sognets meest ansete Mænd, og smykket med Blomsterkrandse, bundne af Marias og Lines Hænder, blev nedsænket i den stille Grav tilligemed Sommerens skjønneste Blomsterpragt og alle de Taarer, som havde bedugget denne.

Maria, som netop samme Dag havde forladt sit Sygeleie, gik mod Aften med Victor hen til den lille Kirkegaard. De bare Kurve med Blomster og Grønt, hvormed de vilde smykke den friske Grav, over hvilken et skjønt, høit Bøgetræ hvælvede sine Grene. Pludselig satte Victor sin Kurv ned og udbrød: „Ak, Moder! See den stakkels Tiger!“ — Med utvetydige Tegn paa en virkelig Bedrøvelse laae den tro Hund paa Graven med nedsænket Hoved, som et skjønt, levende Monument, fremstillende Troskabens Symbol. Maria og Victor ilede hen til Hunden og søgte med Kjærtegn at lokke den fra sin Plads. Den slikkede deres Hænder med en hed Tunge, men veg ikke fra Stedet. En Karl, som opholdt sig i Nærheden, kom hen til dem og sagde, at Hunden var fulgt med Ligtoget, og saasnart Graven var tilkastet, havde den lagt sig paa den; at siden Forvalteren og Flere havde søgt at faae den bort baade med Venlighed og Magt, men den havde viist Tænder og ikke været til at fjerne. Høit grædende kastede Victor sig ned til den. Den kloge Hund saae paa ham, den reiste sit Hoved og begyndte at bortkysse hans Taarer. Victor slyngede sine Arme om den og kunde ikke holde op at græde; endelig reiste Tiger sig, og det lykkedes Drengens kjærlige Bestræbelser at faae den til at forlade Graven. Som hiin Juleaften bandt han sit Lommetørklæde i Ringen af dens Halsbaand for at holde den fast; den lod ham taalmodig gjøre det, og da han satte sig i Græsset, lagde den sig paa hans Vink ved hans Side og hvilede sit Hoved i hans Skjød.

Maria begyndte imidlertid at udfolde sine Blomster og smykke Graven. Hun laae paa Knæe paa Jorden, ivrig beskjæftiget med sit Arbeide. Med Eet blev hun vaer, at Obersten ganske stille stod ved hendes Side. Han bøiede sig ned til hende, tog hendes Haand og kyssede den uden at tale. Hun taug ogsaa. Derpaa knælede han, ligesom hun, ved Blomsterkurvene, og tog uden videre Omtale Deel i at ordne og plante Blomsterne, medens

mangt et Suk, mangt et kjærligt Farvel sendtes fra hans tause, beklemte Bryst til Den, som hvilede nede i Jorden. Den hele Grav saae snart ud, som om et broget Teppe var bredt over den.

De vare færdige og reiste dem, da Obersten idetsamme foer hæftig sammen, blegnede og sagde halv sagte: „Gud! hvad er Dette?“ — Marias Øine fulgte Retningen af hans, og opdagede Carl og Line, der i samme Hensigt som hun vare komne til Graven med Blomster, men ved Synet af Obersten vare ilende med at trække sig tilbage. Line var krøbet i Skjul bag en Hæk, til hvilken hun lænede sig, uden Kraft til at gaae videre. Carl, som vilde føre hende bort, vendte sig dog endnu engang for at kaste et Blik paa den aldrig før seete Fader. I dette Øieblik mødtes han af Oberstens Øine, der syntes at see den Søn, ved hvis Grav han stod. Maria begreb strax Sammenhængen. Som dreven af en indre Indskydelse, fløi hun hen til Carl, greb hans Haand og førte ham næsten med Magt hen til Obersten. „See Adolphs Billed,“ sagde hun, „hans Yndling, hans kjæreste Broder, den store Trøst, som Guds Barmhjertighed sender Dem i denne Sorgens Stund!“ — Forbauset saae Obersten paa den unge Mand, der undseelig stod for ham. Pludselig rakte han Hænderne imod ham og raabte: „Kom i mine Arme, min Søn! min kjære Søn! Vær mig i min Adolphs Sted, og jeg vil være dig i hans!“ — Carl kastede sig i hans Arme med udbrydende Taarer. „Kan du tilgive din ukjærlige Fader?“ spurgte Obersten rørt. Carl pegede hen mod Hækken og sagde: „Der staaer min Moder.“ — Skjælvende, med nedslagne Øine kom Line frem, men blev staaende som en Støtte. Den simple, sorte Kjole faldt i rige Folder om den høie, ranke Skikkelse, og det fine, blege Ansigts regelmæssige Træk gave hende Udseende af en ædel Statue. Obersten syntes dybt greben af dette Syn; han nærmede sig, tog begge hendes Hænder og sagde: „Ak Line! stakkels Line! Tilgiv mig! jeg beder dig, tilgiv mig for denne

vor Søns Skyld, for hvem jeg takker dig! tilgiv mig for hans Skyld, som hviler her, og som vi Begge begræde!"

Maria havde under denne Samtale trukket sig tilbage og fjernede sig nu sagte bort med Victor, der førte den sagtmodige Hund hjem med sig og følte sig lykkelig ved saaledes at have tilegnet sig det kjære Dyr. Den lille Lise var alt Dagen iforveien kommen hjem fra Lines Huus. Det smukke, venlige Barn stod med en af Pigerne udenfor Døren for at vente paa Moderen. Med Jubel ilede hun hende imøde og klyngede sig til hende. Victor greb Marias Arm, idet han med ubeskrivelige Øine saae hende ind i Ansigtet. Med den inderligste Kjærlighed omfavnede Maria sine elskværdige Børn og bøiede sig med Kjærtegn til den døde Vens tro Hund, der med Dyrets rørende Blik saae paa hende og ligesom bad om et nyt Tilflugtsted i hendes Hjem.

Den næste Dag var bestemt til Hjemreisen. Om Morgenen kom Obersten ind til hende. „Kjæreste Maria!" sagde han: „trofaste Veninde! Lad mig takke Dem for alt Deres Venskab for min Adolph! Ja lad mig ogsaa takke Dem for Alt, hvad De har været for mig. Det var ogsaa Dem, som tilførte mig min hidtil ubekjendte Søn. Ja, jeg tilstaaer det med Tak til Gud: Forunderlig velgjørende er det Indtryk, som Synet af denne Søn har gjort paa mit saarede Hjerte. Det er jo, som jeg saae Adolph; han er dannet af ham, Adolph har sikkert indgivet ham Noget af sin egen ædle Sjæl. Ja Deres Ord vare sande: Guds Barmhjertighed sendte mig denne Trøst i den bittreste Sorgens Stund; og han sendte mig den ved Deres Haand. Lad mig nu ogsaa udfolde mine Tanker for Dem, min inderlig kjære Veninde! Forunderligt vækker Døden og Sorgen vort i Verdens Tummel sløvede Hjerte. Synet af Line har rørt mig dybt. Saamange skjønne Aar har hun kummerlig henslæbt for min Skyld! Den af sin letsindige Fader forladte Søn har hun været en trofast Moder. Adolph talte engang hendes Sag med Varme,

han ønskede, at jeg skulde give hende den Erstatning, som stod min Magt." — „Ja tilvisse, kjære Oberst! Jeg veed, at deres Broders Skjæbne laae ham paa Hjerte, og det er ikke uden Betydning, at Forsynet ved hans stille Hvilested har ført Dem Moder og Søn imøde. De miste Begge deres Ven og Støtte i ham, lad dem finde Tilflugt i Deres Arme." — „Ja kjære Maria! jeg vilde finde mig altfor eensom uden denne min nye Søn; thi min gode Philip er jo ikke længer i mit øde Huus og jeg trænger til et Barns kjærlige Nærværelse; og her gjenkjender jeg ogsaa min Adolphs Lærling: Carl afslog alle Jordens Goder, ja selv sin Faders Kjærlighed, naar han ikke kunde dele den med sin Moder. Ak! Line elsker mig endnu, og min gamle Ømhed for hende er ikke uddød. Jeg har allerede tilbudt hende min Haand, og skal af et ærligt Sind stræbe, at hendes kommende Aar skulle hengaae saa lykkelige, at hun skal forvinde de forbigangnes Kummer."

Da Maria med uforstilt Deeltagelse yttrede sin Tilfredshed over denne Oberstens Beslutning, tog han hendes Haand og sagde: „Ak Maria! Tro mig, jeg veed, at De er det ædleste, det elskværdigste af alle Mennesker. O sig mig, hvorledes skal jeg forsone min Uret imod Dem?" — „Kjære Oberst! De har ingen Uret imod mig. Mit Venskab, mine gode Ønsker skal følge Dem til min sidste Time." — „Er der dog slet Intet, jeg kan gjøre for at behage Dem? Intet lille Ønske, som det kunde staae i min Magt at opfylde?" — „Jo! jeg har virkelig en Bøn til Dem: Tillad mig at tage Adolphs Hund med mig og at beholde den! Min Victor her lokket den med sig fra Graven, hvor den laae. Tillad, at den maa være ham et Arvegods og en Erindring om vor tabte Ven!" — Denne Bøn blev naturligviis strax tilstaaet. Victors Glæde ved Efterretningen herom var ubeskrivelig; og samme Dag reiste den lille Familie tilligemed *den tro Tiger,* ligesom forrige Gang, i Adolphs Reisevogn til

ye til Kjøbenhavn og betraadte igjen sin ydmyge Bolig paa olddsdveien.

Femtende Capitel.

Det var atter Juleaften. Den lille Families tarvelige Midgsbord stod dækket tidligere end sædvanligt, da Jomfru Holm lde benytte det korte Daglys til at gaae ud og besørge et og idet Ærinde. Maria sad ved sit Arbeidsbord, og lille Lise d ved Vinduet og strikkede flittigt med sine smaa Hænder. ictor havde faaet Tilladelse til at gjøre en Spadseretour med Hund, og da der endnu var en halv Times Tid til det bemte Klokkeslet, ventede man paa ham for at gaae tilbords.

Jomfru Holm, som nylig var kommen hjem, satte sig hen Maria og sagde venligt: „Naa min lille Frue! hvordan er t med Dem idag? De seer saa bleg ud og sidder der og arider saa ivrigt." — „Tak, kjære Holm!" sagde Maria smilde: „Idag er jeg ret vel." — „Naa Gud skee Lov! Ja det nok blive godt, naar vi faae lidt bedre Veir. Det er vist dnu Følger af den slemme Reise sidste Sommer. Forskrækkelse Forkjølelse paa eengang, det er ikke saa let forvundet." — a kjære Veninde! De har desværre havt megen Uleilighed af g i den senere Tid. Skrantet har jeg paa Sjæl og Legeme, jeg troer, at den Modløshed, som undertiden har overfaldet g, er en Synd, og at det gode Mod staaer i Pagt med den de Lykke, saa jeg næsten synes, det er min Skyld, at disse ste Maaneder have været uheldige for os med Arbeide og rtjeneste. Paa denne hellige, christelige Festdag har jeg ogsaa ænkt at ville forbedre mig og beder Gud om Kraft dertil."

— „O kjære Frue! De gjør mig ganske varm om ⁊
Nei De har saamænd ingen Skyld, De har altid været m
taalmodig, aldrig vranten og suur. Men jeg derimod!
De, jeg er sandelig ogsaa, ved at tænke paa denne hellig
gaaet i mig selv og har inderlig fortrudt, at jeg mang
har været vranten, naar det kneb for os, og tænkt — j
værre ogsaa sagt — at det kunde have været anderledes,
selv havde stødt Lykken fra Dem; men Gud veed, at jeg
alt Det ikke har tænkt paa mig selv, men kun paa Dem.
kan ikke faae den Idee ud af mit Hoved, at jeg engang
see Dem i Glands og Rigdom, og æret og paaskjønnet a
og Enhver. Nu, Mennesket spaaer, men Gud raader. T
ikke vred paa mig! Jeg har tidt og ofte ikke været, so
burde, og beder Dem om Forladelse." — „Kjære Veninde!"
Maria og trykkede den gamle Piges tørre Haand: „Gu
at jeg nogensinde kunde dele gode Dage med Dem, der s
fast har deelt de tunge med mig!" — „Ja temmelig tu
jo rigtignok disse Dage. Men er det dog ikke underligt,
denne Juul ligner den for to Aar siden? Da vare vi i
genhed for det Nødvendigste og havde kun til den Aften,
tet til den næste Morgen; accurat som idag. Da gik
Fru Nissen og laante nogle faa Penge, det har jeg ogsa
rede gjort idag. Hun havde dem ikke ved Haanden denga
det havde hun heller ikke nu; men jeg kan da hente dem,
vi have spiist. Men dengang fik jeg fire Rigsdaler, o
kan jeg kun faae tre, det er det Værste. Jeg har derfor
undskyldt mig i mit gamle Juleselskab og foregivet, at J
syg. Gud skee Lov, at det ikke er sandt!" — „Ak! d
mig meest ondt, at De maa undslaae Dem for det Sels
hvilket De i saamange Aar pleier at helligholde denne J
— „Aa jeg synes, at jeg ikke bryder mig derom denne
Jeg vil ligesaa gjerne komme hjem, naar jeg har besørge

Grinder. De skulde jo have noget Zephyrgarn, ikke sandt?" — „Jo iaften bruger jeg det Allersidste af det Forraad, som De skjøbte, og som jeg vandt for to Aar siden, den samme Juleaften, som De omtalte. Af dette hvide Garn skulde jeg have Noget for at blive færdig iaften med denne Skjærm, saa kunde vi sende den imorgen og maaskee faae Penge for den, eller idetmindste Noget af Betalingen. Vil De see? den er smuk?" — „Ja den er deilig! Men De maa da have syet svært iaftes, istedenfor at gaae ud og adsprede Dem. Men det er sandt! jeg troer, at jeg slet ikke endnu har fortalt Dem om iaftes. Jeg kom saa silde hjem og gik saa tidlig ud imorges, derfor har jeg forsømt det. Hør, det var Skade, De ikke var med! Det var et lille Selskab, kun den nærmeste Familie og nogle gamle Venner af Huset. Obersten vil ikke have store Selskaber i sit Huus i Vinter, og Dette var en ordenlig Familiefest, saa det var riglig meget artigt af Oberstens at bede os med, og der blev en stor Bedrøvelse over at De ikke kom." — „De var vel saa god at sige at jeg ikke var vel? De veed selv at det var sandt." — „Jeg gjorde meget pænt Deres Undskyldninger; men det var dog Skade, at jeg ikke fik Dem med. Det var et nydeligt Selskab. De veed nok, at det igaar var Aarsdagen efter Lieutenant Lidners Bryllupsdag; men hvad De ikke veed, er, at hans og Emmas lille Søn er bleven døbt igaar Formiddags og kaldet Adolph. Det er besynderligt og rart at see, hvor den forrige Frøken Emma, som var saadan en stolt og flau Tøs, nu er bleven til en net Kone, saa artig og saa fornuftig. Men hun har da ogsaa Exempel for sig i sin Svigermoder, Oberstinden. Ja jeg vil ikke misunde den gode Line Jensen sin Lykke, for bedre Menneske og fortræffeligere Kone i sit Huus kan der ikke være i Verden. Hun var saa fornøiet iaftes. Hun gjør Saameget af Lieutenanten og hans unge Kone; og den lille Glut, som ogsaa var der iaftes, hentede hun ind fra et Kammer, hvor han var

med Goldammen, og viste mig ham, med stor Glæde over sin lille Gudsøn; thi hun har selv baaret ham over Daaben. Hun betroede mig siden (thi hun har virkelig Fortrolighed til mig), at Det, der gjør hende allerlykkeligst, er Oberstens store Kjærlighed til Carl. Han havde endnu igaar sagt til hende: „„Det forekommer mig saa livagtig, som om jeg havde faaet min Adolph igjen i en yngre Alder, og Carls Glæde over Livet, hans muntre Sind er endnu nærmere beslægtet med min egen Natur.““ — Obersten var forresten ikke i rigtig god Couleur iaftes. Han havde Forretninger og kom først silde ind til Selskabet. Da Carl fulgte mig hjem, spurgte jeg ham, hvad der kunde være iveien for hans Fader, og saa fortalte han mig, at han havde havt en lang Conference med denne Commissionair fra Holsteen, og forklarede mig dernæst den Sag.“

„O fortæl mig derom, kjære Holm! Det interesserer mig overordenlig.“ — „Ja De veed jo nok, at der blev fundet et Papiir efter Adolph, som han formodenlig i Begyndelsen af sin Sygdom har skrevet, hvori han bad sin Fader legitimere Carl, og i Tilfælde af, at han overlevede Adolph, da at overlade Godset til Carls Raadighed og Bestyrelse, og Obersten ønskede ogsaa at indrette det efter sin afdøde Søns Villie; men saa kom den ulykkelige Proces med de holsteenske Arvinger. Ja det er nu ogsaa skammeligt, at Folk ikke engang kan skrive deres allersidste Villie i denne Verden saa tydeligt og ordenligt, at der ingen Trætte kan komme derover.“ — „Ja Obersten har fortalt mig alt Dette, da han var hos mig for at sige mig, at den lille Capital, jeg havde staaende i Godset, ikke kunde udbetales mig for det Første; men at han var mig ansvarlig for Renterne. Men hvad fortalte Carl Dem?“ — „Ja han sagde, at Holsteenerne igaar havde foreslaaet Obersten et Forlig: at dersom han inden en Maaneds Frist vilde udbetale dem fem tusinde Daler, saa skulde Processen falde bort og Godset uden videre overlades

m. Obersten vilde gjerne Dette, sagde Carl, thi Godset var orholdsmæssig mere værdt end Alt, hvad der var dem udbetalt, d disse fem Tusinde iberegnede. En Proces kostede mange nge, dens Udfald var tvivlsomt, den kunde ialfald trække ud i nge Aar, og Eiendommen led ved i al den Tid at staae hen der en midlertidig Administration, uden egenlig Eier. Men imod saae Obersten ingen Udveie til at skaffe den forlangte pital. Derover var han i slet Humeur." — „Men Emmas der er rig. Kunde ikke han? Eller Philip og Emma selv?" - „Nei Philip og hans Frue eie ingen Capital; kun en vis, mmelig betydelig Indtægt har den Gamle tilstaaet dem, og ad ham selv angaaer, saa var det en Grund mere til Ober- ns Ærgrelse, at han forgjæves havde henvendt sig til ham, denne forresten gode, men stridige Mand paastod, at Ober- n ikke maatte give efter for de holsteenske Arvinger, men føre oces mod dem paa Liv og Død." — „O hvor det vilde be- ve mig, om Adolphs kjærlige Ønske skulde blive saaledes til- tetgjort!" — „Det gjør mig dog meest ondt for Carl. Han de saa veemodigt: Hvor det vilde være tungt at see det kjære ted i saadanne Hænder og alle Adolphs skjønne Foretagender Planer forstyrrede!"

Victor traadte nu ind, og Jomfru Holm henvendte sig ar til ham: „Naa min Dreng! er du der med din Hund?" - Derpaa klappede hun Tiger og sagde: „Mit stakkels Dyr! t var mig rigtignok ikke velkommen til vort stadige Compagnie, en nu synes mig dog, vi kan ikke undvære dig, og jeg vilde rne tractere dig lidt i Julen. Naa! en Julekage bringer jeg i vel hjem, saa bliver du vel ikke glemt af Børnene. Det er sfaa ligesom for to Aar siden, da bragte jeg ogsaa en Julekage, g da fik Tiger den største Part af den."

Det var endnu Dag, da Jomfru Holm gik. Maria frem- og nu en Æske og sagde til Børnene: „Mine kjære Børn! det

gjør mig ret ondt, at jeg ikke kan forskaffe jer en fornøielig Juul. Intet Juletræ, ikke engang smaa Lys og Kager kan jeg denne Gang bringe tilveie. Jeg vil derfor strax give jer et Par Smaating, som jeg selv har forfærdiget til jer, saa kan I more jer lidt over dem til Theevandstid, saa bringer vor gode Holm en Julekage; dermed maae vi nøies for iaften." Med disse Ord aabnede hun Æsken og fremtog til Lise en Dukke og en lille Strikkekurv, og til Victor en af Pap forfærdiget Mappe til Tegninger, og et Pennefoderal af samme Materie. Børnene vare henrykte og omfavnede hende med varme Taksigelser. I det Samme traadte en stor, smuk Mand ind i Værelset, som med glad Hurtighed ilede til Maria og sluttede baade hende og Børnene i sine Arme. „Onkel!" raabte Victor, og Maria gjenkjendte sin kjære Søsters Mand.

Efter de første Udbrud af gjensidig Forundring og Glæde, efter de første Spørgsmaal og Svar sagde Maria: „Kjære Fredrik! sæt dig nu hos mig og fortæl mig om dig og om vor Anna! Hendes Breve have ikke tilfredsstillet mig angaaende eders egenlige Forfatning. Du har været længe fraværende." — „Ja! det var en lang og jammerlig Reise. Jeg var borte over et heelt Aar. Min Broder i Trondhjem kunde ikke hjelpe mig, dog vilde han gjerne og fandt paa tusinde Projecter, som alle førte til Ingenting. Tilsidst reiste han med mig til Bergen, hvor hans rige Svigerfader boer. Men Tiden gik hen, Alting mislykkedes, og jeg reiste hjem fattigere end jeg var kommen. Jeg har haardt bebreidet mig den Daarlighed at give mig af med Landvæsenet, som jeg hverken forstod eller duede til. Du veed, kjære Maria, jeg har — uden at rose mig selv — været en duelig og agtet Embedsmand. Mange Mennesker have givet deres Pengesager i mine Hænder og Ingen har havt Grund til at fortryde det. Men slet har jeg handlet imod mig selv og Mine; thi du kan troe, den stakkels Anna har havt en ond Tid.

Siden min Hjemkomst ere vore Udsigter blevne slettere og slet- re. Det vilde blive altfor vidtløftigt at forklare dig, til hvil- n Grad af Forlegenhed vi ere komne. Men nu synes det at are op for os. Min fordums Chef og Velynder har under- ttet mig om, at en Mand her i Byen, som sidder i et taale- g godt Embede, vil bortbytte det for en Landeiendom. Jeg r correspondere med ham og har allerede idag været hos ham g talt med ham. Hans Conditioner ere ret gode. Han vil erlade mig Embedet og overtage min Gaard med hvad Gjæld, r hæfter paa den, ja endogsaa betale mig Renterne af de tre sinde Rigsdaler af mine egne Midler, som jeg har sat i den, od at jeg strax gjør Udvei til to tusinde, for hvilke der ellers næste Uge bliver gjort Indførsel paa Gaarden. Det er nu ltsammen godt, men — som du selv kan tænke — er der et ken herved. Dette kunde du maaskee klare, min bedste Maria! i den Anledning har Anna skrevet et Brev til dig, som g herved beder dig læse. Jeg gaaer bort en Times Tid og mmer saa tilbage for at tale nærmere med dig." Med en get forlegen Mine sagde han disse sidste Ord, hvorved han ykkede det omtalte Brev i Marias Haand og gik bort.

Med bange Anelser lod Maria strax komme Lys og aab- ede Brevet. Med kjærlige Ord bad Anna sin Søster at laane endes Mand de to tusinde Rigsdaler, som hun eiede i konge- ge Obligationer, mod at han naturligviis svarede de tilbørlige enter og gav hende Sikkerhed i Gaarden, hvori han jo selv, aar det foreslagne Bytte kom istand, eiede tre tusinde Daler. n hjertegribende Skildring af det Liv, Anna med sine Børn e sidste Aar havde ført, og af det, hun nu turde haabe at øe i Marias Nærhed, sluttede denne Skrivelse, som Maria eppe havde læst til Ende, før hun, greben af den bittreste Smerte, sank grædende, med sit Ansigt skjult af Hænderne, ned mod Bordet. Børnene ilede forskrækkede til og klyngede sig til

hende. Victor spurgte gjentagne Gange: „Hvad er der ha
det? Er Tante Anna syg?“ Endelig fattede Maria sig og sagt
„Nei hun er ikke syg, men ulykkelig, og beder mig redde s
Fordum havde jeg formaaet det, men nu kan jeg ikke.“ H
rakte Victor Brevet og sagde: „Læs dette Brev; du er en f
nuftig Dreng.“ Da Victor havde læst Brevet, og Maria d
uden havde underrettet ham om Sammenhængen med Obli
tionerne, sagde han: „Det er jo grumme tungt, at du skal f
den stakkels Onkel Nei. Han saae saa glad ud, og nu bli
han saa bedrøvet, men du er jo uskyldig deri. Du kan jo i
fortryde at have gjort den gode Lidner en Tjeneste.“ — „N
sandelig ikke! deri har du Ret. O havde vi blot ham endn
saa fandt vi vel nok paa Raad! Men nu ere vi saa forladte
— „Hør, min egen kjære Moder!“ sagde Victor, idet han l
sin Arm om hende og saae hende ind i Øinene: „Der er N
get, som jeg daglig tænker paa, og som jeg nu ikke kan la
være at sige dig: Den Morgen, da Lidner var død, og jeg hø
det fortælle, gik jeg strax op paa Gaarden og traadte ind i ha
Kammer, hvor han laae. Jeg blev gruelig angst og bedrøv
da jeg saae ham ligge saadan, saa reent død, og gik langt bo
fra Sengen. Der stod Carl og Forvalteren, og Carl sagd
„„Min Moder og jeg ere reent forladte;““ og saa svarede Fo
valteren: „„I ere ikke de Eneste.““ Derved kom jeg til
tænke paa, hvor usigelig meget Lidner havde holdt af dig, og
du ogsaa var ene og forladt ved at miste ham, som du kald
din Broder. Det gjorde mig inderlig ondt, og jeg tænkte: J
er desværre endnu et Barn; men jeg har allerede fyldt de to
Aar, Tiden gaaer hurtig, jeg kan snart blive et voxent Me
neske. Jeg blev saa høitidelig tilmode, ligesom om jeg hør
Orgelet i Kirken. Jeg var ikke længer bange for den Døde, j
gik hen og tog hans Haand og sagde sagte: „„Farvel, kjæ
Lidner! Tak for al Deres Godhed. Jeg lover Dem, at jeg sk

ære min Moder en Ven og en Broder, som De har været, g dertil en Søn, som jeg er."" Da forekom det mig, som n han smilede, og jeg kyssede hans Haand og græd meget; en jeg var gjerne bleven staaende for at see paa ham og tale l ham, saalænge det skulde have været." Victors Taarer fløb, m selv uafvidende, under denne Beretning. Derpaa sagde han ed luende Øine: „Siig ikke, at du er forladt! Du har mig! g elsker og ærer dig. Jeg skal være dig en Søn og en Bro- r og Beskytter. Fordi jeg endnu er et Barn, er jeg ikke kraf- løs. En Dreng kan nok forsvare og tjene sin Moder, naar m har Hjertet paa det rette Sted." Maria omfavnede den lille Dreng og sagde: „Ak! jeg føler vel, at jeg er rig i min attigdom." — Victor vedblev med glad Mine: „Du skal see, in søde Moder! Onkel vil nok finde en Udvei uden din Hjelp. u maa ikke længere græde. Kan du huske den Juul for to ar siden? Da græd jeg og sagde, at Jesusbarnet gik vor Dør rbi. Jeg har ofte siden tænkt paa de Ord og angret dem. an du erindre, at saa kom vor Tiger første Gang til os?"

Han rakte Haanden mod Hunden, der logrende nærmede ; og satte sig ved Bordet, som om den vilde tage Deel i Sam- len, men først rakte den Hovedet frem mod sin unge Herre, m om den vilde bringe Noget, som den bar i Gabet. „Hvad r du der?" sagde Victor, og tog det med Zephyrgarn om- mdne Vindsel fra den. „Mit Garn!" sagde Maria: „Det aa være faldet paa Gulvet." — „See det har den gode Hund get op og bringer det saa skikkeligt." — „Men fy! det er mste vaadt af Tigers Mund." Med disse Ord vandt Maria larnet af Papiret, og udbredte begge Dele paa Bordet. Victor g Papiret, betragtede det og udbrød: „Nei vil man see! Det r den Avis, hvorpaa jeg har tegnet Tiger paa denne samme ag for to Aar siden. Naa, der staaer min Tegning, ja den r daarlig nok." Han loe hjertelig og sagde derpaa: „Nu vil

jeg ogsaa læse det Avertissement om Tiger." — Han vendte Avisen paa alle Kanter og sagde: „Hvor staaer det dog? Jeg seer jo tydelig, at det er den Avis.... Men Gud bevares!... Moder! der staaer jo dit Navn: „„Dersom Maria Seeburg, Datter af den afdøde Kjøbmand Seeburg i Altona, skulde opholde sig her i Byen, saa anmodes hun"" .... Maria tog fat i Avisen og læste tilligemed Victor: „„eller i Tilfælde af, at hun ved Døden skulde være afgaaet, hendes nærmeste Arvinger om at melde sig paa det kongelige hollandske Consulat-Contor, eller hos os Undertegnede, for at modtage Efterretning om en hende tilfalden Arv.""

I dette Øieblik traadte Fredrik ind i Værelset. Den forbausede Maria rakte ham Avisen og tilføiede: „Det maa være en Feiltagelse! hvem skulde jeg arve? — Og desuden i to hele Aar intet Nærmere at have hørt derom?" Men Fredrik greb denne Nyhed med stor Begjærlighed og raabte: „Jeg løber strax til Vedkommende, jeg kjender den Ene af de Undertegnede, Advocaten; til ham gaaer jeg, det er ikke silde. Men leveer mig din Døbeseddel, som jeg veed du har, at vi kan legitimere os. Hurtig aabnede Maria et Gjemme, hvori hendes Papirer opbevaredes. Fredrik tog deraf, hvad han ansaae for tjenligt, og skyndte sig bort. Victor omfavnede Maria og sagde: „O kjære Moder! See, det var vor gode Hund, som bragte os den Lykke!" — „Ja!" sagde Maria, medens hun løftede dens Hoved iveiret og klappede den: „Er der virkelig tilskikket os en Lykke, saa er det ikke uden Betydning, at Adolphs Hund har bragt den."

Et Par Timer gik hen, og den lille Familie kunde ikke afholde sig fra at føle en ængstelig Spænding og Forventning, især Jomfru Holm, der imidlertid kom hjem og erfarede, hvad der havde tildraget sig. Victor stod igjen i Vinduet bag Gardinet og saae ud paa Gaden efter den Ventede; ja selv Lise, som ikke rigtig begreb, hvad alt Dette betydede, gjorde ham Selskab.

ig raabte Børnene: „Der kommer han!" Den forønskede
if Klokken løb ved Gadedøren, og Alle løb ud for at
den.

Med et Par Spring var Fredrik inde i Stuen, kastede sin
seiret og raabte: „Hurra! Victoria! Leve vor Maria! Hun
, som en Dronning af Saba!" — Derpaa sagde han:
er Altsammen rigtigt! Du er ved Testament indsat til
Arving efter en Kjøbmand ved Navn Gottlieb Seeburg,
død i Rotterdam, men tilforn har været bosat etsteds i
ca, som han har forladt for sin svage Helbreds Skyld.
ar læst en Gjenpart af Testamentet; han siger deri, at han
i har Forældre, eller Kone og Børn, at han skylder sin
ie Maria Seeburg Alt, hvad han eier, da hun alene har
s yngre Aar reddet hans Ære og Velfærd. Jeg har været
en hollandske Consul, og baade han og min gamle Ven
aten forklarede mig, at hundrede tusinde Gylden stode i
rdamer-Bank, og hundrede tusinde i engelske Fonds, og
i og tyve tusinde Gylden ere komne hertil og i klingende
deponerede her i Banken. Alle Papirer ere i Rigtighed.
de Penge kan vi faae, saasnart du selv personlig møder og
Leveattest og deslige legitimerer dig for Consulatet og de to
, som ogsaa have med Sagen at gjøre, samt opfylder nogle
gtelser, som vore Love foreskrive. Begge de Herrer, med
jeg talte, forundrede sig over, at Ingen i to hele Aar er
opmærksom paa denne Indkaldelse, som ogsaa har staaet
ydske Aviser; men jeg kan let forklare mig det; thi deels
Kjendtgjørelsen ikke affattet saaledes, at nogen Fremmed,
ser den, kunde troe, at der var Spørgsmaal om en saa
ig Sag; deels har jeg været borte, og baade min Familie
har levet stille og ubekjendt." — „Og især," tilføiede
, „har næsten Ingen kjendt mig som Maria Seeburg,
om Fru Blume." — „Nu," sagde Fredrik, „vil jeg blot

tilføie, at angaaende din Bestemmelse om de udenlands staaen Capitaler kan jeg imorgen tale med dig."

At den ovenstaaende Replik mere end engang blev afbr af Tilhørernes Forundrings- og Glædesudraab, vil man lett formode. Men paa den sidste Tirade svarede nu Maria: „I kjære Fredrik! Jeg vil Intet bestemme om alt Dette. Du al skal bestyre min uventede Rigdom, som mine Børns Formynd til min Victors Myndighedsaar. O lad mig takke Gud! F underlig og naadig har han styret min Skjæbne og stedse va mig nær, naar Nøden var størst. Nys græd jeg bittre Taa fordi jeg ikke kunde opfylde dit og Annas Ønske. Nu kan sige: Mine Venner ere rige, siden jeg er det." — „Nu da raabte Fredrik, „saa ville vi ogsaa lade al Sorg fare. Du s bleg og angreben ud, min kjære Maria! Jeg veed, du har h Sorg nok, men Anna og jeg, vi skulle pleie dig, vi skulle b dig paa vore Hænder og ære dig som en Skytshelgen. I Anna skal strax reise herover. Vi ville indrette os paa det All skjønneste. Vore Børn skulle opvore sammen og lege samm ligesom i forrige Tider du selv legede i min Have. Ak til mig! det er i min store Glæde, at jeg taler saadan, som alt Dit var Mit." — „Det er det, kjære Fredrik! Dit Annas. Ja vi ville udgjøre een Familie. O hvilken Lykke, leve igjen med min Anna! — Og De, gode Holm! De n heller ikke gjøre mig den Sorg at forlade mig. Nei! som før sagde: Vi have deelt de onde Dage, nu ville vi ogsaa d de gode." — Jomfru Holm kastede sig om hendes Hals og sag paa eengang leende og græbende: „Naa seer De nu, at m Anelser vare ikke at foragte? Saadan en Mand er Vorherre!

„Det er Juleaften," sagde Fredrik: „Klokken er ikke m end otte. Vi ville endnu helligholde den gode Fest. Ko Victor, og gaae ud med mig. Vi ville kjøbe Legetøi og og Confect, og hvad vi kunne finde paa. Min sidste Skill

skal springe iaften; imorgen kan vi faae Penge nok. Ak, om Anna dog kunde see alt Dette!"

Strax efter at han og Victor vare gaaet, kom Carl, bærende en Kurv fuld af adskillige Julegaver, som hans Moder sendte Børnene. Maria fortalte den unge Ven sin Lykke og yttrede med en Beskedenhed, som om hun var den Bedende, at ikke blot de føromtalte fem tusinde Rigsdaler, men Alt, hvad han ønskede til at fremme Adolphs begyndte Foretagender, var med Glæde til hans Tjeneste. Han svarede med barnlig Fryd og gik strax hjem for at bringe sin Fader denne gode Tidende, men paa Marias Indbydelse kom han siden tilbage og deeltog en Times Tid i den lille Families Juleglæde.

Sextende Capitel.

Hver Den, som af egen eller Andres Erfaring, kjender den Magt, hvormed Næringssorger nedtrykke Mod og Kraft, vil indsee, hvor let og befriet Den maa føle sig, som pludselig bliver overvældet med den blinde Lykkes Gaver; og dobbelt vil Den fryde sig, hvis kjærlige Sind tilforn var meest bekymret for Andre og nu især glæder sig for Andres Skyld. Saaledes gik det ogsaa Maria. Den Lykke at have Midler til efter Ønske at kunne sørge for sine Børns Fremtid og Opdragelse, ja endogsaa den Glæde, hvilken hun barnlig deelte, at kunne forskaffe dem tusinde smaa uskyldige Nydelser, som de før stedse maatte savne, den store Trøst at kunne forsøde den trofaste Søsters Liv, leve i hendes Nærhed, see den af Skjæbnen tilsidesatte, aldrende Jomfru Holm forynget af Lyksalighed over sin nye Stilling i Marias Huus, kort sagt,

den Lod at kunne udbrede Tilfredshed rundt om sig, syntes nogen Tid at virke velgjørende paa Marias i de senere Maaneder sørgmodige Sind og svage Sundhed. De forenede Venner bo i samme Huus; Alt var indrettet uden Bram, beskedent, m Intet manglede i sand Behagelighed.

Rolige og gode Tider skulde nu begynde. Men lidt ef lidt bemærkede Marias Omgivelse, at en hemmelig Smerte syn ligesom Dag for Dag at borttage Meer og Mere af hen Sinds Munterhed og Ungdoms Friskhed. Dog klagede hun i drig; men det var kjendeligt, at hun anstrengte sig for at hol Sjæl og Legeme iveiret. Det syntes, som om hun med fordobb Kjærlighed hængte ved Børnene, og dobbelt søgte enhver Leiligh til baade i Ord og Handling at vise Alle omkring hende, m især sin Søster Anna, en inderlig Hengivenhed. Men fl Gange overraskede denne bekymrede Veninde sin kjære Mari grædende i Eenrum; men da hun mærkede, at hun undveg h des Spørgsmaal, afholdt hun sig fra at trænge nærmere i paa hende, men viste sin Deeltagelse ved de smaa, fine Opmær somheder, der gjemme saamegen Lægedom for en syg Sjæl, ingen af disse gik Maria ubemærket eller upaaskjønnet forbi. Ann havde altfor længe været Marias Fortrolige, kjendte altfor Grundtonen i hendes Sjæl til ikke at forstaae den tause Smert som den nærede. Sjelden nævnede Maria Adolphs Navn; m naar det skete, var det stedse med en Tone, som ikke kan beskr ves; den kunde lignes ved Lyden af en Stræng, som Vinde bevæger, man finder dens Klang forskjellig fra den, som frem bringes ved en mere materiel Berørelse. Kom Nogen med stær Skridt til Døren, vendte hun sig hurtig mod den, undertide skiftede hun Farve og nedslog derpaa Øinene med et dybt Su Kun to Gange undslap nogen Yttring af disse Følelser hend Læber. Engang gik hun med Jomfru Holm forbi sin gam *Bolig paa Toldbodveien*, og sendte lange Blikke til sine forbum

ner. Hun valgte ofte denne Vei, ligesom Emma forhen gjort. Men dennegang sagde den fornøiede Jomfru Holm: min lille Frue! Det er rigtignok glædeligt i de rige og Dage at betragte det Sted, hvor man har levet fattigt og rret." — „O Gud give!" udbrød Maria, „at jeg boede gjen, og at alle Ting vare som for to Aar siden!" — Gud forbarme sig! Hvad vilde De vel synes, om De skulde oppe til over Midnat og plage Deres Øine med at sye, maaskee at fortjene een Rigsdaler til imorgen?" — „O en Nat har jeg siddet derinde og arbeidet paa en lille Gave dolph Lidner .... eller til Børnene .... og været lykke-, end jeg nu nogensinde kan blive!" — En anden Gang hun med sine Nærmeste ladet sig overtale til endelig efter je Indbydelser at tilbringe en Aften i Oberstens Huus. Hjemveien talte de Andre om den behagelige og livlige Tone te Huus; da sagde Maria sagte, som til sig selv: „Ak! de e Alle forvinde hans Tab, undtagen jeg."

Da Foraaret kom, forordnede Husets Læge, at Maria skulde nge de bedste Sommermaaneder paa Landet. Hendes Svo- og Søster foresloge hende et og andet af de skjønneste Lyst- til Sommerbolig, men intet af disse syntes at behage hende. kom nu til Byen og indbød hende til at vælge sit landlige old paa det Gods, som nu var hans. Han bad hende ligt og sagde: „De maa dog see det særdeles skjønne Mar-ors, som De selv har ladet sætte paa min Broders Grav." Maria modtog denne Indbydelse med kjendelig Tilfredshed og ham om, at hun maatte beboe det landlige Huus, som lph havde indrettet til hende, istedenfor de Værelser paa Her-rden, som vare bestemte for hende.

Kort efter reiste hun derud med Lise, til sin Opvartning fulgt af den unge Stine, som hun havde beholdt i sin Tje-. Victors Skolegang og Fredriks Embedsforretninger forbøde

den øvrige Familie et stadigt Ophold langt fra Byen inden Ferietiden. Indtil da vilde de Alle tilbringe hver Løverdag og Søndag ude hos hende. Ogsaa Jomfru Holm ønskede at høre til dette Partie, eftersom nogle Slægtninger af hende fra Provindserne netop for en kort Tid opholdt sig i Kjøbenhavn. Denne Overeenskomst lod til at behage de Fleste af de Paagjældende. Det var kjendeligt, at Maria søgte Eensomhed, og Anna troede, at det vilde være helbredende for hendes Søster at kunne uforstyrret henleve en Tid i sine sørgelige Erindringer, hvilket efter hendes Mening vilde svække deres Magt. Kun Victor var bedrøvet over at undvære sin Moders bestandige Nærværelse, og Lise græd ogsaa i Stilhed ved at forlade sin Broder og Tante Annas yngste Børn.

Maria følte en veemodig Trøst i at leve paa det Sted, hvor Alt, hvad der omgav hende, ligesom talte om den tabte Ven og om hans Kjærlighed. I største Eensformighed tilbragte hun sin Tid. Om Dagen sad hun i sin lille Have. Der var et stort Kastanietræ, hvori Adolph havde skaaret sit og hendes Navn. Under dets Skygge valgte hun sin stadige Plads. Her beskjæftigede hun sig med at undervise sin Lise, og naar den lille Pige, som nu var sex Aar, tilbragte sine ledige Timer med den i Nærheden boende Forvalters smaa Døttre, læste Maria, eller vandrede ene omkring, helst mod Aften, og stedse endte disse Vandringer ved Adolphs Grav. Ofte saae man hende her sidde ganske stille paa det brede Fodstykke af det hvide Kors, som hun havde ladet sætte over Graven; og en eller anden Vandrer, som ikke var bekjendt med disse hendes Veie, forsede sig ved paa dette Sted at see den Marmoret lignende Skikkelse i den sildige Aftenskumring. Naar hendes Nærmeste paa de bestemte Dage kom ud til hende, var det tydeligt, at hun blev glad over at see dem; hun var da den opmærksomste Vertinde, og mod *Victor* især var hun idel Omhed og opfandt alt Muligt for at

glæde ham; men naar de reiste bort, var det, som hun havde længtes efter at blive ene for at kunne begynde sine bestandig gjentagne Vandringer paany.

Ferietiden, som dennegang indskrænkede sig til neppe tre Uger, gik paa lignende Maade som de foregaaende Dage, naar Familien var samlet. Da det Huus, Maria beboede, var lidet, og Annas Familie stor, saa boede denne i det Huus, som tilforn havde været Line Jensens Bolig. Maria foretog saaledes sin Vandring til den kjære Grav, enten om Morgenen tidlig, naar de Andre ikke endnu vare synlige, eller paa en eller anden beleilig Time i Dagens Løb, naar hun kunde være ubemærket. Iøvrigt var hun saa mild, saa rolig, saa deeltagende i Alt, hvad man bragte paa Bane, at selv den opmærksomme Anna ikke vidste, hvad hun skulde tænke, men overlod til Tiden at bringe en Leilighed, der tillod hende at gjøre den gamle Fortrolighed gjældende og formaae den elskede Søster til at bryde sin engstelige Taushed.

Saaledes var hele Sommeren hengaaet, og September Maaned nærmede sig sin Ende. Forgjæves havde Marias Nærmeste anmodet hende om, ifølge Lægens Forskrift, at vende tilbage til Byen, inden det urolige Efteraarsveir indtraadte. Hun svarede kun undvigende; det lod til, at hun ønskede at tilbringe Vinteren paa Landet. Dog kom hun ganske uventet en Dag til Byen tilligemed Lise; men sagde strax ved Ankomsten, at hun blot kom for et Besøg af nogle faa Dage. Hun gik ud, uden at sige, hvorhen, og da Anna og Jomfru Holm forundrede sig og udspurgte hende, loe hun og gav blot spøgefulde, undvigende Svar. Efter tre Dages Forløb reiste hun tilbage til sit landlige Opholdssted og tog Lise med sig og ogsaa Victor, som hændelsesviis havde nogle Dages Ferie. Ved Afreisen sagde hun til sin Søster: „Min bedste Anna! Gud veed, at jeg længes efter dig! men jeg kan endnu ikke rive mig løs fra det Sted, hvor

jeg er. Jeg kommer imidlertid igjen her til Byen for at t
med dig, eller jeg skal skrive dig til." — Med disse Ord o
favnede hun Anna kjærlig og med et særeget Udtryk i sit bl
Ansigt, hvorpaa hun steg hurtig i sin Vogn.

Da Anna om Aftenen blev alene med sin Mand, ytr
hun med dyb Bekymring sine mørke Anelser om Marias T
stand og sin Forundring over hendes hemmelighedsfulde Opf
sel. „Til dig," sagde Fredrik, „kan jeg vel betroe det. P
hendes hemmelige Gang har jeg selv fulgt hende, det var
min Ven Advocaten. Hun vilde endelig opsætte sit Testam
saa lovformeligt, som muligt." — „O min Gud!" raa
Anna grædende: „Jeg tænkte det nok, hun seer sin Død imød
— „Nei, nei kjære Anna! tag det ikke i den Mening! H
sagde, at intet Menneske jo noget Øieblik var sikker paa sit L
og at det var Pligt at ordne sine jordiske Anliggender, med
man endnu har sin fulde Samling; og deri har hun jo R
Hør, lad nu være at græde! Du skulde glæde dig, naar du vid
hvor fornuftigt og ædelt din Søster har disponeret over sit E
terladenskab. Det sagde ogsaa Advocaten. Det Meste af F
muen tilfalder naturligviis Børnene, men dog ikke Alt. En i
ringe Capital skal sættes i Carl Lidners Gods for at frem
den afdøde Broders Planer. Rigelig har hun sørget for dig
dine Børn, for Jomfru Holm, for alle sine Tjenestefolk, for
ungt Menneske, som har tjent den omtalte salig Lidner" ..
Anna afbrød ham: „O ti, Fredrik! jeg kan ikke taale at h
alt Dette. Jeg maa tale med hende — endnu imorgen. L
mig reise til hende imorgen! jeg har ingen Ro!"

Det var henimod Aften, da Anna ankom til Godset. H
fandt Marias Huus tomt, paa Stine nær. Børnene vare h
Forvalterens; Fruen var gaaet ud, som hun pleiede, sagde P
gen. Anna gik ogsaa, uden at vide hvorhen. Heldigviis mø
hun Carl, som hun i sin Urolighed talte til om sin Søst

Tilstand. Han indlod sig med Varme i denne Materie, fortalte Alt, hvad han selv havde udtænkt og iværksat for at opmuntre den fælleds Veninde. „Men," tilføiede han, „det er klart, at hun vil være ene. Som en Skygge vandrer hun omkring ad de samme Veie; jeg har ofte fulgt hende i en Afstand, men ikke villet nærme mig, af Frygt for at synes paatrængende. Er hun ikke hjemme, saa tør jeg sige, at De finder hende ved min Broders Grav. Jeg skal følge Dem derhen."

Gjennem det Gitter, som omgav Kirkegaarden, saae de det høie, sneehvide Marmorkors, der i den opgaaende Maanes Straaler lyste som et Luftsyn mod den dunkle Baggrund af Buskene og det store Træ, som hvælvede sig over det. Skjønne, silbigt blomstrende Planter duftede omkring det. Paa det brede Fodstykke sad Maria, hun støttede sig mod Korset, hendes Hænder laae foldede i hendes Skjød, hendes skjønne Ansigt saae op mod Himlen, Maanen speilede sig i hendes klare Øine, og ved dens blege Lys saae hun selv endnu blegere ud end sædvanligt. De Kommende stode et Øieblik tause. Derpaa fjernede Carl sig stille, og Anna ilede mod Maria, og kastede sig, hæftig grædende, i Søsterens Arme. „O Maria!" sagde hun, „skal jeg finde dig her! Saa bleg, saa kold, som om du allerede tilhørte dette Sorgens Opholdssted!" — Da Anna havde fattet sig noget, sagde hun: at den smerteligste Urolighed førte hende hid. „Jeg veed," sagde hun, „hvilken Forretning der førte dig til Byen, jeg veed Alt. Jeg burde takke dig, men jeg kan ikke. Grusomt handler du mod Dem, der elske dig; du bortkaster dit skjønne Liv, forsætlig bortkaster du det af Kummer over en Afdød og tænker ikke paa, at du bereder os den samme Sorg, som nu fortærer dig; du glemmer mig, din trofaste Søster, du glemmer dine Børn."

„O min Anna!" raabte Maria: „gjør mig ikke Bebreidelser! Vær over med mig, som du gjorde dengang, da du ligesom nu med kjærlig Bekymring ilede til mig i Altona. Ja ligesom

dengang føler jeg, at din Kjærlighed bryder det Segl, som Sorgen trykker paa den Nedslagnes Læber, saa alle Taarer flyde tilbage til Hjertet og sammentrykke det. Kom! sæt dig hos mig paa dette mig kjære og hellige Sted, hvor jeg hver Dag har siddet alene. Ak Anna! Her hviler en christen Ridder! Det er det sande Udtryk for Adolph Lidners Characteer. Ingen elsker, som han elskede mig, Ingen er trofast, som han var det!" — „Jo, Maria! trofast var ogsaa du! Jeg veed alt Væsenligt om eders Forhold. Hvad du selv i dine Breve til mig har yttret, er ikke Meget; men sammenholdt med hvad Jomfru Holm udførligt har fortalt og betroet mig, er det Nok til at forklare mig den hele Sag. Jeg, som tilfulde kjender din rene, aabne Sjæl, jeg har forstaaet dig. Du har Intet at bebreide dig." — „Jo, Anna! det har jeg dog. Den gamle Synd, den første Synd, min hemmelige Kjærlighed til Wilson, den har hævnende forfulgt mig gjennem mit hele Liv; thi den har — som Adolph engang sagde — lukket mit Hjerte for ethvert senere Indtryk." — „Ak, Maria! din Sorg, din eensomme Indsluttten i dig selv, har gjort din Sjæl syg og fordunklet dens klare Blik. Du veed det selv bedst, du har ikke kunnet handle anderledes; en dunkel Skjæbne, ikke din Brøde har modsat sig din tabte Vens Ønske." — „Men Anna! Det er dog vist, at han er død for min Skyld. Sorg over mig har udhulet hans tidlige Grav. Mørk og taus vandrede han i natlige Timer omkring. Denne Tanke er mig saa smertelig. Og nu, da han er borte, da synes mig, at han er mig tusinde Gange kjærere, end da han levede; nu føler jeg først, hvad han var for mig. Allevegne savner jeg ham. Jeg kan ikke fatte, at han virkelig er saaledes ganske borte. Ofte i Vinter, naar den Time slog, da han pleiede at komme om Aftenen, forekom det mig, som om jeg fornøiet hørte disse Slag og kunde vente ham. Kom Nogen med hurtige Skridt til min Dør, syntes jeg, det var hans Gang. Om

Natten drømte jeg, at han var bortreist, og i Drømme tilskrev jeg ham Breve fulde af Længsel, for at kalde ham tilbage. Af mangengang — ja det var utaknemmeligt mod Forsynet — men mangengang har jeg med Bitterhed tænkt paa den Rigdom, som tilfaldt mig. Det forekom mig som en Spot af en ironisk Skjæbne at sende mig udvortes Lykke, som en Trøst, ja som en Erstatning for Tabet af ham! Tabet af et Menneske! O kan Noget i Verden erstatte dette? — Man siger: Den Døde, som døde kjærlig sindet mod os, den Fraværende, om hvem vi vide, at han tænker paa os, Ingen af Disse er tabt, skjøndt vi ikke se dem, ikke kunne tale med dem. O! saaledes siger ikke Den, som veed hvad Savn er, som har følt, at den daglige Skuen af det elskede Aasyn, den daglige Vederqvægelse af de milde Ord ere for et Menneske, hvad Sol og Dug ere for Planten! — Og nu her i Lidners forbums Hjem, hvor Alting er fuldt af Minder om hans Godhed, hans Kjærlighed, hvilken veemodig Nydelse har jeg fundet her i at vandre paa de Steder, hvor hans Erindring meest omsvævede mig! Der henne i Aaen har jeg i Baaden roet mig hen under de tætte Træer, hvor han første Gang tilstod mig sin Kjærlighed. Vi talte om Nattergalen; den slog igjen i Sommer; men han hørte den ikke; — jeg syntes, at den sang om ham. Siden sang ogsaa den mig velkjendte Fugl, som hiin Aften hørte vore Ord. Dernede paa den Bænk ved Aabredden sad vi sammen og græd Begge. Nu sad jeg der ene og græd for ham. Da syntes mig altid, at en dyb Længsel drev mig til denne Grav. Her hvilede jeg mig. Her syntes mig, at han var mig nærmere. Ja, Anna! jeg vil tilstaae dig det! Jeg har ofte tænkt, at han endnu i sin bedre Tilværelse ogsaa savnede mig og kaldte mig til sig. Du veed det ikke! Til intet Menneske har jeg sagt det: Han bad mig i sin Dødstime om et Kys, og i det Øieblik mine Læber første og sidste Gang berørte hans, laae han død i mine Arme."

Maria kunde neppe fremføre disse Ord. Efter et lille Ophold vedblev hun: „Det forekommer mig undertiden, som om dette Kys har trolovet mig med hiin Verden, og som om mine Dage vare talte. Ak, Anna! vend dig ikke bort! lad ikke disse Ord saa dybt bedrøve dig! Det er ikke smerteligt at døe! O om du havde seet Lidner døe, saa vilde en Straale fra Saligheden have viist sig for dine Øine! Jeg misunder ham ikke hans Himmel, jeg længes blot efter ham og den. Og da jeg nu sidder saa fortrolig ved din Side, saa lad mig nu ogsaa udtale Det, som jeg igaar nævnede at jeg havde at meddele dig. Lad mig overgive i dine Hænder det Bedste, det Kjæreste, som jeg efterlader paa Jorden: mine Børn. Min Anna! trofaste Søster! vær dem en Moder, som du har været for mig, saa ville de ikke savne mig. Indgiv min Lise dine egne qvindelige Dyder, at hverken Rigdom eller Skjønhed maa beruse hendes unge Sjæl i kommende Aar, at hun aldrig maa glemme at en qvindelig Sjæl maa sige, som vor Herre og Mester, at dens Rige ikke er af denne Verden. Lad min Victor følge sit Ønske — jeg haaber at turde sige — sit Kald, og blive Maler, at han i Kunsten maa finde en Modgift mod Rigdommens fordærvelige Indflydelse. Tal til mine Børn om mig! lad dem ikke glemme mig.“ —

Maria kunde ikke sige mere. Hendes Taarer, der allerede under disse hendes første lydelige Klager havde flydt, brøde nu frem med den største Heftighed. Anna græd ogsaa, og de to Søstre holdt hinanden fast omslyngede uden at tale.

Endelig sagde Maria, idet hun lagde Haanden paa sit Bryst: „Hvor føler jeg mig lettet ved at have udgrædt i dine Arme, min Anna, ved at have udøst mine Klager for dig!“

Anna svarede: „Dersom jeg er dig kjær, dersom jeg har været dig en Moder og en Søster — og min Samvittighed siger mig, at jeg har været det — saa hør mig, Maria! Du

maa ikke døe, din Sygelighed kommer fra Sjælens Lidelser, det siger ogsaa din Læge. Overvind din Sorg, vend tilbage til Livet! Jeg kjender dig ikke igjen! Du, som har liidt Saameget med Rolighed, med Resignation, vil du nu forsage, fordi en Ven, en Broder er gaaet foran til det forjættede Land, hvorhen vi Alle haabe at følge? Hvorfor see dine Tanker ned i Graven, hvor din Ven ikke er? Hvorfor synes du, at han her er dig nærmest? See heller op til det lyse Kors, som du selv har ladet sætte over Graven. Dette vor hellige Troes Symbol, ved hvilket vi Alle have lovet Taalmod og Haab, det forener os Alle, baade os, som ere her, og Dem, som ere hisset. Ikke paa en Plet som denne, der nærer Sorg og Modløshed, men i vore bedste Timer, i vor Bøn, paa den Vei, som vi gaae i vort Kald, der ere de elskede Afdøde os nær."

„Ak, min Anna! du misforstaaer mig. Jeg er ikke modløs; jeg har ikke fortvivlet; jeg bortkaster ikke forsætlig Livet; jeg veed, det er skjønt; jeg er gjennemtrængt af Kjærlighed til mine Børn, til dig og alt Herligt og Elskværdigt. Ikke for at hengive mig til Sorg og Længsel, nei, for at lindre dem, er jeg draget til disse Steder, og skjøndt jeg græder og længes, saa har jeg dog her havt salige Følelser. Ja flere Gange ved denne Grav har jeg, som Adolph, følt Slaget af de indre Sjælens Vinger, og en uforklarlig Anelse har bragt mig en Hilsen fra Paradisets Fred. Hvad jeg har liidt i Livet, er kun ringe; thi lykkeligere end Tusinde, har jeg altid mærket, at en kjærlig Haand styrede min Skjæbne og var mig nær i Sorgens Time. Alting i mig og om mig bringer Ro i min Sjæl. Jeg takker nu Gud inderlig for den Gave, som Julen bragte mig, den Formue, som sikkrer din og mine Børns Skjæbne og som var et Middel til at føre dig i min Nærhed. O min elskede Anna! jeg føler mig i dette Øieblik rolig og lykkelig. Jeg holder dig i

mine Arme, jeg græder, men det er ikke af Smerte. Jeg v
signer dette Liv og glæder mig til det, hvorpaa jeg haaber."

„O!" udbrød Anna: „Bliv hos os, min kjæreste Mari
følg tilbage med mig, til dit Huus, til dine Børn!"

I dette Øieblik hørte man hurtige Fodtrin, og Victor
Lise styrtede Begge i hæftigste Sindsbevægelse hen i Mari
Arme. „Børn!" sagde hun: „hvad er det? hvor komme
fra?" — „Ak! det var mig," sagde Lise, neppe istand til
tale: „jeg blev saa gruelig angst!" „Ja," begyndte Victo
„Lise kom ud i Haven til mig, hvor jeg gik med Forvalter
Drenge, og hun græd og sagde ..."

Det varede noget, inden Børnene i deres forvirrede St
ning kunde forklare, at Lise, som havde siddet ubemærket i
Krog af Forvalterens Stue, havde hørt en af de Børne omta
at Maria hver Aften besøgte Adolphs Grav, og en Anden ha
svaret: „Ja, det vil vel sagtens ikke vare længe, førend hun
ligger nede i Jorden." — Denne Talemaade havde i Li
barnlige Sind næsten opvakt en Forestilling om, at hendes
der bogstavelig kunde synke ned i Graven. Hun forlangte,
Victor strax skulde følge hende til Kirkegaarden, hvilket og
stemte med hans eget Ønske: „Ak Moder!" sagde Victor: „
vil ikke mere komme hjem med os til vort Huus i Byen,
vil blive herude, du vil forlade os, det mærker jeg nok!"
„O min Victor! tal ikke saaledes!" raabte Maria og rakte
mene imod ham. Han kastede sig knælende ned for hende
skjulte sit grædende Ansigt i hendes Skjød. Lise klyngede
til hende og sagde: „O kjære Moder! følg med os! Gaa herf
Jeg er saa angst! hav Medlidenhed med mig stakkels lille Pig
— „Ja, mine Børn! mine elskede Børn!" sagde Maria og tr
kede dem til sit Bryst: „ja, jeg gaaer herfra! jeg reiser med
tilbage til vort Hjem. Ja, jeg vil see jer, jeg vil tilhøre je
hver Time, jeg har tilbage."

Hun reiste sig og fulgte med dem til Udgangen fra Kirkegaarden; her vendte hun sig dog hurtig og gik tilbage til Graven. De Andre bleve staaende og saae efter hende. Med Ængstelse udbrød Lise: „Ak, Tante Anna! See, hvor Moder bøier sig ned imod Graven!“ — „Hun plukker kun en Blomst,“ sagde Victor: „See, nu kommer hun til os.“ — „Ak!“ vedblev Lise: „Moder er saa bleg, jeg blev saa bange for, at hun allerede døde og gik ned i Graven.“ — „Nei, mine kjære Børn!“ sagde Anna, idet hun bøiede sig ned til dem og omfavnede dem .... „Nei!“ gjentog hun og vendte sig bort for at skjule sine Taarer: „Endnu ikke!“ —

Sproglæreren.

Personerne.

Berger, Agent.
Fru Berger, hans Kone.
Eduard, Agentens Søn af første Ægteskab.
Aline, en ung Pige, opdragen i Bergers Huus.
Hasting, engelsk Sproglærer.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn.

En elegant Dagligstue i Agent Bergers Huus.

Første Scene.

g og Aline (sidde sammen ved et Bord med Bøger og Skrivertøi.)

Hasting.

Jomfru — eller: nu vel, Aline — saaledes har De jo
nig at kalde Dem — De gjør jo en Mine, som om
onne Digt ikke havde behaget Dem.

Aline.

kulde det ikke have behaget mig? De gjør mig ganske
. Det har endogsaa henrevet mig; men med alt Det —

Hasting.

il ud, jeg beder Dem!

Aline.

ei, det er vist bedre at jeg tier. Jeg er bange for, at
ærver mig med Deres Godhed og Overbærelse. De hører
aa mine Bemærkninger, som om det var værdt at høre
n. Ak, Herre Gud! det klæder mig nok godt, at criticere

Hasting.

vertimod, jeg er vis paa, at han selv, ifald han levede
dte Dem, vilde med Fornøielse høre Deres Bemærkninger,

Personerne.

Berger, Agent.
Fru Berger, hans Kone.
Eduard, Agentens Søn af første Ægteskab.
Aline, en ung Pige, opdragen i Bergers Huus.
Hasting, engelsk Sproglærer.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn.

En elegant Dagligstue i Agent Bergers Huus.

Første Scene.

sting og Aline (sidde sammen ved et Bord med Bøger og Skrivertøi.)

Hasting.

u, Jomfru — eller: nu vel, Aline — saaledes har De jo let mig at kalde Dem — De gjør jo en Mine, som om : skjønne Digt ikke havde behaget Dem.

Aline.

Skulde det ikke have behaget mig? De gjør mig ganske ıfuld. Det har endogsaa henrevet mig; men med alt Det —

Hasting.

Tal ud, jeg beder Dem!

Aline.

Nei, det er vist bedre at jeg tier. Jeg er bange for, at forbærver mig med Deres Godhed og Overbærelse. De hører og paa mine Bemærkninger, som om det var værdt at høre ı dem. Ak, Herre Gud! det klæder mig nok godt, at criticere ron!

Hasting.

Tvertimod, jeg er vis paa, at han selv, ifald han levede kjendte Dem, vilde med Fornøielse høre Deres Bemærkninger,

og mangen Gang rette sig efter dem. Siig mig hvad De
det vil glæde mig at høre det.

Aline.

Nu vel, siden De ønsker det, saa tilstaaer jeg at de
kommer mig, som om Brodermorderen Cain og, Gud
mig, Lucifer selv, vare de eneste interessante Personer
Stykke, ja, som om Byron selv havde været saa partisk fo
at han endog havde gjort ham langt mildere end Abe
Exempel mere medlidende med Dyrene.

Hasting.

Hvad giver De mig da for Cains Hustru? Er h
interessant?

Aline.

Jo, De har Ret, tilvisse! Medens vi læste, ønskede j
endog i hendes Sted; det syntes mig en lykkelig Lod, a
en elsket Mand i Ulykke og Landflygtighed, at trøste, elske
Den, som Verden havde forladt og forskudt. Hvad feiler
Taarerne staae Dem jo i Øinene?

Hasting.

Tilgiv, kjære Aline! Deres Ord røre mig. Hvad
yttrer, er ingen almindelig Tænkemaade hos Deres Kjøn.
merne ere saa lette, at de ere nødte til at følge den he
Passatvind.

Aline.

Regner De mig med til disse lette Skyer, som driv
Vinden?

Hasting.

Nei, i Sandhed, ikke. De er vistnok en Undtagelse f
triviel en Regel, en Trækfugl fra en bedre Verdensdeel, d
forvildet sig i dette kolde Clima.

Aline.

Hvad De der siger, det maa jo smigre mig. Ikke de

dre maa jeg tilstaae Dem, at det mere end eengang har smertet mig, naar jeg af Deres Mund hørte saa bittre Anmærkninger over os stakkels Fruentimmer, at jeg undertiden tænkte, at De ikke havde Godhed og Agtelse for en Eneste af os.

Hasting.

Aline, det mener De ikke.

Aline.

Mangen en Gang har jeg ogsaa tænkt —

Hasting.

Bliv ved, jeg beder Dem.

Aline.

At De havde elsket, eller maaskee elskede endnu; maaskee ulykkeligt.

Hasting.

Noget Saadant har jeg selv tænkt i hele Aar. Jeg var ung, jeg troede at have tabt en uskatteerlig Ædelsteen; men den var uægte. Jeg forstod mig ikke endnu paa at skjelne de ægte sjeldne Juveler fra de falske. Nu har jeg faaet bedre Forstand.

Aline.

Har De da nu fundet en ægte?

Hasting
(betragtende hende stivt).

Fundet den, har jeg; men jeg frygter for at den er altfor kostbar, til at jeg tør tænke paa at tilegne mig den.

Aline (spøgende).

Maaskee den ikke passer, uden i en kongelig Krone? Er den fra Peru, eller fra Brasilien?

Hasting.

Efter Navnet at dømme, er den snarere fra Golconda.

(Aline seer forlegen paa ham.)

Anden Scene.

De Forrige. Eduard.

Eduard (afsides).

Ih, Gud bevares! Lectionen er endnu ikke tilende. Det Synd at sige, at den Sproglærer var for knap med sine Ti Nu vel, saa faaer jeg vente lidt.

(Sætter sig paa den modsatte Side og læser i en Bog.)

Hasting

(bladende i de Bøger og Papirer, som ligge for ham).

Vil De behage, Jomfru Aline? Hav den Godhed at den Regel, som her findes anført, og at anbringe den i Stiil, vi har aftalt til imorgen.

Eduard.

Min Cousine er vist meget lærvillig. I to hele Klokketi har hun nu siddet med største Andagt og studeret. Gud Lov, at det ikke er mig.

Aline.

To Timer? Du mener nok een?

Eduard.

Nei, jeg beder om Forladelse; jeg mener to. (Tager sit Uhr Klokken var ti, da Hr. Hasting kom, og behag at see hvad er nu. Men saaledes er det, naar man har en fortræf Sproglærer. Men hvem har skaffet ham? Jeg, som fik S til Takke for mit velskrevne Avertissement i Adresseavisen, en øvet og duelig Lærer, som forenede den rette Udtale af Engelske med Studium af Sproget. Kan du huske, hvor desp du var, fordi du skulde lære Engelsk, da Fatter svoer paa, du ikke skulde gjøre flere engelske Kjøbmænd gale paa Fra saaledes som den stakkels Domton.

Aline.

Hvad kan jeg gjøre for, at Manden ikke forstod Fransk, og misforstod den Bestiid, Onkel havde paalagt mig at give ham?

Eduard.

Men min Fader sagde, at i Handel og Vandel er det Engelske Hovedsproget, og nu troer jeg at du selv indseer det, og takker mig fordi jeg har befordret denne Underviisning.

Aline.

Det gjør jeg ogsaa. Men siden du selv gjør mig opmærksom paa, at min Læsetime forlængesiden er tilende, saa bør jeg nu afbryde, for ikke at opholde Hr. Hasting. (Idet hun neier for Hasting:) Min Still skal være færdig til imorgen, naar jeg har den Fornøielse at see Dem. (Gaaer.)

Tredie Scene.

Hasting. Eduard.

Eduard.

Jeg kan ikke lade være at drille hende, den gode Pige. Men saameget som jeg holder af hende, saa er det mig dog kjært at hun er borte; thi jeg maa endelig tale med dig under fire Øine.

Hasting.

Hvad er til Tjeneste?

Eduard.

Til Tjeneste? ja, det er just det rette Ord. Hør, Gud velsigne dig, kan du ikke laane mig fem og tyve?

Hasting.

Men jeg har endnu ikke faaet de femten, som du havde lovet mig til igaar. Du kan nok tænke, at en stakkels Sproglærer har ikke Raad til at miste det Lidt han har.

Eduard.

Det er kun altfor sandt; jeg skammer mig ogsaa derover;

men jeg er i en Djævels Knibe i Dag, og du er mi
Ven i Verden; thi hvem skulde jeg vel ellers henvende
Alle Mennesker sige: „Den unge Berger, han har ing
en rig Kjøbmands eneste Søn ...“

Hasting.

Eneste?

Eduard.

Ja, hvad! den Anden han er saa godt som død o
ham tænker Ingen paa meer.

Hasting.

Det er ganske sandt. De Fraværende glemmes lige
tigt som de Døde.

Eduard.

Men hvad jeg vilde sige; der er Ingen der veed, h
jeg har det. Det er en fix Idee af min Fader, at han
vil have mig puttet ind i Handelsstanden, enten jeg vil
Men jeg vil det paa ingen Maade; jeg er ikke skabt til
paa et Contor, og skrive og regne; jeg vil være Milit
vil ud i Verden, jeg vil tumle mig omkring, jeg vil gaa
jeg vil selv gjøre min Lykke. Nu vil han tvinge mig
Slags Sultecuur, til at arbeide paa hans Contor, og i
beqvemmer mig dertil, nægter han mig Penge til enhver
Fornøielse.

Hasting.

Ja, jeg kjender nok den Cuur. (Tager sin Tegnebog
er de 25, som du ønskede, og med de 15 har det hell
Hast. Jeg skal sige dig, jeg har idag faaet en Maaned
mation betalt, og imorgen faaer jeg een til.

Eduard.

Tak, skikkelige Menneske! Ja, det var en god Time
kom i dette kjedsommelige Huus!

Hasting.

Det synes mig ogsaa. Men hør nu, kjære Eduard! tro ig, jeg er din Ven, meer end du selv veed: jeg kan ikke lade ere at advare dig: Vær ikke letsindig, gjør ikke Gjæld, tænk a din Broders Skjæbne.

Eduard.

Min Broder! Ja Gud skal vide, hvordan det ret hængte mmen med ham.

Hasting.

Jeg har hørt, at han gjorde en stor Gjæld, og at hans der, som maatte betale den, blev saa vred derover, at han ste det unge Menneske til at forlade sit Fødeland, og sendte m til Vestindien, hvorfra han siden gik til Amerika.

Eduard.

Nei, den Ting havde vist en Hage, som man siger. Gjæl n var udentvivl det Mindste deraf; men saavidt jeg veed, saa illede min Broder en lille Don Carlos, og min Fader en lille ong Philip. Jeg troer, at den stakkels Johannes var saa litter gal, at forelske sig i sin Stedmoder.

Hasting.

Jeg har ladet mig sige, at de vare forlovede, inden man mte om, at hun kunde blive hans Stedmoder.

Eduard.

Hvorom Alting er, saa maa min gode Broder have været stor Tosse, for at kunne blive ulykkelig af Kjærlighed til nde.

Hasting.

Hvorfor det? Hun har vist været meget smuk; jeg finder hun er smuk endnu, ja endog ret elskværdig.

Eduard.

O ja, jeg holder selv af hende, jeg har ikke Grund til an t. Men hun har, med alt Det, noget saa Koldt; det er næ-

sten som hun var uddød. Jeg kan ikke lide, at hun aldrig viser mindste Interesse for min stakkels Broder; det var dog for hendes Skyld, at han blev forjaget fra sin Faders Huus.

Hasting.

Kan du erindre ham?

Eduard.

Kun meget dunkelt. Jeg var kun otte Aar, da han reiste, og vi saaes desuden ikke meget. Han var dengang tyve Aar gammel, og gik sine egne Veie, medens jeg gik mine, eller rettere sagt, red dem paa min Kjephest. Det er Mode i vor Familie, at vor Herre tager et halvt Dusin Børn af de Mellemste, og lader kun den Ældste og Yngste blive tilbage. Saaden havde min Fader en Søster, der var — troer jeg — en Snees Aar yngre end han. Men à propos, for at tale om en anden Ting, nu skal jeg fortælle dig Noget, som jeg troer vil interessere dig. Igaftes besøgte jeg min Ven Lieutenant Mansberg paa Vagten. Der var et heelt Selskab, vi spillede, og — jeg vil sige dig Sandheden — jeg tabte tyve Rigsdaler, som jeg i Dag skal betale af dem du har laant mig. Ja, ryst nu kun ikke paa Hovedet, men hør mig ud. Jeg maatte da bede om Credit til idag. Da jeg nu heel fortrædelig gik hjem, fulgte den unge rige Hr. Krassing med mig, og undervejs begyndte han meget høflig at spørge, om jeg trængte til Penge, og hvorfor jeg ikke havde ladet ham betale de tyve Rigsdaler for mig, ja han føiede til, at tyve Gange saamange vare til min Tjeneste. Du seer, hvilken Selvbeherskelse jeg besidder, siden jeg ikke tog imod Tilbudet, men foretrak at henvende mig til dig. Jeg haaber, at du skjønner derpaa .... Ja, lee nu kun deraf; men det var dog et Venskabsstykke fra min Side, thi jeg kunde nok begribe, at der stak Noget under denne Forekommenhed, og endelig rykkede han da ogsaa ud med Sproget, og bad mig ind-

ødt Ord for ham hos Aline, til hvem han allerede i
: i Sinde at frie.

Hasting.

et muligt?

Eduard.

laveligt. Han fortalte mig ellers Noget som frap-
. Han sagde, at Fader i denne Tid havde lidt et
stort Tab i sin Handel; men han tilføiede, at dersom
aa lykkelig at turde regne sig til Familien, vilde han
t stor Capital i min Faders Handel; han lovede baade
grønne Skove; jo han er rigtignok tilgavns hjerteskudt.

Hasting.

svarede du da paa alt Dette?

Eduard.

jeg bad ham paa en høflig Maade at gaae Fanden i

Hasting.

var der dog ingen Grund til, synes mig.

Eduard.

en høflig Maade, siger jeg, meget høflig; altfor høflig,
Sjæl. Jeg sagde, at det var intet Parti for ham, at
ødentlig ikke vidste, at Aline, endskjøndt hun kalder mine
Onkel og Tante, dog ikke er Andet end et fattigt Barn,
Medlidenhed have taget til dem, og opdraget. Jeg
n opmærksom paa, at hun Intet eier, ja, jeg havde
Frækhed at sige, at hun ikke er smuk, saa jeg veed,
rligt gjort hvad jeg kunde, for at føre ham paa andre
nen han var fast i Troen, og vil skrive til min Sted-
m han kjender, og det endnu idag.

Hasting.

Gud bevares, Eduard! Jeg hører dig med største
g. Har du selv maaskee Tanker til Aline?

Eduard.

Passiar! Du er ikke oprigtig imod mig, og hvorfor er d det ikke? Troer du, jeg er saa dum, saa blind, saa døv, at j ikke skulde have mærket, at du elsker, at du tilbeder Alin Derfor gjorde jeg mig Umage for at denne rige Medbeiler i skulde komme dig i Veien. Jeg skal sige dig, jeg er din opri tige Ven; men du! du forstiller dig, du har ingen Agtel for mig.

Hasting.

Jo, Eduard! jeg ærer dig med alle dine smaa Letsindigh der, og jeg elsker dig, som en Broder. Jeg vil ikke forstil mig for dig. Aline er mig kjær; men hvad Haab kan j gjøre mig? Saa smuk, saa elskværdig en Pige, saa tilbedet hv hun viser sig — og jeg, en uformuende Mand, saa mange A ældre end hun, med mit brune Ansigt og ...

Eduard.

Du er ung endnu, dit brune Ansigt gjør dig ingen Skad og jeg troer, hun elsker dig.

Hasting.

Gid jeg havde samme Tro! Men tys, der kommer Nogen

Eduard.

Det er min Fader! Kom og gaa med mig.

(De vil gaae; men møde Berger i Døren.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Berger.

Berger.

Deres Tjener, Hr. Hasting! Det glæder mig, engang at træffe Dem. Vil De ikke gjøre min Kone og mig den Ære at spise til Middag med os idag? — Og dersom det er Dem be

ligt, saa ønskede jeg gjerne at tale et Par Ord med Dem, in-
m vi gaae tilbords.

Hasting.

Jeg tager med Fornøielse mod Deres Indbydelse. (Tager
Uhr op). Klokken er endnu kun halv Eet, jeg har en Time
t give imellem To og Tre, indtil da er jeg til Deres Tjeneste,
ald De ønsker at tale med mig.

Berger.

Med Fornøielse! Behag at tage Plads.

(Berger og Hasting sætte sig.)

Eduard.

Jeg anbefaler mig.

(Gaaer).

Femte Scene.

Berger. Hasting.

Berger (afsides).

Jeg maa endelig idag tale med ham; der er Noget ved
t Menneske, som trækker mig til ham; maaskee bringer han
ig Trøst. (Til Hasting). Herr Hasting! igaar da jeg var
a Børsen, erfarede jeg hændelsesviis, at den Amerikaner, som
ger her paa Rheden, har en Kasse og et Brev med til Dem.
ersom De ønsker det, skal jeg besørge Kassen indklareret for
em.

Hasting.

Jeg takker Dem; men jeg har allerede i Aftes modtaget
ade den og Brevet, det var Intet af synderlig Vigtighed.

Berger.

De har altsaa været i Nord-Amerika, og har Bekjendte
er?

Hasting.

Ja det forekommer mig, at jeg sagde Dem det, var saa god at antage mig til at læse Engelsk med Dere

Berger.

Nei, det har De virkelig aldrig sagt mig. I E sagde De, at De havde opholdt Dem.

Hasting.

Det har jeg ogsaa.

(De tie Begge.)

Berger.

De har Bekjendte i Boston og Philadelphia?

Hasting.

Ja.

(De tie atter.)

Berger (afsides).

Courage! Jeg bærer mig jo ad som et Barn. (Til Herr Hasting, jeg anseer Dem baade for en retskaffen og klog Mand. Der er en Sag, der fremfor nogen ande mig paa Hjertet. Maaskee kunde De give mig Underr som vilde være mig af største Vigtighed. Jeg vil tale med Dem; vil De svare mig med samme Aabenhjertighe

Hasting.

Det lover jeg. (afsides.) Hvilket Øieblik!

Berger.

Har De ikke i den nye Verden truffet en Mand, der sig John Franck?

Hasting.

Jo, jeg kjender ham.

Berger.

Gud være lovet! Veed De, at det er min Søn?

Hasting.

Først i dette Øieblik erfarer jeg, at John Franck er saa ykkelig at have en Fader.

Berger.

Det kunde De heller ikke vide, siden han endog har bortastet sin Faders uplettede Navn.

Hasting.

Det er Dem vist bekjendt, at han i den gamle Franck, hvis Navn han siden optog, fandt en Ven, en Veileder og en Fader.

Berger.

Som ikke kunde elske ham høiere, end den Fader han efterod. Hans Skjæbne er Dem bekjendt, det hører jeg.

Hasting.

Han har aldrig nævnet sit virkelige Navn for mig eller Nogen; men hans Skjæbne troer jeg dog at kjende, idetmindste ildeels. Dog hvad jeg i dette Øieblik hører, det forundrer og læder mig over al Beskrivelse.

Berger.

Herr Hasting, jeg forsikkrer Dem at denne Søn var i mange ar min Stolthed, Gjenstanden for min inderligste Kjærlighed. eg beder Dem, fortæl mig om ham, hvordan er hans huuslige v?

Hasting.

Da jeg var i Boston, levede han meget stille. Kun i sine orretninger saae man ham tage levende Deel. Han har flakket eget om, udstaaet Meget; han var næsten uophørlig paa Reiser, art til Syd-Amerika, snart til de vestindiske Øer. Hans Hanel gik i det Store.

Berger.

Ja det har jeg hørt med usigelig Glæde. Siig mig, er han fornøiet? Er han munter, og ved godt Lune?

Hasting.

Undertiden fandt jeg ham oprømt i sin lille Vennekreds.

Berger.

Hvordan seer han ud? Har han endnu sit smukke, lysebrune, krøllede Haar, sine røde Kinder?

Hasting.

Ak, nei! Efter den Beskrivelse vilde De vistnok ikke kjende ham igjen. Det smukke Haar er blevet sort og tyndt, det hvide og røde Ansigt forbrændt af den tropiske Sol. Han siger ogsaa, at han er voxet; han var nok ikke meer end en Snees Aar, da han forlod Europa. Fjorten Aar er en lang Tid.

Berger.

Ja, tilvisse! Ogsaa mig vilde han neppe gjenkjende. Nu vel, Herr Hasting, da De kjender min tabte Søn, saa vær mig dobbelt velkommen. Ved Dem vil jeg kunne høre fra ham; thi han selv har aldrig sendt mindste Efterretning, eller nogen Hilsen til sine Nærmeste.

Hasting.

Det er slet handlet af ham, det tilstaaer jeg. Men han troede sig maaskee forglemt, ja maaskee forskudt af sin Familie.

Berger.

Som ungt Menneske begik han store Daarligheder. Den Handelsstand, som han nu har grebet med saa kraftig Haand, foragtede han dengang. Det er haardt for en Fader at see sin Søn forhaane den Stand, hvorfor han har levet og virket; det er tungt at overlade sit Dagværk i fremmede Hænder, naar Natten stunder til. Han vilde endelig studere, hans Studium og hans hele Levemaade kostede overmaade meget. Han gjorde Gjæld, fortaug den for mig, kom dybere og dybere i en Labyrint af Forlegenheder. Jeg vidste godt, at hans rette Plads var i Handelsfaget; *nu viser det sig*, at jeg havde Ret.

Hasting.

Men tillad mig dog at sige, at hans Studeringer ere Grun-
en til hans Lykke i Handelen. De geographiske og naturhisto-
iske Kundskaber, som han i sin første Ungdom har erhvervet sig,
e komme ham vel tilpas, og have desuden vundet ham den
mle Francks Hjerte, og Dette var den første Grund til hans
ykke.

Berger.

Ja, det kan jeg ikke nægte. Med Glæde og Beundring
er jeg hørt tale om hans Foretagender. Endnu et Spørgs-
maal, kjære Hr. Hasting! Min Søn er ugift, ikke sandt? Veed
e Intet at sige mig om ham i denne Henseende?

Hasting.

Jeg veed ikke, at noget qvindeligt Væsen i hine Lande har
nget ham.

Berger (efter et Ophold).

Jeg maa endelig tale reentud med Dem. I fjorten lange
ar har jeg ikke nydt den Trøst, at betroe mig til en Ven.
e har lovet mig Aabenhjertighed. Siig mig, er det Værste,
et Bittreste i min Søns Forhold til mig, Dem bekjendt?

Hasting.

Jeg kjender ikke Deres Søn saa nøie, som jeg ønskede —
en det tør jeg sikkert paastaae, at saa delicat et Forhold har
n ikke omtalt til noget Menneske.

Berger.

For en Ven, som Dem, vil jeg Intet dølge. Seer De,
r fjorten Aar siden, var jeg kun 46 Aar. Jeg havde ikke
ide Haar, saaledes som nu; jeg havde Intet af den aldrende
tand, jeg var endnu i min bedste Kraft. Jeg forelskede mig
ed Ungdoms Varme i en ung Pige, som jeg rigtignok ikke
endte synderlig mere til, end hvad mine indtagne Øine sagde
ig. Vare disse Følelser strafværdige? O Herr Hasting, man

dadler ofte med Rette Alderens Strenghed mod Ungdommen, men jeg beder Dem, er Ungdommen ikke endnu strengere mod den ældre Mand? Gjør den ikke udelukkende Fordring paa Alt, hvad der udgjør Livets Glæde? Hvor høiligen dadler man ikke den Fader, der forlanger at hans Børn skulle bringe ham det tunge Offer af deres høieste Lykke! og dette Offer fordre dog mange Børn af deres Fader.

Hasting (afsides).

Ak! hvorfor talte han ikke saaledes til mig for fjorten Aar siden?

Berger.

Jeg begjærede den smukke Piges Haand af hende selv og af hendes Forældre. De Sidste indvilgede med Glæde, hun selv gav mig ogsaa, som det syntes, frivillig sit Hjerte. Men nu traadte min egen Søn imellem mig og min Lyksalighed; og sagde mig at han elskede min Brud, og at hun elskede ham. Jeg bekjender, at Skinsygen i dette ulykkelige Øieblik fik den faderlige Kjærlighed til at tie. Dog efter bedre Overlæg spurgte jeg Pigen, og spurgte hendes Forældre. Ikke blot disse, men ogsaa hun betragtede det unge Menneskes Følelser som en Ungdoms-Daarlighed. Da Pigen var ligesaa gammel som han, da fremdeles hans Studeringer ikke vare fuldendte, og endelig af flere, som mig synes, fornuftige Grunde, besluttede jeg at ægte min Brud, og lade Johannes i nogle Aar reise udenlands. Da jeg nu i denne Hensigt vilde bringe hans Sager i Orden, erfarede jeg den urimelige Gjæld han havde gjort. I samme Øieblik traadte han ind til mig. Lad mig drage et Slør over den Scene, som nu paafulgte! Ikke som Fader og Søn, nei, som to rasende Medbeilere stode vi for hinanden. Jeg fordrede, han strax skulde reise med min Vestfarer, som laae seilklar. Med Fortvivlelsens Raskhed greb han dette Forslag, og gik alt næste *Morgen* ombord. Hvad jeg led den Dag, hvad jeg paa min

Bryllupsdag, som kort efter paafulgte, følte ved Tanken om ham, ;et veed Ingen. Men siden jeg mistede ham, har jeg aldrig været lykkelig i mit Indre, og heller aldrig i udvortes Ting havt min gamle Lykke; det er vist og sandt. De tier Hr. Hasting? Min Fortælling har bevæget Dem?

Hasting (griber hans Haand).

Min Herre! vær vis paa .... jeg kunde sige Dem Noget, som kunde trøste Dem. Jeg har Efterretning om at John Franck tænker paa, snart at vende tilbage til sit Fædreland og bosætte sig der.

Berger.

Hvad siger De?

Hasting.

Han venter kun paa, lykkelig at tilendebringe en Sag af Vigtighed.

Berger.

En betydelig Handel maaskee?

Hasting.

Den betydeligste, han endnu har sluttet.

Berger.

Gud give ham Lykke! Svar mig, jeg beder Dem, correspondérer De med ham? Var det Brev maaskee fra ham?

Hasting.

Nei, langtfra! Jeg skriver ham aldrig til, og modtager heller ingen Breve fra ham. Mangen Gang, og især i dette Øieblik har han Meget imod mig. Men desuagtet har jeg dog Midler til at bringe Deres Ord til hans Kundskab, og — vær vis derpaa — til hans Hjerte.

Berger.

Jeg formaaer ikke at udtrykke Dem min Taknemmelighed. Hvilket Haab De har givet mig! Jeg skulde see min Johannes igjen! see ham som en kjærlig Søn, som en Handelsmand ret

efter mit Hjerte! I Sandhed, jeg føler mig lettet efter denne Samtale.

Hasting.

Dersom jeg er saa lykkelig, at have bidraget hertil, saa tør jeg vel tillade mig en Bøn til Dem?

Berger.

Tal, jeg vil gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt.

Hasting.

De har endnu en Søn, Hr. Agent, en vakker ung Mand. Lad ham ikke friste sin Broders Skjæbne. Han synes skabt til Militair. Und ham sit Ønskes Opfyldelse i de Aar, han endnu kan nyde det.

Berger.

Der sætter De mig virkelig paa en haard Prøve. Dog, jeg vil nødig være Dem imod; jeg skal betænke mig derpaa.

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Berger.

Fruen.

Det er mig kjært at træffe dig, min Ven. Jeg var bange, du alt var gaaet paa Børsen. God Morgen, Herr Hasting.

Berger.

Herr Hasting gjør os den Ære at spise hos os til Middag. Jeg skal nu ind paa Contoret, inden jeg gaaer paa Børsen. Jeg bliver der kun et Øieblik idag, jeg skal nok være hjemme til Spisetid.

Hasting.

Det er ogsaa paa den høie Tid at jeg gaaer; men jeg skal have den Ære at indfinde mig til det bestemte Klokkeslet.

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Berger. Fruen.

Fruen.

Kjære Berger! har du overveiet den Sag, som jeg talte dig om imorges?

Berger.

Angaaende Krassings Frieri. Ja, hvad har jeg at overveie den Sag? Det er jo ikke mig, som skal ægte ham. Hvad er Aline? har du talt med hende?

Fruen.

Ja, jeg har; men jeg fik kun en daarlig Trøst. Hun elsker m ikke, siger hun, og vil ikke gjøre, hvad hun anseer for dt, nemlig at bedrage det unge Menneske, som mener det dt og oprigtigt, og elsker hende — og hvad veed jeg alt Det, m unge Piger pleie at sige ved slige Leiligheder.

Berger.

Jeg vil ikke twinge den stakkels Pige.

Fruen.

Tvinge hende! Gud bevares! Vil jeg da twinge hende?

Berger.

Du vil overtale hende; det er jo Hip som Hap.

Fruen.

Det synes mig ikke. At overtale Folk til Det, som er for-ufstigt, det er dog vel ingen Synd: ellers maatte man jo for-yde Præsterne at præke.

Berger.

Er det da saa afgjort, at det er fornuftigt, at lade Aline egte denne Mand, som hun ikke elsker?

Fruen.

Det er en Mand paa hvem der fornuftigviis Intet er at

udsætte. Hun kan blive meget lykkelig med ham, og gjøre ham meget lykkelig, uagtet hun egenlig ikke elsker ham.

Berger.

Du tænker, at det er Noget, du veed af egen Erfaring?

Fruen.

Nei, min Ven, jeg har aldrig fortrudt mit Valg. Jeg har selv været lykkelig, og ønsket at gjøre dig lykkelig.

Berger

(kysser hendes Haand).

I Sandhed, havde jeg ikke været lykkelig, da havde Skylden maattet være min egen.

Fruen.

Men jeg beder dig, betænk hvor heldigt det træffer sig med Krassings Tilbud i dette Øieblik, da din Stilling er saa misslig, da du har lidt saa stort et Tab. Hvad har du isinde?

Berger.

Intet for Øieblikket; men kommer den af mine Vestfarere, som jeg venter hjem, tilbage uden Fragt — og jeg tilstaaer at jeg har en Anelse derom — saa — nu bliv ikke bange, vi ere derfor ikke ruinerede, ... men saa har jeg besluttet at sælge baade denne Gaard og vort Lyststed, da jeg netop har et godt Tilbud, og saa faaer jeg derved tillige et anstændigt Paaskud til at afskaffe Heste og Vogn.

Fruen.

Hvorledes? sælge denne Gaard, som du selv har bygget, og holder saa meget af! Det lille Landsted, hvor vi have tilbragt saamange gode Dage, og den smukke Have, hvori vi selv have plantet og fredet hver Blomst, skal vi see det i fremmede Hænder? At sælge Heste og Vogn er ogsaa altfor tungt.

Berger.

Ak, kjære Kone! man bærer langt større Tab, det kan du troe.

Fruen.

Det større Tab forvinder man med Tiden; men de mindre ...ion af Livets Behageligheder føles dagligen, de nedtrykke Helden og det gode Lune.

Berger.

Ja, hvad skal man gjøre? Børnenes Lykke er dog vigtigere.

Fruen.

Hør, Berger, du er Kjøbmand med Liv og Sjæl, det veed ... Din egen Søn Eduard vil du meer end overtale til en ...nd, som han afskyer meget mere, end Aline afskyer Krasfing; ... hende maa man ikke sige imod. Hvad maa jeg tænke derom? ... har ofte tænkt det, og jeg har ogsaa sagt dig det: Aline ... ikke et fremmed, fattigt Barn, som du har sagt; hun er din ... Datter.

Berger (alvorlig).

Paa samme Maade, som hun er din: ved den Kjærlighed, ... have viist hende. (Efter en kort Pause:) Farvel!

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Fruen (alene).

Han undviger at give et bestemt Svar. Det behøves ikke ...er, der er Ingen, som tvivler om den Sag.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Eduard og Aline (komme fra den modsatte Side).

Aline.

Plag mig dog ikke længer! Jeg har jo sagt dig min op...ige Mening.

Eduard.

Nei, den er ikke oprigtig; du siger kun den halve S
hed, det er Fruentimmernes sædvanlige Maade. Hvad kan
have mod en Mand, som Krassing? Er han ikke ung?

Aline.

Han er baade for ung og for gammel.

Eduard.

Hvad vil det sige?

Aline.

Det forekommer mig saaledes. Han er meget forfæn
og det er saa ungt, og dernæst er han grumme adstadig, o
er saa gammelt.

Eduard.

Er han ikke smuk?

Aline.

Det kan gjerne være, det har jeg aldrig gjort mig
Betænkning om.

Eduard.

Han er god.

Aline.

Det troer jeg gjerne.

Eduard.

Og han skal have store Overtalelsesgaver. Han bad
iaftes tale sin Sag, og lovede at understøtte den med høist
tige Argumenter.

Aline.

Jeg forlanger ikke at vide, hvori disse Argumenters
kan bestaae.

Eduard.

Men Saameget kan du nok vide, at jeg beskytter
Frieri, og du slipper ikke, uden at tilstaae mig den rene
hed. Kan du sværge paa, at du ikke elsker nogen Anden

Aline.

Hvorfor skulde jeg gjøre det? Tanker ere toldfrie.

Eduard.

Men som en god Toldcontroleur har jeg ikke desmindre ...ret dine Tanker. Du har læst saa ivrig Engelsk med Hasting, du kunde have Lyst at leve af bare Engelsk.

Aline.

Kan det ikke være dig det Samme, enten jeg lever af det ... eller det Andet?

Eduard.

Min bedste Aline, det er kun af broderlig Kjærlighed, at ...er saa paatrængende. Jeg kan ikke taale, at saa smuk, saa ...opdragen en Pige skulde gjøre saa daarligt et Parti, som at ... en Sproglærer, der maa gaae fra Huus til Huus, for at ...ne sit Brød. Hvorledes skulde hun foretrække ham for en ...nd, der tilbyder hende Lystested, Equipage og Alt hvad hendes ...rte kan attraae?

Aline.

Hasting har aldrig sagt mig, at han elsker mig. Men der... ... han elskede mig, og jeg elskede ham igjen — ja, jeg siger ..., ifald saa var — da skulde ingen Ting forhindre mig fra foretrække en Mand, som ham, for En som ikke behager mig, ...er kjedsommelig. Jeg vilde være stoltere af denne Sproglærers ...rlighed, end af hele den øvrige Verdens Hyldest. Hvad har ...uden jeg for Fordring paa Verdens Glands, jeg, et fattigt ...rn, som man af Medlidenhed har optaget af Gaden og op...get af Ædelmodighed? Gud give, jeg kunde gjengjælde denne ...dhed paa en anden Maade end den, som Tante fordrer af mig.

Eduard.

Nu, saa tilstaaer du da, at du elsker Hasting?

Aline.

Nei, paa ingen Maade, jeg siger blot, at ifald saa var ...

Eduard.

Jeg forstaaer dig, du elsker ham slet ikke. Nu, det e mig inderlig kjært; thi saa kan jeg da fortælle dig — tro ikke jeg vil bagtale ham! nei, langt fra! Det er min egen gode Ven men jeg vil dog ikke dølge for Dig, at han er overmaade letsin dig i Kjærlighed. Du har vel hørt om den engelske Dame?

Aline.

Nei, aldrig.

Eduard (afsides).

Hun skifter Farve; det er godt. Nu vil jeg lyve som de var prentet. (Til Aline.) Saa du veed ikke, at han har bortfø en deilig engelsk Dame af fornem Familie? Jeg har seet hen mange Gange. Hun er nydelig.

Aline.

Har du seet hende? hvor er hun da?

Eduard.

Hun er saamænd hjemme hos ham. De ere gifte sammen det er at sige, de ere ikke viede af en Præst, men af en Smed men det er lige kraftigt; saadan er Religionen i England.

Aline (afsides).

Gud! jeg har havt en Anelse derom.

Eduard.

Du seer jo ganske ulykkelig ud? Kan det ikke være dig de Samme?

Aline (græbende).

Nei, det er mig ikke det Samme; du og den hele Verde maae gjerne vide det, I maae gjerne skjænde paa mig og gjø Nar af mig, saameget som I vil, nu bryder jeg mig ikke me derom.

(Hun sætter sig ved Bordet, og skjuler sit Ansigt med sine Hænder.)

Eduard.

Du græder? O, hvor jeg nu er vred paa mig selv! Hve

et Ord, jeg har sagt, er opdigtet; det er den største Løgn af Verden. Hasting er den ærligste, den trofasteste Sjæl, der er til. Jeg beder dig om Forladelse, jeg kaster mig for dine Fødder.

(Han knæler for hende.)

Tiende Scene.

De Forrige. **Berger** (med Hat og Stok i Haanden, kommer fra et Sideværelse, for at gaae ud igjennem Baggrunden; men da han seer Eduard knælende for Aline, bliver han staaende ubemærket af de Andre.)

Eduard.

Tilgiv mig; men jeg sagde det blot for at faae dig til at tilstaae mig din Kjærlighed. Jeg sværger dig til ved Alt, hvad helligt er, du har ikke skjænket dit Hjerte til en Uværdig; nei, han elsker, han tilbeder dig, han har ingen anden Tanke end dig.

(Berger gjør en forbauset Mine, trækker sig tilbage i Sideværelset, og lukker Døren sagte, uden at de Andre bemærke det.)

Ellevte Scene.

Eduard. Aline.

Eduard (idet han springer op).

Han selv har for et Øieblik siden tilstaaet mig det. Hvor jeg skal gjøre ham lykkelig! Hvor glad skal han idag gaae tilbords med os!

Aline.

Eduard, du vil dog vel ikke sige ham det!

Eduard.

Jo, det veed Gud jeg vil! Jeg løber kun op efter min Hat, og vil strax gaae ham imøde.

(Gaaer.)

Aline (idet hun iler efter ham).

Men Eduard! vær dog fornuftig!

(Gaaer.)

Tolvte Scene.

Berger (kommer ud fra Sideværelset.)

Berger.

Eduard og Aline elske hinanden! Ja det er tilforn falde mig ind. (Han bliver staaende i dybe Tanker, støtter sig paa sin Stol og siger i afbrudte Sætninger.) De stakkels Børn! De maae vel al drig have hørt, hvad Rygtet har havt travlt nok med at udbrede hvad min Kone endnu idag har ladet mig høre .... Hvorle des skal jeg dog forebygge ... jeg maa aabenbare Alines Her komst .... men jeg lovede dog hendes døende Moder, aldrig uden yderste Nødvendighed at sige Noget om dette Barns Fødse .... Men denne Nødvendighed er den nu ikke forhaanden? .. O, min forklarede Veninde! hvis du kan see herned, saa se du, at det nu er Øieblikket til at vor saa længe bevarede Hem melighed maa komme for Lyset.

(Gaaer ud igjennem Baggrunden.)

Trettende Scene.

Hasting. Eduard. Strax efter: **Fruen.**

Eduard (til Hasting).

Som jeg siger dig, Ord til andet, har jeg fortalt dig vor Samtale. Husker du, hvad jeg sagde imorges? Aline elsker dig ligesaa høit, som du elsker hende.

Hasting.

Eduard, min bedste Ven! Eduard! hvorledes skal jeg takke dig? Jeg kan neppe fatte min Lykke; er det kun ingen Drøm?

Fruen.

Mine Herrer, De synes at glemme, at her er en Dame til stede. Hør Eduard, du har altid saa mange Hemmeligheder med Hr. Hasting ....

Edvard.

Gud bevares! Er jeg kanskee til Ulelighed? Jeg flyver bort aa Beskedenhedens Vinger. (Affides.) Mon det har Noget at etyde? (Til de Andre). Jeg har den Ære at anbefale mig.

(Gaaer.)

Fjortende Scene.

Hasting. Fruen.

Fruen.

Hans Overgivenhed kommer mig meget vel tilpas; thi jeg ar virkelig Noget at sige Dem. De kan ikke tvivle paa det Venskab og den Agtelse, som Enhver i dette Huus nærer for Dem, og paa Grund heraf haaber jeg, at De vil undskylde, at g falder Dem til Besvær med et Familie-Anliggende.

Hasting.

Hvad som angaaer denne Familie, kan aldrig blive frem-ed for mig.

Fruen.

Da De er en intim Ven af min Stedsøn, den unge Ver-r, saa formoder jeg, at han har fortalt Dem om det fordeel-tige Ægteskabstilbud, der er gjort vor lille Aline?

Hasting.

Ja, jeg tilstaaer, at han har talt til mig herom.

Fruen.

Det er ogsaa derom, jeg vil tale med Dem. De kjender rassing, De vil vist være enig med mig deri, at det er en Mand, som enhver Pige maa betænke sig paa at sige Nei. Det ar imidlertid vor Aline besluttet at gjøre, og da jeg nu kjen-er den Agtelse hun bærer for Deres Mening, saa ønskede jeg t turde overlade dette vigtige Anliggende i Deres Hænder, og ede Dem tale med Aline derom.

Hasting.

Hvorledes, Frue! Jeg skulde søge at bevæge Deres Niece til at give ham sin Haand?

Fruen.

Har De Noget at udsætte paa den unge Mand?

Hasting.

Det just ikke, med Hensyn paa hans Personlighed; men ifald Jomfru Aline ikke elsker ham, saa er jo denne Indvending stor nok.

Fruen.

Ak, Hr. Hasting! troer De ogsaa paa Det man kalder at elske?

Hasting.

Troer De ikke selv derpaa? Er der Intet i Verden, som De har havt kjært.

Fruen.

Jo, tilvisse! men hvad man i sin første Ungdom giver Navn af Kjærlighed, det troer jeg just ikke paa, og mig synes, at næsten Ingen i vore Tider troer derpaa. Det er en Overtro, som er forsvunden med Troen paa Spøgeri. Hvor Mange gifte sig vel nuomstunder af Kjærlighed?

Hasting.

Desværre, min Frue! desværre for vore Sæder og vor Lykke!

Fruen.

Idetmindste er jeg vis paa, at Kjærlighed ikke behøves til Ægtestandens Lyksalighed. De har jo selv reist, Herr Hasting! Har De ikke været i Frankrig?

Hasting.

O jo, Frue, jeg har opholdt mig der i lang Tid.

Fruen.

Nu vel, saa veed De, at i dette Land, som ansees for Cen-

al-Punktet for al europæisk Dannelse, der gifter næsten intet lenneske sig af Kjærlighed. Jeg selv har opholdt mig der i ngle Maaneder, og har lært at kjende flere Familier, hvis huus-ye Lykke vist var saa stor, som den nogensteds kunde være; men tet Inclinations-Parti havde lagt Grunden dertil. Desuden ser jeg, at alt det Galanteri, at hele den Kunst at elske, hvori man netop i fordums Dage tillagde den franske Nation et Slags lesterskab, er gaaet af Mode, og at politiske Interesser have op-get dens Plads.

Hasting.

Min Frue, det gaaer med Kjærlighed, som med Religionen: gen Mode, ja ingen Magt kan udrydde den, Intet sættes i stedet for den; den menneskelige Sjæl kan ikke undvære den. vad Jomfru Aline angaaer, saa var det jo ogsaa tænkeligt at un kunde elske en Anden.

Fruen.

Det er ikke umuligt; men det er en god og fornuftig Pige, alt Sligt vil hun snart glemme ved en brav Mands Side. ngdoms Kjærlighed er en Indbildning, en Sjælesygdom, som llere maa fordrives ved en behagelig huuslig Tilværelse og ved eskjæftigelse, end ved den Kjedsommelighed, som de saakaldte lskende gjerne føle i deres tête-à-tête. Der er ingen Ting, r klæber Folk værre, end at være forelsket.

Hasting (seer vist paa hende).

Har De saa ringe Tanker om Kjærlighed.

Fruen.

Siden De just spørger mig, saa vil jeg ogsaa svare frit og abenhjertigt. Min Ungdoms Historie er som tusinde Andres, men jeg har tænkt mere over den, end de Fleste. Dog, alt Dette kan ikke interessere Dem.

Hasting.

Jo, min Frue, jeg forsikkrer Dem, jeg vil netop have en

særdeles Interesse ved at erfare, hvad De der lader mig ane, og jeg vil ansee det for en Lykke, om De vil betroe mig ...

Fruen.

Hvorfor ikke? Da jeg ønsker at faae Dem til Dommer imellem Aline og mig, saa vil jeg heller ikke undlade at plaidere min Sag, og dersom mine Confessioner kunde tjene til Oplysning i Processen ....

Hasting.

Tilvisse!

Fruen.

Welan da. Ogsaa jeg elskede i mine yngre Dage et ungt Menneske, som dengang syntes mig elskværdigt, og som ogsaa indbildte sig, at han ikke kunde leve uden mig.

Hasting.

Var det da saa sikkert, at det kun var Indbildning?

Fruen.

Ja det var. Thi han lever endnu, og lever meget godt, og er ti Gange lykkeligere, end om han var bleven gift med mig. Han kan virkelig takke mig for sin Lykke. Dog, det var ikke Det jeg vilde sige. Naar jeg nu tænker paa ham, forekommer han mig som en overspændt, urimelig Dreng, der ikke havde mindste Herredømme over sig selv. Paa samme Tid, som han bestræbte sig for min Gunst, friede min nuværende Mand til mig. Mine Forældre vare fattige, deres Liv blev forbittret af Næringssorger, jeg selv var opdragen i en snæver, glædeløs Tilværelse. De forestillede mig den Lykke, det vilde være, baade for dem og for mig, om jeg modtog Bergers Haand. Han var endnu en smuk og behagelig Mand; jeg gav efter for mine Forældres Ønsker og for min egen Fornuft.

Hasting.

Og den forladte Elsker?

Fruen.

Han reiste ud i den vide Verden, kort før mit Bryllup.

Hasting.

Og ingen venlig Taare, intet kjærligt Suk fulgte ham paa
eisen?

Fruen.

Jo, jeg begræd ham oprigtig; men jeg dadlede mig selv
rfor, og trøstede mig snart. Berger er en høist agtværdig, en
eskrivelig god Mand. Mit huuslige Liv var behageligt; min
nre Virkekreds, mit Arbeide, mine Betragtninger helbredede
ig saa aldeles, at jeg nu ikke engang kan huske, hvorledes min
rdums Elskede saae ud.

Hasting

Men er De vis paa, at det er gaaet ham, ligesom Dem?
r De vis paa at hine Erindringer ikke have forbitttret ham
ns skjønneste Aar?

Fruen.

Ja, derfor er jeg rolig; thi ogsaa han har virket og stræbt,
| har været heldig, det veed jeg, og heldige Bestræbelser ere en
ur, som ingen Sjælesygdom kan modstaae.

Hasting.

Men er De vis paa, at Deres Niece vil have ligesaamegen
aft til at opoffre sig?

Fruen.

Det Offer, jeg forlanger af hende, er intet virkeligt, men
n et indbildt; thi jeg vilde for ingen Priis gjøre hende ulyk-
lig. Jeg har været hende i Moders Sted, det veed Enhver,
m har kjendt os. Den Omstændighed, at hun ikke er min
iece, langt fra at skade hende i mine Øine, har tvertimod gjort
ig hende dobbelt kjær.

Hasting.

Hvad mener De?

Fruen.

Hun er tre Aar ældre, end Bergers Forbindelse med mig; hendes Tilværelse kan ikke fornærme mig.

Hasting.

Min Gud, Frue? jeg forstaaer Dem ikke. Forklar Dem dog — jeg beder Dem!

Fruen.

De spørger dog ogsaa altfor uskyldigt. Det kan dog ikke være Dem ubekiendt, hvad Rygtet siger —

Hasting.

Og hvad siger det da?

Fruen.

At Aline er min Mands Datter. (Hasting staaer som forstenet.) De forundrer Dem? Troer De ikke, at en Kone kan være istand til en saadan Overbærelse? (Hasting griber en Stol, og sætter sig.) Min Gud! hvad feiler Dem? faaer De ondt? De er jo ganske bleg.

Hasting.

Det er Intet, Frue.

Fruen.

Vil De have et Glas Vand? (Aabner Døren og raaber ud:) Hent et Glas Vand! kald paa Tjeneren!

Femtende Scene.

De Forrige. Eduard.

Eduard.

Hvad er paafærde? kan jeg ikke hjelpe?

Fruen.

Herr Hasting befinder sig ilde; han var nær ved at besvime.

Hasting.

Det er Ingenting, det er alt forbi. Gjør Dem ingen

lleilighed, Frue. (Sagte til Eduard, idet han reiser sig.) Lad mig faae talt et Ord med dig i Eenrum!

Eduard.

Vil Mama dog ikke være saa god, at lade en af Folkene bringe os noget Eau de Cologne; thi Hasting seer virkelig daarlig ud, jeg skal blive hos ham imidlertid.

Fruen.

Gjør det, jeg skal strax sende baade Eau de Cologne og Draaber.

(Gaaer.)

Sextende Scene.

Hasting. Eduard.

Hasting.

Eduard! for Himlens Skyld, sig mig, er det sandt? Er Aline din Faders Datter?

Eduard.

Hvad gaaer der af dig? kan det ikke være dig det Samme?

Hasting.

Jeg beder dig, svar mig, er hun din Faders Datter?

Eduard.

Det er haardt for en Søn at svare paa saadanne forbandede Spørgsmaal. Imidlertid, naar det endelig skal være: ja, jeg troer, hun er det.

Hasting.

Du troer det? Du veed det dog ikke vist? Jeg beder dig, jeg bønfalder dig: hvis du nogensinde har været min Ven, saa sig mig Alt hvad du veed herom.

Eduard.

Men Gud bevares! hvorfor tager du dig det saa nær?

Hasting.

O, spørg mig ikke! men viis mig nu det Venſ du saa ofte har lovet mig, og svar mig uden videre . En anden Gang skal jeg forklare dig ... Piin mig længere!

Eduard.

Jeg skal gjerne sige dig Alt hvad jeg veed, og jeg tænker. Du kjender jo min Faders gamle Bogholde har al min Livstid holdt meget af mig, og har dagli net mig til Dyd og Skikkelighed. Han advarede mi for flere Aar siden fra at forelske mig i Aline, og sag var vis paa, at hun var min Søster. Han fortalte mig første i hver Maaned kom der en Kone paa Contoret, bestemt Summa udbetalt i Pension, fordi Aline havde t hende til sit fjerde Aar. Denne Kone havde ofte fort at min Fader selv havde bragt hende Aline, som et g født Barn, at han et Par Gange om Ugen var ko hende, for at see til Barnet, at han da pleiede at om kysse det, ofte med Taarer i Øinene. Og engang da Halkjær, der fører Faders bedste Skib, og desuden er k reste Ven, sad og talede med ham om Handels = Affaire de, troer jeg, at jeg sad og læste i en Krog af Stue hørte jeg Fader sige: „Nei, den lille Capital vil jeg ikke det er Alines Penge, det er det eneste Arvegods, der l lades hende af en Fader, der ikke tør give hende sit Desuden hans store Kjærlighed til hende ... den Omst at hun ligner ham ... kan du ikke see det?

Hasting.

Nei, jeg har aldrig tænkt derpaa; nu falder det s fra mine Øine. Jeg Ulykſalige!

Eduard.

Men Hasting! hvad skal jeg tænke om dig? Er de

a elendig en Fordom kan have Magt over saa fornuftig en
d? Jeg kunde blive gal over at see, hvorledes du fortvivler
Ingenting.

Hasting.

Eduard, min bedste Ven, min Broder, døm mig ikke! jeg
ikke forklare mig i dette ulykkelige Øieblik; lad mig blot
e lidt til mig selv! lad mig blot faae Aline i Tale!

Eduard.

Intet er lettere; thi der kommer hun.

Syttende Scene.

: Forrige, Aline (med en Presenteer Bakke med Vand, Draaber, Eau de Cologne, o. s. v.)

Aline.

Tante sagde at Hr. Hasting var ikke vel. Hvorledes er det
Dem?

Eduard.

Du skal ikke give ham Draaber, Aline; thi han er ikke syg,
han er gal. Jeg veed ikke, om det er Glæden, der berøver
Forstanden, thi jeg har rigtignok fortalt ham vor Samtale
morges.

Aline.

Det var ikke Ret.

Eduard.

Ja, jeg er ogsaa færdig at fortryde det; men nu er det
. See nu til, om du kan bringe dette vanvittige Menneske
ornuft; jeg lader dig alene med ham.

(Gaaer.)

Attende Scene.

Hasting og Aline. (De staae tause, Hver paa sin Side af Scenen. Aline med nedslagne Øine. Hasting betragter hende, endelig gaaer han hen til hende, og kaster sig for hendes Fødder.)

Hasting.

Aline, sig, er det sandt, at du elsker mig? Ræk mig blot din Haand til et Tegn derpaa. (Aline rækker ham Haanden, han kysser den hæftigt.) O, salige Øieblik! Eneste Stjerneskud i mit dunkle Liv! hvorfor kan jeg nu ikke døe af Glæde, inden jeg døer af Fortvivlelse!

Aline

(idet hun trækker sin Haand tilbage, og Hasting reiser sig.)

Det har ofte anet mig, at et ældre, stærkere Baand fængslede Dem; det er langtfra mig at ville træde imellem Dem og Den som De er Troskab skyldig; men det var grusomt og umandigt af Dem, om De vilde opoffre min Rolighed, og spotte en stakkels Piges uskyldige Hengivenhed.

Hasting.

Hvad siger du, Aline? Nei, det er ikke min Brøde, som adskiller os. Min elskede Pige, du er min Søster!

Aline.

Hvorledes?

Hasting.

Først i dette Øieblik har jeg erfaret, at du er Bergers Datter. Jeg er hans Søn, den stakkels forskudte Johannes, der kommer ukjendt tilbage til det fædrene Huus, for der at hente det sidste Stød. (Han kaster sig i en Stol, og skjuler sit Ansigt med sine Hænder).

Aline

(idet hun gaaer hen til ham, og tager hans Haand:)

Min Broder, min Ven, hvorfor vil du fortvivle? Du har

e været falsk og troløs imod mig. Alt Andet synes mig, at kan bære. Mig forekommer det ikke saa fortvivlende. Har end tabt en Elsker i dig, saa har jeg dog vundet en Broder. en hvorledes har det været dig muligt, dagligen at komme , uden at røbe dig?

Hasting.

Ak kjære Aline! under ulykkelige Forhold forlod jeg dette us. Da jeg efter fjorten Aars Forløb kom tilbage til mit drelând, var jeg frygtsom for at see mine Nærmeste igjen: jeg dte ikke deres Følelser for mig, ja hvad mere var, jeg kjendte mine egne Følelser for dem. I de allerførste Dage efter Ankomst læste jeg i Adresseavisen, at man fra min Faders us søgte en engelsk Sproglærer; jeg beslutteds at lade mig føre under denne Maske, for at recognoscere Terrainet. Da e jeg dig, og lærte at kjende dig. Fra første Øieblik elskede dig, det var mig sødt at være din Lærer. Jeg besluttede vinde din Kjærlighed, ikke som den rige Fætter, men som fattige Sproglærer, og da først at give mig tilkjende. Heller har jeg været fristet til at forlade mit Incognito, førend ; thi først idag har jeg læst i min Faders Hjerte. Og maa jeg forlade al min drømte Salighed og paany vandre i den fremmede Verden, ligesom Cain, ja, ulykkeligere end ; thi hans elskede Hustru fulgte ham, skjøndt hun ogsaa var s Søster. Saavidt er det kommet med mig, at jeg maa unde den første Morder sin Skjæbne!

Aline.

O, min Broder! hør mig, og lad mine Ord berolige dig! rfor vil du forlade os? hvorfor vil du bringe ogsaa mig Fortvivlelse? Er det nødvendigt? Betænk hvor lykkelige vi i lang Tid have været ved hinandens Selskab; hvorfor kan vi være det endnu? Et skjønt, et helligt Baand forener os; rfor skal det sønderrives? Bliv her hos os! Vi Alle skulle

elske og ære dig; jeg vil leve blot for dig, jeg vil aldrig gifte mig, jeg vil pleie dig, naar du er syg, jeg vil dele Sorg og Glæde med dig; jeg vil i Alting rette mig efter din Villie. Jeg kan være lykkelig nok som din Søster; thi jeg forlanger ingen større Lykke, end at leve i din Nærhed.

Hasting.

O søde Viisdom fra saa yndige Læber! Ja, du har Ret! Kom i mine Arme, min elskede Søster! (Omfavner, men slipper hende strax igjen). Nei, nei! jeg er kun et Menneske, du er en Engel. Bort, bort herfra! Vær rolig, min Søster! jeg vil stræbe ogsaa at være det. Al min Tragten skal gaae ud paa at hæve mig til din høie Dyd, din Engle-Reenhed; og hvis det lykkes mig, da kommer jeg atter engang tilbage!

Aline.

Vil du saaledes drage bort, uden at give dig tilkjende for vor stakkels Fader, der har sørget saameget over dig?

Hasting.

Du har Ret, jeg vil ikke anden Gang gaae i Landflygtighed, uden at medtage hans Velsignelse. Stille! der kommer Nogen. Siig Intet endnu, lad mig fatte mig!

Tittende Scene.

De Forrige. Eduard.

Eduard.

Fader er kommen hjem. Han gik ind paa Contoret, og befalede mig at sige til Moder og dig, at vi skulde vente ham her. Han spurgte ogsaa, om Hasting var kommen. Han sagde, at han havde noget Vigtigt at sige os Alle. (Betragter Hasting og Aline.) Hvor I see ud, I To! jeg kunde ærgre mig en Galdefeber paa Halsen over at see paa jer. Naa, der har vi mine Forældre.

Tyvende Scene.

De Forrige. Berger. Fruen.

Berger (afsides til Hasting).

Velkommen, kjære Hasting! Nu skal De faae at see, at De norges ikke har prækket for døve Øren. (Høit:) Hør, kjære ...rn, jeg har sat mig for, at vi idag skulle gaae glade til ...rds, og derfor vil jeg nu strax sige jer Noget, som jeg troer ...l være os Alle behageligt. Min Søn, Eduard! jeg har i ...g, uden dit Vidende, erfaret, at du har opfyldt et af mine ...ste Ønsker. Jeg vil ogsaa opfylde dit, saavidt det staaer i ...n Magt. Du vil gjerne være Husar-Officeer; jeg vil ikke ...ngere modsætte mig dit Ønske; men gjøre for det, hvad jeg ...n, ifald du ellers vedbliver det, naar du har hørt Resten af ...n Tale. Kom hid, min Søn, og du, min Datter! jeg veed, ...elske hinanden; lad mig forene Eders Hænder. (Han vil lægge ...res Hænder sammen; de trække sig Begge hæftigt tilbage. Han seer forun...ret paa dem.) Hvad er det? Hvad skal det sige?

Fruen.

Berger! er det muligt? Broder og Søster?

Berger.

Jeg har forudseet dette Optrin. Aline, kjære Barn, jeg ... ikke din Fader!

Hasting (afsides).

Der skjænkede han mig anden Gang Livet.

Berger

(tager en Pakke Papirer frem).

Tag disse Documenter, min Pige; de bevise din Fødsel; ...i vil deraf erfare din Faders Navn, hans altfor høie Stand, ...g de andre Omstændigheder, der nødte dine Forældre til at ...lge deres hemmelige Forbindelse. Du vil ogsaa deri finde ...egnskab for den lille Formue, han efterlod dig. Han er død

for længe siden. Din Moder døde tre Dage efter din Fødsel. Du er min Søster Carolines Datter.

Hasting.

Tante Carolines Datter! O Glæde over al Glæde! (Kaster sig for Bergers Fødder.) Min Fader, gjenkjend og tilgiv din Søn Johannes!

Fruen.

Ja, det er ham! det er hans Stemme! Hvor vare da mine Sandser?

Berger

(udbrydende i høieste Glæde).

Ja, det er ham! jeg kjender hans Træk! jeg kjender min Søns Øine!

Hasting

(trykkende hans Haand til sit Bryst).

Og din Søns Hjerte, min Fader!

Fruen

(førende Aline hen til Hasting).

Min Datter, betal min Gjæld til denne Mand!

(Hasting og Aline synke i hinandens Arme. Berger omfavner dem Begge.)

Kong Hjort.

Christian Poulsen var en meget udmærket Dreng. Han besad en Aandsnærværelse og Besindighed, som vilde gjort et voxent Menneske Ære; og med disse skjønne Egenskaber forenede han den endnu skjønnere: at være en kjærlig Søn, et ærligt og retsindigt Barn. Der var to Omstændigheder, som han især kunde takke for disse Fortrin. Den første bestod i den Lykke at eie en overmaade forstandig og kjærlig Fader, og den anden i Noget, som man ved første Øiekast maatte kalde en Ulykke: Han var nemlig allerede temmelig indviet i Modgangens haarde, men velgjørende Skole, og havde derved lært at finde sig i Verdens Gang og at beherske sig selv langt bedre, end man ellers kunde fordre det af en trettenaars Dreng. I sine første Barndomsaar havde han ført et meget lykkeligt Liv hos sine gode Forældre. Hans Fader, Frands Poulsen, var dengang en meget velhavende Snedker, der til stor Fuldkommenhed forstod sit Haandværk; han havde i sine yngre Dage reist paa sin Profession, og seet sig om i Verden, og han var agtet og afholdt af Alle som kjendte ham. Med Eet vendte Lykken sig fra ham, og alle Uheld stormede ind i hans Huus. En ulykkelig Ildebrand fortærede i een Nat hans Magazin, hans Værktøi, hans Indbo, kort sagt, Alt hvad han eiede; og hvad som var endnu sørgeligere, hans kjære Hustru, Christians gode Moder, blev syg af Forskrækkelse, tilligemed sit

yngste Barn, en nydelig lille Pige, og døde tilligemed hende faa Uger efter. Den ulykkelige Poulsen, der nu blev allene tilbage med sin stakkels Christian, blev meget syg af Sorg, og i denne langvarige Sygdom hensmeltede det Sidste af det Lidet, han endnu havde tilbage. Da han var en Mand, som ikke let lod Modet falde, besluttede han at begynde forfra igjen og tage Arbeid som Svend hos en anden Mester, men Sygdom og Sorg havde saaledes fortæret hans Kræfter, at han endnu ikke var istand dertil. I dette uheldige Øieblik fik han et Besøg af sin Halvbroder, der var en rig Urtekræmmer. Denne foreslog ham at boe hos ham med sin Søn, og forestaae hans Handel, mod at have Alting frit i Huset og en ringe aarlig Løn i Penge. Han selv, sagde han, kunde af legemlig Svaghed, og formedelst mange Forretninger ude af Huset, ikke passe sin Handel, og blev derfor bedragen af sine Folk. Poulsen modtog dette Tilbud, men ikke med Glæde, thi han kjendte sin Broder som en raa og uforstandig Mand af slette Sæder. Han vidste godt, at de Forretninger ude af Huset, hvorover han klagede, ikke bestode i Andet end at fare omkring paa Kroer og Viinkjeldere med andre Svirebrødre, og at den legemlige Svaghed kun var Følgen af denne strafværdige Levemaade. Heller ikke havde han Lyst til Broderens Handel, eller forstod sig synderlig derpaa; men han tænkte, at med Flid og redelig Villie kunde han vel snart lære saa Meget, som hans Broder forstod, og det syntes ham desuden Pligt imod sin Søn, at gribe denne Leilighed til at fortjene Brødet til sig og ham, indtil noget Bedre maaskee kunde tilbyde sig. — Han drog da til sin Broder med Christian, der dengang var ti Aar, og forestod Handelen med største Iver og Held, uden at Dette dog sikkrede ham og hans Søn for Broderens raa og uhøflige Behandling. Urtekræmmeren havde en Søn ved Navn Peter, paa samme Alder som Christian. Denne Peter var en dum, doven og døsig Dreng, der ovenikjøbet var hoffærdig af sin Faders

Penge, og ved alle Leiligheder mishandlede Christian. Naar nu Urtekræmmeren kom halv fuld hjem om Aftenen, holdt han med sin dumme Søn i alle dennes Uartigheder; han jog Christian ud af Stuen, sparkede til ham, kaldte ham et Huuskors, en Hund, som han maatte føde uden mindste Nytte for Nogen, o. s. v. Naar nu den gode Poulsen kom op paa sit lille Kammer for at gaae tilsengs, og fandt sin stakkels Dreng grædende, trøstede han ham med sin Kjærlighed, sit uforsagte Mod og sit faste Haab til bedre Tider, og disse stille natlige Samtaler styrkede Fader og Søn, bandt dem fastere til hinanden, og indblæste Christian en Begeistring for alt Godt, som vi ville ønske alle vore unge Læsere. *)

To Aar vare saaledes henrundne, uden at Poulsen havde kunnet iværksætte sin Plan at blive Snedkersvend paany. Hans Broder, som nok indsaae den store Nytte, han havde af ham i sin Handel, vidste altid at indrette det saaledes, at han paa en eller anden Maade fik Noget tilgode hos sin fattige Broder, saa han kunde sige: „Vær saa god! du har din Frihed; men betal mig først hvad du er mig skyldig.“ Og saaledes saae den stakkels Poulsen sine flittige og duelige Arme lænkebundne.

Engang i Dyrehavstiden fik Urtekræmmeren, som hed Hr. Blitz, det Indfald at tage sin Søn med paa en Lysttour til Kirsten Piils Kilde, hvor han selv var en daglig Gjæst, og ofte tilbragte Natten med nogle andre Svirebrødre. Men da hans Peter var meget ustyrlig og klodset, vilde han ogsaa have Christian med, for at Denne kunde tage vare paa sin Fætter, uden at Faderen behøvede at bryde sig om Drengen. Poulsen undte

---

*) I den flyvende Post, hvori denne Fortælling første Gang var trykt, kaldtes den: „Et Skov-Eventyr for Børn.“

Udg. Anm.

gjerne sin Søn at deeltage i en Fornøielse, som saa sjelden till
sig for ham. De kjørte da bort en Søndag Eftermiddag,
Poulsen blev ene hjemme, for at passe paa Huset.

Selskabet, som bestod af Hr. Blitz og En af hans Sel
brødre, samt de to Drenge, var neppe ankommet i Dyrehav
førend begge Mændene satte sig ind i et Telt, og lode sig g
Viin, hvorpaa Hr. Blitz kaldte paa Drengene, leverede dem
Rigsdaler til Fornøielse og Fortæring, og befalede dem nu
sørge for dem selv, gaae omkring og more dem, og komme
bage til Teltet om Aftenen. Drengene vare begge fornøiede,
gik hen til den Bakke, som paa disse Dage af Aaret, med
Gynger, Skuespil og fremmede, mærkværdige Dyr, er et sa
Paradiis for Børn. Her gik de nu et Par Timers Tid, og g
dede dem ved dette for Begge ganske nye Skuespil; og der
traadte de ind i et Telt, for at lade dem give nogle Forfriskn
ger. Men nu var al Glæde forbi, thi Peter var ikke læn
til at styre; tiltrods for alle Christians Forestillinger drak
strax deres Capital op i en slet Punsch, hvortil han spiste nc
endnu slettere Kager. Halv beruset satte han sig nu i en Gy
af hvilken han traadte ud i en ynkelig Tilstand. Han var
syg, at han ikke kunde holde sig iveiret, og faldt og slog Na
tilblods, inden Christian kunde komme ham til Hjælp. Med
Anstrengelse fik Denne den blødende og høit grædende Peter
igjennem den store Menneskevrimmel tilbage til Teltet, hvor h
Fader endnu opholdt sig. Hr. Blitz, der, saavelsom hans S
skabsbroder, havde en endnu værre Ruus end Peter, og saae
Søn komme i en saa jammerlig Tilstand, geraadede i et Sl
Raseri, foer mod Christian med Skjældsord og Slag, kast
ham ud af Teltet, svoer paa, at han aldrig mere skulde betr
hans Huus, og gjorde en saadan Allarm, at Folk samlede
om den ulykkelige Dreng, og troede, at han havde stjaalet e

gaaet en stor Synd. Kun med Møie slap han bort, og løb d i det Tykke af Skoven, hvor der var eensomt.

Med bankende Hjerte satte han sig her under et stort Træ, g overtænkte hvad han skulde gjøre. Det syntes ham fornuf-gt at begive sig hjem tilfods, og søge, ubemærket af de Andre, liste sig op paa sin Faders Kammer. Men da det allerede r temmelig mørkt i Skoven, og Veien var ham ubekjendt, gik m vild, og kom, istedenfor til Udgangen af Dyrehaven, op i ærheden af Eremitagen. Han studsede ved Synet af det smukke gtslot, som han aldrig tilforn havde seet. I det Samme ud-d et skrækkeligt Uveir, som længe havde truet. Tordenen gjen-d rædsomt mellem de høie Bøge, og Regnen begyndte at styrte d. Den stakkels forladte Dreng søgte Skjul under det Skuur, m bedækker Indgangen til Kjelderen under Slottet. Han saae d i det store, mørke Kjøkken, hvor en munter Ild brændte paa Ildstenen, og en gammel Kone syslede, smaaſnakkende — som t lod — med sig selv. Hvor gjerne var han gaaet ind og vde tørret sine vaade Klæder ved Ilden! Han var ogsaa baade ngrig og tørstig, thi Peter havde fortæret alt Det, der blev rlangt i Teltet, og slet Intet givet ham. Han saae paa den mle Kone, for at læse af hendes Miner, om han skulde vove gaae nærmere, og bede om et Stykke Brød og en Drik Vand, i han i det Samme blev meget forbauset ved at bemærke, at r i den snevre Indgang ligeover for ham stod en Mand, der stede sine Øine stærkt paa ham. Denne Mands Udseende var a forunderligt, at Christian ikke kunde bare sig for en vis Gy-n, og tillige maatte smile ved Synet af ham. Han var saa en, at han neppe med sit uforholdsmæssig store Hoved kunde ae den halvvorne Dreng til Brystet. Han bar ganske graae, dne Klæder, og en rød Hue paa Hovedet. Han saae lystig og dmodig ud; dog var hans Øiekast gjennemtrængende, og hans de Øine gnistrede som Ild. — Han saae længe taus paa Chri-

stian. Derpaa sagde han: „Hvem er du? Hvad vil du her?“ — Beskeden og frygtsom besvarede Christian disse Spørgsmaal, og hans velklingende Stemme contrasterede med Mandens, som Discanten paa Claveret med en Bas, hvori en stor Stræng er sprungen. — Den graa Mand sagde derpaa efter et lille Ophold: „Siig mig oprigtig, har du aldrig piint eller slagtet noget Dyr?“ — „Nei, aldrig!“ svarede Christian: „jeg elsker Dyr, og kan ikke taale at see, at der tilføies dem noget Ondt.“ — „Har du nogensinde drukket dig fuld?“ — „Nei, jeg har ikke!“ svarede Christian, ganske undseelig over en saa underlig Examen. — „Eet endnu,“ sagde Manden: „Har du aldrig — — det er i Grunden et dumt Spørgsmaal, for den Sag er ikke saa farlig, men jeg maa dog sige det: Har du aldrig stjaalet saa Meget som for to Skillings Værdi fra noget Menneske?“ — „Stjaalet!“ gjentog Christian ganske stødt: „Gud bevare mig!“ — „Naa, naa!“ sagde Manden: „var den Synd saa gruelig? Et lille Æg? En lille Skeefuld Grød for Exempel? Ikke Sølv eller Guld!“ — „Hverken det Ene eller det Andet,“ svarede Christian kort.

Den lille Mand smilede med et fornøiet Ansigt. Han gik derpaa ind i Kjøkkenet til den gamle Kone, og sagde: „Gaa du kun til Ro, Moder! jeg skal nok slukke Ilden, og gjøre Kjøkkenet reent. Men skly mig Nøglen til Spiiskammeret.“ — „Ja det er godt nok,“ sagde Konen langsomt. — „Hvad for noget!“ udraabte Manden barsk: „vil du gjøre mig vred? kan jeg ikke være dig saa god igjen?“ — Med venlige Miner og Undskyldninger leverede Konen ham den forlangte Nøgle og gik bort. — Nu løb den lille Mand ud til Christian, tog hans Haand, og sagde: „Kom nu, min Dreng! nu skal du ikke længer lide Kulde eller Sult.“ Han førte ham nu ind i Kjøkkenet, lagde mere Brænde til den lystigt knittrende Ild, satte en Stol ved den, hvorpaa han venlig nødte Drengen til at sætte sig, efterat han

først havde trukket hans vaade Klæder af, og hængt dem ved Ilden. Derpaa hentede han geskæftig en Potte med Melk, som han satte over Ilden, dækkede et lille Bord foran Christian, satte den varme Melk for ham, bragte Brød, Ost og Smør, og blev derpaa staaende lidt fra ham, og syntes med Fornøielse at bivaane hans Maaltid. — Da Christian havde spiist, tog han Alting bort, og satte sig derpaa hos ham paa Kanten af Skorstenen. Den trohjertede Dreng fattede snart Tillid til sin godmodige Vert, og besvarede hans Spørgsmaal med Aabenhjertighed, saa den fremmede snart kjendte Christians hele Stilling og huuslige Forhold. Endelig sagde Manden: „Regnen vedvarer endnu; det kan ikke nytte, at du vil tænke paa at gaae til Byen inat. Tøv her, til det bliver Dag. Jeg skal skaffe dig et godt Natteleie. Sig mig," tilføiede han med et skalkagtigt Smiil: „Er du bange for Spøgeri? Troer du derpaa?" — Christian saae paa ham med store Øine. — „Om jeg troer paa Spøgeri?" sagde han langsomt: „Det veed jeg ikke ret selv. Men bange derfor, det synes mig ikke, jeg vilde være. Min Fader siger, at naar man har en god Samvittighed, kan det ikke gjøre En Noget, og jeg synes, at Alt hvad jeg har hørt derom, er noget naragtigt Tøi, som man gjerne kunde lee af." — Den lille Mand nikkede venligt. „Du er en brav Dreng!" sagde han: „nu skal du ogsaa sove i en kongelig Sal." — Han hentede nu en Lygte, tændte Lyset i den, tog et Par uldne Hestedækkener paa Armen, og førte derpaa Christian op i den store Sal ovenpaa, hvor han bredte det ene Teppe paa Gulvet, og lod Drengen lægge sig derpaa, tildækkede ham med det andet, ønskede ham derpaa en god Nat, og gik bort.

Da Christian var bleven ene, satte han sig overende, og søgte at ordne sine Tanker. Den store Sal, som han kun flygtig havde seet ved Lygtens Skin, forekom ham dog lidt rædsom i al dens, ham saa fremmede Pragt. Stormen ruskede i Altan-

børene. Det susede i Skoven, han kunde høre Uglerne skrige, og en fjern Brølen, som af Hjortene fra deres natlige Opholdssteder. Alt Dette, forenet med den Fremmedes sidste Spørgsmaal og forunderlige Udseende, gik ham om i Hovedet, men disse Forestillinger maatte dog give Plads for veemodige Tanker om hans Fader og om den Bekymring, Denne vistnok i dette Øieblik led for hans Skyld, indtil endelig Søvnen, denne Barnets trofaste Ven, lukkede hans trætte Øine.

Han havde ikke sovet længe, før det forekom ham, som om den lille graa Mand tog ham i Armen og kaldte paa ham. Hurtig aabnede han Øinene, men der var Ingen. Derimod var det ham paafaldende, at hele Salen var oplyst af et svagt, ustadigt Lys, ligesom af en Natlampe der flammer, nær ved at gaae ud, og ved hvis Skin alle Gjenstande kaste en bevægelig Skygge. Med Forundring bemærkede han, at dette Lys udgik fra det de fleste af vore Læsere velbekjendte Basrelief ligeoverfor Kaminen, som forestiller Jagtens Gudinde med sine Nympher, og i Baggrunden den med et Hjortehoved begavede Actæon. Som i en Taage syntes disse Figurer at bevæge sig frem og tilbage, at voxe, blive tydeligere, lidt efter lidt ligesom med Møie at løsne sig fra den faste Flade, hvorpaa de vare anbragte, og endelig at komme ned i Salen, fulgte af en umaadelig Skare af lignende Skikkelser, af Nympher, Satyrer og Hunde. Christian forfærdedes, men Forundring og Nysgjerrighed dæmpede hans Skræk og holdt ham i en spændt Forventning. Han reiste sig, men blev staaende ganske ubevægelig, og trykkede sig fast ind til Væggen i den Krog, hvor han havde ligget. De besynderlige, luftagtige Figurer svævede ham forbi i store Grupper; Mange af dem havde skjønne Former; de lette, hvide Slør, som bedækkede dem, fløi som en gjennemsigtig Taage i den underlige Dands, de opførte, og som ledsagedes af Tambourins og andre Instrumenter uden al Klang, saa man ingen Toner hørte, blot et

Slags Rhythmus eller Tact, som naar man ganske sagte med Fingrene trommer en Melodie paa Bordet. Mellem Nympherne udmærkede sig en høi, qvindelig Skikkelse af en stor, ubeskrivelig Skjønhed, men i hendes Øiekast laae noget saa Græsseligt, at Christian, hver Gang hun saae til den Side, hvor han stod, følte sig greben af en aldrig følt Gysen. Pludselig stode hun og hendes Nympher stille. Nogle græsselige Skovtrolde med Horn og Bukkefødder kom nu slæbende med en Figur af en Mand med Hjortehoved. Han syntes ganske betagen af Skræk og Fortvivlelse, og idet Troldene trak tæt forbi det Sted, hvor Christian stod, hæftede Manden et Par menneskelige Oine paa ham, hvori der var et saadant Udtryk af Smerte og Bøn om Hjelp, at Drengen pludselig glemte al Frygt, og kun følte sig besjælet af Medynk og Attraa efter at hjelpe. Troldene saavelsom Nympherne spottede og mishandlede den Ulykkelige. De hidsede Hundene paa ham, hvilket syntes at foraarsage ham en græsselig Angst. Disse glubende Dyr anfaldt ham og joge ham, som en virkelig Hjort, hele Salen frem og tilbage, indtil han næsten afmægtig faldt om for den omtalte høie Nymphes Fødder. Denne, i hvem Christian strax erkjendte de Andres Fyrstinde, vinkede ad En af sine Terner, der bragte hende et lille Speil. Med dette i Haanden bøiede hun sig over den ulykkelige Hjortemand, hvis Hoved en Satyr hævede iveiret, for at lade ham see i Speilet. Men han vægrede sig med alle Tegn paa en virkelig Dødsangest og med saa bønlige Lader, at Christian ikke længere kunde være et rolig Vidne til denne Scene; men glemmende al Rædsel og sine svage Kræfter, foer han frem mellem alle disse Skikkelser, og omslyngede den Ulykkelige, som i det Samme reiste sig, hvorpaa han raabte med høi og begeistret Stemme: „Hvad ere I for Væsner? Hvad er det for et skjændigt Spektakel, I drive her paa et kongeligt Slot?“ — Medens Christian talede saaledes, saae han med Glæde og Forbauselse det kongelige Vaaben i Loftet

at lyse med en stærk Glands. Alting løb nu sammen som en bevægelig Taage. Han stod midt i Salen, med den venstre Arm slynget om Hjortemanden. Han følte nu, at Gulvet paa det Sted, hvor de stode, gav efter, og pludselig sank de Begge ned, som det syntes, i en dyb Afgrund, hvor de standsede.

Da Christian nu saae sig om, befandt han sig i en stor, hvælvet Sal, oplyst af en uhyre Metal-Lysekrone, som hang under Loftet. Han sad paa et Slags Løibænk, ved Siden af Hjortemanden, som han endnu holdt omslynget. Rundt om dem stode en heel Skare Mænd med Hjortehoveder. De vare prægtig klædte i besynderlige fremmede, men rige Dragter, med Guldkjeder og Perler om Hals og Arme. De skrege af Glæde over at see den omtalte Mand, som de kaldte deres Herre og Konge, kyssede hans Hænder og Fødder og indhyllede ham i en prægtig Kappe, idet de bestandig bukkede for Christian, og overøste ham med Taksigelser og Høfligheder, som han ikke begreb. — Kong Hjort — som vi ville kalde den omtalte Mand — gav dem et Vink til at de skulde fjerne sig, og da han blev ene med Christian, vendte han sine skjønne, menneskelige Øine til ham, trykkede hans Haand med hvide menneskelige Hænder, og sagde: „Takket være du, min unge Velgjører! I Aarhundreder har jeg ikke nydt en Time som denne. Er du Den, som de forsonede Guder have sendt til min Frelse, da være du velsignet." — Herpaa fortalte han Christian sin Skjæbne i følgende Ord:

„Jeg behøver ikke at sige dig, at jeg er et Menneske som du. At Parcerne have udspundet min ulykfalige Livstraad til en for Mennesker saa usædvanlig Længde, at jeg nu har levet i meer end tre Aartusinder, kommer af den Omstændighed, at jeg — som du seer — lider af Troldom, og desuden hver Dag er forvandlet til Steen. I denne unaturlige Tilstand staaer Tiden stille for os, og Den, som kommer tilbage til sig selv efter en saadan Forvandling, befinder sig i samme Alder som han var,

denne Ulykke traf ham; og han deler nu ikke mere de Udødeliges sørgelige Fortrin, men Timeglasset løber nu for ham, n for den øvrige Menneskeslægt.

Mit Navn er Actæon. Jeg var fordum Konge i et af de mange Lande i det gamle Grækenland, som endnu besynges af gterne. Ved mit Hof opholdt sig en Prinds, ved Navn Endymion. Vi vare forbundne ved det fortroligste Venskab, og de et lystigt Liv med hinanden. Men efterhaanden bemærkede ; at Endymion ikke gjerne tog Deel, hverken i Jagt, Gjæstebud r glade Dandse. Han blev bleg og melancholsk, og sværmede e Natten i Maaneskin; ja det gik saa vidt, at han ofte i hele r aldrig nogen Nat sov i sin Seng eller var af sine Klæder. | eftersporede hans hemmelige Veie, og erfoer, at han stod i Kjærlighedsforstaaelse med en vis Prindsesse Diana af den le Fyrsteslamme, som man kalder Grækenlands Guder, og i af dem selv og mange Andre sættes høit over alle Menne. Jeg kjendte godt denne Prindsesse Diana. Jeg saae hende et ofte paa Jagten. Jeg vidste, at der ikke var en værre del end hun. Hun slog sine Terner, og jog dem Pokker i ld, naar de blot paa alfare Vei havde hilst et Mandfolk; saa sk og snerpet lod hun til at være; men jeg havde ofte seet de dandse upaaklædt med sine Ledsagerinder, og bære sig ad i en Vildkat. Man sagde ogsaa, at hun stod i Forbund med grumme Væsner i Underverdenen, at hun tidt om Natten holdt sig mellem dem, og udøvede Trolddom. Men i lyse ener og Nætter sneg hun sig til Endymion. Da paatog hun en fiin, sværmerisk og from Mine, saae bleg og smægtende , bar lange, lyseblaae, sædelige Klæder og hvide Slør. Da havde opdaget Grunden til Endymions forandrede Stemning, arede jeg ham mod denne Diana, og fortalte ham hvad vidste om hende, men han blev vred over min formastelige le. Efter nogen Tids Forløb blev han imidlertid selv inderlig

kjed af dette søde, smægtende Uvæsen, og kom en Dag og
mig, at han i Grunden elskede en ung, blomstrende S
ved Navn Aurora, der, som han sagde, var gift med en
vranten Mand, som laae og sov langt ud paa Morgen
hvorfor hun da paa denne Tid listede sig fra ham, og h
besøgte Endymion. Dog gjorde Denne sig Betænkelighe
at forlade sin Luna, (saadan kaldte han Diana), af Frygt
hun skulde græmme sig altfor meget over hans Tab. S
stede ham med, at denne Dame var langtfra ikke Den, ha
hende for at være, og tilbød ham at vise ham hende og
Hofdamer, naar de vare — som man siger — paa der
Boldgade, og troede sig ubemærkede. — Dette Forsæt bl
udført. En Morgen listede Endymion og jeg os fagt
med Buske og Træer tæt bevoxet Sted i Skoven, og saae
bag Løvet, hvorledes Diana og hendes Nympher badede
Vig af Floden, og endog i Vandet dreve de vildeste o
lapsede Lege. — Endymion gjorde en Bevægelse af For
hvorved vi bleve opdagede. Diana foer imod os, og
skaansom mod den forbums Elskede, vendte hendes hele V
mod mig. Jeg følte strax dens græsselige Virkning. A
forlod mig. Med en Hurtighed, jeg aldrig tilforn havt
istand til, løb jeg ind i Skoven, og standsede ved en Kild
jeg med Forfærdelse saae, at mit Hoved var forvandlet.
Jagtfølge kom løbende mig imøde. Alle bare de Hjortel
ligesom jeg. Vore egne Hunde forfulgte os. Vi flyg
dem med usigelig Angst, og først ved Nattens Komme
os med Skamfuldhed ind i mit Slot. — Jeg lod mi
Fætter komme til mig, overlod ham min Throne, og dr
min Ulykkes Staldbrødre til et eensomt Slot mellem vilde
og mørke Granskove. Der levede vi i mange Aarhundr
sørgeligt, kjedsommeligt Liv.

En Dag da jeg laae ene i Græsset i det Tykke af

kom en Krage og satte sig paa en Green over mit Hoved. Den saae paa mig med skjønne, menneskelige Øine, og med Forundring hørte jeg den nævne mit Navn. „„Kong Actæon!““ sagde den, „„fat Mod! der er endnu Raad for vor Ulykke. Jeg er,““ vedblev den, „„ulykkelig som du. Jeg er Nymphen Corone, forvandlet til Krage af den grumme Broder til hende, som forfølger dig. Jeg kommer fra Norden, hvor jeg har været med de andre Krager. De dumme Dyr sidde endnu der paa Taget og fryse om deres Fødder, thi nu er det Vinter der. Jeg hørte dem synge:

Vi vil flyve til Dannemark,
Kjøbe os Skoe for en halv Mark.

Men jeg, som har bedre Forstand, og ikke lader mig indbilde, at man i Danmark skulde kunne faae Skoe til den Priis, jeg fløi her hen, for at fortælle dig om Noget i samme Land, der kan være dig til større Nytte end Skoe. I en deilig Skov, i en Kildegrotte, boer der en Najade eller Nymphe, som forstaaer den Kunst at helbrede Forvandlede. Vil du tiltræde den lange Reise, vil jeg vise dig Veien.““ Den snaksomme Fugl fortalte mig desuden, at den hele Verden havde faaet en ny Skikkelse. Mit gamle Rige var for mange Tider siden i fremmede Hænder, og den hele Skare af den Gudeslægt, hvortil Diana hørte, landsflygtig og adspredt, indsluttet, sagde Rygtet, i et Bjerg, man vidste ikke hvor, men Ingen frygtede længer deres Magt.

Haabet vaagnede i mit bange Hjerte. Jeg og mine Staldbrødre tiltraadte Reisen, og tilbagelagde den med stor Møie og Fare. Men vor værste Ulykke forestod. Glade over at have naaet vor Reises Maal, droge vi ind i dette Slot, som dengang var nyt, men sjelden blev beboet. Men I Guder! neppe vare vi komne herind, før vi erfarede, at vor grumme Forfølgerinde

opholdt sig her med sit hele Følge. En lille, godmodig Mand i graae Klæder, henhørende til et mig ubekjendt Slags Væsner, antog sig os, og skjulte os dybt i Jorden i denne Hvælving, hvor du nu seer os. En Nat da han ikke var tilstede, var jeg saa daarlig at forlade denne Sal og gaae omkring her i de mange Sale, som støde til denne. Jeg steg endogsaa op ad en Trappe, som førte til et Kjøkken, hvor der stod et stort Bord. Jeg fik det ulykkelige Indfald at sætte mig paa dette, for at hvile mig. Men pludselig gik det iveiret med mig, og jeg befandt mig i den store Sal oppe i Slottet.*) Den Scene, hvortil du inat var Vidne, viste sig nu for mig. Mine Forfølgere myldrede ud af deres Smuthuller, grebe og mishandlede mig, til de mod Morgenen tvang mig til at see i det græsselige Speil, af hvilket Medusa-Hovedet med sine brustne Øine, sit blaablege, halvforraadnede Ansigt, omgivet af de gruelige Slangehaar, stirrer paa den gysende Tilskuer, indtil han bliver til Steen. — Dette blev ogsaa min Skjæbne, men det var mig dog en lille Trøst, at mine Plage-Aander ogsaa mod Dagens Komme deelte samme Uheld. De krøbe ind i mig ubekjendte Smuthuller, hvor de hele Dagen stode forstenede, og først med Natten fik de Liv og Bevægelse. Hver Nat blev jeg levende med dem, blev mishandlet af dem, og med usigelig Hjerte-Angst blev jeg tvungen til at see Gorgonen i de døde Øine, og led saaledes daglig Døden. — Til Kildens Nymphe kunde jeg ikke komme. Heller ikke kunde det nytte mig, om jeg havde været fri, thi den graa Mand havde sagt mig, at ikke jeg, men en uskyldig Dreng maatte løse min Trolddom. Jeg troer, at du er denne Dreng." —

---

*) Som bekjendt, skal der i den store Sal paa Eremitagen have været en mechanisk Indretning, hvorved Spisebordet kunde pludselig synke igjennem Gulvet ned i Kjøkkenet, og derpaa løftes op igjen, uden at Gjæsterne behøvede at flytte sig.

„Det troer jeg med," sagde den lille graa Mand, der i det Samme kom ind: „Fat Mod, Kong Hjort! Og du min unge Ven!" sagde han til Christian, „følg du med mig."

Han førte nu Christian ind i et lille Kammer, langt fra denne Hvælving, men bestandig under Jorden. Der brændte en klar Ild paa en Kamin, og et Bord stod dækket. Han satte sig til Bordet med sin unge Gjæst, og bød ham alleslags Spise- og Drikkevare, som Christian dog ikke var istand til at nyde. Derpaa sagde han til ham: „Du har vist nok hørt tale om de underjordiske Folkeslag, som man kalder Nisser; og du har sagtens gjættet, at jeg er et af disse, med Menneskene ved et usynligt Baand forenede og beslægtede Væsner, der venlige og hjelpsomme leve med eder i eders Huse? — Jeg er den Fornemste i denne Egn. Mig lyder en utallig Skare af mit Folk. Vi hade af ganske Hjerte det hedenske Kram, som har faaet Indpas i dette gode Slot, og Den, som kan uddrive dem, sværge vi et evigt Venskab. Du har de Egenskaber, som fordres dertil. Vil du frelse den ulykkelige Kong Hjort og hans Følge, og tillige gjøre mig den Tjeneste at skaffe mig af med deres Nærværelse her, saa hav Mod og Mands Hjerte, skjøndt du endnu er en Dreng, og følg mig til den fromme Jomfru Kirsten Piil, som boer ved Kilden, hun vil sige dig hvad du har at gjøre. Solen er endnu ikke opstaaet, du kan endnu faae hende i Tale. Vil du følge med mig gjennem den underjordiske Gang, som fører herfra til hendes Bolig?"

Christian følte sig begeistret af den Tanke, at han allerede i saa ung en Alder skulde kunne udøve en saa mandig Handling, og fulgte modig med Dvergen, der førte ham gjennem flere underjordiske Hvælvinger til en Jerndør, som han aabnede med en Nøgle, har bar hos sig, og gjennem hvilken de nu indtraadte i den omtalte Gang. Den var snæver og ganske mørk, og blev kun svagt oplyst af en lille Lygte, som Nissen bar, hængende i

sit Belte. Luften derinde var tung og qvalm. Neppe havde d
gaaet nogle faa Skridt, førend nogle store, glubende Hunde med
gloende Øine kom farende imod dem, med græsselig Hylen og
Gjøen, der imidlertid lød dæmpet, ligesom den Musik, Christian
om Natten havde hørt i Salen. Den modige Dreng vendte si
lige imod dem, tiltalte dem med sagtmodige Ord og fløitede a
dem. Strax vege de tilbage, som om de bleve bange, hvorpa
de fulgte ham krybende paa Bugen, og bestandig hylende. „Ne
min brave Dreng!“ sagde Dvergen: „disse ere Dianas Hunde
de kunne skræmme den Bedste, men det er kun Vind. Det e
noget nøsfelt, forsagt Kram, som hele Resten.“ — Deres qval
Hylen var imidlertid saa græsselig, at Christian zittrede derved
Nu kom ogsaa Ugler og Flaggermuus med menneskelige Ansigter
fløi lige mod ham og sloge ham om Ørene med kolde, klamm
Vinger. Christian kunde neppe komme frem længer, og følte si
mat og beængstet. Han stod stille et Øieblik; men rask greb ha
sit Lommetørklæde, kastede det over sit Ansigt, tog Dvergen un
der Armen, og fordobblede sine Skridt, idet han med høi Rø
gav sig til at synge: „Kong Christian stod ved høien Mast.“
Hundenes Hylen begyndte strax at tage af ved første Lyd a
Drengens rene klare Stemme, og inden Sangen var tilende, var
alle de fæle Dyr forsvundne, og de to Vandrende gik ubehin
drede med raske Skridt. Ogsaa Luften syntes lettere. „Det va
en deilig Sang!“ sagde Dvergen: „Velsignet være du, min rask
Dreng! du har forjaget de lede hedenske Kreaturer. Ja intet
Saadant formaaer at modstaae et Menneskes Magt, naar det
er godmodigt, uskyldigt og kjækt som du. Men see, nu ere v
ved Maalet af vor Vandring.“

En lille Jerndør viste sig nu paa Siden af Gangen, der
syntes at strække sig endnu længere bort. Nissen aabnede Dø
ren, og de traadte ind i en Grotte, hvis Yndighed ganske for
tryllede Christian. Dens glindsende Vægge vare overgroede med

blomstrende Planter, der slyngede sig op ad dem og dannede en Bue under Loftet, i hvis Midte var en Aabning, som et Vindue, gjennem hvilket man saae den klare Kilde løbe og danne som et speilklart Glas, gjennem hvilket Himlens Lys faldt ned i Grotten. Morgenrøden kastede i dette Øieblik sine første Straaler derned, og farvede Alting med et rødligt Skjær. Rundt omkring lyste Sanct-Hans-Ormene frem, som smaa Stjerner mellem det dunkle Løv. En stærk Vellugt var udbredt i Luften, som naar Blomsterne dufte efter en mild Regn. I blomstrende Nicher i Væggene vare smaa Sæder, overklædte med sneehvide, med Blomster indvirkede Tepper af det fine Væv, som man siger, at Elverpigerne forfærdige og blege i Maaneskin. Fra et af disse reiste sig en ung Pige med et fromt, yndigt Ansigt. De lange, hvide Klæder syntes at lyse som Sølv, og de skinnende, blonde Haar naaede hende ned over Beltet. Med Øine, som den klare, dunkelblaa Kilde, saae hun paa Christian, og sagde til Dvergen: „Er dette den Dreng, du har talt om?“ — Nissen svarede: „Ja, fromme Jomfru! Jeg lader ham ene med dig, og vil vente ham udenfor Jerndøren.“ — Kirsten Piil sagde nu til Christian med en himmelsk Værdighed og Blidhed: „Jeg veed dit Ærinde. Den ulykkelige Konge og hans Følge ere løste af Troldbommen, naar en Dreng, som du, frivillig vil see i det gysselige Speil, en Midnatstund naar disse Trolde faae Liv.“ — „Tør jeg spørge dig, ædle Helgen,“ sagde Christian ærbødig: „hvad seer man i det Speil?“ — „Et legemligt og anskueligt Billed af Døden, som forstener alt Levende,“ svarede Kirsten alvorligt. — „Men,“ sagde Christian, „om nu ogsaa jeg bliver til Steen, hvad skal der da blive af min stakkels Fader? Hvor kan jeg gjøre ham en saadan Sorg?“ — Kirsten saae mildt paa ham, og sagde: „Mit gode Barn! Betænk, at du nu engang er bleven indtrukken i denne Troldboms Kreds, og dersom du nu ikke gjennemgaaer Prøven, ere baade du og din Fa-

der udsatte for Forfølgelser af disse onde Magter, og desuden for den Vrede, som den ellers gode, men noget hævngjerrig Nisse og hans Folk ville lade gaae ud over dig. — Desuden troer jeg vist ikke, at det Billed, du seer i Speilet, vil enten forstene eller dræbe dig. Dette Billed er ikke eens for Alle, og et barnligt Hjerte kan vel modstaae den forstenende Kulde. Drik endnu Mod af dette Bæger, det er Vand fra min Kilde." Hermed rakte hun ham et deiligt Krystalbæger, fuldt af det klareste Vand. Christian vilde drikke, men standsede; thi idet hans Læber berørte Glasset, saae han sit eget Billed deri, og bag samme Kilde-Nymphen, der holdt Haanden over hans Hoved, ligesom for at give ham sin Velsignelse med paa Veien. „Hvorfor drikker du ikke?" spurgte hun. „Fromme Jomfru!" svarede Christian: „jeg tænker paa, at det Billed, jeg snart skal see i Speilet, neppe vil være saa trøsteligt, som det, jeg seer her i det speilklare Vand." Med disse Ord tømte han Bægeret, og følte sig let og glad. Han fandt sin Ledsager staaende udenfor Døren, og gik med ham ad den Vei, de vare komne.

Den underjordiske Gang var nu fuldkommen fri for alle Hindringer, og Luften renset. De gik, uden at verle mange Ord. „Jeg vil," sagde Dvergen, „nu føre dig en lille Omvei til vor Bestemmelse, for at du kan see, hvorledes det gaaer til herude." Han aabnede nu en anden lille Jerndør i Gangen, og førte Christian ud i en stor Skov, der ganske lignede Dyrehavs-Bakken, men med det ubestemte, taageagtige Udseende, hvorunder Gjenstandene vise sig for os i Drømme. „Her," sagde Dvergen, „er Svirebrødrenes Drømmerige. De fulde og fordrukne Mennesker ere kun halvt i det virkelige Liv; med deres anden Halvdeel opholde de sig i denne taagede Verden, eller, som de kalde det, drive omkring med en Ruus. Al Raahed og Bebelagtighed viser sig her i sin ynkelige Skyggetilstand, medens det *oppe paa* Jorden kun alt for gjerne giver sig Skin af noget

Virkeligt." Snart bemærkede Christian Sandheden af Dvergens Ord, thi en Mængde blege, ravende Skygger ilede ham forbi med usikkre Skridt. Nogle drak af tomme Glas, hvori de troede, at den kosteligste Viin var indeholdt; Andre spadserede Arm i Arm med Skygger af hæslige Fruentimmer, i hvilke de saae de største Skjønheder; Andre spillede Kegler, men Kuglerne vare lutter Dødningehoveder. Andre dandsede, men Musikanterne vare Ugler og Faarekyllinger. Christian saae ogsaa en itubrukken Kildevogn, af den Art, som man paa Jorden benævner Kafsemøller, men for hvilke Nissesproget udentvivl har et andet Navn. I en Grøft ved Siden af denne Vogn laae Hr. Blitz med sin Svirebroder og sin Søn Peter, alle Tre fulde, og begravede i den dybeste Søvn. Christian kunde ikke lade være at knibe Peter i Næsen, for at see, om der var Liv i ham. Han sprællede med Benene, og gebærdede sig skrækkeligt derved. „Lad det være!" sagde Dvergen: „Imorgen vil han nu have en blaa Plet paa Næsen, og han har allerede saamange paa Kroppen, formedelst det tunge Fald fra Vognen ned i Grøften." Ved nærmere at see paa Træerne i Skoven, blev Christian meget forundret over deres besynderlige Udseende. De havde baade Blade og Frugter, men Bladene vare Bancosedler, og Frugterne vare Ducater og Sølvdalere. „Denne Skov," sagde Dvergen, „er voxet op af de Penge, som Svirebrødrene øde paa deres sværmende Forlystelser. De gjøre ærligt hvad de formaae for at ødelægge deres Penge, men hvad der falder til Jorden, er ikke spildt; det voxer op, og bærer Frugt. See, hvilken stor Skov! Her er en Kæmpe-Eg; dens Blade ere lutter Hundreddaler-Sedler, og dens Frugter lutter hollandske Ducater. De mindre Træer have ringere Blade og Frugter." Christian kunde ikke noksom beundre det majestætiske Egetræ. „Skulde det ikke være tilladt," spurgte han, „at plukke nogle Blade af dette Træ? jeg vilde da give dem til min stakkels fattige Fader, som maa staae i Urteboden

Aar ud og Aar ind, og næsten aldrig seer noget Grønt af Træerne." — „Ret gjerne," svarede Dvergen: „pluk saa meget som du vil." Christian lod sig det ikke sige to Gange, men fyldte sine Lommer saaledes med Egeblade, at han var saa bepakket som et Æsel, og neppe kunde gaae af Stedet; og da Lommerne ikke kunde rumme flere, fyldte han endnu sin Hat og sine Støvler med saa mange, som der kunde faae Plads. Derpaa gik de ad en anden Vei tilbage i den underjordiske Gang.

Den venlige Nisse førte ham ind i det Kammer, de ved Dagbrækningen havde forladt. Ilden brændte atter lystigt i Kaminen, og oplyste Kammeret. Bordet stod dækket paany, og efterat den omhyggelige Vert godmodigen havde ordnet Christian et lidet Maaltid, som Denne med friskt Mod nød, aabnede han Døren til et lidet, tilstødende Kammer, hvor en god Seng stod opredt, idet han sagde: „Du trænger til Hvile, min Dreng! hviil dig ud her. Jeg skal nok vække dig, naar Tid er." — Christian lod sig heller ikke sige Dette to Gange. Han lagde sig strax tilsengs, og sov ind. I Drømme troede han at see sin afdøde lille Søster. Hun var bleg, men deilig. Hun bar to hvide Vinger paa Skuldrene, og holdt en Valmuekrands i Haanden. Hun smilede til Christian, og rakte de smaa Arme imod ham.

Han sov lige til den næste Nat, og vaagnede ved at Dvergen traadte hen for hans Leie, og sagde: „Kom, min gode Dreng, nu er det Tid." Hurtig og modig sprang Christian op. Han følte ingen Frygt, men var i sit Hjerte overbeviist om, at han vilde seire over Troldddommen. Han og hans Ledsager løb hurtigen op til Salen, og traadte ind. Spøgeriet var alt i fuld Gang. Kong Hjort laae paa Jorden, omringet af Hundene og sine Plage-Aander. Den grumme Diana nærmede sig med Speilet. Da sprang Christian til, stillede sig imellem hende og den *ulykkelige* Konge, og saae med sine milde, klare Øine lige ind i

Speilet. Forundret og lyksalig saae han i dette — ikke det rygtelige Medusahoved, men det yndige Syn han havde seet i Drømme: Hans lille Søsters elskede Ansigt smilede til ham. Med Glæde rakte han Armene mod Speilet, da forsvandt Diana og hele Skaren. En Taage blev tilbage i Salen. Han bemærkede kun, at Dvergen greb en Satyr og skjød ham ind i Basrelieffet over Kaminen til det Sted, hvor Actæon pleiede at staae. Kong Hjort stod ved Christians Side. Med Glæde saae den gode Dreng, at Troldbommen var forsvunden, og at den ulykkelige Konge tilligemed hans Følge bare ordenlige Menneskehoveder; Kong Hjort omfavnede Christian, og udgjød sin Henrykkelse i usammenhængende Ord. Hans Hoffolk omringede dem; de bøiede sig for Christian og vilde kysse hans Hænder. Mange af dem vilde række ham deres kostbare Armbaand og Guldkjeder. Kong Hjort vinkede ad En, der nærmede sig med et stort Skrin fuldt af Guldpenge. Kongen tog det af hans Haand, og rakte det til Christian. Men ligesom Denne vilde modtage det, traadte Nissen imellem dem, og stødte det tilside, idet han raabte: „Nei, nei! behold eders Guld for jer selv. Drengen maae ikke tage det, det vilde kun bringe ham Uheld. — Nu afsted med jer!" tilføiede han, idet han gjorde Tegn til dem med Haanden, at de skulde gaae: „Eders Heste staae sadlede nede i min Stald; skynder jer nu at pakke jer. Lykke paa Reisen!" Som en Skare Trækfugle myldrede de nu ud af Døren; Taagen fordeelte sig efterhaanden; Dagen begyndte at grye, Alt stod nu i Salen, roligt og som det endnu staaer. Dvergen omfavnede nu Christian med stor Glæde. „Triumf!" raabte han: „Nu er alting godt, Troldbommen er løst. Der staae de i Muren, forstenede til evig Tid."

I det Samme hørtes en lystig Jagtmusik. Slots-Nissen førte Christian ud paa Altanen, og han saae nu Kong Hjort

med sit Følge, Alle paa sorte Heste, i flyvende Fart ile hen over den store Slette, og forsvinde i Skoven.

„Nu,“ sagde Christian, „maa jeg hjem til min Fader, som vistnok ængster sig over min lange Udeblivelse.“ — „Det er ikke meer end billigt,“ svarede Nissen: „Jeg skal ledsage dig paa Veien. Jeg kan, om du ønsker det, føre dig igjennem den underjordiske Gang lige til Christiansborg Slot i Kjøbenhavn.“ — „Nei,“ svarede Christian: „nu vil jeg heller ud i den friske Morgenluft, og styrke mig ved at indaande den.“ — „Som du vil,“ svarede Nissen, idet han tog ham ved Haanden, og førte ham igjennem Kjøkkenet ud paa Sletten. Da de kom til det store Træ, hvorunder Christian havde siddet, dengang han, uden at vide det, gik til Eremitagen, kom han til at tænke paa den Stemning, hvori han dengang havde seet op i dets høie, hvælvede Krone, og sukket over sin forladte Tilstand. Træet syntes atter at indbyde ham til Hvile. „Lad os sætte os lidt her,“ sagde han til Nissen: „Jeg synes, jeg er træt, og ligesom forstyrret i Hovedet.“ Hans velvillige Ledsager samtykkede i hans Ønske, og de satte dem Begge. Christian strakte sig i Græsset, og saae op i Træets Krone, idet han stræbte at samle sine Tanker. Men under denne Beskjæftigelse faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, var det høi lys Dag. Han sprang op, og gned sine Øine, for at besinde sig. Han bemærkede i nogen Afstand den lille Nisse, som vendte sig om, og saae efter ham. Da Nissen saae Cristian vaagen, raabte han til ham: „Farvel, min Ven! Nu er Solen staaet op, og Trolddommen forsvunden; nu er du fri og løsreven fra det hele natlige Uvæsen.“ I det Samme befølte Christian sine Lommer, men fandt, at de vare tomme; hurtig tog han sin Hat af, men ogsaa den var tom. „Hvor er mit Egeløv?“ raabte han til Nissen. „Det er forsvundet med al den øvrige Trolddom,“ gjensvarede Nissen: „men vær rolig; Erstatningen vil ikke udeblive; dit gode Hjerte og dit

Lod vilde nok blive belønnede." Med disse Ord tog Nissen sin røde Hue ærbødigt af, hilsede Christian, og sank ned i Jorden. Men idet han sank, svingede han sin Hue, og kastede den iveiret; og det forekom Christian, som om den fløi hen ad Jorden. „Det er godt nok," sagde Christian ved sig selv: „men man veed hvad man har, man veed ikke hvad man faaer." Hurtig trak han sine Støvler af, for at see, om der ikke endnu skulde være lidt Sølv i dem; men han bemærkede ved samme Leilighed, at der vare Huller i dem, og at de ikke vare opfyldte med Andet, end med Gruus og Smaastene. Taalmodig trak han dem paa igjen, og vilde begive sig paa Veien hjemad. Da saae han med Eet noget Rødt ligge i Græsset nogle Skridt borte. — „Naa," sagde han ved sig selv: „der ligger da Nissens røde Hue. Jeg vil tage den op, og lægge den hen i Kjelderdøren paa Slottet, saa kan han finde den der." — Han gik nu hen til Stedet, og fandt — ikke Nissens Hue, men en stor, rød Portefeuille. Han aabnede den, og saae med glad Forundring, at den var propfuld af Hundreddaler-Sedler og af Papirer, som Drengen ikke kjendte. — „Hvad er Dette?" tænkte han: „Er det en Gave af Nissen?" — I samme Øieblik hørte han sit Navn nævne, han saae iveiret, og hans Fader stod foran ham. Den stakkels Mand havde ængstet sig meget over Christians Udeblivelse, og Hr. Blitz og Peter, der imidlertid vare komne hjem, havde ved deres løgnagtige Beretninger endnu forøget hans Urolighed; han var derfor, tiltrods for sin Broders Forbud, vandret ud til Dyrehaven, for at opsøge den Søn, der var hans eneste Rigdom og Glæde. Med Henrykkelse fandt han ham nu frisk og munter, og Christian meddeelte ham strax det besynderlige Eventyr, han havde oplevet, og viste ham den fundne Portefeuille. Over Historien blev Faderen meget glad, og forsikkrede at den nok vilde bringe ham Lykke, men at den fundne Skat skulde være en Gave fra Nissen, var dog Mere, end hans Tro paa det Eventyrlige kunde bringe

ham til at antage: „Nei min Dreng!“ sagde han: „Denne Portefeuille er ganske vist tabt her i Græsset, og vi maae ingen Møie spare, for at see den i dens rette Eiers Hænder. Han er sikkert i stor Urolighed for den, thi den indeholder en meget fin Capital baade i Obligationer og rede Penge.“

De bleve endnu en Times Tid paa samme Sted, for at vente, og see, om ikke Nogen skulde komme og søge i Græsset efter Brevtasken. Men intet Menneske viste sig. De gik derpaa Skoven igjennem, og betragtede Alle, som de mødte, uden at Nogen saae ud til at være Den, som de søgte.

De forlode nu Dyrehaven, og nærmede dem til Bellevue. „Lad os gaae herind,“ sagde Christians Fader: „Du seer ud til at trænge til en Hjertestyrkning, og det gaaer mig ikke bedre. Jeg eier desværre kun meget ubetydeligt af Penge, men en Kop Kaffe kan vi dog faae at styrke os paa.“

De vare neppe traadt ind ad Døren, førend de i den lange Gang, som gaaer gjennem Huset, saae en velklædt Mand, der stod og talte med Verten og Flere af Husets Folk, der havde samlet sig om ham. Hans Ansigt røbede Urolighed, og de hørte ham sige: „Jeg stod af Hesten, og gik et Stykke gjennem Skoven. Der maa jeg have tabt den; men den er ikke til at finde. Jeg er meget ulykkelig. Den indeholdt den hele Kjøbesum for mit Gods, som jeg har solgt. Obligationerne lyde paa Ihændehaveren. Portefeuillen var desuden fuld af rede Penge. De er ikke engang alle mine egne. Jeg er ganske ruineret, dersom Brevtasken ikke er falden i redelige Hænder!“ — Meget glade traadte nu Fader og Søn hen til den Fremmede. Han opgav dem sit Navn, Kjendemærkerne paa Portefeuillen, og den deri indeholdte Sums Størrelse; og da der ingen Tvivl var om, at han var den retmæssige Eier, leverede de ham den fundne Skat med saa stor Glæde, at det var tvivlsomt, hvem der var gladest,

Fattige, som gave Skatten fra dem, eller den Rige, og den.

Fremmede, som vi ville kalde Hr. Mercutio, var en tensgod Mand, der med sand Taknemmelighed omfavnede og hans Fader. — Han indbød dem nu Begge til en som han lod anrette i et Lysthuus nede i Haven. I bevertede han sine Gjæster paa det Vedste, og indlod em i en fortrolig Samtale, hvori han ikke blot erfarede Skjæbne, men ogsaa Christians nys bestaaede Eventyr, ie ikke kunde lade være at fortælle ham. Efterat Hr. med Opmærksomhed havde hørt paa Christians omstæn- :etning, smilede han og sagde: „Min Ven, du maa have sovet hele Natten under det store Træ i Skoven, :tid have drømt hele din Historie. Ikke desmindre er æsten et Mirakel, at din Indbildningskraft har kunnet lte en saa vel sammenhængende Begivenhed, der bevæger Kreds af Forestillinger, som maae være dig ubekjendte. u var Discipel i en lærd Skole, og følgelig havde læst , Actæon, Aurora, Endymion og de andre mythologiske hvis Historie er den studerende Ungdom velbekjendt, saa :n let at forklare; men nu veed jeg ikke, hvad jeg skal , med mindre du ved en eller anden studerende Dreng indviet i dette Fag." — Christian benægtede saavel m at han skulde have drømt Historien. „Nu," sagde utio: „Det være en Drøm, eller ikke, saa vil jeg gjen- 'ens Ord: Erstatningen vil ikke udeblive; dit jerte og dit Mod ville nok blive belønnede. nin Deel skylder dig tilvisse en god Findeløn, og du den nyde den Lykke at understøtte din gode Fader, og istand til, med fornyet Held at drive sin Profession." disse Ord tog Hr. Mercutio den røde Brevtaske frem, af den 2000 Rigsdaler, som han lagde i Christians

Haand, idet han sagde: „Du har reddet min Velfærd, det e billigt at din Fader ogsaa faaer sin Velstand tilbage." — Christian kyssede henrykt hans Haand, fløi derpaa hen til sin Fader og rakte ham Pengene, og Fader og Søn omfavnede hinanden med Glædestaarer. — Mercutio betragtede dem rørt. Derpaa sagde han til Faderen: „Gode Poulsen! De er langt rigere end jeg. De har en saadan Søn; jeg derimod har hverken Kone eller Børn." Derpaa vendte han sig til Christian, og tilføiede: „Kom til mig imorgen! Vi To maae gjøre nærmere Bekjendtskab!"

Den gode Poulsen satte sig nu paa en Kildevogn tilligemed sin Christian, og ilede tilbage til Byen. Han havde vandret ud til Dyrehaven med et angest og bedrøvet Sind. Alle Gjenstandene, som han da havde mødt, viste sig nu for ham som i et forklaret Lys. Christian kunde neppe tale af lutter Glæde. Saa snart de kom til Kjøbenhavn, forskaffede Poulsen sig strax et lille Logis til sig og sin Søn, og forlod samme Dag sin Halvbroders Huus. — Inden en Uge var forløben, havde han allerede et nyt Værksted, og begyndte sin kjære gamle Profession med stor Lykke og Glæde. — Christian var imidlertid bleven som Barn i Huset hos Hr. Mercutio, hvem han daglig besøgte. Da denne Mand ved nærmere Bekjendtskab syntes at spore en stor Lyst til Studeringer hos Drengen, satte han ham, med Faderens Tilladelse, i en lærd Skole. Christian røbede ypperlige Anlæg, og læste med en stadig Flid. Han blev sin Velgjører saa kjær, at denne, som ingen nære Paarørende havde, gjorde et Testament, hvori han indsatte ham til Arving af sin hele Formue.

Kort at fortælle: Fra hiin lykkelige Dyrehavstour syntes det virkelig, som om et udmærket Held fulgte Christian. Engang imellem toge han og hans Fader endnu ud til Dyrehaven, besøgte den gamle Kone paa Eremitagen, og talte med hende om Slots-Nissen, paa hvis Virkelighed hun troede, som paa Evangeliet. Naar da Fader og Søn glade betænkte deres lykkelige Stilling, sagde den Ene til den Anden: „Nissen har dog virkelig opfyldt sit Løfte."

Skrifter

af

orfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Ottende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1850.

Indhold af ottende Bind.

Side.

Jøden.

Det er allerede mange Aar siden, at jeg som ung Lieutenant
Sø-Etaten var udcommanderet med Fregatten Rota, som gik
a en Tour til Middelhavet under Commando af Commandeur
rlin. Jeg var meget fornøiet over at faae Deel i denne Ex-
dition, og hvad der især bidrog betydelig til min Glæde, var,
min bedste og fortroligste Ven, William Carlsen, Søofficeer
rsom jeg, var med paa denne Tour. Denne Carlsen var et
r Aar ældre end jeg, men var dog endnu Cadet, da jeg som
lille Pog kom til Søcadet-Academiet, hvor han strax tog mig
n Beskyttelse. Et inderligt Venskab, saadant som det nuom-
ider sjelden findes mellem Mandfolk, havde siden hine Barn-
ns-Aar bestandig forenet os. Vi vare næsten altid sammen,
deeltoge i de samme Fornøielser, saavidt Dette var muligt,
rsom vor Omgangskreds var forskjellig. Men naar en For-
else ret skulde smage mig, maatte jeg dele den med denne
n, og med dobbelt Lyst tiltraadte jeg saaledes denne Tour.

Mine glade Forventninger skuffedes ikke heller. Jeg oplevede
get Interessant, og vort Liv ombord var særdeles behageligt,
vi netop udgjorde en Samling af Kammerater, der yndede
anden, passede sammen og vare muntre. Vor Chef havde
Ord for at være stolt, ordknap og kjedsommelig i Omgang,
m jeg fandt, at han var bedre end hans Rygte, skjøndt han
rkelig tildeels besad de omtalte Feil. Han var meget taus og

alvorlig, og gav sig kun lidet af med sine Subalterne, men han fornærmede Ingen, og generte os ikke med sit tause Væsen. De fleste Aftener lukkede han sig inde i sin Kahyt, hvor han læste og skrev, men det lod ikke til at mishage ham, at vi Andre gjorde os lystige i Messen, naar kun ikke vor Lystighed var af nogen forstyrrende eller for Mandskabet forargelig Characteer.

Paa Hjemveien besøgte vi London, hvor vi forefandt Breve fra Hjemmet. Efter et kort Ophold gik vi atter ombord, og løb med gunstig Vind ud af Canalen. Allerede den første Dag, da vi igjen befandt os sammen paa Skibet, hændte det sig til almindelig Forundring, at Chefen høflig nærmede sig til mig og sagde, at det formodenlig var mig bekjendt, at hans Familie under vor Fraværelse var henflyttet til min Pleiefaders, Grosserer Branco's Gaard, hvor han inden vor Afreise havde leiet en Etage; og da jeg svarede bekræftende paa dette Spørgsmaal, tilføiede han: at Breve fra Hjemmet meldte ham, at hans Huus havde været hjemsøgt af Sygdom; baade hans ældste Datter og hendes Tante, Fru Blunt, hans afdøde Kones Søster, havde ligget syge af en grasserende smitsom Feber. Hans yngste Datter, endnu et Barn, der sidst blev angreben af Sygdommen, havde længe været ene med de Syge, da næsten alle Husets Bekjendte holdt sig tilbage af Frygt for Smitten, og den stakkels lille Pige vilde have været meget at beklage, dersom ikke min retskafne Pleiefader venlig og hjelpsom havde antaget sig de forladte Fruentimmer og sørget faderlig for disse ham hidtil Ubekjendte. Flere af Officererne spurgte deeltagende til Damernes Befindende. Commandeuren fortalte, at de nu alle vare ganske helbredede, at de unge Piger havde overstaaet Sygdommen med temmelig Lethed, men at Tanten havde været Døden nær. „Gud bevares!“ tilføiede han: „Det vilde ikke have været godt for mig at miste min Svigerinde, der siden min Kones Død har bestyret mit Huus og været en Moder for mine Børn; og dobbelt vilde jeg

ende i dette Øieblik, da min ældste Datter snart bliver
g den yngste endnu er et halvvorent Barn." — „Skal
Nicoline giftes? og med hvem?" udbrød Carlsen, med
nme og et Ansigt, der syntes at røbe en usædvanlig Be-
„Det er ikke ganske afgjort," svarede Commandeuren,
ustitsraad Harting har frevet mig til, og begjært hende;
ver, at han smigrer sig med, at hun har Tilbøielighed
t. Han er en ung Mand og en brav Mand; han kan
hende, og jeg har Intet imod dette Parti."
ette var just en Løverdag. Om Aftenen vare vi samlede
n. Vi havde, som saa mange Sømænd, en Forkjærlighed
sidste Aften i Ugen, og kunde godt lide den engelske
: Saturday Nigth. Denne Gang blev vor Stemning
orhøiet ved den Tanke, at det var den sidste Løverdag
om vi saaledes tilbragte med hinanden, da vi rimeligviis
øverdag maatte være i vort Hjem. Vi vare meget op-
vi drak Punsch og sang. Blandt Andet sang vi en gam-
je, hvori Enhver skal nævne sin Elskedes Navn og hele
t drikke hendes Skaal. Da Touren kom til mig, sagde
mtre Sidemand, Lieutenant Falk: „Stop! Frederik
r maae vi springe over, thi skulde vi drikke alle de Fruen-
Skaal, som han elsker, saa kom vi til at sidde her til
. Nei med ham er det kun Fjas. Derimod hans Nabo,
Carlsen, med ham er det min Tro Alvor." — William,
t hele Aften havde været stille og adspredt, skiftede Farve
ne Tale, men taug. Jeg nævnede for min Deel et Navn,
greb ud af Luften, og da Touren nu kom til Carlsen,
n gjøre det Samme; men Falk afbrød ham, og raabte:
, „Ud med Navnet! Ingen svige!"" Nicoline er Ordet!
oline Erlin leve!" — Med megen Jubel drak man Skaa-
orpaa en anden Kammerat sagde: „Den Kjærlighed kan
bekjendt, Carlsen, den gjør din Smag Ære. Pigen er

deilig. Gud maa vide, hvordan vor brune, undersætsige Commandeur er kommen til de sneehvide, gjennemsigtige, ætheriske Børn." — „Jo, det er gaaet meget naturligt til," svarede Falk „thi saadan en hvid Due skal ogsaa Moderen have været. Gud veed, hvor den gamle Ørn havde faaet hende fanget. Den fine Skjønhed maa ligge til Familien, thi endogsaa Tanten er jo endnu saa fiin og skær som en Jomfru, skjøndt det er mange Aar siden hun var en saadan. Det er morsomt at see Commandeuren, der er halv sort, mellem de hvide Fruentimmer." — „Det lader til," sagde jeg, „at du er vel bekjendt der i Huset." — „Ja," svarede han, „jeg er jo langt ude beslægtet med Huset; der var en Tid, da jeg kom der meget ofte, og jeg kjender dem Alle godt, og derfor siger jeg dig, Carlsen, giv din Velsignelse til Frøken Nicolines Ægteskab med Justitsraaden, thi hun er dig ikke værd, med al sin Skjønhed." — William svarede alvorlig: at hverken han eller nogen Mand i Verden behøvede at rødme over at elske Frøken Erlin, men at han for sin Deel ikke var i den Stilling, at han kunde være enten Justitsraaden eller nogen anden Beiler iveien. Desuagtet vilde han nok paa Liv og Død forsvare Nicolines Ære, og paastaae, at hun var værd at blive den bedste Mand tildeel. Falk svarede godmodigt „Tag dig det ikke saa nær, jeg har intet Ondt villet eller kunnet sige om den Pige, dersom du ikke regner det for Ondt, at hun er coquet og har Enhver til Bedste, som med ærlig Hengivenhed viser hende sit Sindelag." — William svarede kun med faa Ord. Samtalen tog en anden Vending, den gamle Lystighed indfandt sig paany; men det undgik mig ikke, at min stakkels Ven kun med største Anstrengelse formaaede at skjule sin Sindslidelse. Et Lys opgik for mig. Det var aldrig tilforn faldet mig ind, at Kjærlighed havde Deel i den melancholske og ganske adspredte Stemning, hvori jeg i det sidste Aar ofte havde truffet ham.

a vi endelig brød op, og gik Hver til Sit, trykkede han hæftig in Haand, og ilede hurtig ind i sit Lukaf.

Det traf sig, at jeg netop næste Morgen Klokken fire havde lagt paa Dækket. Jeg gik op og ned, indsvøbt i min Kappe, a det blæste rask og var koldt. Det var endnu ikke Dag, men n deilig stjerneklar Morgen sidst i August. Med Fornøielse beragtede jeg vor Nordsøes sorte Bølger, og lod mine Tanker og nin kjærlige Hilsen følge dem. De vilde, tænkte jeg, snart forene ig med vor skjønne Østersøes mildere Strømme, og endnu hurigere end den letflyvende Rota naae min Fædrekyst. Til hvem endte jeg disse Hilsener? Til en elsket Pige? — Nei! en saadan havde jeg ikke. Nei, til det eneste Væsen, som tilhørte mig i Verden, den Eneste, der i mit Hjerte havde en Plads ved Siden eller vel endogsaa over min Ven William, til min Pleiefader, den ædle Jøde Joseph Branco, der med sand christelig Kjærlighed havde antaget sig mig, sørget for min Opdragelse, og ds barnløs optaget mig i sit Huus og i sit Hjerte som en elsket æste Søn. Med dyb Bevægelse gjenkaldte jeg mig, hvorledes an Aftenen før min Afreise havde med saa blød en Stemme purgt mig, om der Intet var, som jeg endnu ønskede, Intet, om han kunde tilføie til de mange Foræringer, hvormed han avde overøst mig til min Reises Behagelighed og Beqvemmelighed. Jeg gjenkaldte mig, hvorledes han saae paa mig med sine store jælfulde Øine, hvorledes han næste Dag fulgte mig til Toldboen, og tog Afsked, med stor Anstrengelse for ikke at græde, for kke at lade mig mærke sin Bekymring, som dog ikke undgik mig. Jeg nød nu i Forestillingen hans Glæde ved at see mig igjen, og min egen ved Tanken om at samles med ham og at gjenfinde den Kjærlighed, den Omsorg for at fornøie mig, hvormed jeg vidste at han vilde modtage mig.

I disse eensomme Betragtninger blev jeg afbrudt af William, der kom op paa Dækket til mig. Han sagde, at han

kunde ikke sove, og da han vidste, at jeg havde Vagt, vilde han bortsladre en Timestid med mig, istedenfor at ligge og kaste sig med Utaalmodighed i sin Koie.

Det var naturligt, at vor Samtale strax faldt paa den forrige Aftens Begivenheder. William tog mig under Armen og vandrede op og ned ad Dækket med mig. Med en Stemme, der røbede, at han var undseelig, sagde han: „Min Hemmelighed er jo forraadt ved vore Samtaler ved Bordet iaftes, om jeg ikke allerede selv forraadte den ved den Sindsbevægelse, hvormed jeg modtog Commandeurens Beretninger om hans fraværende Familie og om Justitsraadens Frieri." — Han fortalte nu, at han aldrig kom i Commandeurens Huus, hvortil unge Mænd vanskelig fik Adgang, naar de ikke netop, som Falk, stode i Slægtskabs-Forhold til Familien, men at han desuagtet meget ofte havde seet Nicoline i en Cousines Huus, hvor hun og hendes yngre Søster kom hyppigen, og hvor ogsaa han var en daglig Gjæst. I høie Toner talte han om sin Elskedes Skjønhed og Yndighed og om sin egen brændende Kjærlighed. Det forundrede mig meget at høre et saadant lidenskabeligt Sprog af Williams Mund. Hans Udvortes var altid tilforn saa roligt, hans stille, beskedne Characteer syntes mig en Dæmning mod de Sindsbevægelsers vilde Sø, som forurolige Andre. Jeg fandt, at det klædte ham saa forunderligt at være forelsket. Dog havde jeg ham altfor kjær, til at lade disse mine Tanker blive til Ord. Jeg indskrænkede mig blot til at berøre Falks Dom om denne Pige, og hendes Faders Yttringer om hendes formeentlige Tilbøielighed for Justitsraaden. William svarede: „Ak ja! disse Yttringer have været mig usigelig bittre, saameget mere, som der er Noget i Nicolines Opførsel imod mig, der er mig selv dunkelt. Men paa den anden Side er der en Stemme i mit Indre, der ligesom tilhvisker mig, at denne Elskværdige i sit Hjerte foretrækker mig. I den Kreds, hvor vi traf hinanden, syntes jeg som oftest at bemærke,

n altid helst underholdt sig med mig, at hun endogsaa med
:lig List vidste at mage det saaledes, at vi bestandig kom til
de ved hinandens Side ved Bordet og ved alle Leiligheder.
eed ikke, om nogen tjenstagtig Aand, som der jo aldrig er
el paa, har ladet hende høre denne uskyldige Venlighed
mig, men paa nogen Tid forekom det mig, som om hun
)randret i Henseende til mig, og undflyede mig. Det hændte
:top, at vor Cirkel paa samme Tid blev forøget med nogle
idinge; men herved forøgedes ogsaa mit onde og skinsyge
som jeg ikke var istand til at skjule; og jo mere jeg enten
Dette, eller søgte med inderlig Kjærlighed at vinde min El-
Gunst, desto mere fjernede hun sig fra mig, indtil jeg
g, træt af denne frugtesløse Kamp, med sønderrevet Sind
nig tilbage, og undveg at komme i Selskab med hende.
jik saaledes hele Maaneder hen, uden at vi mødte hinanden.
da jeg nu blev udcommanderet paa denne Tour, saa maatte
) i Forretninger hver Dag besøge Commandeur Erlins
. Dette skeete næsten altid om Morgenen, og jeg saae lidt
ntet til hans Familie. Men faa Dage før vi skulde lægge
m jeg lidt silldigere end sædvanlig til min Chef, og da jeg
gaae ind til hans eget Værelse, traf jeg i Spisestuen, som
aatte passere, Frøken Nicoline, som i huuslige Forretninger
t sig der. Hun kom mig imøde med sin uimodstaaelige
hed, beklagede, at hun saalænge ikke havde seet mig, og
:, at det var hendes Ønske inden min Afreise at træffe mig
e mig Farvel. Hun tilføiede, at hun ikke uden Urolighed
in Fader gaae ombord dennegang, da han i nogen Tid ikke
befundet sig vel. „„Dersom han skulde blive syg paa Rei-
' sagde hun, „„saa anbefaler jeg ham til Deres Godhed og
rg; det er mig fra den Side en Trøst at De er med,
t jeg paa den anden Side"" . . . Hun holdt inde, og slog
ie ned. Jeg var henrykt, jeg greb hendes Haand. „„O

bliv ved, min bedste Frøken! giv ogsaa mig en Trøst med til den lange Fraværelse. Skjøndt jeg ... sagde De? O bliv ved!"" Hun løftede sine deilige Øine op til mig, og sagde: ""Skjøndt jeg vil savne Dem i vor sædvanlige Kreds. Dog det burde jeg jo allerede være vant til."" — Jeg kyssede hæftig hendes Haand. I det Samme bleve vi afbrudte. Om Aftenen indfandt jeg mig paa vor sædvanlige Samlingsplads. Hun kom der ogsaa, og desværre kom tillige mange af de andre mig forhadte Gjæster, og nu forundte Nicoline mig intet Blik, intet Ord. Jeg fortvivlede i mit Sind. Men idet hun tog Afsked, vendte hun sig, da hun var nær ved Døren, og sendte mig et Øiekast, som belønnede mig for alle mine Lidelser. Hun lod ogsaa sin Handske falde; om det skeete af Vanvare eller med Forsæt, veed jeg ikke; hver Dag, hver Nat spørger jeg den derom, denne eneste Erindring af min forsvundne Drøm. Jeg bærer den altid hos mig." Han tog en lille blegguul Handske ud af sin Brystlomme, indsvøbte den igjen omhyggelig i et hvidt Papiir, hvori den var indviklet, og gjemte den med Hastighed. — Jeg spurgte ham, om han ansaae Justitsraadens Frieri for saa farligt? „Ak!" svarede han, „det veed jeg ikke selv. Var jeg blot istand til at faae Vished om at hun af Tilboielighed ægtede denne Mand, at hun var lykkelig ved denne Forbindelse, saa burde jeg jo finde mig i min Skjæbne, thi hvilke Udsigter har vel jeg til at kunne gifte mig? Commandeuren sagde forleden — og jeg kan ikke give ham Uret i den Sag — at ingen Mand af den dannede Classe burde tænke paa at gifte sig, med mindre han havde en aarlig Indtægt af idetmindste en fjorten, femten hundrede Rigsdaler. Hvor langt min Gage er fra denne Sum, veed du, saa godt som jeg; og hvad jeg fortjener og sparer sammen paa Reiser, som denne, og ved andre lignende Leiligheder, er jo deels uvist og deels vel heller ikke tilstrækkeligt, saa det seer jo bedrøveligt ud for mig, hvordan jeg saa vender mig." — Det gjorde

[illegible]ig inderlig ondt for William, og den oprigtigste Lyst til at [illegible]jelpe ham greb min hele Sjæl. Jeg tænkte paa min faderlige [illegible]en Branco, der var meget rig, og hvis Lyst til at opfylde [illegible]ine Ønsker sjelden havde fornægtet sig. Jeg sagde til William: „Dersom du havde saa megen Formue, at Renten beløb sig til [illegible]00 Rigsdaler, saa gjorde det tillige med din Gage 1000 Rigs[illegible]aler aarlig, og saa kunde du vel for det Manglende stole paa [illegible]e usikkre Indtægter?" — „Ja, det troer jeg nok!" svarede han [illegible]ende: „Ifald jeg vandt i Lotteriet, uden at spille." — Jeg [illegible]ovede nu at komme frem med min Speculation. „Er du gal?" [illegible]dbrød han: „En Kjøbmand! ovenikjøbet en Jøde! Han skulde [illegible]øre det for en Fremmed? Og jeg skulde tage imod det?" — „Du saarer mig!" raabte jeg hæftig: „En Jøde! — O denne [illegible]øde er Christendommen nærmere, end baade du og jeg! — En Fremmed kalder du dig? Uden at erindre dig om, at intet Godt [illegible]r fremmed for Branco, saa husk paa hvad der var den første Anledning til dit og mit broderlige Forhold. Har du glemt den Dag, da vi som Drenge gjorde Commers med de andre Cadetter [illegible]aa vor Tumlingsplads i Academie-Gaarden, og Branco kom [illegible]erind for at tale med mig? Husker du, hvorledes de Andre vilde [illegible]øre Nar af ham, og begyndte at forhaane Jøden? Han gik [illegible]rar bort, men neppe var han mig ude af Sigte, før jeg som [illegible]n Rasende foer ind paa den hele Skare. Du stod pludselig ved [illegible]in Side som en mægtig Allieret, og vi To allene gave os i [illegible]rabelig Kamp med den overlegne Fiende." — „Aa hvad kom[illegible]er den gamle Historie her ved? Glemt den har jeg sagtens ikke. Der blev jo gjort Ophævelser nok af den." — „Men seer du!" [illegible]varede jeg: „Branco, som erfarede den, har heller ikke glemt [illegible]en. Han anseer sig stedse for din Skyldner, og har han ikke [illegible]llerede givet dig mangt et Beviis paa, at du er ham kjær?" — „Ak jo vist! Branco er en meget fortræffelig Mand. Men det er en anden Sag, at" .... Jeg afbrød ham: „Vilde du

ikke modtage en Tjeneste af mig, saa seer jeg, at dit Venskab ikke er saa ærligt, som mit." — „Kjære Fredrik!" sagde William, og trykkede min Haand: „Lad os nu ikke disputere om Pavens Skjæg. Vi ere ikke saa vidt, at Pengemangel er den eneste Hindring for min Lykke. Jeg kjender jo ikke Nicolines Følelser for mig, og det er vist flaut af mig at indbilde mig, at hun skulde elske mig. Jeg har ikke det Talent til at courtisere, som de Herrer der komme hos hendes Cousine, og Gud veed, at jeg er heller ingen Adonis." — „En Adonis!" svarede jeg leende: „Ja, de ere min Sjæl sjeldne." — William saae mig ind i Ansigtet med skalkagtig Mine, og sagde: „Ja, dersom jeg dog bare saae ud, som du!" — „Som jeg! Nei, nu maa jeg lee! Vilde du bytte dit smukke blonde Haar for min sorte Paryk? dine bløde Træk for mit skarpe Ansigt? Jeg Stakkel, hvem den umaneerlig stygge Spanierinde i Malaga kaldte sin Landsmand!" — „Men som dog hun og mange andre ikke Stygge forlibede sig i! Det Udseende, du har tilfælleds med Spanierne, det kan jeg netop godt lide. Det have saa Faa her i Norden. Gud veed, hvor du er kommen til det!" — „Ja, Gud veed det! jeg veed det ikke. Det er meget muligt, at der rinder spansk eller italiensk eller creolsk eller Gud veed hvad for Blod i mine Aarer. Jeg har jo ikke den Ære at kjende mine Forældre." —

Det var imidlertid blevet lys Dag, og mod Slutningen af ovenstaaende Samtale kom Chefen op paa Dækket. Vi hilsede ham ærbødigt, og lode os forresten ikke forstyrre. Som sædvanlig gik han frem og tilbage paa den modsatte Side af Dækket. Ved de sidste Replikker mellem William og mig, hvilke vi fremførte med Latter og maaskee mere høirøstet end de foregaaende, bemærkede vi, at Commandeuren standsede og syntes opmærksom paa vor Samtale. Lidt efter kaldte han os til sig, og efter nogle intetsigende Yttringer, angaaende Tjenesten, Vinden og des-

ige, vendte han sig pludselig til mig og sagde: „Som sagt, Hr. Lieutenant? jeg kan ikke nok takke den gode Grosserer Branco, er vistnok ogsaa har megen Ret til Deres Taknemmelighed.“ — Denne meget uventede Vending i hans Tale, satte mig i et Slags Forlegenhed, saa jeg ikke veed hvad jeg svarede. Efter et lille Ophold og efter at have rømmet sig flere Gange, tilføiede han: Jeg har altid hørt, at Deres salige Forældre havde været Venner af Hr. Branco. Han sagde engang i min Nærværelse til Chefen for Cadetterne: Den unge Volmer er en Søn af fattige Forældre, som Begge ere døde; og da min eneste Søn ogsaa er død, saa har jeg antaget mig dette Barn i hans Sted, og elsker ham, som jeg vilde have elsket min egen Søn. — Det forundrede mig derfor meget, da jeg nu hørte Dem sige til Lieutenant Carlsen, at De ikke vidste, hvem der var Deres Forældre. Har Hr. Branco aldrig omtalt Deres Forældre?“ — „Nei, Hr. Commandeur! Det vilde vel ogsaa være vanskeligt for ham, da jeg vist troer, at han er ligesaa uvidende i denne Henseende som jeg selv.“ — „Hvorledes!“ raabte Commandeuren: „Siig mig det! ... Hvorfra har De Navnet Volmer?“ — „Det veed jeg ærlig talt ikke ret. Jeg troer, det er et Navn som Branco har tillagt mig.“ — „Naar er De født?“ — „Til næste December bliver jeg fem og tyve Aar.“ — „Fem og tyve!“ gjentog Commandeuren. Vi taug lidt, derpaa sagde han: „De er født i December? Hvilket Datum er Deres Fødselsdag?“ — „Det veed jeg ikke heller ganske sikkert. Branco har helligholdt min Fødselsdag den 21de; men jeg formoder, at han ikke selv veed, om jeg just er født den Dag, men at han har valgt den, som jeg troer, af et Slags Forkjærlighed for den korteste Dag i Aaret.“ — „Jeg beder Dem!“ raabte Commandeuren, „fortæl mig Alt, hvad der angaaer Deres Fødsel og Barndom.“ — Disse Ord, som han fremførte med en for ham høist usædvanlig Varme og Heftighed, forbausede baade William og mig. „Hr. Comman-

deuren er altfor god," sagde jeg, „at De vil interessere Dem for min ubetydelige Tilværelse. Alt hvad jeg veed derom, er fortalt med faa Ord. Grosserer Branco, der havde mistet sin unge Kone og den nyfødte Søn, som kostede Moderen Livet, ønskede sin Eensomhed et Væsen, som han kunde elske og gjøre vel imod. Han bad derfor en fortrolig Ven, som paa den Tid var medicinsk Candidat og opholdt sig paa Fødselsstiftelsen, om at udsøge ham et Drengebarn blandt de mange forladte Børn, som der findes; og det Barn, som denne lykkelige Lod traf, var mig." — „Virkelig!" sagde Commandeuren: „Hm! — Hvem var den Læge? Lever han endnu?" — „Ja, Gud skee Lov! Det er Doctor Wille, som næsten daglig besøger min Pleiefader." — „Doctor Wille! See see! Det er jo en meget brav Mand. Men er De ikke opdragen hos en Præst i Sjælland, og i Slægt med ham?" — „Ja opdragen er jeg ude i Landet hos Præsten Jansen, men i Slægt med ham er jeg aldeles ikke, saavidt enten han eller jeg veed. Man har sagt mig, at jeg som et nyfødt Barn er bragt ud til ham, for at overgives til hans fortræffelige Kones Pleie og Omsorg. Jeg levede der, til jeg var ti Aar. Jansen underviste mig selv, og efter Branco's Ønske var jeg bestemt til at studere. Men jeg havde en overveiende Lyst til at blive Sømand. Jeg benyttede hver ledig Time til at ligge og plaske i Stranden i en gammel Baad, som jeg selv med usigelig Møie bibragte et Slags Takkelads, saa jeg kunde seile med den; og undertiden vovede jeg mig ud paa lange Toure, til stor Angst for mine kjærlige Pleieforældre. Min Velgjører Branco, som ofte besøgte mig, gav mig et nyt og stort Beviis paa sin Fadergodhed ved at give efter for mine Ønsker og tillade mig at følge dem. Han tog mig med sig til Kjøbenhavn, skaffede mig antagen til Søcadet, og lod mig opdrage til min nye Bestemmelse. Dette er i Sandhed Alt, hvad jeg kan fortælle af mit tidligere *Levnetsløb.*" — „Hm!" sagde Commandeuren. Han saae mig

derpaa ind i Ansigtet med en ubeskrivelig Mine: „Lieutenant Larsen har megen Ret i hvad jeg hørte ham ytter før. De er virkelig ud, som om Deres Forældre, eller idetmindste Een af dem havde været fra et sydligt Land. Ja! det er vist og andt: De har et særdeles behageligt Physionomie, og .... Deres Ansigtstræk røre mig forunderligt .... thi De har megen Lighed med en afdød Ven, som jeg aldrig kan glemme .... Naa! Vi ville gjøre nærmere Bekjendtskab. Det er mig kjært, at vi skulle være i Huus sammen. Som sagt, Deres Pleiefader, Hr. Branco, kan jeg ikke takke nok." Herpaa rakte han mig Haanden, og forlod os. William slog Hænderne sammen af Forundring. „Hvad Satan skal alt Det betyde!" sagde han halv sagte: „Vor Chef rækker dig Haanden, taler rørt og venlig til en ung Lieutenant, bliver varm og hæftig i sin Tale! Hvad skal man tænke om saadanne Mirakler? Skulde han vide Noget om din Herkomst? Skulde Fanden have plaget ham selv i hans Ungdom, at han etsteds derude, Sønder paa .... eller uden at reise saa langt .... han seer jo selv ud som en Couleurt, og du er jo efter samme Mønster" .... „Aa Snak! Han er en retskaffen Mand, streng i sine Pligter; skulde han have et Barn, og aldrig have bekymret sig enten om det eller om dets Moder? Doctor Mille, som jeg undertiden har frittet, har sagt mig, at min Moder, som Ingen kjendte, døde da jeg blev født, at jeg selv laae som død, og at aldrig noget Menneske spurgte enten efter hende eller mig." — „Nu!" sagde William: „ligemeget! Lyksalig er du! du bliver indført i Commandeurens Huus. Viis dig nu som en Ven, og stræb at tage mig med paa Slæbetouget, dersom ellers — som jeg dog haaber — det gaaer tilagters med Justitsraadens Frieri." Med Glæde lovede jeg at bestræbe mig for at opfylde dette hans Ønske, og overhovedet at gjøre mit Bedste for at tjene ham.

Jeg veed ikke, om jeg i det Tidspunkt, jeg her omtaler,

var meer end sædvanlig stemt til at modtage milde og bløde Indtryk, men det er vist, at jeg aldrig saaledes som denne Gang havde følt hvad det vil sige at komme hjem og blive modtagen med den Kjærlighed, som vi forgjæves søge udenfor det fædrene Hjem, og saaledes kunde jeg med Sandhed kalde min Pleiefaders Huus. En paradisisk Fred syntes at omsvæve mig, da jeg første Aften igjen sad ene med Fader Branco (som jeg pleiede at kalde ham) i hans eget Værelse, hvor han tilbragte Aftenen, naar han var fri fra sine Forretninger. Enhver, der har kjendt Joseph Branco, vil vist erindre sig ham som en ualmindelig Individualitet. Paa en ganske besynderlig Maade forenede han forskjellige Nationaliteter og modsatte Egenskaber. Han var paa eengang en driftig Kjøbmand og en dybsindig Tænker. Hele Dagen var han i Bevægelse og beskjæftiget med sine Handelsforretninger, om Aftenen derimod overlod han sig aldeles til sine Studier af alleslags gamle og nye philosophiske og historiske Bøger. I de orientalske Sprog og de fleste europæiske var han stærkt bevandret, og havde meget hyppige Besøg og lærde Sammenkomster med flere Videnskabsmænd, og især med den daværende Over-Rabbiner, en for sin Lærdom og Liberalitet almindelig bekjendt Mand, der havde tilstaaet Branco en overordenlig Frihed i Henseende til de trykkende jødiske Ceremonier, en Gunst som han vel for endeel maatte tilskrive den Fordeel, som hans Troessamfund nød af hans udmærkede Godgjørenhed og villige Deeltagelse i alle Foretagender til Menighedens almindelige Bedste. Branco havde reist meget, og vistnok — som jeg ofte har tænkt — bestræbt sig for at aflægge de Egenheder, som udmærke Folk af hans Nation, for Ex. den særegne Udtale. Tildeels var Dette lykkedes ham; man kunde ikke egenlig sige, at han talte som en Jøde, men snarere som En, man ikke vidste til hvilket Land man skulde henføre. Hans Udseende derimod bar aldeles Præget af hans Oprindelse, men havde — idetmindste i mine Øine — noget

overmaade Ærværdigt og Skjønt. I sin Ungdom havde han opholdt sig længe i Orienten, og mangen Egenhed hos ham tilskrev jeg de Vaner, han der havde antaget, for Ex. en stor Forkjærlighed for en uforstyrret Rolighed og stille Orden i sit Huus, en Afsky for al skurrende eller skrigende Lyd, som saarer Øret. Hans Tjenestefolk — som paa en gammel Tjener nær alle vare Christne — opfyldte de dem paalagte Pligter med en Stilhed som den, der efter Sigende hersker i Storherrens Serail; og i Branco's egne Værelser vare ikke blot Gulvene baade Sommer og Vinter belagte med Tepper, men endogsaa Dørene borttagne, og Tepper ophængte i deres Sted, saa at ingen knærkende eller skjærende Lyd forstyrrede den Ro, som var udbredt i disse Værelser, hvis Vinduer desuden gik ud til Gaarden.

Det var Aften — som sagt — da jeg første Gang efter min Hjemkomst, ved Fader Branco's Side indtraadte i hans eget Værelse. Et ziirligt Aftenbord stod dækket med to Couverts, og ved det ene af disse, som var bestemt for mig, stod en stor Præsenteerbakke med adskillige Sager, som jeg ved en eller anden Leilighed havde ønsket mig: en udmærket Kikkert, nogle andre optiske og mathematiske Instrumenter, nogle kostbare Bøger og mere Saadant. Omkring alt Dette laae en smuk Blomsterkrands, som den gamle Tjener Joel med sjæleglade Miner betydede mig, at han havde bundet som sin egen velmeente Gave. Med oprigtig Tak trykkede jeg hans udmagrede Haand. Jeg lod mine Øine gaae rundt i dette Værelse, og hilste med Glæde hver af de velkjendte Gjenstande. Fremfor Alt lod jeg mine Øine hvile paa Billedet, som hængte over Sofaen. Det var et Portrait af Branco's afdøde Kone. Den store Lampe, som hang over hans Skriverbord, hvilket stod under dette Portrait, kastede sit Lys paa det skjønne Maleri, og det forekom mig, som om det var lyslevende. Branco stod ved min Side. Vi vare Begge tause. Pludselig sagde han: „Ikke sandt? Hun var deilig, min Rachel?

min unge Rose, som den blege Død ranede!" — „Ja tilvisse deilig!" udbrød jeg: „Aldrig har dette Maleri gjort et saadant Indtryk paa mig, som i dette Øieblik, og dog har jeg saa ofte betragtet det, og ofte tænkt at denne glimrende og tillige smægtende Skjønhed kun findes hos de Fruentimmer, som bære Præg af orientalsk Oprindelse, disse pragtfulde, fortblomstrende Roser. Naar jeg seer dette Billede, kan jeg ikke rive mig løs fra det. Jeg begriber vel, at det kan være muligt at forelske sig i et Portrait." — „I Sandhed!" sagde Branco, „det seer ud, som om min Rachel smilede over at see dig igjen. Ja, det gjør hun! hun veed det maaskee, at hendes gamle forladte Mand ikke længer er ene." — Jeg fik det Indfald at tage Blomsterkrandsen og hænge den over Portraitet, idet jeg sagde: „Skjønne Rachel! Lad mig offre dig de første danske Blomster, som jeg seer i denne Sommer." — Jeg gjorde Dette som halv i Spøg. Desmere paafaldende var det mig at see, at Branco græd. Han var altid blødhjertet, og Taarerne kom ham let i Øinene, men disse Taarer saae ud som Udtryk af en dyb Smerte. „Fader Branco!" udbrød jeg: „du begræder endnu saa hjerteligt din Rachel?" — „Nei! kun mig selv!" svarede han stille: „Livet har Torne, som du ikke kjender. O, min Søn! .... Dog Gud være lovet! du er ikke min Søn." — „Min Fader!" raabte jeg: „saaledes kalder mit Hjerte dig, jeg har aldrig kjendt nogen anden. Vil du forskyde mig som din Søn?" Han omfavnede mig hjerteligt, og sagde med en forunderlig, ligesom undseelig Mine: „Saaledes var det ikke meent. Jeg tænkte kun: Gud være lovet! du er ikke en Søn af en stakkels Jøde; Døren til Ære og Frihed var ikke lukket for dig, inden du endnu saae det Lys som opgaaer eens for alle Guds Skabninger."

Jeg havde vel enkelte Gange hørt lignende Yttringer af Branco's Mund, men denne Gang bedrøvede de mig mere end *tilforn*. Jeg søgte forgjæves efter Ord for at trøste ham, han

rystede paa Hovedet og sagde: „Ti, min Frederik! Lad os ikke tale om denne Sag. Lad os gaae tilbords og glæde os over vor Gjenforening og over den Velsignelse, Gud ved dig og ved saamange Gaver har skjænket mit Huus."

Den næste Dag var en Søndag. Det var i Begyndelsen af September, og Luften havde den Lethed, den Rolighed, den aromatiske Friskhed, som udmærker denne skjønne Maaned. Branco foreslog, at vi skulde tilbringe denne Dag paa Landet, og vi kjørte ud til Charlottenlund, hvor vi vilde nyde vor Frokost. Den gamle Joel dækkede Bord til os udenfor Skovløberhuset, besørgede Kaffen tillavet, og udbredte med usigelig smilende Ansigt det fine Brød og andre smaa Forfriskninger paa det Ziirligste. De deilige Træer, som hvælvede deres Grene over os, Solens Straaler, der glimrede mellem de grønne Blade, den rolige Eensomhed, som omgav os, Alting stemte os til en inderlig Følelse af Velbehag. „I Sandhed!" sagde Branco, „Hjertet slaaer dog let i den frie Natur. Den varme Sol, den af Vellugt opfyldte Luft, den lykkelige Lærke, som synger over Marken, de tale trøstende og kjærligt til den Fattige og Ringe, som til den Rige og Fornemme, og det synes mig virkelig, at Naturen, som en sand Moder, allerkjærligst omfavner det af Menneskene tilsidesatte Barn. Jeg vil sige dig Noget, som vilde forekomme Mange forfærdelig urimeligt. Der ere Øieblikke, hvori man føler en egen, en besynderlig Sødhed ved den Tanke, at man er fattig, forladt og tilsidesat af Verden. Det er ligesom man derved følte et Baand, der bandt os til et usynligt og bedre Rige. Uden at gjøre mig denne Tanke tydelig, har jeg ofte følt den i min tidlige Ungdom. Jeg var den Gang Boutikdreng hos en Kræmmer i Altona. Jeg veed ikke, hvilken Skjæbne der havde bragt min stakkels Fader til at forlade sit portugisiske Fædreland, og drage til det nordlige Tydskland, hvor han kummerlig ernærede sig og mig. Min Moder var død, min Fader døde ligeledes, kort efter at han havde

sat mig i Tjeneste hos den omtalte Kræmmer, der havde staa Forbindelse med min Fader, og som antog mig af et Slags kjendtlighed, som han — jeg veed ikke hvorfor — troed skylde min Fader. Men da jeg var en flink Dreng, af han havde Nytte, og som ingen Løn fik, saa var denne Be ning, hvilken han dog altid lod mig høre, til største Gav ham selv, især da hans Omstændigheder vare slette. Han en Christen; men han og hans Familie vare langt fra den hed, som de kalde christelig. Jeg led meget Ondt i dette H og levede i den største Tvang. Om Løverdagen tilstod man dog Frihed, og naar jeg da som en fangen Fugl var slu af Buret, hvilke salige Timer har jeg da ikke nydt, naar under et eensomt Træ sad og fortærede de Levninger af et Bord, som en velhavende Jøde hver Fredag Aften lod mig i sit Kjøkken. Naar jeg da mæt og fri lagde mig i Græs saae op i Træets Grene, syntes jeg, at Bladene talte til roste min ærlige, ustyldige Vandel, og lovede mig al mulig signelse. De holdt Ord. Du veed, jeg har ofte fortalt dig min gamle Velgjører. Han fandt mig her, og tog mig med sig" ... Branco saae sig om, og holdt pludselig inde: vee!" sagde han halv sagte: „Der er min Fætter Moses og hele Slæng!"

Et Selskab af fire eller fem unge Jøder nærmede sig, ført af den saakaldte Fætter Moses. Han saavel som de A vare klædte paa den nyeste Mode, og desuden udstafferede brillante Brystnaale og lange Uhrkjeder. De vare ankomn hest, og bare Sporer paa Fødderne og Ridepidske i Hæn Efterat de havde hilset os, satte de sig uden Omstændighed Bænken ligefor os, lod den Viin, de havde bestilt, sætt samme Bord, som vi benyttede, og gave sig i Snak me hvorved Fætter Moses førte Ordet. „Naa god Dag, *Branco!* De har faaet Deres Lieutenant hjem. Gratulerer!

Hr. Lieutenant! De kan sige at De har skudt Poppegøien." Dette, som blev sagt i den ubehageligste Jødedialect og med skingrende Stemme, syntes ret at saare Fader Branco's emfindtlige Nerver. Efterat have udladt sig meget vidtløftig om Theatret Concerter, og disputeret om Musik og Componister med sine Stalbrødre, sagde Moses: „Onkel Branco! De er en lærd Mand, men De er dog ikke fri for lidt Gnieri, som ikke passer en rig Mand. De understøtter ikke de skjønne Kunster. De er i en usfel Fiacre, og nænner ikke at holde en anstændig Equipage. Det er dog en Skam. Hvorfor er De dog saa unnes fær?" — „Jeg vil sige dig det," svarede Branco, „men vil neppe forstaae mig. Jeg vil ingen Opsigt gjøre. Jeg vil man skal sige: Der kjører Jøden i sin prægtige Vogn. Der Stillinger i Livet, hvor stille, ydmyg Tilbageholdenhed er endig for at bevare sin Værdighed." — „Hvad er det for esynderlig Tale?" raabte Moses: „Skulde en rig Mand ikke nyde sin Rigdom, ikke gjøre sig sit Liv behageligt, forbi ikke hører til Landets almindelige Religion?" — „Jo," de Branco roligt, „man skal gjøre sig Livet behageligt med Det, der ikke gjør Opsigt, thi Dette vil jeg helst nægte mig, at være mere fri, for at unddrage mig bittre Bemærkninger." „Bevares!" raabte Moses: „Verden er mere oplyst i vore r" .... Branco rystede paa Hovedet: „Er du klog, saa som jeg: Udmai dig ikke med det Guld, som man misunder opløft ikke din skurrende Stemme for at prale med dit Bedskab og Kjærlighed til Kunster, som du ikke forstaaer. Du dig og Dine latterlige. Vær beskeden! vær mere delicat! er en gammel Mands Raad." — „Ja, Onkel!" sagde Mo„det faaer nu være sin Sag; I er en berømt, lærd Mand, ved jeg nok, men for at høre paa saadanne Raad er jeg, Gud, ikke taget ud i Skoven."

Da dette Selskab var taget bort, begave vi os til Bellevue,

hvor vi vilde spise til Middag. Paa Veien kunde jeg ikke afholde mig fra at yttre for Branco, at jeg fandt noget Sygeligt i hans altfor store Emfindtlighed og Frygt for Verdens Dom. „I Sandhed!“ sagde jeg, „Moses har Ret, naar han siger at Verden er for oplyst til at foragte en brav Mand, fordi han er Jøde. Jeg mener, den har aldrig været barbarisk nok til at nægte Fortjenesten sin Ret.“ — „Hos den Enkelte! ja vel! Jeg vil troe, til Menneskenes Trøst, at det virkelig Fortjenstfulde seirer, hvor det findes. Men al Fortjeneste falder ikke i Øinene, kan ikke gjøre sig gjeldende. Mangen stille, flittig, retskaffen Mand vandrer Livet igjennem, bedrøvet og foragtet, fordi hans Fødsel sætter ham mellem en Samling af Mennesker, som, i Aarhundreder forkuede og forskudte, besidde de Mangler og Lyder, som følge af det Tryk, af den dybe Fornedrelse, hvorunder de sukke.“ — „Mig synes, kjære Fader Branco, at du i dit Sind overdriver denne Fornedrelse. Hvormange af denne Nation nævnes ikke med Ærbødighed som Philosopher, som Videnskabsmænd, baade i Fortiden og endnu i senere Dage? Erkjendes det ikke, at de virkelig besidde et udmærket Talent til mange Ting, til at ære Sprog for Exempel, til Musik og mange Kunster?“ — „Vist nok; og jeg har ogsaa den Tro, at udmærkede Mænd ville opstaae iblandt os, men de maae ogsaa være dobbelt udmærkede, da de ville møde dobbelte Hindringer. Jeg troer selv, at Kunst og Videnskab vil være den Messias, som skal forløse os, Een for Een, ved efterhaanden tillige at tilintetgjøre os som et Folk, thi som et Folk ere vi rammede af en Forbandelse, der aldrig vil løses.“

Ligesom det ofte hændes, at man møder en halv forglemt Bekjendt, naar man just tilfældigviis samme Dag har tænkt paa ham eller talt om ham, saaledes hændes det ogsaa, at de Ideer, om nyligen have været Gjenstand for vor Samtale, faae en *ny Næring* ved tilfældige Omstændigheder. Dette gik blandt An-

det i Opfyldelse paa denne for mig uforglemmelige Søndag. Da Branco og jeg vare staaet fra Bordet, satte vi os ned i Haven lige udenfor Vinduerne. Det var allerede Aften, og Maanen skinnede. Fra et Værelse i øverste Etage, hvor Vinduerne stode aabne, hørte vi høirøstede Stemmer, og sluttede, at et temmelig talrigt Selskab maatte være forsamlet der, og — som det syntes, efter de afbrudte Ord at dømme — beskjæftiget med at spille Hazardspil. Pludselig hørte jeg mit Navn nævne, og da jeg vendte mig, saae jeg Lieutenant Falk, som stak Hovedet ud af Vinduet, og raabte: „Volmer! Volmer! Er det dig?“ Hvorpaa han tilføiede, at nu kom han ned for at tale med mig. Jeg gik ham imøde og mærkede strax, at han, uden just at være beskjænket, dog havde drukket mere end han pleiede. Han tog mig lidt tilside og betroede mig, at han i dette Selskab, som tildeels bestod af unge Mennesker, der ikke kunde leve uden at spille, havde fulgt Strømmen, og tabt tredsindstyve Daler, uagtet kun fyrretyve vare for Øieblikket al hans Eiendom. „Den, som legger Bank,“ vedblev han, „er til min Ulykke den forbandede Tydsker, med hvem jeg, som du veed, havde Klammeri ifjor. Jeg kan ikke være i den Karls Gjeld. Kan du ikke laane mig en Snees Daler?“ — Jeg viste ham min Tegnebog, og fer Daler var Alt hvad den indeholdt. „Hvad skal jeg gjøre?“ udbrød han: „Der sidder jo din Pleiefader, han har vist Grunker hos sig. Herregud! gaa i Forbøn for mig! Viis dig som en ærlig Kammerat!“ — Saa ugjerne jeg vilde, maatte jeg dog tage min Tilflugt til Branco's Velvillighed, men dennegang mødte jeg et fuldkomment Afslag. „Gud bevares! til at spille bort!“ sagde han, og rystede paa Hovedet. Falk gik fortrædelig tilbage til sit Selskab, men kom lidt efter ned igjen, og sagde, idet han nærmede sig Branco: „Tillad, Hr. Branco, at jeg gjør Dem til Dommer mellem nogle Herrer deroppe og mig. Vil De see paa dette Uhr? Man paastaaer, at det ikke er af Guld, og jeg veed,

jeg har kjøbt det af en Jøde og betalt det for et Guldulr." Branco stødte Uhret fra sig. „Deri kan jeg ikke dømme, Hr. Lieutenant! Jeg er hverken Guldsmed eller Uhrmager." — „Den Kameel, som lægger Bank deroppe," sagde Falk, „vil ikke tage Uhret i Pant for tredive Daler." Branco svarede slet ikke. Falk stod lidt taus. Derpaa vendte han sig for at gaae, men sagde iforbigaaende til mig saa høit, at Branco godt kunde høre det: „Naa, den Jødetamp er ligesaa god som de Andre. Hvorfor Satan tolererer man Jøder, uden for at laane Penge af dem?" — Inderlig opbragt, udbrød jeg: „Troer du, at jeg vil taale" .... Branco sprang op, greb mig i Armen og afbrød mig. Han kaldte Falk tilbage, og sagde rolig: „Den Bemærkning, som De der gjorde, Hr. Lieutenant, er fuldkommen rigtig. Den Omstændighed, at Jøderne have Penge, som kunne redde saavel Regjeringer som Private af Forlegenheder, er vistnok Grunden til, at de tolereres af de Christne; og dette Guld har i mindre liberale Tider mangen Gang reddet det jødiske Folk fra Vold og Grusomhed. Seer De! derfor er det jo naturligt, at vi maae sætte Priis paa det Metal, der har været os en saadan Talisman. Desuagtet gives der dog ogsaa for os nogle Ærens Love, der ere os endnu vigtigere end Penge; og paa Grund af disse og for den Sandheds Skyld, De nys udtalte, staaer min Pung Dem aaben. Behag at nævne den Sum, De ønsker." — Falk blev meget forlegen, og stammede en Undskyldning, bad imidlertid om et Laan af de omtalte tyve Daler, blot paa to eller tre Dage. Branco fremtog sin Tegnebog, og leverede ham dem. Imidlertid havde Flere af Selskabet seet ud af Vinduerne, og et Par unge Herrer kom ned. De vare kjendelig i en exalteret Stemning af Viin og Spil, og sagde til Falk, saa vi Andre hørte det: „Hillemænd! lad os faae Jøden op at spille med." — De traadte hen til Branco og mig, og bade os paa det Indstændigste at tage Deel i deres Selskab. Til min Forundring modtog min

Pleiefaders Indbydelsen, og lovede strax at komme efter. De gik Alle op igjen, og Branco tog atter sin Tegnebog frem, og talte sine Penge. „Hvad har du isinde?“ spurgte jeg. „En uskyldig Spøg,“ svarede han, idet han reiste sig, og gik, fulgt af mig, op til Selskabet.

Man havde ventet paa os. Spillets Banquier vilde just begynde at lægge en ny Taille. En af de Spillende raabte: „Gud skee Lov, at Hr. Branco kommer, thi vi Andre ere saa godt som fallit. Banken har havt en nederdrægtig Lykke iaften.“ Vi toge Plads, og Spillet begyndte paany. Branco tog nogle Kort og besatte dem temmelig stærkt. Falk og jeg stode bag ved hans Stol, og saae til. De Andre pointerede kun saa smaat. I Begyndelsen tabte Branco, men med stor Koldblodighed og meget betænksom vedblev han, og gjorde bestandig høiere Indsatser. Alle vare spændte paa Udgangen af Spillet. Lykken vendte sig, han fordobblede Indsatserne, og efter nogle Minuters Forløb var Banken sprængt. Den ulykkelige Banquier blev lang i Ansigtet. De Andre vare heller ikke fornøiede, thi Spillet var forbi af Mangel paa Fonds. Men der var Intet at sige, Alt var gaaet til i bedste Orden. Man søgte nu at formaae Branco til at lægge Bank. Med største Rolighed tog han den Sum fra, hvormed han selv havde spilt, og stak den til sig. Derpaa sagde han: „Ja, mine Herrer! Her er hele min Gevinst; med den er jeg redebon til at give Revanche, men i et Spil, der synes mig mere morsomt. Hvem vil parere? Rødt eller Sort? Jeg sætter 1 Daler paa Sort.“ — Med fornyet Iver begyndte nu dette Spil; Nogle spurgte, om de maatte spille paa Credit, hvilket Branco tilstod dem. Falk satte sit føromtalte Uhr paa Spil, og tabte det strax. Men nu synes Lykken at blive Branco ugunstig. Falk vandt tilbage hvad han inden vor Ankomst havde tabt, de Andre tildeels ligesaa. Den sprængte Banquier var den Eneste, der led noget synderligt Tab. Dog lod min Pleiefader ham vinde

Noget tilbage. Jeg siger, han lod ham vinde, thi jeg, som kjendte hans udmærkede Færdighed i at gjøre Kunster med Kort, tvivlede ikke paa, at han jo her i dette sidste Spil gjorde Brug af dette Talent, som han besad i en saadan Grad, at selv den Omstændighed, at Falk og jeg, som stode bag ved ham, ikke vare istand til at opdage Noget, ikke kunde svække min Formodning. Da man havde spilt meget høit, var den hele Capital snart gaaet over i Spillernes Hænder. Branco reiste sig nu, og hævede Spillet. Med Latter og Lystighed spredte Selskabet sig omkring i Salen. Falks Uhr laae endnu paa Bordet. Branco tog det i Haanden, og sagde til ham: „Naa, dette Uhr har jeg da vundet.“ — „Det forstaaer sig,“ svarede Falk. Branco vedblev: „De spurgte mig før om dette Uhrs Værdi, men det kan jeg ikke sige Dem, da jeg aldrig har laant paa Pant eller givet mig af med at vurdere Prætiosa. En Ting som denne har kun Værd for mig, eftersom den behager mig. Dette Uhr behager mig som det er, og derfor ønsker jeg meget at beholde det, især da det vil være mig en Erindring om en ung, men brav Officeer. Derimod beder jeg Dem gjøre mig den Ære at modtage mit til Bytte.“ Han rakte Falk sit eget meget kostbare Uhr; men Denne vægrede sig ved at indgaae et saa urimeligt Bytte. „Jeg haaber,“ sagde Branco, „at De ikke vil krænke mig ved at afslaae mit Forslag. Jeg beder Dem, modtag mit Uhr til Erindring om denne Aften og om en Jøde, som sætter Æren høiere en Guldet“ .... Med et inderlig godmodigt Smiil tilføiede han: „Tag det til Erindring om en gammel Mand, som vil Dem vel.“ — „Velan, Hr. Branco!“ sagde Falk, „jeg modtager det; det skal aldrig forlade mig, saa lidet som de Erindringer, det vil opvække hos mig.“ — Undseelig og bevæget trykkede han Branco's Haand, hvorpaa vi anbefalede os og kjørte hjem i et meget godt Lune.

Jeg veed ikke at angive nogen Grund til den Skjæbne, der *ofte* havde fulgt mig, at mine Venner og Kammerater betroede

sig til mig, og flere Gange var det hændet mig, at en og anden havde indviet mig i sine Hjertens-Anliggender. De fleste saadanne Historier ere imidlertid sjelden af nogen virkelig Interesse, og jeg pleiede snart at skrive dem i Glemmebogen. Men den lille Kjærligheds-historie, som Carlsen betroede mig hiin Morgen ombord paa Fregatten, beskjæftigede derimod paa en ganske egen Maade mine Tanker. Jeg følte en ordenlig Længsel efter at see den Pige, som han afmalede med saa yndige Farver, og hvis Billede jeg bestandig udkastede i min Phantasie. Naturligviis laae det mig ogsaa paa Hjerte at see min kjære William tilfreds, og jeg havde allerede betroet mig til min Pleiefader i denne Anledning, dog uden at udrette Noget. „Det er ungdommelige Planer, kjære Frederik!" sagde han: „Tage en Capital ud af sin Handel, og give den bort, det gjør ikke nogen fornuftig Kjøbmand. Jeg holder selv af Carlsen, og vilde gjerne hjelpe ham, og det var jo vel muligt at give ham Deel i et eller andet Foretagende, der bragte ham nogen Indtægt, naar man blot kunde udfinde Noget, som virkelig hjalp, og som ikke kunde støde hans Æresfølelse. Han elsker Commandeur Erlins Datter, siger du? Hm! ja lad os see Tiden an! Commandeurens oeconomiske Omstændigheder ere kun maadelige. Jeg troer, han er en slet Huusholder. Det er deilige Børn, han har; jeg gjorde gjerne Noget for de Piger, men den Ældste er mig temmelig fremmed. Var det den Yngste, den lille Charlotte, hende kunde jeg maaskee uden Ubeskedenhed bede om Tilladelse til at udstyre, thi det Barn har fattet en besynderlig Godhed for mig. Hun viser mig paa mange Maader en rørende Opmærksomhed. Naar hun fra Vinduet seer mig komme med den besværlige Gang, hvormed jeg humper afsted naar jeg er træt, saa løber hun ned og møder mig i Porten, støtter mig med sin lille Arm, og følger mig lige til min Dør. Hun seer mig ind i Øinene med sit lyse, milde Ansigt, og siger: „„Stakkels Hr. Branco! De er træt! støt Dem paa mig, jeg er

stærk! Jeg har passet paa i Vinduet, for at see, naar De kom hjem."" — Ja, min Frederik! Det er en velgjørende Støtte, saadan en lille blød, uskyldig Arm, og en velsignet Trøst at møde et saadant Englebarn ved sin Dørtærskel."

Jeg havde allerede flere Gange gjort Commandeuren min Opvartning, baade i Tjenestesager og i simple Visiter, uden at komme videre end i hans eget Værelse, og uden at see noget andet Væsen end hans egen værdige Person, der imidlertid altid modtog mig med en særdeles Venlighed. Der var nu gaaet mere end en heel Uge, siden jeg havde boet i Huus med hans Familie, uden at min Længsel efter at see Frøken Nicoline var bleven i mindste Maade tilfredsstillet. En Eftermiddag, da jeg befandt mig i et Værelse til Gaarden, hørte jeg dernede en usædvanlig Lyd. Jeg gik til Vinduet og saae to Personer under Latter og Munterhed beskjæftigede med at spille Fjærboldt. Den Ene af de Spillende var en Mand, temmelig tilaars, og den Anden en meget ung, som det syntes, ikke fuldvoxen Pige, hvis fine, sylphemæssige Figur bevægede sig med Barndommens Lystighed og med jomfruelig Gratie. Den lette Boldt fløi rask over den rummelige Gaardsplads, og syntes lydig mod den søsterlig beslægtede lille Veninde, medens den ofte svigtede den ældre og mindre behændige Spiller. Med Anstrengelse bukkede han sig for at tage den op, naar den faldt, hvilket han dog sjeldent behøvede, thi inden han kom saa vidt, var den lille Pige med Vindens Fart ilet til, havde taget den op og kastet den til ham. Hendes hvide Kjole saae ud som en svævende Sky, og de lyse, nedhængende Lokker fløi, løftede af Vinden. Hun syntes at være en Lysalf. Hendes Ansigt kunde jeg imidlertid ikke see, da det allerede var Tusmørke. Dette behagelige Syn varede kun nogle Minuter. Den lille Pige tog Boldtene og kastede dem med Virtuositet ind ad et aabent Vindue i anden Etage, Raketterne lagde hun over den ene Skulder, og idet hun og den omtalte Mand

toge Veien ind til Huset, vilde han slaae sin Arm om hendes Liv, men hun vendte sig rask, gav ham et dygtigt Slag med Raketten over Armen, rev sig løs og fløi afsted. Jeg gjættede at dette nydelige Barn maatte være den lille Charlotte, om hvem Branco havde talt, og Synet af denne Rosenknop forøgede end mere min Længsel efter at see den ældre, fuldblomstrende Rose.

To Dage efter fik jeg endelig mit Ønske opfyldt. Jeg kom om Eftermiddagen i et Ærinde til Commandeuren, der omsider indbød mig til at følge ham ind til hans Familie. Mit Hjerte bankede af Forventning, da vi traadte ind i Dagligstuen, hvor vi fandt Tanten, dernæst den Herre, som jeg havde seet spille Fjærboldt, og som blev mig forestillet som en Secretair Piil, en gammel Ven af Huset, og .... endelig Nicoline. Her stod hun nu for mine Øine! — Jeg blev forblindet af dette Syn. Saaledes havde jeg tænkt mig hende, og dog ikke saaledes. Alt var sandt hvad jeg havde hørt om hendes Skjønhed: denne Liliehvidhed, de blanke, meget blonde, silkebløde Haar, de fine, regelmæssige Træk, den temmelig høie, nympheagtige Figur. Men ingen Beskrivelse havde formaaet at afmale et Udtryk i hendes Øine af noget saa Ømt, saa Indsmigrende, at det ligesom gik lige ind i Hjertet. Ak! det forfeilede ikke mit, dette Blik. Jeg følte den søde Gift i alle mine Aarer. Baade hun og Tanten modtoge mig med megen Hjertelighed, og talte om den Godhed, min Pleiefader havde viist dem i deres Sygdom. Secretair Piil istemte den Lovsang, der lød til Branco's Ære, og sagde sukkende: „Det var en tung Tid, Commandeuren var borte“ .... „Og De var ogsaa borte,“ udbrød Nicoline med skalkagtig Mine: „De turde ikke engang gaae Huset forbi paa Gaden, af Frygt for Smitten.“ — „Aa, kjære Frøken Line!“ svarede Piil: „De er nu altid saa satirisk. Man maa jo dog følge sin Fornuft. Hvad kunde det hjelpe, at jeg ogsaa blev

syg? Vor Herre veed bedst, hvad jeg led for Dem! Lod jeg ikke høre til Dem hver Morgen? Sendte jeg Dem ikke fire Flasker Champagne, som jeg selv havde faaet forærende?" — „Champagne!" gjentog Nicoline: „Ja det var ogsaa en god Foræring til Syge, der ligge af Skarlagensfeber!" — „Naa, Herregud!" sagde Pill, „det var dog godt meent." — Tanten tog Pills Parti, og viste et qvindeligt Talent til at afvende det Ubehagelige, ved den Maade, hvorpaa hun vidste at lade Samtalen falde. Jeg kunde meget godt lide denne Kone. Nicoline lignede hende, som om hun var hendes Datter. Jeg erindrede, hvad der paa Skibet var blevet sagt om hende: at hun endnu var skær og fiin som en Jomfru. Hun havde virkelig i sit Væsen noget Jomfrueligt, forenet med noget Forbindtligt og tillige Værdigt. Commandeuren tog kun liden Deel i Samtalen, han gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen, ligesom han pleiede at gjøre omborð paa Dækket. Dog, da jeg tog Afsked, sagde han de Ord, jeg netop helst vilde høre; han sagde nemlig: At han bad mig ansee hans Huus som en Paarørendes, hans Familie som min egen, og komme saa ofte jeg vilde, og om muligt formaae min Pleiefader til det Samme.

Jeg havde samme Aften lovet at indfinde mig i et Selskab hos en af mine Kammerater, men det var mig umuligt at gaae derhen. Jeg ilede ud af Byen og vandrede den eensomme Farimagsvei rundt, fra den ene af Stadens Porte til den anden, lige til henimod Midnat. Jeg følte mig i Himmerig og i Helvede; jeg veed ikke selv, hvorledes jeg var tilmode. Det varede længe inden jeg kunde samle mine Tanker. Hvad Falk havde yttret om mine Forelskelsers Ustadighed og liden Gehalt, var vistnok sandt. Qvindelig Skjønhed gjorde et hæftigt Indtryk paa mig, og jeg var mig selv bevidst, at den allerede havde forledet mig til et og andet Vovestykke og en og anden Daarlighed. Men mine Eventyr vare forbigaaende, uden alvorlige Føl-

ger for mig selv eller Andre. Dermed trøstede jeg mig, og da jeg kjendte mig selv saa meget, at jeg vel indsaae, at en alvorlig Lidenskab kunde blive Herre over mit bedre Væsen, havde jeg hidtil vogtet mig for at hengive mig til en saadan, som jeg ansaae for en Sjælesygdom. Williams Fortælling havde interesseret mig paa en hidtil aldrig følt Maade; denne Nicoline havde i saa høi Grad beskjæftiget min Phantasie, og nu, da jeg saae hende, nu følte jeg Sandheden i Mythen om Amors Piil, der pludselig træffer Hjertet. Jeg gik irette med mig selv. Min Vens Elskede! Den Pige der rimeligviis elskede ham igjen! For hans Skyld havde hun mødt mig med Velvillie, havde seet paa mig med disse uimodstaaelige Øine! I denne Eensomhed gjorde jeg de helligste Løfter om at overvinde mig selv. „Jeg vil ikke være en Forræder mod Venskab og Tillid. Nei! det lover jeg Gud og mig selv. Jeg vil stadig og trolig gaae min foresatte Vei, som de lyse Stjerner her over mit Hoved, der rolige og alvorlige gaae deres foreskrevne Baner. En saadan pludselig Lidenskab, som den, der iaften har grebet mig, er som en Comet der lyser stærkere end hine, der farer hurtigere end de, men som er lutter Dunst, ingen Kjerne, og som snart taber sig i det uafseelige Fjerne." — At imidlertid al Kjærlighed saaledes maatte opstaae i et eneste Moment, det, syntes mig, laae i denne Følelses Natur.

Næste Morgen kom William til mig, hvilket han omtrent daglig pleiede at gjøre. Jeg var endnu saa ny i min Selvbeherskelses Politik, at det faldt mig svært at udholde og besvare hans Spørgsmaal. „Nu! du har seet hende? Hvad synes dig? Lyksalige Menneske! saae du ind i de Øine? Slog ikke dit Hjerte derved?" Han bad mig paa det Indstændigste at stræbe at skaffe ham Adgang til Commandeurens Huus, og foreslog at indføre mig i den føromtalte Cousines, hvor vi da i hinandens Selskab kunde nyde den Lykke at see Nicoline. Jeg vidste ikke at udfinde

nogen Grund til at afslaae disse Williams Ønsker, jeg var forlegen og forvirret, og sagde egenlig hverken Ja eller Nei.

I mine stille Betragtninger den forrige Aften havde jeg rigtignok lovet mig selv at trække mig ud af al Omgang med Commandeurens Familie. Dette var imidlertid ikke saa let, thi uden at tale om, at vi boede i samme Huus, at man søgte enhver Leilighed til at vise Branco Høflighed og Erkjendtlighed, at min fordums Chef syntes at have fattet en ualmindelig Godhed for mig, saa var der ovenikjøbet i det Øieblik Tjenestesager, som af og til førte mig til ham. Dette var allerede Tilfældet faa Dage efter mit første Besøg i Familien. Commandeuren indbød mig til at tilbringe Aftenen hos ham. Fru Blunt, som hændelsesviis kom ind i hans Værelse, forenede sin velvillige Indbydelse med sin Svogers, jeg selv vilde kun altfor gjerne følge den, og befandt mig igjen ligefor Nicolines fortryllende Øine. Jeg havde endnu ikke seet den yngre Søster; jeg vovede at spørge efter hende. „Min lille Søster," sagde Nicoline, „gaaer i Tegneskole med nogle andre unge Piger, men vi vente hende hvert Øieblik." — Strax efter gik Døren op, og en halvvoxen Pige foer med høit Spring ind i Stuen, idet hun i det Samme kastede sin Straahat iveiret som en Boldt, og med den ene Haand greb den igjen i Vaandet. I den anden Haand holdt hun en stor Bouquet. Da hun bemærkede en Fremmeds Nærværelse, blev hun staaende, meget undseelig over sin barnlige Overgivenhed. Hun traadte et Par Skridt tilbage hen til Døren. Hendes Arme sank ned med Blomsterne. Hatten faldt paa Gulvet. Hun slog Øinene til Jorden, og blussede som en Purpurrose. Med Beundring betragtede jeg det deilige Barn, og gjenkjendte den lille Sylphide, jeg havde seet ved Fjærboldtspillet. Jeg tænkte paa Branco's Yttring om hende. Som hun der stod, saae hun ud som en Engel. Hvilken Fromhed, hvilken Uskyldighed i disse rene Træk! Det var det samme Ansigt

som Nicolines, dog mindre blond. Det lokkede Haar, som hængte ned om hendes Hals, og krusede sig om den sneehvide Pande, var noget dunklere blond, ganske mørke Øienbryn hvælvede sig i fine Buer over de nedslagne Øine. Nicoline loe af Søsterens barnlige Forlegenhed, og sagde: „Kom nærmere, lille Charlotte! Det er Hr. Lieutenant Volmer, din kjære Hr. Branco's Pleiesøn, som sidder her. Vær ikke bange for ham! han spiser ikke Børn!" — Tanten kaldte venligt paa den undseelige Pige: „Tag din Hat op, min Charlotte, og kom hen til mig." — Charlotte kastede sig om Tantens Hals. Denne vedblev: „See, hvilke smukke Blomster! hvor har du faaet dem?" — „Gartner Nielsens Datter, som gaaer i Skole med mig, har foræret mig dem." — „Nu det kan jeg lide. Det er nok af billig Taknemmelighed, fordi du hjelper hende med hendes Tegninger?" — „Nei," sagde Charlotte ivrig, „jeg hjelper hende ikke. Det er af bare Godhed, hun har bragt mig disse mange Blomster. See her! Denne Deel af dem er bestemt for dig, og den anden" ... „Det gjette vi," raabte Nicoline: „Den er til Hr. Branco, men han er ikke hjemme." — „Det veed jeg nok," svarede Charlotte lidt kort. Tanten sagde: „Min Pige! Du kan nu, for at bevare dem friske, lægge dem hen paa Jorden af den store Urtepotte og levere dem siden iaften til Lieutenant Volmer, saa bringer han dem til Hr. Branco." — „Nei," svarede Charlotte, „jeg skal nok selv levere dem til Hr. Branco." Hun rødmede atter, neiede for mig, og sagde: „Jeg beder om Forladelse! jeg ønskede selv" .... Jeg nærmede mig til det yndige Barn, og sagde nogle Ord om min Pleiefaders Taknemmelighed og Hengivenhed for hende. Hun smilede og saae mig vist i Ansigtet. Jeg forbausedes over den Ild, som lyste af hendes meget dunkelblaae Øine. — „I Sandhed," sagde jeg ved mig selv: „Commandeur Erlin er lykfalig ved at være omgiven af saa megen Skjønhed. Man priser Den lykkelig, som boer i en

skjøn Egn; men hvad ere Naturens Yndigheder mod saadan menneskelig Herlighed, saadant et Udtryk af den ædleste Aands Bevægelser, som han daglig har for Øie!"

Charlotte satte sig stille og taus hen til Vinduet. Med Eet sprang hun op, greb sine Blomster, og med det Udraab: „Der kommer Hr. Branco," ilede hun ud af Værelset. I de faa Øieblikke, hun var fraværende, fortalte jeg Damerne min Pleiefaders Ytringer om den Glæde, han følte over den lille Frøkens Godhed for ham, og skjulte ikke det Indtryk, hendes barnlige Elskværdighed havde gjort paa mit eget Sind. — „Hun er forfærdelig barnagtig," sagde Nicoline, „men det forstaaer sig, hun har ogsaa nylig fyldt tretten Aar." — „Men," tilføiede Tanten, „paa hende kan man visselig anvende de smukke Ord: Hendes Hjerte var Vor, hendes unge Sjæl var prøvet Guld. Charlotte besidder en Dybde af Følelse, som muligviis kan gjøre hende selv ulykkelig, men som idetmindste kan gjøre Dem, hun elsker, meget lykkelige." —

Commandeuren, som gik ud og ind, havde længe med Utaalmodighed ventet Secretair Piil, der pleiede om Aftenen at spille Skak med ham. Endelig kom han, og bar omhyggelig Noget, som var indsvøbt i et Tørklæde. Det var, sagde han, en Foræring til de unge Piger, som nok vilde behage dem. De ilede begge hen til ham, vi Andre kom ogsaa til. Han kunde ikke faae Tørklædet op, som var bundet i indviklede Knuder. Charlotte skyndte paa ham og vilde hjelpe ham. Utaalmodig rykkede han rask til, et Glas faldt ned paa Gulvet, og gik itu, og to hvide Muus fore ud af det. Damerne skreg høit. Begge de unge Piger sprang op hver paa sin Stol, og skjælvede af Skrek for de frygtelige Dyr. Commandeuren skjændte paa sine Døttre. Piil raabte, at Intet kunde være nydeligere end disse smaa, hurtigløbende Skabninger. „Det er just det Fæle," svarede Charlotte, „at de ere saa smaa og saa hurtige. See, hvor de springe

) ad Væggene." — „Aa tag dem bort! tag dem bort!"
abte Nicoline. Piil og jeg fore omkring næsten ligesaa for-
irlede som Musene. Endelig lykkedes det mig at fange dem i
it Lommetørklæde. Jeg bar dem ned til vor gamle Huushol-
rske, som forskaffede de arme Dyr et nyt Krystalfængsel af et
yltegłas. Piil takkede mig usigelig, og lovede mig, næste Mor-
n at hente dem hos mig, hvilket han ogsaa punktlig udførte.

Denne Piil var en besynderlig Mand: godmodig, tjenstag-
g, aabenhjertig, men ubehændig i Tale og Handling. Sam-
len faldt snart paa Commandeuren og hans Familie. „Ja,
g takker Gud," sagde han, „at jeg er en gammel Pebersvend,
i hvad kan der i disse Tider komme ud af at være Familiefa-
r? Commandeuren er min gamle, gode Ven: hans salig Kone,
anten, Børnene, dem kjender jeg allesammen saa godt, som det
r mine Egne, og jeg seer paa de Piger med Bekymring. Hvad
il der blive af saadanne Piger? Der er nu Nicoline, hun er
tten Aar. Alle sige hende, at hun er smuk, derfor er hun
rfængelig, og synes at ingen Mand er hende god nok. Jeg
ver, saa vist som jeg staaer her, at hun aldrig bliver gift." —
eget glad over denne Leilighed til at erfare Noget om den en-
ang bebudede Forlovelse med Justitsraad Harting, benyttede jeg
ig af Piils Aabenhjertighed, og spurgte om Sammenhængen i
nne Sag. „Ja," svarede han, og foldede sine Hænder, „hvad
nes Dem om saadant Noget? Det lod jo for alle Mennesker,
m Nicoline gjorde meget af Harting, han var der tidlig og
dig; men da Manden gaaer hen og skriver til Faderen og be-
jærer hende meget reelt og ordenligt, og Faderen svarer i et
eget godt Brev, som Justitsraaden nok saa høitidelig kommer
ed, idet han beder om hendes Ja, saa leer hun og giver ham
n Kurv. Siden, da hendes Fader tiltaler hende derfor, siger
un: at hun aldrig har tænkt paa at ville gifte sig med Harting,
t det er meget naragtigt, at en Mand vil troe, at en Pige

3*

elsker ham, fordi hun taler velvilligt og muntert med ham; nei! der vilde Mere til for at bevæge hende til at bortgive sin gyldne Frihed." — Jeg vovede at yttre, at maaskee en anden Tilbøielighed .... „Nei saagu er der ikke! Hun kan saamænd ikke elske nogen Mand, det jeg troer. Nei, de Piger blive fordærvede af bare Courtisering. Den Anden er jo ikke voren endnu, men det bliver vel det Samme med hende. Nicoline, for sin Deel, skjøtter ikke om at paatage sig en Kones Pligter." —

Denne Tale, der jo egenlig indeholdt Dadel, syntes mig meget behagelig. Den beroligede mig forunderligt. „Hun har sagt Harting Nei, hendes Yttringer i den Anledning ere jo meget fornuftige. Hun elsker Ingen. Altsaa fornærmer jeg jo ikke min Ven ved at elske hende; hun tilhører hverken ham eller nogen Anden. Hun er ogsaa altfor deilig til at blive en Dødeligs tildeel. Blot at see hende, er jo Nydelse nok. Vi ere Alle lige langt fra at haabe Gjenkjærlighed. Hvorfor skulde jeg under disse Omstændigheder martre mig selv med at fjerne mig fra det Sted, hvor jeg allerhelst vil være, hvor man modtager mig med Godhed? Jeg skal vel vogte mig for Justitsraadens Skjæbne, vel vogte mig for at fornærme mit Venskab til William, men derimod søge at forskaffe ham den samme uskyldige Lyksalighed, som jeg vil forbeholde mig." Saaledes talte jeg med mig selv, da Piil var gaaet, inderlig rolig og veltilmode, og med hundrede Sophismer af Amors Philosophie bedøvede jeg saaledes den indre Stemme, der raader mig og Enhver at vaage og flye for Fristelsen.

Jeg meddeelte Carlsen hvad Piil havde sagt mig. Ogsaa han følte sig lettere ved disse Efterretninger. „Det er altsaa vist," sagde han, „at Justitsraaden har faaet en Kurv? Gud skee Lov! Og lad saa være, at hun Ingen elsker, saa er det jo altid en Trøst, at hun ikke elsker nogen Anden. Jeg er desværre *jo heller* ikke saa lykkelig at kunne tilbyde hende at dele min

Skjæbne for Øieblikket. Maaskee vil Tiden bringe mig Lykke." — Vi aftalte nu en uskyldig List, hvorved det kunde lykkes at indføre William i Commandeurens Huus. Tilfældet var os gunstigt, og faa Dage efter befandt vi os Begge siddende, Hver paa sin Side af Nicoline, med altfor stor Sympathie i vore Følelser.

William indførte mig til Gjengjæld i Cousinens Huus, og som det under slige Omstændigheder pleier at gaae, samledes vi siden hyppigere med Commandeurens Døttre, og da Carlsen var en god Skakspiller, og opoffrede sig i denne Henseende for at vinde den gamle Herres Gunst, saa bleve vi Begge daglig mere velkomne i Huset, hvorved jeg var Den, som vandt meest, thi naar Carlsen i Piils Fraværelse maatte spille Skak, eller ogsaa i Forening med Denne maatte spille L'Hombre med Commandeuren, da sad jeg i det næste Værelse ene med Damerne. Disse Timer vare lyksalige. Uden at tale om, at Nicoline var den Ene af disse Tre, vare de virkelig alle Tre høist interessante, og deres Forskjellighed i Alder, Characteer og Temperament gjorde deres Omgang endnu mere piquant. Jeg bragte dem Bøger og Kobberstykker, vi læste sammen, talte alvorligt og spøgefuldt, og jeg mærkede ofte, at man behøvede ikke at være forelsket, for at finde sig lykkelig ved at være Fjerdemand i dette Partie.

En Aften i denne gode og rolige Periode traf jeg Doctor Bille hos min Pleiefader. Jeg havde neppe stukket Hovedet ind af det store Gardin, som skilte hans Værelse fra den yderste Stue, før Bille raabte til mig: „Er det dig, Frederik? Kom nærmere, min Dreng! jeg har just regnet paa din Bistand, for at bringe min gamle Ven her til en Beslutning, hvortil jeg nu i tredive Aar har ønsket at formaae ham. Siig din Mening oprigtigt, Frederik! Denne vor fortræffelige Branco, er han ikke meget for god til at regnes til den feige, udannede og dog storsindede Nation uden Fædreland, som vi kalde Jøder, denne Stat

ligger deres Slethed." — „Ja, desværre," sagde Branco, „vor rene mosaiske Religion kjende vi neppe mere, den var desuden allerede forældet og passede ikke til Tiden, da Cyrus gav os tilbage til vort Fædreland. Men det er ikke denne gamle, ædle, simple Grund, det er Rabbi Judas Talmud, der lærer en uren Moral. Men hvem troer saaledes paa den, at han tør bekjende: jeg udøver den? Jeg indseer vel, at vort ulykkelige Folk, adspredt i hele Verden mellem forskjellige Nationer, selv fjerner sig fra disse og fra Tidsalderens Fremskridt, ved haardnakket at hænge ved forældede Skikke og Sædvaner, som ere blevne indførte under ganske andre Omstændigheder, som ikke længere passe for noget dannet Folk, og som nødvendigt maae blive en Gjenstand for Latter og Modbydelighed. Men selv i denne Underkastelse under byrdefulde Love, i dette jernfaste Sammenhold af det lille Samfund, som i Skibbrudet ikke vil forlade det synkefærdige Skib, selv heri finder jeg noget Agtværdigt, som forsoner mig med det Meget som er mig selv en Afsky." — „Det er dig en Afsky, og du har selv vidst at fritage dig for disse byrdefulde Skikke." Branco svarede langtrukken: „Min Helbred .... mine Forretninger" .... Ville afbrød ham smilende: „Herregud! du behøver ikke at undskylde dig; alle de Dannede blandt Jøderne gjøre det Samme, men hvorfor afkaste I ikke dette Aag, hvorfor gaae I ikke over til det bedre Samfund, som broderlig vil modtage jer?" — „Ville I broderlig modtage os? O, min Ven! det veed du bedre! De Christnes Lære er ogsaa langt fra sit rene Udspring. Den Kjærlighed, den byder, har visselig ikke sit Hjem blandt dens stolte Bekjendere. Den døbte Jøde bliver stedse en Jøde for dem, ja endogsaa hans Børn i et Par Generationer. Nei! jeg vil ikke tilhøre mit Folks Foragtere. Jeg vil ikke i deres Templer afsværge mine Fædres Tro, medens mine nye Troesforvandte udlee mig, og de gamle begræbe mig." — Paa eengang udbrøde baade Ville og jeg: „Nei, du fornærmer os!"

— „Ikke jer To," sagde Branco. Rørt greb han vore Hænder: „Vi Tre ere Troesforvandte. Vi høre til det Himmeriges Rige, som eders Religionsstifter stedse omtalte, og dette, synes mig, er et Herlige i hans Lære, dette indre Rige, hvori vi allerede her an være; og ere vi i Guds Rige, kan vel Intet, selv ikke Døden drive os af det." — „Men kjære Fader Branco!" sagde jeg: naar du troer paa denne Lære, bør du da ikke bekjende den?" - „Min Søn," sagde han, „jeg troer paa den paa min Maade, en ikke saaledes, som min Mund maatte bekjende den. De hristnes Ritus og Ceremonier ere forældede ligesom vore, de lde ligesaa lidet hæve min Sjæl som disse. Endogsaa i Jesu ne Ord troer jeg mangengang at øine en ganske anden Betydning, end den, eders Kirke tillægger dem. Jeg har læst og grubt Dag og Nat i eders og vore hellige Bøger, ja i vor Kabala, saavelsom i de berømte hedenske Philosophers Skrifter. Langen Aabenbaring har Gud sendt Verden i store og berømelige Mænd, hvis Indflydelse udbreder sig til de sildigste Slægr. En Socrates, en Plato" .... „Men," afbrød Doctoren, er der ikke i Jesu Liv og Lære noget ganske Eget, noget uforarlig Poetisk og Guddommeligt, som taler til vor Sjæls Inrste paa en ganske anden Maade, end hine eller andre udmærde Mænds Ord?" — „Jo," gjentog Branco, „derfor vil jeg gsaa sige, at Jesu Lære var den høieste Aabenbaring af det uddommelige, det største Dannelsesmiddel, som er skjænket Menesene. Jeg har ogsaa taget min Deel deraf. O, mine Vener! Som Nicodemus er jeg i Nattens Stilhed vandret til den ore Mester. Nicodemus gik hemmelig til ham af Frygt for øderne, som vare de Mægtige; jeg gaaer hemmelig til ham af edtynk med Jøderne, som nu ere de Undertrykkede. Modtog an ikke venlig Nicodemus? Han vilde ogsaa venlig modtage mig g ikke dadle min Handlemaade, thi han selv var stedse de Unertryktes Ven. De Ulykkelige vare hans Hjerte nærmest. Ak!

ligger deres Slethed." — „Ja, desværre," sagde Branco, „vor rene mosaiske Religion kjende vi neppe mere, den var desuden allerede forældet og passede ikke til Tiden, da Cyrus gav os tilbage til vort Fædreland. Men det er ikke denne gamle, ædle, simple Grund, det er Rabbi Judas Talmud, der lærer en uren Moral. Men hvem troer saaledes paa den, at han tør bekjende: jeg udøver den? Jeg indseer vel, at vort ulykkelige Folk, adspredt i hele Verden mellem forskjellige Nationer, selv fjerner sig fra disse og fra Tidsalderens Fremskridt, ved haardnakket at hænge ved forældede Skikke og Sædvaner, som ere blevne indførte under ganske andre Omstændigheder, som ikke længere passe for noget dannet Folk, og som nødvendigt maae blive en Gjenstand for Latter og Modbydelighed. Men selv i denne Underkastelse under byrdefulde Love, i dette jernfaste Sammenhold af det lille Samfund, som i Skibbrudbet ikke vil forlade det synkefærdige Skib, selv heri finder jeg noget Agtværdigt, som forsoner mig med det Meget som er mig selv en Afsky." — „Det er dig en Afsky, og du har selv vidst at fritage dig for disse byrdefulde Skikke." Branco svarede langtrukken: „Min Helbred .... mine Forretninger" .... Ville afbrød ham smilende: „Herregud! du behøver ikke at undskylde dig; alle de Dannede blandt Jøderne gjøre det Samme, men hvorfor afkaste I ikke dette Aag, hvorfor gaae I ikke over til det bedre Samfund, som broderlig vil modtage jer?" — „Ville I broderlig modtage os? O, min Ven! det veed du bedre! De Christnes Lære er ogsaa langt fra sit rene Udspring. Den Kjærlighed, den byder, har vissellg ikke sit Hjem blandt dens stolte Bekjendere. Den døbte Jøde bliver stedse en Jøde for dem, ja endogsaa hans Børn i et Par Generationer. Nei! jeg vil ikke tilhøre mit Folks Foragtere. Jeg vil ikke i deres Templer afsværge mine Fædres Tro, medens mine nye Troesforvandte udlee mig, og de gamle begræbe mig." — Paa *eengang* udbrøde baade Ville og jeg: „Nei, du fornærmer os!"

— „Ikke jer To,“ sagde Branco. Kort greb han vore Hænder: „Vi Tre ere Troesforvandte. Vi høre til det Himmeriges Rige, som eders Religionsstifter stedse omtalte, og dette, synes mig, er det Herlige i hans Lære, dette indre Rige, hvori vi allerede her kan være; og ere vi i Guds Rige, kan vel Intet, selv ikke Døden udrive os af det.“ — „Men kjære Fader Branco!“ sagde jeg: „naar du troer paa denne Lære, bør du da ikke bekjende den?“ — „Min Søn,“ sagde han, „jeg troer paa den paa min Maade, men ikke saaledes, som min Mund maatte bekjende den. De Christnes Ritus og Ceremonier ere forældede ligesom vore, de vilde ligesaa lidet hæve min Sjæl som disse. Endogsaa i Jesu egne Ord troer jeg mangengang at øine en ganske anden Betydning, end den, eders Kirke tillægger dem. Jeg har læst og grublet Dag og Nat i eders og vore hellige Bøger, ja i vor Kabbala, saavelsom i de berømte hedenske Philosophers Skrifter. Mangen Aabenbaring har Gud sendt Verden i store og berømmelige Mænd, hvis Indflydelse udbreder sig til de sildigste Slægter. En Socrates, en Plato“ .... „Men,“ afbrød Doctoren, „er der ikke i Jesu Liv og Lære noget ganske Eget, noget uforklarlig Poetisk og Guddommeligt, som taler til vor Sjæls Inderste paa en ganske anden Maade, end hine eller andre udmærkede Mænds Ord?“ — „Jo,“ gjentog Branco, „derfor vil jeg ogsaa sige, at Jesu Lære var den høieste Aabenbaring af det Guddommelige, det største Dannelsesmiddel, som er skjænket Menneskene. Jeg har ogsaa taget min Deel deraf. O, mine Venner! Som Nicodemus er jeg i Nattens Stilhed vandret til den store Mester. Nicodemus gik hemmelig til ham af Frygt for Jøderne, som vare de Mægtige; jeg gaaer hemmelig til ham af Medynk med Jøderne, som nu ere de Undertrykkede. Modtog han ikke venlig Nicodemus? Han vilde ogsaa venlig modtage mig og ikke dadle min Handlemaade, thi han selv var stedse de Undertryktes Ven. De Ulykkelige vare hans Hjerte nærmest. Ak!

tro mig: blandt de mange Fattige, som hver Uge komme ydmyge og taknemmelige her i mit Huus, og modtage en Hjelp, mellem Disse, mellem de Simple og Ulærde af vor Nation er megen Godmodighed, mange stille Dyder. Hvor vilde de Stakler nedbøies, om jeg traadte ind i deres Kreds, efterat have forladt den! hvor vilde det nedslaae disse Forladte! — Jeg dadler ikke den Jøde, der træder over til det christne Samfund. Er han en Kunstner, en Videnskabsmand, har han vidst at tilegne sig den sande Dannelse, saa tilhører han det allerede, inden han gjør dette Skridt, og jeg mener selv, at det er paa denne Maade at vor Nation lidt efter lidt — i Tidernes lange Løb — vil bortsmelte, og det er vor eneste Frelse. — Men jeg! en stille Handelsmand! en aldrende Mand! Intet forpligter eller frister mig til at gjøre det. En indre Stemme forbyder mig at forlade mine Fædres Tro. Barndommens Erindringer ere mig endnu levende. Der var en Tid, da jeg var fattig og uopdragen, uvidende og raa, som de Simple af vort Folk. Da blev jeg foragtet og forhaanet af de Christne, og dybt følte jeg min Ydmygelse. Den, som udrev mig af min usle Tilstand, som opdrog mig, oplærte mig, forsørgede mig, var en Jøde. Takker Gud, at I ere fødte i de Christnes lykkeligere Samfund! Ingen Barndoms- og Ungdoms-Erindringer, ingen Bitterhed fjerner eder fra det. Følger eders Herre og Mester, men ikke Dem, som kalde sig efter ham og handle tvertimod hans Lære." — Taarerne trillede ned ad Branco's Kinder. Ville trykkede Branco's Haand, og sagde smilende: „Velan, du Nathan den Vise! jeg skal nu aldrig mere plage dig med denne Sag." —

I samme Øieblik lod Commandeur Erlin sig melde. Han traadte ind med et usædvanligt Udtryk i sit Ansigt. Der var noget Spændt og Undseeligt i hans Mine og Stemme, saa det faldt mig ind, at han saae ud som En der vilde laane Penge. *Doctor* Ville havde formodenlig en lignende Tanke, thi han reiste

strax for at gaae, og jeg lavede mig til at følge ham. Men
mandeuren bad os blive, og tilføiede, at han netop havde
t denne Time, da han havde erfaret, at vi Tre vare samlede,
som han havde Noget, hvorom han ønskede at tale med Hr.
nco og Doctor Ville, og som han helst afhandlede i min
værelse. I det Samme kom ogsaa Piil halv frem bag Dør-
et og sagde: „Ogsaa i min, kjære gamle Ven! Jeg veed jo
: hvad det er, jeg har gaaet Ærinder nok for dig i den An-
ing; jeg maa endelig have Lov at være tilstede ved Catastro-
t." — „I Guds Navn," svarede Commandeuren; og i
idt Forventning satte vi os Alle omkring Bordet. Comman-
:en rømmede sig, tog en Priis Tobak, rømmede sig igjen, og
e endelig: „Jeg har længe gaaet med den Tanke, at jeg kan
: nogen Oplysning om Lieutenant Volmers Herkomst." —
nco, Lægen og jeg saae med Forundring paa ham. Piil
ede betydningsfuldt med Hovedet, og sagde langtrukken: „Ja!
' — Commandeuren vedblev: „Jeg troer sikkert at vide, at
utenant Volmer er en Søn af mine kjæreste, nu afdøde Ven-
. Jeg beder Dem, kjære Hr. Doctor, at De, som har bragt
ı, som et spædt, forladt Barn, til den gode, ædle Hr. Branco,
De vil sige os Alt hvad De veed om hans salige Forældre."
„Ja, det kan jeg snart sige," svarede Ville: „Det er, kort
:, slet Intet." — „De veed dog, at hans Moder døde i
rselseng med ham, at han selv var lagt ned i Ligstuen, og at
tog ham bort, og bar ham op paa Deres Kammer, for at
equere ham; men da De fandt Liv i den stakkels Orm, bragte
ham ved deres Kunst og Deres gode Omsorg tillive, og bar
r efter en Dagstids Forløb ind paa et Patient-Værelse til en
Kone, hvis Barn var dødt, og hende betalte De for at
me og pleie ham, hvorpaa De efter nogle Dage hentede Bar-
, og sagde, at en rig Mand vilde tage det til sig som sit eget.
alt Dette ikke sandt?" — „Jo, ganske sandt," svarede Ville:

„Men om Forældrene veed jeg dog aldeles Intet. Jeg veed blot, at hans Moder var kommen ind paa Stiftelsen om Aftenen, og død den anden Nat, et Døgn efter at have født et Barn, som blev anseet for ogsaa at være død. Ingen kjendte Moderen, og Ingen har nogensinde spurgt enten efter hende eller Barnet, saa dets Herkomst altid bliver meget problematisk." — Pill faldt ham med Iilfærdighed i Talen: „Jo, der var dog Een, som erkyndigede sig om dem: en fattig gammel Kone, som fulgte den stakkels Moder til Stiftelsen om Aftenen, og som den anden Morgen derefter kom og spurgte til den Syge, men erfarede hendes Død, uden at kunne opspore noget Bestemt om Barnet. Af hende har Vedkommende i sin Tid faaet de bedrøvelige Efterretninger; men nu ganske nylig har min gamle Ven, der sidder, formaaet mig til at samle alle de Oplysninger, jeg kunde faae, saavel paa Stiftelsen, som paa andre Maader, og derved har jeg været saa heldig at erfare, hvad De nylig hørte." — „Ja," sagde Commandeuren, „i hiin Tid har min afdøde Ven søgt med Iver efter sit Barn; men da han ikke henvendte sig til de rette Kilder, fik han ingen Oplysning. Nogle Ord, som bleve vexlede mellem Lieutenant Volmer og Carlsen ombord paa Rota, kom jeg hændelsesviis til at høre. De gave mig Anledning til nye Undersøgelser, der vare heldigere end de gamle."

„Men, Hr. Commandeur!" sagde Branco: „hvad kan indgive Dem saa stor Interesse for at opdage min Pleiesøns Herkomst?" — „Det, jeg siger Dem, at jeg troer i ham at see en Søn af Personer, som vare min Ungdoms kjæreste Venner. Jeg vil kortelig fortælle Dem det Hele: For nogle og tyve Aar siden boede her i Byen en Franskmand, som ernærede sig ved Informationer. Min omtalte Ven og jeg toge Timer hos ham i Fransk. Han havde en deilig og yndig Datter, han var selv en brav, godmodig Mand, men hans Kone, som var en Spanierinde, *var den værste Her*, der kunde gaae i to Skoe. Vi bleve snart

som hjemme der i Huset, thi Moderen, som mærkede min Vens Kjærlighed til hendes Datter, gjorde sig al Møie for at føre ham sammen med hende, eftersom hun meente, at han var et godt Parti. Da hun imidlertid fik bedre Oplysning, saa forbød hun Datteren at see ham eller tale med ham. Den gode Pige elskede ham, og da Moderen engang saa godt som viste baade ham og mig Døren, fortvivlede hun og blev haardt tiltalt af den arrige Moder. Faderen var kort tilforn pludselig død. Faa Dage efter fik min Ven et Brev fra Jeannette (saadan hed hun), hvori hun fortalte ham, at hendes Moder, den skammelige Qvinde, vilde sælge hende til en meget fornem Herre, som var bleven forlibt i hende. Moderen holdt ingen Pige, en gammel Kone gik der i Huset og besørgede Arbeidet. Denne bragte Breve imellem min Ven og Jeannette, og hjalp dem til hemmelige Sammenkomster. Efter sin Kjærestes Raad tog Jeannette Mod til sig, og sagde et bestemt Nei til den fornemme Herres Tilbud. Den stakkels Pige led meget af den onde Moder derfor. Min Ven var ikke i den Stand, at han kunde gifte sig, men han fik pludselig et fordeelagtigt Tilbud om at føre et Skib, hvorved han, om han var heldig, kunde haabe ved sin Hjemkomst at faae Raad til at ægte sin Kjæreste. Han tiltraadte da sin lange Søreise, uden at enten hun eller han vidste eller anede, i hvad Tilstand han efterlod den stakkels Pige. Kort at fortælle, da han kom hjem, hørte han, at hun havde været nødt til at forlade den opbragte Moders Huus, at hun længe havde opholdt sig hos den omtalte Kone og ernærede sig med Syning og Brodering, at hun derpaa, Gud bedre det! havde født en Søn ude paa Fødselsstiftelsen, og var død der. Den bedrøvede Mand gik igjen tilsøes, og kom aldrig mere hjem.“ —

Commandeuren taug, ogsaa vi Andre sadde nogle Øieblikke tause. Endelig tog Lægen Ordet og sagde: „Hr. Commandeur! Vi tale her fortrolig med hinanden. De veed, vi ere omtrent

Samtidige. Jeg erindrer, at jeg i hiin Tid har hørt, at De og en anden Søofficeer toge Timer hos den afdøde **Lafleur**, som jeg godt har kjendt. Denne Historie, De her har fortalt os, er den — oprigtig talt — er den Deres egen?" En Gysen foer gjennem mine Aarer. „Vorherre bevares! hvor kan De troe" .... raabte Commandeuren, og hans brune Kinder fik et rødt Anstrøg. „Nei, nei! kjære Hr. Doctor! tal ikke saaledes!" udbrød Piil. — „Nu vel," sagde Ville, „saa maa Den, De omtaler, være Capitain **Bark**, der som en ung Mand døde i Ostindien." Piil nikkede betydningsfuldt til Lægen. „Det er Dem, der nævner ham, ikke mig!" sagde Commandeuren med sagte Stemme: „Jeg havde lovet aldrig at aabenbare denne Sag. Men hans Søn har jeg ønsket at finde. At han ikke var død, har altid anet mig." — Branco havde længe været taus; han sagde nu: „Kjære Hr. Commandeur! jeg finder dog, at denne Opdagelse heller ikke er meget at lide paa. Hvor let bliver et dødt nyfødt Barn, som mellem flere saadanne Børns Lig er henlagt paa Ligstuen, forvexlet med et andet? Hvem kan vel kjende saadan en forladt Skabning fra dens Lige?" Med en næsten ængstelig Mine sagde Commandeuren: „Veed De maaskee Noget, som modsiger disse Efterretninger? Jeg beder Dem, De sagde engang Noget, som om hans Forældre vare Dem bekjendte. Hvorfra har han Navnet Frederik Volmer?" — „Nei, jeg veed Intet om hans Herkomst. — Da jeg paa eengang mistede min Kone og min nyfødte Søn, var jeg ene, og ønskede mig et Barn i den Tabtes Sted. Jeg antog Denne, med hvem Gud har velsignet mig. Jeg har kaldt ham Frederik, efter vor Kronprinds, Landets Regent, under hvis milde Scepter Christen og Jøde nyde Fred og Sikkerhed, og Navnet Volmer har jeg tillagt ham efter de gamle danske Konger, de store Valdemarer, og benyttet mig af den — saavidt jeg veed — oprindelige Udtale af dette Navn. *Jeg skulde give* ham et Navn, og vidste intet ædlere og mere

ıende for den Tanke som ledede mig: nemlig endogsaa ved
— i sig selv uvigtige — Omstændighed at indvie ham
orger af det Land, som gav ham Livet. Præsten Jansen
sin Landsbykirke døbt ham Frederik Volmer, i Doctor
s og min Nærværelse." — „Kjære Hr. Branco!" sagde
nandeuren: „Naar Intet taler mod min Mening angaaende
vor unge Ven, saa holder jeg mig overbeviist om dens
ghed, thi Noget taler for den, som er stærkere end alle Tvivl.
Volmer!" tilføiede han, og greb mine Hænder: „De lig-
ltfor meget Deres smukke Moder, til at være nogen andens
end den kjære gode Jeannettes. O lad mig omfavne
som hendes, som mine bedste Venners endelig fundne Søn!
mig som en Farbroder, som en Nærpaarørende, og lad
hver Dag glæde mig ved at see Deres Ansigt!" — Jeg
ınede Commandeuren rørt, fornøiet og forlegen over hans
ed for mig. Branco og Bille toge ikke megen Deel i denne
:. Endelig sagde Bille: „Ja, det synes jo temmelig rime-
at Volmer er en Søn af den afdøde Capitain Bark, men
ıns Forældre dog ikke vare Ægtefolk, saa er det imidlertid
at den Sag bliver imellem os, som ere samlede her." —
taaer sig! forstaaer sig!" raabte Piil: „Men, kjære Lieute-
Volmer! Det maa dog interessere Dem at erfare, at Deres
var en brav og agtet Søofficeer." — „Nei!" sagde jeg:
r jeg undtager, at denne Omstændighed har forskaffet mig
iere Plads i Commandeur Erlins Gunst, saa er det mig
ldigt, hvem jeg skylder Livet, thi Livet uden Forældres Kjær-
og Omsorg er kun en ringe Gave. Min stakkels Moders
ıne kunde jeg vel begræde, men forøvrigt" .... jeg slog
Arm om Branco: „her sidder min Fader! jeg ønsker ingen
, jeg erkjender ingen anden, og hans Plads kan ingen an-
ıae i mit Hjerte." — Branco trykkede mig til sit Bryst,
ıar rørt, de Andre syntes ogsaa at være det. En Pause

opstod, Commandeuren reiste sig, og sagde, at man ventede ham i et Selskab. Jeg gik ind paa mit Værelse, fulgt af Piil, som bad om at maatte ryge en Cigar hos mig og passiare lidt med mig.

Jeg var forstemt, uden selv at vide hvorfor. For første Gang opstod i mit Sind en Længsel efter sikkert at kjende Dem, hvis Blod randt i mine Aarer. Jeg benyttede mig derfor af Piils Lyst til at udtale Alt, hvad han tænkte og vidste, og yttrede min Forundring over Commandeurens meget usædvanlige Varme i denne Sag. „Ja, seer De!“ sagde Piil med en vigtig Mine: „han har ganske betroet sig til mig, men til Dem kan jeg gjerne sige det. Det er Samvittigheden som trykker ham. Det er om den, at en viis Mand har sagt: Den kan tie i mange Aar, i unge letsindige Aar, men engang vaagner den nok. Det er en svar Synd, min unge Ven — mærk hvad jeg her siger Dem og glem det ikke — det er en svar Synd at bedaare, eller hjelpe til at bedaare — forføre, eller hjelpe til at forføre et uskyldigt Pigebarn.“ — „Du Fredsens Gud! hvad mener De?“ — „Jeg mener, hvad jeg nu vil sige. Min gode, ærlige Ven, Commandeuren, han var, som sagt, en intim Ven af salig Capitain Vark; og den stakkels Jomfru Lafleur, hun elskede nu samme Capitaine, og havde for hans Skyld, og vel sagtens ogsaa for vor brave Commandeurs egne gode Egenskabers Skyld, et stort Venskab og Fortrolighed til denne vor Ven. Han blev derfor en Mellemmand imellem de to Kjærestefolk, og fik den stakkels Jeannette til at komme hjem i hans og Varks fælleds Logis. Da nu Ulykken kom, saa var Erlin nok ogsaa bortreist, eller maaskee han forsømte alvorligt at erkyndige sig om den ulykkelige Pige. Seer De! det bebreider han sig nu, og da han gav mig i Commission at skaffe nogen Oplysning om det forsvundne Barn, sagde han alt Dette, og tilføiede: Jeg har lovet *salig Vark*, at gjøre godt hvad endnu kan gjøres godt. Godt

aldrig blive. Uægte født er en Ulykke, som jeg ikke . Er han, vi søge, Den, jeg mener, saa trænger han til mig." — Den Tanke, at uægte født var en : heller aldrig falden mig ind. Ingen havde nogen- mig den høre. Desuagtet følte jeg mig dog beroliget Beretning. Jeg holdt det for sikkert, at jeg var Ca- ks og den smukke Jeannettes Søn, og Tanken om elige Forældre beskjæftigede mig i eensomme Timer, og n sværmeriske Stemning, hvori jeg nu ofte befandt mig. forekommer mig, som om jeg havde læst eller hørt n Bog, hvortil Verden trængte usigelig, var en ny ast" og en ny „Lægedom mod Kjærlighed." Det vil Bog, hvoraf man ikke blot kunde lære at elske paa en Maade, en Kunst, som nuomstunder daglig bliver ten ogsaa, hvorledes man skal formilde Kjærlighedens ende Feber, og forhindre den fra at blive en farlig Sygdom. Denne sidste Deel af Bogen burde især et det smukke Kjøn, thi dersom et Fruentimmer, der ere Mænd end den ene Lykkelige, som hun elsker, vilde e andre stakkels Tilsidesatte med den Ligefremhed, den g Hjertensgodhed, hvormed man omgaaes hengivne uden at smigre deres Følelser, uden Coquetterie, uden e Luner, som snart frastøde, snart tiltrække, og aldrig oprørte Sind den nødvendige Hvile, dersom — siger Fruentimmer vilde handle saaledes, saa vilde den hun opvakte, være en sand Velgjerning for den Mand, den nu som oftest er en Ulykke, og den haabløse Til- altid ende med at være en sand Ven, istedenfor at mangengang bliver en bitter Fiende. — Disse Betragt- jeg snart megen Leilighed til at anstille, thi efterhaan- g blev mere hjemme i Commandeurens Familie, blev emmed for mig selv, jeg kjendte mig ikke mere, en

Uro, en sygelig Hæftighed fortærede det lette Sind, hvor jeg hidtil havde hengivet mig baade til Fornøielse og Arb hvilke nu begge vare mig til Byrde. Jeg kunde ikke skjule mig selv, at Nicoline ret havde Talent til at opvække disse vægelser af Smerte og Glæde, denne Svæven mellem Haab Frygt, som puster til Lidenskabens Ild. Dette Talent vist meget glimrende hver Fredag Aften, da det i Commandør ellers stille Huus var vedtaget, at alle Husets Bekjendte velkomne: en Indretning som først nylig havde fundet Sted meget Behag for mange unge Herrer, hvis overdrevne Sm rier altid optoges med Huldsalighed af Nicoline. Dette endnu mere Tilfældet i Cousinens talrigere Cirkler, hvor de Mænd af forskjellig Stand og Alder forenedes om at h denne Pige. Hun besad det Talent at gaae lige til Grændse af det Passelige, uden dog at overtræde denne Grændse; hun forstod saa vel at give Den, der for Øieblikket nærmede sig, et udmærket Fortrin, uden at dette dog var mere udmærket, end at hun næste Øieblik kunde vise en Anden samme Gunst. Saale des fik da egenlig Ingen Ret til at beklage sig. Men slige Ting kunne ikke afhandles med Ord; og vilde Carlsen, eller sna rere jeg, som var mindre undseelig, fordriste os til at fremkomme med mindste Bemærkning af de tusinde, som vor Skinsyge ind gav os, saa vidste hun saaledes at dreie vore Ord og sine egne, at vi selv fandt det flaut at afhandle en Gjenstand, som her alle sine Bestemmelser i et Udtryk af Stemme, Mine, fort sagt i noget Ubestemmeligt.

Saaledes sagde hun engang: „Hvad er det De mener, kjære Lieutenant Volmer? Har jeg sagt noget Upassende? Det er en Synd, jeg endnu aldrig veed mig at være greben i. Jeg beder Dem gjentage mine Ord, at jeg selv kan indsee min Feil." Allerede denne Tiltale tog mit halve Mod fra mig, saa jeg ud *trykte mig* endnu slettere, end Sagen fortjente. — Nicoline lo.

det er det Hele? Lad os gjentage det! Jeg bad altsaa
ntalte Herre sætte sig paa den ledige Stol ved Siden af
fordi jeg var træt af at dreie min Hals af Led for ikke
de ham Ryggen, medens han stod ved min Stol, og der-
gde han ... og jeg svarede .... Gud veed hvad. Hvad
r opregnede, synes mig slet Intet, og jeg begriber ikke, at
nde interessere Dem eller Nogen. Kan De forklare mig
— Jeg kunde virkelig ikke finde Ord til at forklare det.
ie benyttede sig af min Forlegenhed, og tilføiede: „Jeg
at naar De siger mig, hvad De har at udsætte paa mig,
r det af Godhed og Interesse; derfor vilde jeg gjerne ind-
ig paa at retfærdiggjøre mig, ifald jeg kun var istand til
le de intetsigende Ord, som flyve Enhver af Munden, naar
kal sige Noget, og ikke selv veed hvad. Jeg var i et ly-
Lune iaftes, og saa løber let et uforsigtigt Ord med.
overlader sig til Øieblikkets Indgivelse, uden at tænke, at
n er i Nærheden. Men veed De, hvorfor jeg var i saa
Humeur? — Fordi De var med i Selskabet, og det var
Gang i fjorten Dage, at De gjorde min Cousines Huus
Ære, og vi Andre havde ikke seet Dem i tre Dage. Vil
i see, hvor haard og urimelig De er, og smukt bede mig
orladelse!" — At jeg gjorde Dette af ganske Hjerte, vil
r begribe. Hun rakte mig Haanden, som jeg kyssede. —
Samme kom William, og sagde med sin sædvanlige God-
hed: „See, hvor lykkelig Volmer dog er! Hvad er det for
r og god Handling hvorfor han bliver saadan belønnet?"
Skal jeg sige Dem det?" svarede Nicoline leende: „Lieute-
Volmer tager sig saa vennehuldt af min Opdragelse og
er saa meget paa den, at min tilkommende Mand, ifald
gensinde tager en saadan, burde kysse hans Haand, iste-
at han nu kyssede min." — „Gid jeg nu turde kysse
Haand!" sagde William halv sagte. „Aa Sladder!" hvi-

stede jeg heelt fortrydelig, og vendte mig bort. Will og C
mandeuren vare i det næste Værelse beskjæftigede med at t
rede L'Hombre-Partiet. Jeg tilbød at tage Carlsens sædva
Plads og overlod ham min hos Damerne. Herrerne vare
slet tilfredse med Byttet, da jeg ikke spillede saa godt som
liam, men desgladere var Denne. Da vi brøde op, fulgte
et Øieblik ned med mig til mit Værelse, takkede mig for
trofaste Venskab, bad mig oftere vise ham den Gunst saa
at afløse ham, og tilføiede, at Nicoline havde været saa els
dig imod ham, sagt, at den sjeldne Fornøielse at see ham
saaledes hos Damerne, var saa stor, at hun imorgen vil
Taknemmelighed give den første den bedste Tigger en Almiss
Den stakkels William var ganske bevæget over den Godhed,
efter hans Mening havde viist ham, og svoer, at han
skulle glemme den. — Hvor behagelig en Nat, jeg tilbrag
ter alt Dette, kan Enhver tænke sig selv.

Den næste Aften var Nicoline meget kold og fremmed i
mig. Jeg havde haabet, at hun vilde stræbe at gjøre mig
igjen, og var svag nok til at spørge, om hun var vred. H
tilstod, at hun var det, og bebreidede mig meget alvorligt,
jeg den forrige Aften var bleven stødt; hun tilføiede, at da
ikke kunde taale Spøg, skulde hun vel vogte sig for at spøg
med mig eller tale i min Nærværelse med den Frihed, som hun
hidtil havde tilladt sig. Jeg bad nu paa det Ydmygste om Til-
givelse, og var færdig at ønske, strax at blive Maalet for hendes
Vittigheds Pile. — Saa daarlig var jeg i hiin Tid! thi uagtet
min Fornuft dadlede Nicolines Opførsel, var mit Hjerte saa ind-
taget af hendes Skjønhed, af det Piquante i hendes Omgang,
at mangengang endog hendes Feil syntes mig elskværdige. Den
Aften, jeg her erindrer, var ellers blandt dem, hvor det ustadige
Veir var det herskende. Carlsen maatte betale den forrige Af-
tens Gunst med stor Tilsidesættelse; jeg kunde heller ikke rose

n Lykke. Falk derimod, som undertiden forøgede vor Cirkel, r Gjenstanden for Nicolines hele Opmærksomhed, uagtet — er maaskee netop forbi — hans Artigheder vare krydrede med aa Sarcasmer, og tidt lignede et satirisk Epigram, der traf ide selv. William og jeg sloge os i vor Fortvivlelse til Spil, toge Begge Deel i Commandeurens Spillepartie, som denne ng varede lige til den Time, da vort lille Selskab pleiede at les. Da vi vilde anbefale os, tog Nicoline en lille Verbena-vist, som hun netop bar, deelte den i to Dele, rakte Carlsen ı ene og mig den anden, idet hun neiede for os, og sagde: eg takker for iaften! Tag denne Præmie til Belønning for res angenemme Compagnie." At ogsaa denne Gave for os gge var en Draabe Olie i Ilden, behøver neppe at tilføies.

Jeg kunde skrive en heel stor Dagbog med samme Titel n det gamle franske Lystspil: Amour et caprice; men jeg a ikke forbigaae, at i denne mine Trængslers Tid var jeg dog ganske forladt af alle gode Aander. Nei, en venlig Genius mig ofte nær. Den lille Charlotte syntes ordenlig at dele ne Sorger, uden klart at vide, hvori de bestode. Naar hun Vidne til, at hendes Søster sagde mig noget Ubehageligt, mede hun og yttrede sin Misfornøielse; hun tog mit Parti, forfægtede min Sag med en Iver og en Veltalenhed, som i Grad forbausede mig hos et Barn paa hendes Alder. Fjer-e jeg mig fra Nicolines Luner, og satte mig ind hos Com-ndeuren, gav Charlotte sig mangengang Ærinde derind, og ste paa tusinde Maader at vise mig Opmærksomhed. Den nlige Lystighed, som jeg havde seet hos hende i det første eblik i vort første Møde, var i den senere Tid meget forsvun-, og havde givet Plads for noget mere Jomfrueligt i hendes sen, for noget mere Alvorligt. Hendes Nærmeste lode hende høre denne Forandring: Nogle med Bekymring, som Tan-; Andre med Drilleri, som Nicoline; eller med utidige Spørgs-

maal, som Piil. Det syntes altid at forvirre hende, naar denne Materie kom paa Bane, og engang sagde hun: „Jeg vil endnu hellere end gjerne springe omkring og spille Boldt, naar Nogen vil spille med mig.“ — Jeg tilbød mig strax, og vi gik ind i en Sal for at spille Fjærboldt. Jeg maa bekjende, at jeg under Spillet ikke kunde vende min Opmærksomhed fra min unge Medspillerindes nydelige Skabning og fortryllende Bevægelser; mine Øine fulgte de smaa Fødders hurtige Flugt, naar jeg kastede Boldten for kort, og hun behændig løb den imøde. Jeg blev snart smertelig straffet for min Adspredthed, thi med et ulykkeligt Kast traf jeg Charlotte med Boldten lige i Øiet. Uden Skrig eller Klage bøiede hun sig for at skjule Smerten, medens Taarerne trillede ned fra det saarede Øie. Min Smerte var vistnok endnu større. Jeg foer ned efter Doctor Wille, som lykkeligviis befandt sig hos min Pleiefader, og i den hæftigste Urolighed ventede jeg hans Udsagn, der til min Trøst faldt ud efter Ønske. Stødet var ikke betydeligt eller af farlige Følger, dog maatte den lille Pige i flere Dage bære et Bind for Øiet; og da hun ikke kunde taale Lysets Skin, maatte hun om Aftenen opholde sig i en mørk Krog af Stuen. Hun sad der saa taalmodig, saa mild, det utilbundne Øie lyste i Halvmørket som en Stjerne, og de hvide Tænder skinnede ved den lille Munds smilende Træk. — Falk sagde: „Det seer ængsteligt ud at see Charlotte saaledes; man kan ikke komme fra den Forestilling, at det er den lille Amor, der sidder her i en Krog og lurer paa os.“ — Siden sagde han til mig i Fortrolighed: „Det Barn er ubeskrivelig nydeligt. Hun bliver endnu smukkere end Søsteren, og er meget elskværdigere. Til hende frier jeg bestemt, naar hun bliver voxen. Til den Tid haaber jeg, Vorherre tager min gamle, arrige Tante, som jeg skal arve.“ — Disse Ord gjorde et ret ubehageligt Indtryk paa mig. Det var ikke *faldet mig ind*, at min lille Veninde nogensinde skulde blive en

:n Dame og være en Gjenstand for Mændenes Ønsker. Jeg de ikke taale, at Falk eller Andre med halv om halv forel-e Blikke betragtede denne Uskyldige. I den Tid, hun saaledes lidende for min Skyld, steg min Hengivenhed for hende til høi Grad; jeg vidste ikke Alt hvad jeg vilde opfinde, for at hende Opmærksomhed. Ogsaa Branco besøgte hende daglig, viste sin Deeltagelse og gode Villie i mange smaa Forærin-, som hun med barnlig Glæde modtog. Min Pleiefader lod meget sjelden overtale til at tilbringe Aftenen udenfor sit eget relse; men han syntes gjerne at see, at jeg befandt mig i mmandeurens Familie.

Charlottes Upasselighed var en kjærkommen Anledning for tre Officerer til at komme hver Aften. Piil og Comman-ıren vare just paa samme Tid indviklede i et Skak-Partie, n varede et Par Aftener i Rad; og saaledes sadde Carlsen, lk og jeg, alle Tre i Damernes Selskab. Vi flyttede os da le hen til Charlotte, og den milde Dunkelhed, som her om-o os, den Omstændighed, at Damerne ikke, som de pleiede, ıde være beskjæftigede med et Haandarbeide, som berøvede os es Blikke, og deelte deres Opmærksomhed, gjorde Samtalen bbelt levende og gav den et vist fortroligere Anstrøg. Vi n i en af disse Samtaler til at tale om Ønsker, hvorledes mangengang i Livet opnaaes, men i en ganske anden Skik-se, end den, hvori vi tænkte at møde dem. Ved denne Leilig-d sagde Fru Blunt: „Vi forsømme for meget at gribe de aa Ønsker, som det staaer i vor Magt at naae, og som dog ld vilde være et Palliativ mod Livets større Savn. Jeg veed e, hvad det er for en Uvirksomhed eller Døsighed i den men-skelige Natur, som forhindrer os heri, men jeg troer, at alle enneſker giøre sig skyldige i denne Feil. Jeg f. Ex., foresæt-mig hvert Foraar, at jeg om Morgenen tidlig vil gaae al-e ud at spadsere, hvergang Veiret tillader det; jeg forestiller

mig Dette som en stor Nydelse, men desuagtet troer jeg, at jeg ikke tre Gange i mit hele Liv har formaaet at overvinde de vistnok ubetydelige Vanskeligheder, som have holdt mig derfra." — Samtalen vendte sig nu saaledes, at Enhver kom til at nævne et eller andet ringe Ønske, som paa lignende Maade blev opfyldt. Jeg sagde, at hvergang jeg tilbragte en Vinter paa Landjorden, havde jeg ønsket mig en Urtepotte med blomstrende Liliconvaller, en Blomst, som jeg fremfor alle yndede, men desuagtet aldrig forskaffede mig. Nicoline sagde: „Af slige uopfyldte Ønsker veed jeg kun eet, som fra min Barndom har beskjæftiget mig, men som jeg virkelig heller ikke indseer, hvorledes jeg skulde opnaae: Min Moder eiede en chinesisk Æske, fuld af forgyldte Zirater, Blomster, Landskaber og Gud veed hvad. Inden i Laaget var et Speil, og Æsken selv indesluttede nok en Æske, der igjen var opfyldt med mindre Æsker, der stode i en Rad, og hvori min Moder gjemte sine Smykker. At maatte aabne denne Æske, speile mig i Laaget og betragte dens Indhold, var en af mine største Nydelser, da jeg var lille, og jeg synes endnu, at den staaer i min Erindring som noget meget Deiligt. Da min Fader engang for faa Aar siden deelte min Moders Smykker mellem min Søster og mig, spurgte jeg ivrig efter Æsken, men Ingen vidste, hvor den var bleven af, og min Bedrøvelse ved denne Efterretning var ordenlig barnagtig." — Charlotte havde længe siddet taus og tankefuld. Falk spurgte hende, om hun intet Ønske havde at betroe ham? — Nicoline udbrød med Latter: „Jeg kommer netop nu til at tænke paa et Ønske, som Charlotte fik opfyldt, og som gav Anledning til en tragisk Catastrophe. Kan du huske den ulykkelige Emilie, som du druknede, og som kostede dig saa mange Taarer? — Forfærdes ikke, mine Herrer!" tilføiede hun: „det klinger jo rigtignok gyseligt; men denne Emilie var, som De vist alt har gjettet, kun en *Dukke, en* stor Vordukke, som min Fader engang bragte hjem

en af sine Reiser." — Charlotte, der først var bleven me-
undsfeelig, fattede sig nu og sagde: „Ja, det er en dum Hi-
rie, men det er vist og sandt, at jeg endnu ikke kan tænke
a den uden en lille Gysen. Det er over fem Aar siden, jeg
r endnu kun et Barn" ... — „Men det er du nu ikke læn-
e?" spurgte Nicoline afbrydende. „Idetmindste," svarede Char-
te fortrydelig, „er jeg da intet lille Barn som den Gang."
Hun taug, men vi Andre bade hende indstændig om at fort-
te sin Fortælling. Efter et lille Ophold begyndte hun med
ste Stemme, som efterhaanden blev meget livfuld:

„Jeg saae engang en stor Vorduкke hos en af mine smaa
kjendte; den var meget smukt pyntet, som et spædt Barn, og
n kunde desuden, ved at trække i en Staaltraad, faae den til
dreie Øinene og til at give en Lyd, som forestilte, at det lille
arn græd. Det var et deiligt Legetøi, jeg talte daglig om det,
endelig var Fader saa god at bringe mig saadan en Dukke
m fra et af de Steder, han havde besøgt paa en af sine Rei-
. Det var en stor Dukke, den laae i en Æske med Blomster
ndt om sig. Men det kunde jeg ikke lide, jeg syntes, det saae
, som den laae Lig. Tante var saa god at tage den ud af
sken, hvori den var fastgjort, syede smukke Klæder til den og
v den Arme, som den manglede. Hvem var gladere end jeg!
g kunde neppe afsee den; og naar jeg gik tilsengs om Aftenen,
de jeg den paa en Skammel ved Siden af min Seng. En
at vaagnede jeg og tog min Dukke op i Sengen til mig. En
atlampe brændte i Værelset. Ved dennes svage Skin syntes
g, at det havde noget Uhyggeligt at see dens døde Øine, som
e vare lukkede med Øienlaage, men kun vendte det Hvide ud.
g dreiede dem og dreiede dem igjen, den ene Gang efter den
den, men jo mere jeg dreiede dem, desmeer ængstede det mig.
g lod den ogsaa græde, men denne Lyd forekom mig ogsaa
l. Jeg gjentog disse Kunster hurtigere og hurtigere, ligesom i

Fortvivlelse, og tilsidst blev jeg saa angst, at jeg græd og skjælvede. Jeg glemmer aldrig den Nat! — Tante, som sov i samme Værelse, vaagnede derved, og blev bange for at jeg maatte være syg. Hun stod op, tog Dukken fra mig og bar den ud af Værelset. Dagen efter kunde jeg ikke begribe min egen Urimelighed, og skammede mig over den. Jeg fik min Dukke igjen; men saa snart jeg var ene med den, begyndte jeg det samme fortvivlede Spil med disse Øine, denne uhyggelige Græden. Det forekom mig, som den var levende, som den havde Krampe, som den var vanvittig, som den led stor Smerte. Jeg havde Medlidenhed med det arme Barn, jeg kyssede det og græd over det, og saa kastede jeg det fra mig igjen med Skræk og Afsky. Nu leer jeg deraf, men Ingen kan forestille sig hvad jeg led i mange Dage. Jeg skammede mig selv over min Naragtighed, og turde ikke fortælle den til Nogen. — Tilsidst fattede jeg den Beslutning at skille mig ved et Legetøi, som var blevet mig til Qval, istedenfor til Glæde. Her kom undertiden en skikkelig fattig Pige paa min Alder. Engang da jeg saae mit Snit til at kunne give hende Dukken, uden at blive bemærket, forærte jeg hende den. Hun blev overmaade glad og forundret. Men et Øieblik efter kommer Secretair Piil med min Dukke i Haanden. Han havde mødt den stakkels Pige i Porten og taget Dukken fra hende, i den Tanke, at hun paa en urigtig Maade havde tilvendt sig den. Og da jeg fortalte ham, at jeg selv havde givet hende den, skjændte han paa mig for min urimelige og letsindige Gavmildhed. Nu begyndte den gamle Elendighed og endnu værre end før, thi Øinene vare nu blevne reent fordreiede paa min ulykkelige Emilie, saa de virkelig vare gruelige at see paa. I min Fortvivlelse besluttede jeg at kaste den bort, saa den ikke skulde komme igjen. En Aften i Mørkningen listede jeg mig ned paa Gaden. Vi boede dengang ved Frederiksholms Canal. Jeg ilede til Bolværket og *kastede Dukken* ud i Canalen. Det blæste, Bølgerne førte den

bort. Jeg saae endnu dens Ansigt, dens ene Arm over Vandet; en uhyre Skræk greb mig, jeg syntes, jeg havde begaaet en Misgjerning, jeg foer op til Tante og kunde neppe faae Ordene frem og bekjende min Brøde."

Vi loe Alle, men jeg var dog ganske bevæget over dette barnlige Eventyr. En saadan Smerte, en saa levende Phantasie i et Barns Sjæl har noget Særeget. Charlotte tilføiede: „Jeg tænker tidt med Ærgrelse og Undseelse paa denne tossede Historie; men jeg synes dog endnu, at den Dukkes forvreiede Øine vare fæle at see paa." —

Nicoline sagde: „Men hvad vilde du nu gjøre, om dit eget syge Øie var fordreiet og sad forkeert, naar du tog Bindet af?" — „O, min Gud!" raabte Charlotte og foer med Haanden til Bindet. — „Frøken Nicoline!" udbrød jeg: „tal ikke saaledes. Dersom et saadan Uheld var hændt Deres Søster ved min Uforsigtighed, saa troer jeg aldrig, jeg blev Menneske mere, det vilde sikkert nage mig, som en skjult Gift, og fordærve mig mangen glad Time." — „Nu," sagde Fru Blunt, „der kunde da imidlertid hænde vor Charlotte langt større Uheld." — „Nei!" raabte Falk! „at dette lille nydelige Ansigt blev vanziret, det var Ulykke nok." — „Aa, det var ikke det værste!" sagde Charlotte. „De mener maaskee," sagde William, „at Deres Syn vilde lide, at De ikke saa godt kunde tegne, arbeide og læse, som De pleier. Det var det Værste, ikke sandt?" — „Nei," svarede hun, „heller ikke det!" — „Nu vel da! hvad var da det Værste?" — „Det Værste," sagde hun med et rørende Udtryk, „det Værste var, at Lieutenant Volmer vilde tage sig det nær og blive bedrøvet hver Gang han saae mig." — Dersom Nogen, der læser disse Linier, har følt, hvad saadanne Ord af en saadan Mund betyde, saa vil han let tilgive mig, at Taarerne kom mig i Øinene, at jeg den hele følgende Nat drømte om den lille Charlotte, og at jeg ikke var rolig, før jeg saae hende uden Bind

for Øiet, og til min Glæde overbeviste mig om, at intet Spor af det tilstødte Uheld udmærkede dette Øie fremfor dets Tvillingstjerne.

En Fjortendagstid efter, da jeg en Aften kom ind paa mit Værelse, blev jeg behagelig overrasket ved paa mit Skriverbord at finde en Urtepotte fuld af udmærket skjønne Liliecontvaller i fuld Flor. Urtepotten selv var af simpelt Leer, men beklædt med Papiir, der var overordenlig smukt malet og skuffende efterlignede en af Vidier sammenflettet Kurv, gjennem hvis Aabninger grønne Blade tittede frem. Det Hele var smagfuldt og elegant i sin Simpelhed. Jeg erindrede mig hiin Samtale hos Commandeurens, og forestillede mig, at jeg havde mine unge Veninder at takke for denne behagelige Gave. Jeg havde for nogle Dage siden truffet Nicoline ifærd med at tegne, og hun vilde ikke vise mig sit Arbeide. Med bankende Hjerte tænkte jeg, at hun maaskee var den egenlige Giverinde. Jeg syntes, at Blomsterne ligesom tilhviskede mig hendes elskede Navn. Da det endnu var tidligt paa Aftenen, besluttede jeg strax at ile op til Commandeurens, for at udtrykke min Glæde over denne Godhed. Dog søgte jeg først at indhente nogen Oplysning om Maaden, hvorpaa disse Blomster vare komne ind i mit Værelse. Den gamle Joel tilstod, at Secretair Piil med hemmelighedsfuld Mine var kommen i Mørkningen med en Dreng, som bar Urtepotten, og at Piil selv havde sat den ind paa mit Skriverbord. Nu behøvedes intet andet Vidnesbyrd. Jeg ilede op til Commandeurens og traf Damerne og William sammen. I min Glædesruus udbrød jeg strax med min lyksalige Visshed om, hvorfra denne Gave skrev sig. Jeg henvendte mig naturligviis til alle Damerne, og spurgte, hvem af dem der vilde modtage mit taknemmelige Knæfald? „Jeg ikke!" sagde Fru Blunt: „Jeg tør ikke misbruge en ung Herres Artighed og gjøre Indgreb i unge Damers Rettigheder. Er det *En af mine* Niecer, der har viist Dem denne lille Opmærksom-

d, da er jeg ikke i Hemmeligheden." — Jeg ilede til Nicoline: Bedste Frøken! Jeg saae, De tegnede forleden, og jeg saae, at e skjulte Deres Arbeide. En fortræffelig Tegning omgiver tepotten. Tør jeg troe, at Deres hvide Haand har hvilet paa t Papiir, som nu er i min Eie? at De under Arbeidet har nkt paa mig? at De" .... „Spar Deres Veltalenhed, Hr. eutenant! Nei, mine Hænder have aldrig hvilet paa Noget, n tilhører Dem! Jeg har under mit Arbeide hverken tænkt paa em eller nogen anden ung Herre. De har ofte talt til mig t den Takt som er elskværdig hos en ung Pige. Ifølge denne kt vilde jeg aldrig falde paa, at overraske Dem med en senti-ental Foræring paa en hemmelighedsfuld, sentimental Maade; m hvis jeg havde Noget at give Dem, vilde jeg levere Dem t i Haanden, og sige: Vær saa god! tag tiltakke." — Char-tte blev blodrød ved denne Søsterens Tale. Nicoline saae paa nde, rakte sin Haand med udstrakt Pegefinger imod hende, og gde leende: „Der sidder den skjulte Velgjører!" Charlotte foer mmen, jeg nærmede mig og sagde: „Kjære, lille Frøken, tør g takke Dem?" — Jeg var yderlig forlegen, og mine Ord) noget tvungne. Jeg vilde tage Charlottes Haand, hun trak n bort og sagde: „Nei, nei! det er ikke mig! .... Det er eget uvenligt af dig, Nicoline, at du vil paadutte mig Noget, m du selv kalder taktløst." — „Aa hvad!" svarede Nicoline: Sagen er ikke saa farlig. Du er kun tretten Aar." — „Det er du mig altid høre, at jeg er et Barn; men om to Aar jeg femten Aar, og desuden skal en lille Pige heller ikke re noget Upassende." — „Upassende! det har jeg ikke sagt." „Sentimentalt! sagde du. Det er et stygt Ord, som man n siger for at spotte, som man bruger istedenfor Affecteert. vad var der ellers for Sentimentalt i det? Kunde man ikke e et Par Blomster sætte ind i et Værelse til en Ven, man ldt af? Det forstaaer jeg ikke. Du har selv sagt, at du vilde

brodere en Brevtaske til Lieutenant Volmer, og forære ham den til Nytaarsgave." — „Du skulde ikke sladdre om, hvad jeg har sagt til dig allene." — „Ja du skulde ikke altid gjøre mig skamfuld." — „Naa altsaa har du givet Lieutenant Volmer Urtepotten? Nu tilstaaer du det!" — „Nei, nei!" raabte Charlotte. I det Samme kom Piil ind fra det næste Værelse og raabte: „Jo, jo! Hvorfor skulde ikke den lille Charlotte have den Ære, hende tilkommer? Jeg er altid de unge Pigers tjenstvillige Commissionnair. Jeg har selv besørget Urtepotten hentet hos Gartner Nielsen. Tegningen er smuk, den har Lottemoer gjort i Tegneskolen. Det er Altsammen meget net og godt." — Charlotte kunde neppe tilbageholde sine Taarer, Tanten trak hende hen til sig. „Kjære Tante!" sagde Charlotte, idet hun klyngede sig tæt op til hende: „Jeg har aldrig tænkt at gjøre en Hemmelighed af denne Sag. Jeg vilde siden fortalt dig det; men jeg ønskede, at Lieutenant Volmer ikke skulde vide, fra hvem de Blomster kom. Jeg tænkte ikke, der var noget Ondt i Det, jeg gjorde." — Tanten trøstede hende, og jeg takkede min lille undseelige Veninde med oprigtig Varme. „Det var godt meent af mig," sagde hun med nedslagne Øine: „De maa ikke forsmaae de stakkels Blomster, uagtet det kun er mig som de komme fra." — Nicoline kyssede sin Søster med venlige Undskyldninger, fordi hun mod sin Villie havde bedrøvet hende.

„Du er altfor lykkelig!" sagde William: „Damerne gjøre dig Foræringer, bebude dig Foræringer og komme i Ordstrid for din Skyld." — Jeg var langt fra ikke lykkelig. Den Tone, hvori Nicoline havde besvaret min varme Tak, den Sorg, den gode lille Charlotte havde havt for min Skyld, den Tanke, at jeg syntes udseet til mod min Villie at saare dette Barn, alt Dette satte mig i en høist ubehagelig Stemning. William sad hos Nicoline ved hendes Sybord, noget fjernet fra os Andre. Det lod, som de vare fordybede i en Samtale, og et Par Gange

nærkede jeg, at hendes Øine mødte hans med det ubeskrivelige tryk, som undertiden laae i hendes Blikke. — Det var engang ellem faldet mig ind, at hun elskede ham. Denne Aften syn- det mig vist, og en hæftig Skinsyge over min bedste Ven fyldte mig med Bitterhed baade mod ham og mig selv. Da gik, fulgte han ned med mig, som han undertiden pleiede. n betroede mig nu, at han havde med megen Møie forskaffet en chinesisk Æske af det Slags, som Nicoline havde omtalt, han, for at gjøre den saavidt muligt lig sit Forbillede, havde et et Speil indfatte i Laaget, og tænkte at anbringe nogle te Smaating uden Værdi i Æskerne. Han havde, sagde han, ædet sig til at overraske sin Elskede med denne lille Opmærk- nhed. „Men," tilføiede han, „hendes Yttringer iaften have rt mig betænkelig. Maaskee det er altfor dristigt af mig, at de komme frem med en Gave; maaskee hun ikke kan lide, at , som jeg havde isinde, bruger samme Fremgangsmaade som arlottes altfor meget omtalte med dine Lilieconvaller; men nge den selv personlig, det tør jeg ikke. Jeg bærer mig klod- ad med Sligt. Ak, jeg føler dybt min Mangel paa Elsk- rdighed! Hvor høit jeg elsker hende, hvor hæftig jeg ønsker at nne glæde hende, saa forslaaer det ikke til at fortjene hendes unst. — Giv mig et Raad, kjære Frederik, du, der som en te Riddersmand har alle Gaver til at behage Damerne, og den Troskab, som gjør dit Venskab til min bedste Skat."

Bevidstheden om de Følelser, der for faa Øieblikke siden ode opfyldt min Sjæl, faldt saa tungt paa min Samvittighed, Williams Ord samlede gloende Kul paa mit Hoved. Hans elige, umistænksomme Venskab, hans beskedne Tanker om sig , hans trofaste Kjærlighed rørte mig inderlig og forjoge de e Indskydelser af min egen Lidenskab. Jeg lovede at over- ge, hvorledes vi bedst kunde forskaffe Williams Gave en god dtagelse; og da jeg blev allene, forekom det mig, som om

en bedre Stemme hævede sig i mit eget Bryst og erindrede mig om gamle, halv forglemte Tanker og Forsætter. Den forekom mig som Toner af en begeistrende Sang, der opflammer til Kamp og Seir, og jeg svoer at seire over den Trolddom, som havde betvunget mit bedre Jeg.

I et Par Dage gik jeg ikke til Commandeurens. Den tredie Dag kom han selv og hentede mig. Han viste mig ved denne Leilighed en saa udmærket Godhed, at den baade rørte og forvirrede mig. Nicoline modtog mig med saa uimodstaaelig Yndighed, som om denne Sirene havde besluttet at lade mine gode Forsætter strande. En hidtil fremmed Tanke, den farligste af alle, begyndte at indsnige sig i min Sjæl. Det syntes virkelig fra nu af, som om Nicoline beærede mig med en særdeles Opmærksomhed og idetmindste gjorde Fordring paa min udeelte Hyldest. Engang da jeg med Varme berømmede det før omtalte Portrait af Branco's afdøde Kone og den høie Skjønhed, som maatte have prydet Originalen, modsagde Nicoline mig med en paafaldende Hæftighed og dadlede bittert dette Slags Skjønhed, der rigtignok var næsten modsat hendes egen. Noget Lignende var Tilfældet, da jeg engang med Interesse underholdt mig med en Dame, som vi traf i Cousinens Huus; ja hun lod mig endog ofte høre den Hengivenhed, jeg nærede for hendes yngre Søster. At alt Dette uendelig forvirrede mig og gjorde mig Kampen svær, behøver jeg ikke at sige.

Nytaarsdag var vor lille Cirkel samlet hos Commandeuren. William, Falk, Piil og jeg vare tilligemed et Par unge Damer indbudne; ogsaa Fader Branco havde ladet sig overtale til at deeltage i dette Selskab. Efter endt Middagsmaaltid bragte de unge Piger en Kurv med smaa Gaver, som de fordeelte mellem hele Selskabet. Det var Altsammen Smaating, meest af deres eget Arbeide, og saa smukt udtænkt, saa smagfuldt, at Enhver især modtog sin Deel med oprigtig Glæde. Ogsaa vi Andre

de været betænkte paa at vise vor Opmærksomhed. Fader anco havde grebet denne Leilighed til at gjøre Damerne meget ække Foræringer, vi unge Mennesker havde med Beskedenhed skrænket os til meget ubetydelige Offere; men Alle havde vi et enige i at henvende os til Piil, for at faae vore Foræringer befordrede til deres forskjellige Adresser, uden at berøves Incognito, som Alle, undtagen Fader Branco, ansaae for lseligst. Efter fælleds Overlæg havde William og jeg anseet for bedst at lade den chinesiske Æske gaae samme Vei. Ef- Aftale indtraadte nu derfor Piil med en Kurv, som han dlertid havde gjemt i et afsides Værelse, og med megen Vig- hed og Selvtilfredshed anbragte han alle Sagerne, med største iagttighed. Da han satte den chinesiske Æske for Nicoline, ud- d hun i et Glædesraab, hun aabnede den, og saae Spellet de smaa Æsker. Ved hver ny Gjenstand yttrede hun sin For- ielse over den fuldkomne Lighed med det gamle Klenodie. m udbredte de smaa, ubetydelige Foræringer, som indeholdtes Æskerne, og flere Gange sagde hun: „Hvem kan dog saaledes staae at gribe mine Ønsker i Flugten?“ — Paa Bunden e en lille Seddel, der indeholdt et Svar paa dette Spørgs- mal. Nicoline tog den og læste: „Fra En, som intet høiere nske kjender, end at kunne opfylde, endogsaa kun det mindste Deres Ønsker.“ — Hun rødmede, lagde Seddelen tilligemed er Deel af de udbredte Sager paa sin Plads, lukkede Æsken taug. William, som ved Synet af hendes Glæde havde dt Møie med at skjule sin egen, blev meget betænkelig og hvi- de til mig: „Jeg er dog ret ulykkelig og ubehændig. Indhol- : af min Seddel har mishaget hende. Gud veed, jeg har evet de Ord af mit inderste Hjerte; men de vare vist altfor stige.“ —

Da jeg siden i Aftenens Løb kom til at sidde i Nærheden Nicoline, sagde hun til mig med sagte Stemme: „Pill har

skriftet for mig. Det er Dem, som jeg maa takke for den smukke Æske?" — „Nei, min Frøken! Det er virkelig ikke mig." — „Det er imidlertid Dem, som har leveret den til Püil." — „Ja, det er sandt. Men desuagtet kommer den ikke fra mig. Den, der med inderlig Glæde har haabet at opfylde eet af Deres Ønsker, har i sin stille Beskedenhed ikke engang vovet at bringe sin Gave paa anden Haand." — „Jeg gjetter nu lettelig Giveren; men jeg kan ikke lade være at ønske, at han havde anvendt Noget af sin stille Beskedenhed i den Devise, som fulgte den smukke Gave; den vilde da have været mig dobbelt behagelig." — „Jeg har allerede troet at bemærke, at den lille Seddel mishagede Dem, men jeg tilstaaer, at jeg ikke har fattet Grunden." — Nicoline saae paa mig og taug. Jeg vedblev: „Er det en Synd at sætte sin høieste Lyksalighed i at bidrage til Deres Fornøielse, eller at stræbe efter at behage Dem? Isaafald blive vi vel Alle strafværdige." — „De ikke!" sagde hun med et besynderligt Udtryk. Det lød baade som Ironie og Alvor. Jeg syntes, mit Hjerte var nær ved at springe. „Hvilket gunstigt Dieblik!" sagde min sorte Sjæl; „hvilket Forræderi mod en Ven!" sagde den hvide. — Jeg taug lidt, jeg sukkede dybt. „De sukker jo ordenlig!" sagde hun. — „Ak, min Frøken! maa man ikke sukke, ved at erfare, hvilken Løn en oprigtig Hengivenhed henter hos sin Gjenstand? Den Devise, som har mishaget Dem, er et Udtryk af det varmeste Hjertes ærlige Mening, et ringe Udbrud af en Mands Følelser, som med ydmyg, trofast Tilbedelse seer op til Dem som til et høiere Væsen." — Nicoline rødmede: „I Sandhed, Hr. Lieutenant! De anvender saamegen Veltalenhed for en Anden, saa jeg forfærdes ved Tanken om, hvorledes De vilde tale for Dem selv. Men for at komme tilbage til den Sag, vi tale om: kalder De Den en beskeden Tilbeder, der siger mig i et heelt Selskabs Nærværelse, at hans *høieste* Ønske dreier sig om mine ubetydelige Anliggender?

Er det beskedent at paalægge en Anden en saa stor Gjæld, som man ikke veed, om denne Anden kan eller vil betale?" — „At elske hvad der er elskværdigt, er en Rettighed, som ingen Magt kan betage os." — „Ja, Tanker ere toldfrie, siger man, men Ord ere det ikke." — Vor Samtale blev her afbrudt, og Nicoline var hele den øvrige Aften meget unaadig baade mod Carlsen og mig.

Et Par Dage efter kom William en Morgen til mig med et glædestraalende Ansigt, og fortalte mig, at Branco havde besøgt ham og gjort ham et høist fordeelagtigt Tilbud. En Ostindiefarer, som Branco i Forening med et Par andre Handelsmænd havde udredet, var i October afgaaet fra Kjøbenhavn, men havde liidt saameget i en hæftig Storm, at den havde været nødt til at løbe ind i en norsk Havn. Medens Skibet her var under Reparation, var Capitainen bleven syg og var død. Da Branco havde den største Part i Expeditionen, havde de andre Redere overladt til ham at vælge en ny Capitain til at føre Skibet. Han foreslog nu Carlsen at paatage sig Dette, strax at søge Tilladelse til at modtage dette Tilbud, og derpaa uopholdelig at reise over Land til Norge for at modtage sin Post og føre det nu istandsatte Skib videre. Det var mod Slutningen af Aarene 90. Danmark var endnu i sin glimrende Handelsperiode. Uveirsskyer syntes vel at vise sig i Horizonten, men endnu var Alt dog roligt. Min Pleiefader havde allerede meddeelt mig sin Plan, men jeg turde ikke blande mig i Sagen, da jeg frygtede, at William kunde troe, at jeg vilde fjerne ham fra Nicoline, eller rettere sagt, at jeg selv kunde mistænke mig derfor. Han var nu meget glad og udviklede for mig, at den Expedition, som man vilde betroe i hans Hænder, var af megen Vigtighed og af en ualmindelig udstrakt Betydenhed, at det var et særdeles ærefuldt Tilbud for en ung Officeer, og Vilkaarene yderst fordeelagtige. „Dersom Lykken nu vil være med mig," sagde han,

„saa kunde jeg vel ved min Hjemkomst turde vove at gifte mig. Vidste jeg blot, at Nicoline vilde skjænke mig sin Tro, saa vilde jeg reise med et let Sind, og Intet — synes mig — vilde være mig besværligt.“ — Han talede nu om at udøse sit Hjerte for hende. Det var ham umuligt, sagde han, at forlade hende paany, i Uvished om hendes Følelser; denne Uvished var værre, end en sørgelig Vished. — Da han spurgte om min Mening, kunde jeg ikke undlade at ytre mine Betænkeligheder, og fortalte ham en Deel af min Samtale med hende Nytaarsdags Aften. Vi bleve afbrudte ved Piils Komme. Han kom meget smilende hen til os, trykkede vore Hænder, og sagde: „Nu! det glæder mig, at jeg finder den gode Carlsen her. Jeg havde ellers maattet gaae til ham, thi jeg vilde ikke lade den første Uge i Aaret gaae hen, uden at besøge mine unge Venner for at ønske dem al Held og Velsignelse i det nye Aar. Vi saaes jo rigtignok hos Commandeurens Nytaarsdag, men der var ikke Ro til at tale et ordenligt Ord med hinanden. Jeg har ret udtænkt mine aparte Ønsker for Hver især af mine Venner, og overlagt hos mig selv, hvad jeg mener, kunde tjene dem bedst.“ — Vi takkede ham, men jeg kom imidlertid til at sige, at det var en mislig Sag at bestemme hvad der tjente os bedst. „Jo, gode Lieutenant Volmer! hvad der tjener Dem bedst, det veed jeg sikkert, idetmindste veed jeg sikkert hvad De selv ønsker høiest. Jeg har sandelig læst i Deres Hjerte.“ Da jeg kjendte Piils Fremfusenhed i Tale, begyndte jeg at skjælve for hvad der kunde falde ham ind at sige, og vilde dreie Samtalen, men der var intet Raad mere. „Ja, De vil snoe Dem fra det!“ raabte han med selvbehagelig Latter: „Men tag Dem iagt for mine Øine! Jeg er en gammel Practicus. Gud opfylde mit Ønske, og lade Dem inden Aarets Udgang være min kjære Erlins Svigersøn! Det ønsker han vist selv, thi aldrig har nogen ung Mand været ham saa kjær som De ... Og lille Nicoline! ja husker De

ad jeg engang sagde, at hun aldrig blev gift, at hun elskede gen? — Jo pyt! Amor er en Skjelm. Nu er hun saagu igen. Hillemænd! see med hvilke Øine hun betragter Dem! hvor vred hun bliver, naar De roser Andres Skjønhed! — g De! Ak Herregud! De veed af bare Kjærlighed ikke, om e er ved Deres Samling eller ei." — Alt hvad jeg i min delige Forlegenhed raabte og forsikkrede ham om hans Feilta- lse, gjorde kun Ondt værre, da han derved kom til at opregne t ene Beviis efter det andet for hans Paastands Rigtighed. illiam gik op og ned af Gulvet, med Hænderne i Vestelom- erne, som han rystede ligesom for at slaae Takt til en Melodie, m han fløitede halv hørligt. Jeg turde kun stjæle mig til at e paa ham, jeg bemærkede, at han var dødbleg. Endelig satte m sig ved Vinduet, med Ansigtet vendt mod dette. Han tog i Bog, og lod som han læste. Jeg saae, hans Hænder skjæl- de, saa han neppe kunde holde Bogen.

Efterat Secretair Pill havde afhandlet adskillige politiske g andre Materier, endtes omsider denne piinlige Sammen- mst. Saasnart han vel var ude af Døren, vendte jeg mig til arlsen og sagde: „Kjære William! miskjend mig ikke!" — Nei!" raabte han som ude af sig selv: „Nu kjender jeg dig! Hidtil var jeg blind, men nu har jeg faaet Øinene op. Du adede mig for lidt siden til ikke at erklære mig for Nicoline. Hvorfor gjorde du det? Var det Venskab eller Fiendskab? Naar u er vis paa hende, hvad kunde det da hindre dig, om din rraadte, ulykkelige Ven fik en Kurv? Det maatte jo kun for- ge din Triumf." — Jeg vil ikke gjentage de bittre Bebreidelser, r udstrømmede fra hans Læber. Synet af hans blege, af rede og Smerte fortrukne Ansigt rørte mig mere end hans arde Ord. Tilsidst endte han med at sige: „Triumfeer ikke r tidligt! Det Reisetilbud, jeg glædede mig over, var maaskee i Venskabsgave fra dig; men en længere, en bedre Reise vil

jeg vente som en Gave fra din Haand. Du skal høre nærmere fra mig." — Han vendte sig mod Døren for at gaae. Han var i Uniform; sin Dolk havde han spændt af ved sin Ankomst, og sat den i en Krog. Ved Døren erindrede han sig, at han havde glemt den, han vendte om for at tage den. Jeg stod den nærmere, jeg greb den og leverede ham den. I det Samme mødte vore Øine hinanden. Vi brast Begge i Graad og greb hinandens Hænder uden at tale. Jeg trak William hen til en Stol, hvorpaa jeg nødte ham til at sætte sig. Jeg slog Døren ilaas, for at hindre ham i at forlade mig, og blev staaende foran ham. „O, min kjære, kjære William! Saa vidt var det kommet imellem os! Hør mig rolig! Jeg har Uret imod dig, men jeg er ikke saa strafværdig, som du tænker. Kald mig ikke Forræder! det er jeg ikke. Gud veed, hvilken Kamp jeg har udstaaet i min egen Sjæl! hvilke Samvittighedsnag jeg har følt for den Svaghed, jeg har begaaet ved ikke itide at rive mig løs fra Nicolines Øine, som bedaarede mig ved første Øiekast! Men Dette er ogsaa min hele Brøde. Med intet Ord har jeg fornærmet dit Venskab og din Fortrolighed." — William rakte mig Haanden. „Ak, tilgiv mig!" sukkede han: „Det er mig som har Uret. Hvor kan jeg bebreide dig at du elsker hende? Hvilket Hjerte skulde lukke sig for hendes Yndighed? Og at hun elsker dig, ogsaa Det er jo ganske naturligt." — „Kjære William!" sagde jeg: „Jeg vil ikke skjule en eneste Tanke for dig. Ja, der har været Øieblikke, hvori jeg har troet, at hun foretrak mig, men har der ikke ogsaa været saadanne Øieblikke for dig? — Jeg begynder at troe, at De have Ret, som paastaae, at hun er stolt, at hun kun vil tilbedes, at ingen Gjengjæld fra hendes Side er tænkelig." — „Nei, nei!" raabte William: „du gjør hende Uret." — Vor gamle Fortrolighed havde i denne Time ret naaet sit høieste Punkt. Vi meddeelte hinanden vore Samtaler med Nicoline, vore egne Betragtninger ved enhver saa-

m Leilighed; og Alt, hvad jeg nu erfarede, styrkede min oven-
ntalte Mening. William forsvarede hende med al Kjærlighe-
ns Skaansomhed, han kom ordenlig i Begeistring ved at tale
ndes Sag, og endte med at sige, at det var Pligt at træde
lig frem for hende og formaae hende til at udtale sit Hjertes
tening; og derved — det var han overbeviist om — vilde
an staae reen og hellig for vore Øine. „Lad os Begge,"
gde han, „erklære hende vor Kjærlighed." — Det nægtede jeg
stemt at gjøre. „Saa gjør jeg det," svarede han: „men hun
al ikke iblinde, ikke maaskee af krænkende Tvivl angaaende dine
ølelser give mig et overilet Ja; hun skal vide at en — i
hver Henseende større — Lykke staaer hende aaben." — „Hør,
in Ven," udbrød jeg: „jeg forsikkrer dig, at det i dette Øie-
lik forekommer mig, som mine Følelser for hende vare svækkede,
m om de havde tabt deres friske Farve. Jeg synes, at min
Hengivenhed for dig har i denne vor Samtale vundet hvad
in altfor hurtig opblussende Kjærlighed har tabt, og jeg troer,
t det vil glæde mig at see dig lykkelig ved hendes Besiddelse."
— William takkede mig rørt, men jeg mærkede, at han ikke
roede paa min Oprigtighed, men skrev mine Ytringer paa en
ødelmodig Selvopoffrelses Regning.

Det var imidlertid min ærlige Mening. Da Carlsen for-
od mig, blev jeg længe siddende fordybet i mine egne Tanker.
eg kunde ikke skjule for mig selv, at Williams Kjærlighed var
f en langt bedre Natur end min. Den ædle Grund af Tillid,
f Agtelse, hvorpaa hans Følelser hvilede, manglede mine. I
Ømhed for hende, i Omhu for at skaane, for at glæde hende,
unde jeg ikke maale mig med denne trofaste Elsker. „Nei!"
agde jeg til mig selv: „De Venskabets Roser, som ifølge den
amle Vise, maae indflettes i Amors Blomsterkjæde, kunne ikke
ndværes. Jeg har aldrig tænkt derpaa, før nu. En virkelig
Skræk griber mig, naar jeg gjenkalder mig min Scene med

Carlsen, med min bedste, eneste Ven. Hvorvidt kunde dette Forhold have ført mig, om han havde været mindre kjærlig og god!" —

I flere Dage kunde jeg ikke overtale mig til at see Nicoline. For ikke at vække Nogens Opmærksomhed, besøgte jeg Commandeuren paa hans Værelse, og gjorde en Visite hos Familien engang, da jeg vidste, at de unge Piger vare udbudne. Endelig kom jeg en Aften, da ogsaa Carlsen var der. Der blev talt om hans nærforestaaende Reise, og det syntes mig fuldkommen tydeligt, at Nicoline var bedrøvet derover. William selv sagde til mig: „Tilgiv mig, min gode Frederik! men jeg kan ikke dæmpe den Glædesruus, hvori hendes melancholske Øine og milde Ytringer sætte mig. Jeg maa tale med hende; det maa briste eller bære!" Charlotte viste ogsaa en oprigtig Bekymring over Carlsens Bortreise, men paa en ganske anden, mindre betydningsfuld, men mere aabenlys Maade. „Det er første Gang," sagde hun, „at jeg er vred paa Hr. Branco. De siger, at det er en Godhed af ham, en Ære, han viser Dem. Kunde han ikke udfinde en bedre Godhed end at formaae Dem til at reise saa langt fra Deres Venner, og maaskee være udsat for Fare, for Storm og Sygdom? Og Deres Forældre? Deres Moder? Hvad siger hun dertil?" — „Hun græder, men glæder sig dog ved den Tanke, at denne nye Stilling er til min Lykke." — Charlotte saae alvorlig paa ham: „Ja saa!" sagde hun, „saa vil jeg gjøre ligesom hun." — „Vil De græde for mig, kjære, lille Frøken?" — „Ja, det vil jeg sagtens ikke kunne lade være, og naar det er Stormveir, vil jeg tænke paa Dem med Ængstelse." — Nicoline hørte taus paa disse Repliker, men det forekom mig, som Taarerne glindsede i hendes Øine.

Et Par Dage før den til Carlsens Afreise bestemte Dag traf jeg William allene med Nicoline. Ved min Indtrædelse bemærkede jeg strax, at de Begge blussede i Ansigtet og syntes at

være i en ivrig Samtale. Jeg søgte Anledning til at fjerne mig, jeg tog et Ugeblad, som laae paa Bordet, og gik ind i det tilstødende Værelse, hvortil Døren stod aaben, og satte mig der til at læse, idet jeg tænkte, at de Andre nu med lidt sagte Stemme kunde fortsætte deres Samtale, uden at høres eller generes af mig. Men uden at dæmpe deres Stemme, vedbleve de Begge at afhandle den ved min Ankomst afbrudte Materie, der ogsaa syntes, idetmindste for Øieblikket, at tilstede en Tredies Nærværelse. „Jeg beder Dem," sagde Nicoline, „at overveie, hvad jeg siger, at betænke, hvad det betyder for en ung Pige at give et uigjenkaldeligt Løfte, at sige et eneste Ord, der for Livstid bestemmer hendes Skjæbne, at forlade det Fædrenehuus, hvori hun har levet lykkelig og fri, og at underkaste sin Villie, ja sine Tanker, en Herres Dom og Godtbefindende, og det en Herres, mod hvem hun ingen Vaaben har, uden dem, han selv vil tilstaae hende." — „Min bedste Frøken!" svarede Carlsen: „Den Herre, som De kalder ham, er ingen Herre, naar han elsker, han er snarere en Slave." — „Ja, maaskee i de første Uger af Ægteskabet, eller ialfald saalænge han er forelsket, men siden" .... „Bliver han en Ven, og, om jeg skal dømme efter mit eget Hjerte, en Elsker og en Ven tillige." — „Ak, Lieutenant Carlsen! jeg er endnu kun nitten Aar, men jeg har ikke uden Eftertanke været Vidne til gifte Fruentimmers Skjæbne. Hvor er Livet dog fulmet for næsten Enhver af disse! Hvormange Sorger, hvormange Byrder trykke dem: Næringssorger, Sygdomme, et Liv uden Nydelse, uden Adspredelse, et evigt Kredsløb af de samme besværlige Pligter, en daglig Selvfornægtelse! O min Gud! jeg gyser ved blot at tænke derpaa." — „Men Kjærligheden gjør disse Byrder lette, og kan et ædelt qvindeligt Hjerte finde sig tilfredsstillet i anden Lykke end i Kjærlighedens? Er det ikke det qvindelige Kald at opoffre sig i dennes Tjeneste?" — „Jeg har ikke Mod dertil." — En Pause opstod. Jeg reiste mig for

at gaae. Nicoline raabte efter mig: „Lieutenant Volmer! De vil dog ikke forlade os? Hvorfor kommer De ikke ind til os Andre?" Jeg svarede, at jeg strax vilde komme tilbage, jeg havde blot et Par Ord at tale med Commandeuren. Jeg søgte Commandeuren forgjæves i hans Værelse; han var der ikke. Jeg spurgte efter Fru Blunt; hun var gaaet ud med Charlotte. Jeg gik ned til mit eget Værelse, og forblev der næsten en heel Time. En uforklarlig Urolighed drev mig atter op igjen, hvor jeg fandt de samme to Personer endnu paa samme Sted. Ved min Indtrædelse raabte Nicoline: „Der er Volmer! ... Men Lieutenant Carlsen! anseer De mig for en Eiendom, som De har Ret til at forære til denne Deres Ven?" — Jeg blev meget forlegen over denne Replik, og blev staaende, raadvild om jeg skulde gaae eller blive. „De misforstaaer mig!" udbrød William: „Jeg meente blot, at det vilde være mig en Trøst i min Ulykke, en Opreisning for mit synkende Mod, om jeg turde troe, at der dog var en Tid, hvori De ikke foragtede min Kjærlighed, hvori De foretrak mig for Andre. Ak, tro ikke, at jeg vilde ære Dem mindre høit, fordi De ikke formaaede at bevare disse Følelser! Nei, jeg finder det rimeligt og naturligt, at en Elskværdigere, en bedre Begavet end jeg maatte fortrænge mit ydmyge Billede af Deres Hjerte. Bliv ikke vred! De er jo aldeles fri. De er mig Intet skyldig, uden maaskee en lille Plads i Deres Venskab, og i Haab om denne vovede jeg at bede Dem unde mig den Trøst at vide, at min Ven Volmer var den Lykkelige, som skulde leve for at være Deres Beskytter, Deres Elsker og Deres Ven. At De i ham vilde finde alt Dette, det veed jeg, og det vilde berolige mig at vide Dem i hans trofaste Arme." — Allerede ved Begyndelsen af denne Replik vilde jeg fjerne mig, men William greb min Haand og holdt mig fast. Jeg stod der som en Skoledreng, der overbevises om en Drengestreg. Med et satirisk Smiil sagde Nicoline: „Har Lieutenant Volmer udnævnt Dem

Ambassadeur, og vil som kongelige Personer ægte mig per
:ocura, som det kaldes?" — „At han elsker Dem, det har
ın bekjendt for mig." — Jeg følte nu, at jeg maatte gjøre
nde paa den slaue Rolle, jeg spillede. Jeg tog Mod til mig,
ı sagde ganske freidigt: „Ja, Frøken Nicoline! hvorfor skulde
g skamme mig ved at tilstaae det, ogsaa for Dem selv? Jeg
m i Deres Faders Huus som Carlsens Fortrolige, og i hans
jerte-Anliggende, men mit eget svage Hjerte kunde ikke modstaae
:ynet af Deres Skjønhed og Yndighed." —

Jeg havde som halv i Drømme bemærket, at under denne
:cene var Døren bag ved mig bleven aabnet og lukket. En
:evægelse, som jeg nu fornam, fik mig til at vende Hovedet.
harlotte, ganske bleg og afmægtig, famlede efter Døren for at
:ae bort, men som En der er nær ved at falde om. Jeg glemte
llt, fløi hen og greb hende i mine Arme. Hun forsøgte at
:ve sig løs, men havde kun Kraft til at pege til Døren. Jeg
ar hende ud paa Trappegangen, og vilde føre hende over til
:antens Værelse. Den kolde Luft paa Trappen syntes at veder-
:væge hende; hun gjorde Tegn til at ville blive der. Jeg satte
:nde ned paa et af Trappetrinene og satte mig selv ved hendes
Side. — Det lod, som hun kom sig, hun drog Veiret dybt et
:par Gange, og derpaa brast hun i Graad. Ganske betagen ved
:ette Syn, tiltalte jeg hende med de venligste Ord, og bestormede
:ende med Spørgsmaal om Grunden til den Tilstand, hvori jeg
:ae hende. Hun foregav ikke at vide det, men stammede ende-
g, at der var saa varmt i Værelserne, at hun, som kom lige
:a Gaden, fik ondt af den pludselige Forandring af Temperatur.
:estandig grædende, sagde hun, at nu var det godt med hende,
g med en Hæftighed, som jeg aldrig tilforn havde bemærket
:os hende, forlangte hun, at jeg skulde gaae ind til de Andre
g lade hende sidde i Ro paa Trappen. Jeg adlød, men Bille-
:et af den lille blege, grædende Pige fulgte og ængstede mig.

Williams og Nicolines Samtale havde imidlertid ikke taget nogen gunstig Vending, thi Nicoline var kjendelig vred. Da hun saae mig, vendte hun sig til mig saavelsom til Carlsen, og sagde: „Jeg veed ikke, mine Herrer, om det er delicat eller overeensstemmende med de Følelser, de Begge foregive at nære for mig, saaledes at gjøre disse Følelser og min Person til Gjenstand for Deres indbyrdes Samtaler og moralske Betragtninger. At gjemme Sligt i sit eget Hjerte, troede jeg, var en nødvendig Betingelse for virkelig Kjærlighed; det Modsatte, var at vanhellige den." — „Min Gud!" sagde William heel forsagt, men tillige med et Anstrøg af Vrede: „Frederik Volmer og jeg have fra Barnsbeen været fortrolige Venner. I et bedrøvet Dieblik kom jeg til at betroe mig til ham, paa vor sidste Reise; og forleden — ved en Andens ubetænksomme Tale — opdagede jeg først at han elskede Dem. Han selv har aldrig talt derom." — „Og vilde aldrig have talt derom," udbrød jeg, „ikke til Carlsen, og aldrig til Dem, Frøken. Dette Dieblik er alvorligt; lad os tale sammen som Venner, og i al Oprigtighed. Jeg har ikke havt Kraft til at modstaae den ungdommelige Beruselse, som Synet af Dem opvakte hos mig. Jeg forelskede mig, og bebreidede mig det som en Uret mod en Ven, der selv var altfor trofast til at mistænke mig. Derfor har jeg stridt med mig selv, og føler, at jeg vil seire. Jeg var forelsket, men William elsker. Jeg indseer, at det ikke er det Samme. Jeg beder Dem, Frøken, lad min Oprigtighed ikke støde Dem! Her er en høiere Interesse, som gjør mig den til Pligt. Glem, hvad William i sin altfor varme Iver har sagt Dem om mig; men und mig en Deel i deres Venskab, og fortænk os ikke i, at vi i vor indbyrdes Fortrolighed have søgt den Trøst, som alle Mennesker ønske sig i Sorgens Timer." — „At tale om dette Slags Sorger, finder jeg umandigt, og jeg føler mig krænket ved hele denne Fremgangsmaade. Lieutenant Carlsen vil have mig til at

staae, at jeg engang har elsket ham, at jeg nu skulde elske
eutenant Volmer. Ingen af Delene har mindste Skin af
andhed. Jeg finder den hele Historie ordenlig latterlig. Hvad
nledning har jeg givet Nogen af Dem til saadanne Formod-
nger? Deres egen Forfængelighed har bedraget Dem, ikke
j." —

Carlsen var bragt reent til Fortvivlelse. Jeg saae, at den
ændende Hæftighed, som rigtignok kun ved yderst sjeldne Lei-
jheder afløste hans stille Eftergivenhed og Fromhed, havde grebet
ns hele Væsen. Han var bleg, og udbrød, medens Taarerne,
m selv ubevidst, trillede ham ned af Kinderne: „Min Forfæn-
lighed, siger De?. Forlad mig, Frøken, men hvad Anledning
e har givet til saadanne smigrende Tanker, er ikke muligt at
rklare, men vist er det, at der er Noget i Deres Omgang som
baarer med et Haab, som De maaskee ikke tænker at give.
orklare det kan jeg ikke. Men der er en Grændse, en skarp
rændse, men som er usigelig fiin tillige, mellem Ytringer af
elvillie og saadanne, der smigre og opvække ømmere, dristigere
ølelser. Denne Grændse — en Mand kan altid ane den, men
n et Fruentimmer forstaaer at finde den." — „Og det for-
aaer jeg ikke, mener De?" — „De vil det ikke. De er deilig,
t veed De selv; en Sværm af Tilbedere omringer Dem, hvor
e viser Dem; og denne Hyldest er bleven Dem nødvendig som
ften, De indaander. Endogsaa den meest overdrevne, den
ueste Smiger behager Dem. De er ung, De veed ikke, hvor
ngt en saadan Tilbedelse er fra virkelig Paaskjønnelse af Deres
ærd. De vil ikke nedlade Dem til at dele Deres øvrige Kjøns
Skjæbne og Bestemmelse, men De finder en grusom Fornøielse i
lege med en Mands Rolighed, i at foraarsage ham Smerte og
agne Nætter, i at bringe ham til Daarligheder, som De leer
, og medrette. Jeg kunde lee af mig selv, og jeg kunde rase
od mig selv." — Han tog den før omtalte lille gule Handske

frem, og kastede den paa Bordet. „Der!" raabte han, „der ligger et Pant paa min Troskab, min Daarlighed og Deres grusomme Spøg." — Jeg stod som forstenet, Nicoline var ganske forskrækket; hun reiste sig for at gaae, men sank igjen ned paa Stolen, skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og græd heftigt. Williams Raseri forsvandt i samme Øieblik. „O, Gud! hvad har jeg gjort!" raabte han med det smerteligste Udtryk. Han nærmede sig Nicoline, greb hendes ene Haand, kyssede den, trykkede den til sit Bryst og stammede: „Tilgiv mig! o tilgiv mig! Jeg vidste ikke selv hvad jeg sagde. Jeg reiser jo nu til Verdens Ende. Aar vil jo gaae hen, inden jeg atter berører denne Haand, til hvilken jeg altfor dristig vovede at fæste mit Livs Haab. Gid den da tilhøre En, der forener alle de Fortrin, som mangle mig, med al den trofaste Kjærlighed, hvori Ingen kan overgaae mig! Deres Lykke skal altid være mit høieste Ønske ... Lad mig sige Dem Farvel i dette Øieblik ... Jeg kan ikke udholde at komme igjen .... Commandeuren skal jeg gjøre min Opvartning imorgen tidlig .... Undskyld mig hos Fru Blunt og hils Deres Søster. Lev vel, altfor kjære, elskede Nicoline! Tilgiv mig! Gud være med Dem!" — Med disse Ord kyssede han mange Gange Nicolines Haand, som hun overlod ham uden at forandre sin Stilling, eller tage den anden Haand fra de bedækkede Øine. I den frygteligste Sindsbevægelse foer han ud af Døren, og ganske ængstelig over hans Tilstand fulgte jeg ham. Han ilede i eet Spring ud af Huset og tog Veien til sit Hjem. Jeg gik med, uden at tale. Da vi naaede hans Værelse, kastede han sig i en Stol, ganske opløst i Smerte. Jeg blev hos ham til sildigt ud paa Natten, og forlod ham ikke, før jeg saae ham nogenledes fattet.

Den næste Morgen var jeg neppe kommen op af min Seng, før Piil indfandt sig hos mig. „Herregud!" raabte han: „Fortæl mig dog hvad der har tildraget sig iaftes her ovenpaa hos

Commandeurens. De var jo tilstede, inden jeg kom, saa De maa vide det." — Da jeg paastod ikke at forstaae ham, vedblev han: „Jo saagu forstaaer De mig, lille Volmer! Nicoline saae ud, da jeg kom, som hun havde staaet for Ilden den hele Dag, og gik som isøvne. Charlotte lod sig ikke see, førend vi skulde gaae tilbords. Hun kunde ikke see ud af Øinene, saa forgrædt var hun. Hun sagde, hun var syg, og gik tilsengs. Tanten var yderst urolig for sin Kjæledægge. — Det bæres mig for, at der har været en Scene. Jeg gjætter, at vor gode Carlsen har været saa ubesindig at frie til Nicoline, og faaet en Kurv, og at derfor var Nicoline saa underlig, og Charlotte, som er et godt Barn og holder af Carlsen, har grædt over at see ham bedrøvet. Ikke sandt? Saaadan er det?" — Uden at oppebie mit Svar vedblev han: „Ja jeg har siden tænkt paa, at det lod, som han blev fortrydelig forleden, da jeg talte til Dem om Nicoline. Men Gud veed, hvor et fornuftigt Menneske kan være saa urimelig. Havde han spurgt mig, jeg skulde have sagt ham: „„Det gaaer ikke, kjære Ven! Slaa de Tanker af Hovedet!"" — For seer De! Carlsen er en brav Officeer, en god Fyr, og seer ogsaa godt ud; men der er noget Underligt i hans Væsen, naar han kommer ind ad en Dør og hilser. Det have de gjort Nar af ham for i de Selskaber, hvor Nicoline og han ere komne, og saadant Noget gjør svært Indtryk paa unge Fruentimmer. Jeg hørte engang, at hun talte derom og sagde tillige: at Alle roste Dem for Deres gode Anstand. Der kan De selv see! Gud velsigne Dem, lille gode Volmer! Gjør Ende paa den Sag, og fri til Pigen! De har glimrende Udsigter, De er jo Hr. Branco's eneste Arving. Jeg vilde unde min gode Ven Erlin saadan en Lykke paa hans gamle Dage!" — „Og mig vil De unde en Kurv i mine unge Dage? thi en Kurv var mig vis, det kan jeg forsikkre Dem. De tager aldeles feil i alle Deres Gisninger." — Det gik som sædvanligt: Piil lod

sig ikke overbevise, og jeg taug, inderlig kjed af hans skarpsindige Jagttagelser og Raad; men som et Bidrag til min egen Mangel paa Consequens, maa jeg bekjende, at han satte mig i et meget ondt Lune, ved at fortælle, at Falks Tante efter Lægernes Erklæring ikke kunde leve Aaret tilende, at hendes Brodersøn blev formuende, naar han arvede hende, og at han ogsaa til Vill havde yttret, at han da vilde beile til Charlotte. Denne Tanke var mig utaalelig. Jeg sagde ved mig selv, at med alle Falks gode Egenskaber fortjente han ikke en Lod som denne.

Det var endnu for tidligt paa Dagen til at gjøre Opvartning hos Commandeurens Damer; men saasnart det nogenlunde kunde gaae an, ilede jeg derop, urolig ved Erindringen om den foregaaende Aftens Scener. De sadde Begge ganske roligt ved deres sædvanlige Sysler. Paa Nicolines Pande troede jeg rigtignok at opdage en usædvanlig mørk Sky. Dog modtog hun mig ganske blidt og ugeneert, som om Intet var forefaldet. Charlotte derimod var bleg, og hendes barnlig skjønne Ansigt bar endnu Præget af den forrige Aftens Taarer. Paa mine ængstelige Spørgsmaal til hendes Befindende, svarede hun, at hun Intet feilede. Hun var mild, som altid, men jeg fandt dog noget usædvanlig Tilbageholdent og Fremmed i hendes Tone imod mig. Jeg blev bedrøvet og forundrede mig ret ved at opdage, at denne lille Piges Venskab var blevet saa nødvendigt til min Tilfredshed.

Dagen efter reiste Carlsen, og jeg fulgte ham et Stykke ind over den svenske Grændse. En vigtig Nyhed ventede mig ved min Hjemkomst. En af mine Foresatte, som i et kongeligt Ærinde reiste til Udlandet, gjorde mig den Ære at vælge mig til den subalterne Officeer, som skulde følge ham, og foranstalte mig udnævnt hertil. Det var et af disse Tilbud, som man ikke lader sig gjøre to Gange. Det var en mig uventet Ære, og Reisen, som tildeels skulde gjøres over Land, lovede et

: Udbytte baade af Erfaring og Fornøielse. Branco, som btog mig med denne Efterretning, bebudede mig den ogsaa a en Lykke, og glædede sig derover, hvor ugjerne han iøvrigt le mig forlade ham paa en ubestemt, maaskee lang Tid.

Da Commandeurens Døttre erfarede denne Nyhed, yttrede Begge deres Misfornøielse derover, men paa en Maade, som r det Omvendte af den sædvanlige, idet nemlig Charlotte taug søgte at skjule sin mismodige Stemning, medens derimod Ni- line med fri og vennehuld Aabenhjertighed beklagede det fore- aende Tab af en Ven. Charlotte saae alvorlig og sygelig ud. ndes Sundhedstilstand opfyldte mig med Urolighed, og hendes andrede Opførsel gik mig dybere til Hjertet, end jeg turde staae mig selv. En Dag, da Falk og jeg gik bort sammen, gde han: „Dersom du bliver borte i et Par Aar, saa haaber at du ved din Hjemkomst skal finde den lille Charlotte som in Kone." — Jeg svarede saa fortrædeligt paa denne Tiltale, han loe høit og sagde: „Jeg troer Vorherredød, at du er ja- ar. Du vil nok have hele Commandeur Erlins Familie for allene? Det lod, som du var skudt i Nicoline; nu troer jeg, uren er kommen til Charlotte. Nu mangler det bare, at du lde forelske dig i Tanten og tilsidst i den gamle Stuepige, saa de din Kjærlighed gjennemgaaet de fire forskjellige Menneske- ere." — Jeg følte, at han havde Ret. Jeg led virkelig af brændende Skinsyge; og disse Følelser for et trettenaars Barn, lke indfandt sig saa hurtigt efter at de, jeg havde næret for des Søster, endnu neppe vare forglemte, forvirrede mig i en dan Grad, at jeg hverken kunde finde ud eller ind i mine le Tanker. Jeg takkede Gud for, at jeg skulde forlade dette us, hvor jeg med Luften syntes at indaande forelskede Daar- heder. Branco sagde engang til mig: „Elsker du Nicoline lin? Det er faldet mig ind, at du elsker hende? — Men rlsen! din Ven! — for hvem du engang talte ... Hvorledes

hænger det sammen?" — „Kjære Fader Branco!" svarede jeg: „Jeg troer, at jeg har været forelsket i hende. Men Carlsen veed hver min Tanke. Jeg staaer ham ikke iveien; men det er imidlertid godt, at jeg kommer bort, og faaer Andet at tænke paa. Jeg haaber, Tiden og Reisen skal gjengive mig min aandelige Sundhed." — Branco betænkte sig lidt. Derpaa svarede han: „Jeg har længe tænkt, at Nicoline er stolt, og kan ikke overtale sig til at binde sin Skjæbne til en Mands, men desuagtet har jeg en Anelse om, at hun i Hjertet elsker Carlsen. Da hun og hendes Tante laae af Skarlagensfeber, vaagede den lille Charlotte trolig over dem, to Nætter efter hinanden. Deres ene Pige var ogsaa syg, den anden er gammel og svag. Den tredie Nat lovede jeg Charlotte at blive nogle Timer hos de Syge, medens hun og den gamle Pige hvilede. Nicoline havde den Nat hæftig Feber og talede vildt. I denne Tilstand nævnede hun Carlsen flere Gange, og raabte med Angst: „„De sige, at Carlsen er syg."" Jeg troer, at han er hende kjærere, end hun selv veed." — Det var saa langt fra at disse Ord foruroligede mig, at jeg virkelig fornøiede mig ved den Tanke, at min stakkels William, der med saa dyb Bedrøvelse var reist bort, maaskee ved sin Hjemkomst kunde blive desgladere.

Da jeg tog Afsked fra Commandeuren, omfavnede denne Mand mig med Taarer og hjertelige Ønsker for min lykkelige Reise og Tilbagekomst. Fru Blunt viste mig ogsaa ved denne Leilighed sit varme, vennehulde Sind. Nicoline sagde mig et venligt, jeg kunde sige søsterligt, Farvel, med den ligefremme Godhed, hvormed hun siden hiin stormfulde Aften havde behandlet mig. Charlotte sad ved Vinduet, ganske bortvendt, som om hun saae ud paa Gaden, og ikke vidste hvad der foregik i Stuen. Da jeg nærmede mig til hende, og hun vendte sit Ansigt til mig, saae jeg, det svømmede i Taarer. Hun fæstede sine Øine paa mig med et saadant Udtryk af kjærlig Smerte, at jeg selv

ke kunde holde mine Taarer tilbage. Jeg løftede hende op i mine Arme, og kyssede hende, uden at hun hindrede det. Hendes bløde Lokker berørte min Pande, hendes Taarer vædede mine Kinder, de uskyldige, varme Læber brændte mod mine, jeg nød i dette Øieblik en aldrig følt smertelig Salighed, og fra nu af vidste jeg, at jeg med min hele Sjæl elskede denne barnlige Engel.

I noget over to Aar var jeg borte. Min Reises Historie hører ikke til disse Blades Bestemmelse. Jeg vil stedse ansee denne Tid af mit Liv som høist interessant og lærerig, og til det Interessanteste og Lærerigste vil jeg stedse regne den Mands daglige Omgang, der mindre som en Foresat, end som en faderlig Ven, var min Veileder. Med alt Dette længtes jeg mangengang saa hæftig efter Hjemmet, at jeg, som var saa vant til at reise, forundrede mig selv derover, og undertiden tænkte jeg, at denne Hjemvee havde sin Grund i den Omstændighed, at det var paa den faste Jord og ikke, som tilforn, paa mit eget Element at jeg færdedes. En Deel af min Sjæl var imidlertid bleven tilbage i det Huus, som indsluttede Dem, jeg elskede. Daglig tænkte jeg mig Fader Branco, understøttet af Charlottes Arm, trøstet af hendes Stemme. Mine Tanker holdt Skridt med Almanakken, og beregnede bestandig min unge Veninders tiltagende Aar. Den syvende Juli var hendes Fødselsdag. To Gange havde jeg i al Stilhed helligholdt denne Dag. Om faa Maaneder vilde den opgaae for mig tredie Gang, saa fyldte hun seksten Aar. I min Phantasie saae jeg hende dog bestandig som den lille Pige, der ved Afskeden græd i mine Arme. Jeg faldt ofte paa den Tanke at skrive til hende og Fader Branco, for at tilstaae min Kjærlighed og forvisse mig hendes Besiddelse. Men først afvigte Mikkelsdag var hun bleven confirmeret, og næste Sommer haabede jeg at være hjemme; jeg opsatte derfor Udførelsen af mit Forsæt, indtil den kunde skee mundtlig. Jeg syntes, jeg var vis

paa, at hendes barnlige Sjæl allerede havde sluttet sig til min, paa en Tid, da jeg, endnu blind og utaknemmelig havde vendt min Hu til en Anden. For det Meste var jeg gjennemtrængt af det saligste Haab. Hvad skulde forstyrre min Lykke? Charlotte var trofast, det var jeg vis paa; Commandeuren foretrak mig for alle unge Mænd, og Fader Branco var ganske indtagen af denne Pige. Hans Breve vare fulde af hans Kjærlighed til hende og hendes Hengivenhed for ham. Det syntes næsten, som om hun deelte min Plads i hans Hjerte; endogsaa den Benævnelse „Fader Branco" havde hun optaget efter mig. Alting hjemme var i det Hele uforandret. Falk, hvis Tante var død for et halvt Aars Tid siden, var reist til Norge i et Anliggende angaaende hans Formue; han ventedes tilbage i det tilstundende Foraar, saavelsom Carlsen, hvis Reise og Foretagender havde været yderst heldige, og fra hvem jeg et Par Gange havde faaet Brev.

Saaledes stode Sagerne, da det Forhold, hvori vort Fædreland stod til England, og som allerede forrige Aar havde taget en fiendtlig Vending, nu syntes at true med et nær forestaaende Udbrud. Denne Omstændighed paaskyndte vor Hjemreise, og brændende af Længsel efter at opfylde vort Kalds Pligter, ilede vi Dag og Nat og naaede netop vor Fædrenestad saa tidlig, at vi kunde modtage Ordres til allerede næste Morgen at begive os til de os anviste, naturligviis meget forskjellige Poster.

Det var i de sidste Dage af Marts 1801, at vi ankom om Aftenen. Efter strax at have meldt mig og modtaget de ovennævnte Befalinger, ilede jeg hjem til min Pleiefaders Huus. Han ventede mig ikke endnu, og var ganske uvidende om min Hjemkomst. Jeg listede mig ind i det Værelse, som stødte til hans. Jeg skimtede allerede Skinnet af hans Lampe gjennem Gardinet for Døren; jeg hørte sagte Stemmer indenfor; jeg troede *at skjelne* Charlottes sonore Organ; med bankende Hjerte nær-

mede jeg mig Døren, og løftede Gardinet ubemærkt saameget tilside, at jeg kunde titte ind. Det var Charlotte og Branco. Der sad de fortroligt ved hinandens Side, de to Væsener som vare mig kjærere end mine Øines Lys. Jeg saae Charlotte igjen! Hvad kan lignes ved Gjensynets Salighed! Det er et af disse Glimt fra en bedre Verden, som kun faa Gange i Livet blive Mennesker tildeelte. Hvor forbausedes jeg ikke ved dette Syn! Den lille Pige var bleven en voxen Jomfru, uden at have tabt det Mindste af sin barnlige Yndighed; og dog var hun saa forskjellig fra mit Billede af hende. Noget saa Sværmerisk, Ømt og Melancholsk dæmpede de dunkelblaae Øines brændende Glands. Hvor var hun deilig! Min hele Sjæl inddrak hendes fortryllende Billede. Hun bar en sort Kjole, efter den Tids Mode kantet i Halsen og om Armene med smalle Border af mangefarvet Tøi eller Baand. Hendes blonde Haar, der nu var blevet noget dunklere og havde antaget den smukke Farve, man pleier at kalde cendré, krusede sig om den sneehvide Pande og Hals, og skinnede ved Lampens Lys med en forunderlig Glands. Det var et malerisk Syn at see denne blomstrende Pige ved Siden af Fader Branco's ærværdige Skikkelse. Hans hvide Haar, hans blege Ansigt med den skarpe Ørnenæse hævede hans unge Naboerskes blomstrende, bløde Skjønhed, der igjen hævede hans charakteristiske Udvortes. Jeg havde saameget bedre Ro til at nyde dette Syn som de Begge taug; thi mit første Øiekast viste mig Charlotte, som rakte Branco et Brev. Dette læste han nu opmærksomt, medens hun paa sin Side ligesom bestræbte sig for at læse i hans Ansigt, paa hvilket hun fæstede sine Øine, idet hun bøiede sig hen til ham. Taus sammenfoldede han Brevet, og gav hende det tilbage. „Fader Branco!" sagde Charlotte: „Er du vred paa mig?" — „Vred? Ak elskede Barn! en ganske anden Følelse end Vrede betager mig. Jeg takker dig for at have viist mig dette Brev; det er visselig ærligt og godt meent, men des-

nagtet havde jeg aldrig ventet, at du saa hurtigt, saa overilet — ja overilet, jeg siger det oprigtigt — havde svaret derpaa; og det smerter mig inderligt." — „Kjære Fader Branco! Bedrøver det dig? O, min Gud! Jeg tænkte, at du vilde bifalde, at jeg gav Falk mit Ja!" — En Skræk, en unævnlig Smerte, Noget, hvorimod en dødelig Kugles Slag mod Hjertet maa være en ringe Ting, greb mig ved disse uformodede Ord. Det blev sort for mine Øine, jeg maatte kaste mig paa en Stol for ikke at falde om. De saa kjære Stemmer fra det andet Værelse susede for mine Øren, uden at jeg kunde samle Ordene. Da jeg havde fattet mig lidt, følte jeg vel, at jeg burde give min Nærværelse tilkjende, og ikke sidde her og lure; men det var mig umuligt at modstaae Fristelsen. Det angik mig jo altfor nær. Jeg kunde hverken gaae bort eller lade mig see i min oprørte Sindsforfatning. Sagte nærmede jeg mig paany til Døren, og tittede bag Gardinet. Charlotte holdt Branco's Haand i begge sine smaa hvide Hænder og sagde: „Tro mig, Fader Branco! min Fortrolighed, min barnlige Tillid har tilhørt dig fremfor noget andet Menneske; ja selv min Tante, som jeg elsker saa høit, har ikke kjendt mine hemmelige Lidelser; og det er ikke af Mangel paa Fortrolighed til hende, at jeg har fordulgt dem, men fordi jeg ikke kunde føre Tilstaaelsen over mine Læber; og jeg troer, mit Hjerte vilde været bristet af at indslutte sin Kummer, om jeg ikke havde havt dig, for hvem jeg udøste det, og dog har jeg kun een eneste Gang ret udtalt og udgrædt det for dig. Selv for dig var jeg siden undseelig. Erindrer du den Aften ... ak! det er længe siden .... da du fandt mig siddende paa Trappen udenfor din Dør, hvor jeg ude af mig selv overgav mig til min Fortvivlelse? Jeg følte mig saa sønderknuust, saa fornedret, jeg ønskede kun at døe. Du tog mig i dine Arme, førte mig ind i dette samme Værelse, satte mig hos dig, hvor jeg nu sidder, talte *saa kjærligt* til mig, dine Ord og Miner faldt som en velgjø-

nde Dug paa mit brændende Saar, og min hele Sjæl udgjød g i dit vennehulde, faderlige Bryst. — Branco trykkede hende l sig og sagde rørt: „Og denne Fortrolighed bandt mig til dig ned uopløselige Baand. Men kjære Barn! det Skridt, du nu iar gjort, hvad har bevæget dig dertil? Er det Kjærlighed? Det roer jeg ikke! Er det Fortvivlelse? Jeg gyser ved Tanken." — „Ingen af Delene," svarede Charlotte undseelig: „Ak, kjære Fa- ier Branco! kunde jeg dog finde Ord til at sætte dig ind i min jele Stilling! Du kan intet Begreb gjøre dig om en stakkels Piges Følelser, naar hun elsker en Mand saa høit, saa udeluk- kende, saa ganske af sin Sjæls Fylde, som jeg, og seer sig ube- mærket, forsmaaet af ham, medens han lidenskabelig elsker en Anden; naar hun maa være Vidne til denne hans Kjærlighed, høre dens varme Yttringer af hans egen Mund, og naar end ydermere Gjenstanden for denne hans Kjærlighed, som hun gjerne vilde have, er hendes egen gode, elskværdige Søster, som Alting forbinder hende til at elske."

Gjælder Dette mig? spurgte jeg mig selv: Den Aften paa Trappen .... hendes Søster .... Min Gud! om det var muligt! —

Charlotte vedblev: „Saa ung jeg er, saa synes mig, at jeg i et Aar har i mit stille Sind gjennemgaaet et heelt Livs indre Strid. Men nu vilde min Fader, at jeg skulde gaae til Præsten. Vor Religions Lærdomme vare mig kun halv bekjendte, skjøndt jeg, saalænge jeg kan huske, har følt mit Sind tiltrukket af den. Den Præst, som Fader udvalgte til min Skriftefader, var veltalende og digterisk i de Fremstillinger, hvormed han ofte lærer sine Confirmander. Jeg inddrak begjærligen hans Ord og troede her at øine den Tilflugt, hvor jeg skulde finde Ro. En Dag, da han talte om den christelige Ydmyghed, om den Sagtmodighed af Hjertet, hvori vi skulle efterligne Ham, der kaldte Alle til sig, som vare bedrøvede, Ham, der bar saa stille

sit Kors, som vi ogsaa skulle bære vort langt mindre tunge, ak! da fornam jeg en usigelig Lindring i min Smerte! jeg var ikke længere skamfuld over min Tilsidesættelse; min Fornedrelse forekom mig nu ikke mere fornedrende; nei jeg bar den med en Følelse af ydmyg Resignation, som hævede mig over den." Hun standsede og sagde med sagte Stemme og nedslagne Øine: „Tilgiv, kjære Fader Branco! jeg taler til dig om en Religionslære, som ikke er din." — „Elskede Barn!" raabte Branco: „fra dine uskyldige Læber lyder den for mig som en Røst fra mine egne bedste Øieblikke. Ja, tro mig! denne ydmyge Resignation har ogsaa undertiden hævet mig over Fornedrelsen. Ogsaa mine Skuldre have baaret et tungt Kors gjennem Livet. Men bliv ved, min Charlotte." — „Saaledes Fader Branco! troede jeg at være helbredet, og den høitidelige Dag, da du selv efter mit Ønske var tilstede i Kirken, lovede jeg Gud og mig selv at handle i denne Ydmygheds Aand, at beherske og forglemme mig selv. Iastes sad jeg alene i mit Kammer; da syntes det mig pludseligt, som om jeg hørte den Elskedes Stemme inde hos Nicoline. Uvilkaarlig fløi jeg derind. Gud forlade mig! det var Secretair Piil, som talte. Jeg gik tilbage i min Eensomhed. Mit Hjerte slog, saa jeg kunde høre det, jeg skjælvede og kunde neppe drage Aande. Jeg blev forfærdet over mig selv. Jeg tænkte med Angst paa hans og min Søsters Forhold. Han elsker hende, og hun elsker ham. Du selv maa have bemærket den store Forandring, der er foregaaet med Nicoline. Er hun ikke bleven et nyt Menneske, saa elskværdig, saa fornuftig, saa ganske fri for de smaa Svagheder, som hendes Lyst til at behage og den Forgudelse, hun allevegne mødte, havde indgivet hende? Og veed du, naar denne Forandring begyndte? Lige fra den Dag, da vor Ven i min Nærværelse beilede til hende. Deres Forbindelse er vistnok afgjort mellem dem selv, men de holde den hemmelig, jeg veed ikke hvorfor. Men skulde nu jeg staae mellem

min Søster og hendes Brudgom med forvovne Ønsker, med en utilladelig Lidenskab? — Jeg bad Gud give mig et Middel til at fjerne mig, til at sætte en uoverstigelig Grændse mellem mig og dette ulykkelige Forhold. Mit Sind var i et heftigt Oprør, i en exalteret Stemning. Jeg troer, det er min Skjødesynd. I det Samme kom Fader ind til mig, og leverede mig Falks Brev. Falk skriver, at han har elsket mig, siden jeg var et Barn; denne Troskab, der lignede min egen mod en anden Gjenstand, rørte mig. Fader tog mig i sine Arme, og sagde, at jeg ved at give Falk mit Ja, vilde lægge Aar til hans egen Alder, at denne Forbindelse var hans høieste Ønske, da Falks Fader engang havde viist ham en Tjeneste af stor Vigtighed. Fader er ellers altid tilbageholden, og viser mig og min Søster sjelden noget Kjærtegn, skjøndt han vissselig i Hjertet elsker os høit. Det rørte mig meget at see ham saa blød, at høre hans Bønner, og uden synderlig Betænkning gav jeg mit Ja. Fader skrev strax til Falk, og skyede Brevet til Piil, paa det han skulde besørge det bortsendt imorges tidlig, saa det kunde møde Falk paa hans Hjemreise. Tante var mod Sædvane ude iaftes; da hun kom hjem, var hun meget misfornøiet med denne Iilfærdighed, og da vi bleve ene, og hun begyndte at tale med mig, fortrød jeg gyselig hvad jeg havde gjort, og var færdig at døe af Angst. Men Brevet var borte, jeg turde ikke gaae ind til Fader, som alt var gaaet tilsengs, og sige at jeg tog mit Ord tilbage, Noget, som jeg veed, han vilde fordømme som en stor Synd. Jeg har græbt den hele Nat, men imorges, da jeg efter en kort Slummer vaagnede, følte jeg mig trøstet, og tænkte, at Det, jeg havde gjort, var fornuftigt og godt. Intet Offer, sagde min Præst, var for stort for Samvittighedens Fred. Jeg kan nu see min Søster freidigt i Øinene. Falk vil søge en Post i Norge, saa kommer jeg bort herfra; han er en brav Officeer, han elsker mig; ak! jeg synes, det er dog en Trøst, at der er Een, som

elsker mig, Een, som jeg er istand til at behage. Jeg skal troligt opfylde mine Pligter imod ham. Giv mig din Velsignelse Fader Branco! saa vil jeg være fornøiet og rolig!" —

Det var mig ikke muligt, længere at udholde denne mig smertelige og dog saa elskværdige Bekjendelse. Jeg listede mig sagte ud af Huset, og gik ud paa Gaden, for under fri Himmel at samle mine Tanker. „Min Charlotte er Falks Brud! .... og hvem er Den, hun saa lidenskabelig, saa inderlig elsker? Mig kan det ikke være. Nicoline elsker ham jo, er hemmelig forlovet med ham! — Er det William? Nei det passer jo hverken paa ham eller mig. Jeg forvirres ganske i dette Chaos." — Da min Tanke faldt paa William, erindrede jeg, af en Kammerat, som jeg traf paa Gaden, da jeg gik til mit Hjem, at have hørt, at han for fjorten Dage siden var lykkelig ankommen med sit Skib. Jeg følte en oplivende Bevægelse ved Tanken om denne tro Vens Nærhed, og ilede til hans Forældres Huus. Jeg mødte ham allerede udenfor Gadedøren. Han kom i samme Øieblik hjem fra Sø-Defensionen, hvor ogsaa han havde sin Post. Vi vendte om, og gik Arm i Arm tilbage til min Pleiefaders Huus; men vi havde altfor Meget at sige hinanden til at kunne afbryde vor Samtale. Vi gik derfor Huset forbi og til den nærliggende Esplanade, hvor vi vandrede frem og tilbage. Veiret var smukt, der var fuldt af Mennesker, som saae ud over Havet, spændte paa det Skuespil, man der beredede; og selv de Ligegyldigste vare meer eller mindre besjælede af en billig Enthusiasme. Det var naturligt, at efter den første Hilsen dreiede Carlsens og min Samtale sig om denne Landets og vor egen store Interresse og den Glæde, vi følte over at tage personlig Deel i denne ærefulde Strid. Siden faldt ligesaa naturligt Talen paa vore Hjerte-Anliggender, og William fortalte mig, at han efter sin Ankomst kun eengang og ganske flygtigt havde seet Nicoline ved et kort Besøg, som han pligtskyldigst aflagde hos Com-

Han sagde: Jeg har besluttet at flye hendes Nærhed.
at det er mig nødvendigt. Jeg kommer heller ikke
ousinens. Piil, som undertiden besøger mig, har for-
at man i denne Kreds har gjort sig lystig over mine
noget kantede — Manerer, og at Nicoline har taget
ne Morskab paa min Bekostning. Det er jo kun
det veed Gud! men i saadanne Smaating ligger noget
oget Saarende, som de store Beskyldninger ikke have.
an man retfærdiggjøre sig, eller man kan forbedre sig;
skal man gjøre ved sine Arme og Been for at sætte
Skik og Façon paa dem? At blive gjort latterlig, det
ntet Menneske kan bære. Kort sagt! denne ubetydelige
: gjort større Indtryk paa mig end alle de Fornufts-
m jeg nu i to til tre Aar daglig har gjentaget for
— Paa min Side betroede jeg nu denne trofaste Ven
ige Eventyr, som havde mødt mig ved min Indtræ-
Hjem. Jeg berettede Ord til andet Charlottes Yt-
en inderlig fortrød jeg denne Uforsigtighed, da jeg be-
hvilket Indtryk Nicolines formeente Forlovelse gjorde
: fordums Elsker. Den stakkels William blev saa
denne Tidende; det Saar, som han Øieblikket tilforn
indste halvveis helbredet, brød op med saa stor Smerte,
kunde tilgive mig selv den Mangel paa Besindighed,
arsag i hans Lidelse.

meget silbig kom jeg hjem og overraskede Fader Branco
Nærværelse. Hans Glæde over min Ankomst, hans
ee mig deeltage i den ærefulde Kamp, som forestod
and, stred i hans høimodige Sjæl med Angst for den
gik imøde.

næste Morgen ilede jeg til min Post paa Defensionen.
imer var jeg iland. Jeg gjorde et kort Besøg hos
irens. Det trøstede mig at erfare, at de Pligter,

som ved denne Leilighed vare paalagte denne aldrende Familiefader, ikke udsatte ham for nogen sandsynlig Fare. Han modtog mig med hjertelig Godhed, begge de unge Piger hilsede mig med en vis Forlegenhed, blandet med en umiskjendelig Velvillie. Det vigtige Øiebliks Krav, den travle Virksomhed, som det fordrede, gjorde det let for mig uden Opsigt at unddrage mig fra flere af disse Besøg. Dette ene var mig pinligt nok.

Den første April, da jeg atter nogle Timer var iland, traf jeg William, og gik med ham tilbage til vore Poster, som vare paa forskjellige Steder af Defensionen. Vi skulde tilbringe Natten der, og vente den skjæbnesvangre Morgen. Medens vi sad sammen i Chaloupen, sagde William sagte til mig: „Jeg har havt en svær Dyst med min Moder idag. Den Stakkel! hun er saa bedrøvet og angst for mig.“ — „Og jeg,“ svarede jeg, „jeg sprang op fra min Stol, omfavnede Fader Branco, og fløi afsted, uden at give ham eller mig selv Tid til at tage Afsked.“ — Carlsen vedblev: „Ved denne Leilighed kunde man fristes til at ønske, at man var ene i Verden, saa kunde man af ganske Hjerte bede Gud om en Død som den, der forestaaer Dem af os, der ere saa lykkelige at falde i en Kamp som denne. Jeg kan ikke gjøre for, at jeg er kjed af Livet. Skulde man dog ikke synes, at min Moder maatte kunne trøste sig ved mit hæderlige Eftermæle? Men det kan hun ikke! det siger hun.“ — „Ja, kjære William! Jeg har ogsaa tænkt noget Saadant idag, og havde netop isinde at bede dig, ifald en eller anden Kugle skulde have Brev til mig, at du vilde være Fader Branco i mit Sted. Hils ogsaa Charlotte! Siig hende, at hun skal være min sidste jordiske Tanke, og, som jeg haaber, min første hisset.“ — „Det skal jeg! Men lov ogsaa mig, at du i samme Tilfælde vil være mine Forældre en Støtte, og en Søn for min stakkels Moder. Hils ogsaa Nicoline, siig at jeg var tro til Døden.“ — Vi vare nu

det Linieskib, hvorpaa jeg havde Post. William og jeg trykkede hinandens Haand, og skiltes.

Da næste Morgen den skjønneste Foraarssol adspredte Dagningens Taage, viste den os de fiendtlige Skibe, som lavede til Angreb. — Denne Skjærtorsdag, som altid vil glimre i marks Aarbøger, er Enhver bekjendt, og „Hiin Kamps rkværdige Timer," som dengang begeistrede deres samti Digtere, ere i de senere Aar paany blevne saa herligt beme, at de derved ere ligesom gjorte nærværende og beskuelige den Slægt, som ikke selv var Vidne til dem. Mod Slagets tning vare William og jeg komne paa samme Skib, da nebroge, hvorpaa han stod, var kommet i Brand. De fiendt Salver vare i stærkt Aftagende, da William sagde til mig: t er vistnok sandt hvad man siger, at Kuglerne gaae afveien Den, som gjerne tog imod en af dem." — Neppe havde sagt disse Ord, før en Kugle faldt nær ved os og rev endeel uter op af Skibet. Jeg saae Carlsen vakle og falde til en. Jeg løftede ham op i mine Arme, og bar ham ned i liet. Han levede, men Blodet styrtede ud af hans Side. Chirurg var tilstede, Denne undersøgte Saaret. En Splint gaaet ind i Siden, men som det lod uden at beskadige de e Dele. Medens William forbandtes, blev Alting stille, og fortalte, at man saae det hvide Parlementairflag nærme sig Fiendens Flaade. Da vi lavede os til at gaae iland, bad sen mig at lade ham bære til Hospitalet, og ikke hjem til Forældre, hvilket vilde forskrække dem. Da Lægen erklærede, en Saaredes store Tab af Blod gjorde det ønskeligt at bringe til det nærmeste Sted, bad jeg William, at vi maatte bære hjem til min Pleiefaders Huus, hvor vi vilde glæde os ved unne pleie ham. Han samtykkede deri, og jeg vilde ile ifor for at forberede hans Komme, da jeg paa Toldboden traf , der velvillig tilbød sig at gaae dette Ærinde for mig, paa

det jeg kunde vende tilbage til min syge Ven og selv l[illegible]
ham. Med største Omhyggelighed blev han nu baaren til [illegible]
co's Huus, hvor allerede et rummeligt Værelse ihast var [illegible]
til at modtage ham. Efter hans Ønske løb jeg strax hjem
hans Forældre, for at berolige dem, og hente hans Moder,
det hun kunde overbevise sig om, at hendes Søn levede.
skyndte mig, og tog paa Veien en Vogn, hvori jeg bragt[illegible]
bedrøvede Madame Carlsen. Jeg gik derpaa ind i Branco's
relse, hvor jeg til min største Forundring traf Nicoline [illegible]
opløst i Taarer. Branco holdt hende i sine Arme og søg[illegible]
trøste hende. Idet jeg traadte ind, sagde han til mig: „Ak!
arme Nicoline er saa bedrøvet. Uagtet Alt hvad jeg siger,
Alt hvad Doctor Ville nu nylig sagde, saa troer hun dog,
Carlsen er dødelig saaret eller endogsaa død." — „Lad mig
see ham et Øieblik," sagde den grædende Pige: „Und mig
et Glimt af ham! hav Barmhjertighed med min Angst!"
Inderlig bevæget ved Synet af denne udbrydende kjærlige [illegible]-
hed hos den tilforn saa stolte og kolde Skjønhed, forenede
mine Bønner med hendes. „Hvorfor, Fader Branco! maa
coline ikke see William? Det vil berolige hende, og større S[illegible]
kan jo ikke møde ham." — „Just derfor," sagde Branco,
Ville forbudet det. Den størst mulige Rolighed er nødvendig
den Syge." — Branco's Ansigt opklaredes pludselig, og
tilføiede, idet han henvendte sig til Nicoline: „Jeg faaer et
fald! jeg skal dog hjelpe Dem. For hver af Dørene i
Værelse have vi sat et stort Skjermbræt. Jeg vil gaae in[illegible]
bore et Par Huller i det, som staaer for Døren til mine
relser; de ere kun adskilte fra hans ved et Dørteppe, saa at
ubemærket kan komme og gaae, og den Vei gaaer desuden Ingen
uden Frederik, Joel og jeg. Der leder jeg Dem hen, saa
De see Patienten gjennem Aabningerne paa Skjermbrættet. Men
De maa love mig at forholde Dem ganske stille." — Nicoline

in Taknemmelighed færdig at kaste sig for Branco's Fød-
Da han havde forladt os, sagde hun til mig: „De siger,
gen større Glæde, end mit Besøg, kunde møde Carlsen.
re, det har jeg ingen Grund til at formode. Ak, Lieu-
t Volmer! Erindrer De hiin ulykkelige Aften, da Carlsen
nig Farvel? Det er mig selv uforklarligt, men hans Vrede,
Omhed, hvert Ord, hver Bevægelse tændte et nyt Lys i
Sjæl. Jeg var nedtrykt af Skamfuldhed ved hans fortjente
delser, af Smerte over hans Bortreise. I al den Tid,
ar fraværende, har jeg ikke havt anden Tanke end ham,
ke en eneste Gang siden hans Hjemkomst har han værdiget
erme sig til mig. Jeg besluttede at udrive ham af mit
, men idag, ved Efterretningen om hans Tilstand, glemte
t. Jeg synes, mit Hjerte vil briste, naar jeg tænker, at
unde døe, uden at vide, hvor kjær han er mig, hvor dybt
ler hans Værd." — Det var mig let at løse Nicolines
angaaende Williams Følelser for hende. Jeg fortalte hende
hans Ytringer forrige Aften. Hendes taarefulde Ansigt
ede af Glæde. Hun greb begge mine Hænder og raabte:
re Volmer! Om De vidste, hvor Deres Ord hæve mit ned-
Sind! O De kan troe! jeg er bleven meget anderledes,
bedre, end De har kjendt mig." Jeg kyssede den elskvær-
Piges Hænder med et bevæget Sind. Branco kom nu for
ente Nicoline. Vi førte hende til den Plads, han havde
ttet til hende. Her forlode vi hende, og for at maskere den
vort Komme foraarsagede, traadte vi et Øieblik ind til den
e, som vi fandt efter Omstændighederne vel. Hans Moder
mild og rolig ved hans Leie. Jeg opholdt mig kun et Øie-
, og da jeg gik tilbage, saae jeg Nicoline, som ganske betagen
in Smerte sad med Hovedet i Hænderne, og var saa aldeles
en sammen, at hendes Ansigt næsten hvilede paa Knæerne.
nærmede mig og berørte sagte hendes Arm. Hun saae op,

og sagde med skjælvende Stemme: „Han er saa bleg! D[illegible] ud, som han var død." — Saa hviskende som muligt sø[illegible]t at berolige hende, men vore sagte Stemmer maae dog hav[illegible] til Madame Carlsens Øre, thi pludselig saae vi hende ti[illegible] bag Skjermbrættet. Hurtig greb jeg hendes Haand, o[illegible] hende nærmere, idet jeg hviskede: „Her er En, som græ[illegible]r Deres Søn, men hvis Nærværelse han ikke maa vide." — Ma- dame Carlsen slog sine Arme om den undseelige Nicoline, kyssede hende taus og inderlig, og gik derpaa tilbage, og satte sig paa sin forrige Plads.

Ligesom jeg traadte ud af Værelset, kom Piil styrtende imod mig, og raabte: „Gud skee Lov, at jeg endelig finder Dem! Maa jeg følge Dem ind paa Deres Værelse? jeg har noget meget Nødvendigt at sige Dem." — Saasnart vi vare i mit Kammer, rykkede Piil i Døren for at være sikker paa, at den var rigtig lukket, saa Ingen kunde belure os, hvorpaa han med vigtig og ilfærdig Mine tog Ordet: „Gud velsigne Dem, bedste Volmer! Lad mig tale et fortroligt Ord med Dem. Her er saagu Ugler i Mosen. Men først og fremmest saa lad mig forklare mig for Dem og forsvare mig, thi jeg forudseer, at Fru Blunt nu vil forklage mig og sige at jeg har taget Livet af Charlotte." — „Charlotte! Min Gud! hvad siger De!" — „Ak du gode Gud! det er ikke saa farligt, ikke saadan at forstaae efter Bogstaven. Men Gud velsigne Dem! Hør nu bare lidt taalmodigt paa hvad jeg har at sige Dem. Det er for Gud en vigtig Sag, og jeg mener det godt." — Han traadte nu ganske tæt hen til mig, greb med begge Hænder i Knaphullerne af min Uniform, og vedblev: „See! imorges kom jeg her oppe hos min Ven Commandeurens. Jeg tænkte: Herregud! paa saadan en Dag! .... de stakkels Fruentimmer! .... Og som sagt: Pigebørnene vare reent fortabte. Jeg trøstede dem, og sagde: Erlin har min *Tro ingen* Nød! Men sandt at sige, saa troer jeg heller ikke —

Gud forlade mig — at det var saa lige Faderen, som de tænkte paa. Endelig sagde Nicoline: „„Kjære Secretair Piil! gaaer De ikke ud paa Toldboden, og seer at De kan bringe os nogen Efterretning om vore Venner, f. Ex. om Lieutenant Volmer og Lieutenant Carlsen."" — Hun nævnede nu, polisk nok, et Par andre Officierer. Jeg tænkte: Ja det første Navn er nok, jeg kjender dine Tanker; — og i det Samme lavede jeg mig til at gaae. Men nu kom Charlotte løbende ud efter mig og sagde ..... hun kan nu sige saadant Noget saa sødt .... „„O kjære Secretair Piil! De er altid saa god og tjenstagtig imod mig. Jeg har en stor Tjeneste at bede Dem om. Bring mig for Guds Skyld Efterretninger fra Lieutenant Volmer. Og jeg vil takke Dem saalænge jeg lever, dersom De vil føie mig i en ringe Tjeneste, som vist nok er barnagtig af mig, men .... De er jo saa god. Tag dette Tørklæde,"" — og hermed leverede hun mig et orangeguult Silketørklæde — „„Dersom Lieutenant Volmer er kommen uskadt fra Bataillen, saa vift med dette Tørklæde, naar De kommer ved Enden af Gaden. Jeg viger idag ikke fra Vinduet, men sidder og stirrer i Vinduesspeilet, og venter paa Dem. Vifter De med Tørklædet, saa vil jeg see det langt fra, og glæde mig; seer jeg derimod Intet til det, saa veed jeg, det betyder, at Volmer er falden eller farlig saaret, og saa vil jeg heller erfare det saaledes, end høre de Ord af noget Menneskes Mund."" — Jeg forundrede mig nu rigtignok over denne Ængstelighed for Dem, men tænkte som saa: Charlotte er et godt Barn; hun holder saameget af Hr. Branco, og desuden for Søsterens Skyld ... og hvad man nu saadan kan sige sig selv. Naa i Guds Navn, jeg lovede det, men da jeg nu møder Dem paa Toldboden, hører, at Carlsen er saaret, og skal løbe her hjem i Ærinde for Dem, som De jo nok erindrer, saa Herregud! .... saa glemmer jeg det ulyksalige Tørklæde! .... See her er det, jeg har det endnu i Lommen." — „Giv mig det!"

raabte jeg. Han rakte mig det uden at afbryde sin Tale: „Du store Gud! Man er jo kun et Menneske! og paa en saadan Dag, i saadan en Spektakel, kan man sagtens blive noget confus. Da jeg nu har røgtet Deres Ærinde til Hr. Branco, farer jeg op til Commandeurens Døttre, for at holde mit Løfte. Men Gud bevares! Der ligger Charlotte paa Forhøiningen ved Vinduet lige paa Gulvet, som hun var død og borte." — Jeg havde et Par Gange utaalmodig gjort Mine til at afbryde Piils vidtløftige Beretning, men ved disse Ord gjorde jeg en hæftig Bevægelse for at komme bort. Piil satte Ryggen imod Døren, idet han bestandig holdt fast i mine Knaphuller, og raabte: „Hvor vil De hen? De maa høre Resten. Pigen kom jo snart til sig selv. Fru Blunt og Søsteren kom strax paa mit Anskrig, og vi bar hende hen paa Sofaen. Da hun slog Øinene op, tog hun Tanten om Halsen, og sagde med en Stemme, saa det gjøs i mig: „„Volmer er død! O Tante! hvorfor har du kaldt mig tilbage? Hvorfor maatte jeg ikke døe med?"" — „„Nei nei!"" skreg jeg, alt hvad jeg kunde: „„Volmer er frisk, som en Fisk i Vandet, han feiler ingen Ting. Herre Jemini! jeg har glemt at vifte med det ulykſalige Tørklæde. Om Forladelse, kjære Charlotte! Det gjør mig saagu inderlig ondt. Men i saadan Nød og Jammer kan man da sagtens glemme en ringe Ting. Den stakkels Carlsen er haardt saaret. De bære ham nu herhjem. Han skal ligge hernede hos Branco's, ifald de kan faae ham levende herhid. Men Volmer feiler Intet."" — Saasnart jeg havde sagt disse Ord, foer Nicoline ud af Døren, og herned, for at tage imod Dem, kan jeg tænke. Jeg var virkelig forbløffet over at see Charlottes Interesse for Dem, kjære Ven, thi hvad skal det føre til? Jeg rystede paa Hovedet, og saae til Fru Blunt. Charlotte bemærkede det, og raabte: „„De bedrager mig! O Gud! De bedrager mig! Volmer er falden!"" — Jeg svoer en stor Ed paa, at jeg sagde sandt, og ... jeg er nu en blød-

Hjertet Nar .... jeg var rørt af at see den Pige saa reent ude af det, som hun var, og saa løb jeg for at hente Dem, at hun selv kunde see Dem frisk og vel. Men De var ikke til at finde. Jeg gik tilbage igjen og vilde indføre et fornuftigt Ord om den Forkeerthed, at Charlotte som en forlovet Pige vilde saadan tage paa for et Mandfolk, som ikke var hendes Kjæreste. Men Fru Blunt afbrød mig, hun bebreidede mig at have glemt det lumpne Tørklæde, og bad mig blot gaae og see, jeg fik Dem fat, thi Charlotte havde Feber af Angst og Uro, og troede ikke, hvad vi sagde, Dem angaaende. Her er jeg nu, men jeg lader Dem, sandt for Gud, ikke slippe, førend De svarer mig fornuftigt. Hvad skal Dette blive til? Charlotte er dødelig forelsket i Dem, det er jo klart. Falk har hendes Ja, og De og Nicoline, hendes egen Søster, ere jo Kjærestefolk for længe siden?" — „Nei Hr. Bill! De er reent vildfarende. Nicoline sidder derinde og græder for Carlsen. Jeg elsker kun Charlotte." — „Det er ikke muligt! De selv har jo inden Deres Reise for et Par Aar siden erklæret mig, at De elskede Nicoline, og hun Dem." — „Jeg troer, De raser! Det har De sagt! ikke jeg!" — „Jo min Ven! De selv!" — „Nei, Fanden skal tage mig .... og Dem med, om De ikke slipper mig." — „Hør, veed De hvad! Det er en gal Sag, men det er ikke min Skyld, thi jeg har advaret Charlotte og fortalt hende, at vi To havde aftalt, at De skulde frie til Nicoline. Kan De ikke huske det?" — „Har De sagt det til Charlotte, saa er De jo Skyld i al vor Ulykke. Hør! jeg kunde gjerne slaae Dem ihjel." — Med disse Ord stødte jeg ham fra Døren, og fløi op til Charlotte. Hun var ene, hun laae i Sofaen, med Ansigtet skjult i Puderne. Jeg kastede mig knælende ned for hende. Hvad jeg sagde, veed jeg ikke; heller ikke hvad hun svarede; vi omfavnede hinanden, vi græd Begge, og uden al Forklaring var al Tvivl og Misforstaaelse hævet. Fru Blunt kom ind. Charlotte raabte hende imøde: „Tante!

kjære Tante! Volmer lever! han elsker mig! hører du det, Tante? Volmer elsker mig! Er det ogsaa virkelig sandt? Er jeg vaagen? Er jeg ved mine Sandser?" — Den gode Fru Blunt rakte mig venlig Haanden, og søgte at dæmpe sin Yndlings exalterede Stemning. „Det har jeg altid troet," sagde hun, „at Lieutenant Volmer ikke var Nicolines Elsker, og at hun heller ikke elskede ham." — Med faa Ord fortalte jeg oprigtig Sammenhængen, ogsaa hiin Samtale, hvoraf Charlotte, som jeg nu begreb, kun havde hørt den første Mening. „Ak!" sagde hun, „hvormange Smerter kunde jeg ikke have sparet mig!" — Pludselig raabte hun: „Falk! O Gud! Falk!" — Hun sprang op, og kastede sig for Tantens Fødder: „Ak bedste, kjæreste Tante! red mig! jeg Ulykkelige! Falk har mit Løfte, men jeg kan ikke ægte ham. Man siger, han kommer tilbage. O jeg kan ikke see ham! lad ham ikke komme ind til mig." Hun græd heftigt, og kyssede Tantens Hænder. Jeg knælede ved Siden af hende, slog min Arm om hende og sagde: „Nei min Charlotte! Nu skal ingen Magt i Verden rive dig fra mig."

Det lykkedes endelig den gode Fru Blunt med sin velgjørende milde Rolighed at tilveiebringe en lignende Stemning hos os Andre. Vi overveiede nu hvad vi skulde gjøre, for at formaae Falk til at give Charlotte hendes Ord tilbage. Tanten sagde: „Det er meget slemt, at et saadant Forhold har fundet Sted. Men under nærværende Omstændigheder finder jeg det ikke blot tilladeligt, men endogsaa Pligt at bryde det." — Vi aftalte, at Charlotte skulde skrive til Falk, ærlig skrifte for ham, og alvorlig fordre sit Løfte tilbage; Fru Blunt vilde tilføie et Par Linier, og jeg besluttede ogsaa at skrive til min gamle, ved denne Leilighed forurettede Ven. Næste Dag vilde vi afsende Brevene, at de kunde møde ham paa Veien, og forebygge, at han skulde komme hjem med et Haab, der maatte tilintetgjøres; — et Forsæt, som vi strax næste Morgen iværksatte.

Et Par Dage vare hengaaet. Carlsen var uden Fare, og Lægerne tillode endelig den længselsfulde Nicoline at maatte træde ud fra det Skjul, hvor hun daglig tilbragte flere Timer. Dog blev det mig paalagt, først at berede William paa hans Lykke. Jeg gik ind til ham engang, da han var ene, og han lettede mig Udførelsen af mit Ærinde ved strax at sige: „Hvordan lever Nicoline? Veed hun, at jeg ligger her og boer under Tag med hende?" — Jeg fortalte ham nu med tilbørlig Forsigtighed Alt hvad der havde tildraget sig, og især Nicolines Angst og Sorg for ham. Han reiste sig i Sengen, og sagde: „Ak det er Medlidenhed! ikke Kjærlighed! Nei nei, saa lykkelig kan jeg ikke være!" — Hans Moders smilende Ansigt tittede nu frem bag Gardinet for Døren. Hun nikkede til sin Søn, og sagde: „Jo kjære William! Saa lykkelig er du! jeg svarer for denne min elskværdige Datter." Med disse Ord traadte hun frem med den rødmende Nicoline ved Haanden. Efter Lægens Formaning skulde den bevægede Pige forholde sig saa rolig som muligt. Hun nærmede sig stille, men da William rakte Armene ud imod hende, sank hun grædende ned paa en Stol ved Sengen, greb hans Haand og kyssede den.

Samme Aften gik Branco til Commandeuren, og bragte den syge Carlsens Bøn om hans Samtykke og sin egen om Tilladelse til at maatte sørge for de unge Folks Udstyr, for ved denne Leilighed at afbetale en gammel Gjæld til William. Med en Glæde, som om en Steen faldt fra hans Hjerte, indvilgede Commandeuren, ilede ned til Carlsen og til Nicoline, som sad ved hans Seng, og omfavnede og velsignede dem. Jeg havde indviet Branco i Charlottes og min Hemmelighed. Han sagde mig, at denne Forbindelse længe havde været hans høieste Ønske. Han udgjød sig i Lovtaler over sin unge Veninde, men yttrede dog megen Betænkelighed i Henseende til Forholdet til Falk. Imidlertid var det i disse Dage umiskjendeligt, at der af min

Pleiefaders Miner og hele Væsen udlyste en Glæde, som hans Ord ikke vovede at udtrykke.

Næste Aften kom Falk ind til mig paa mit Værelse. Han kom lige fra Reisen og var i det heftigste Sindsoprør. Han overvældede mig og sin Skjæbne med Forbandelser. „Først har jeg den rædsomme Ulykke ikke at kunne komme herover til rette Tid og Stund, men skjøndt jeg farer afsted med en Hast, som om Hjertet skulde springe i mig, maa jeg dog hele Veien høre om en Søbataille, og det saadan en Bataille, uden at kunne komme tidsnok for at være med, og saa møder jeg ovenikjøbet saadanne Satans Breve som dem, I have lavet til mig! — Er det en Kammeratstreg? Men dersom du troer, at jeg vil taale, at du tager min Kjæreste bort lige for min Næse, saa tager du feil. Hvad Skik og Brug er i saadanne Tilfælde, maa du vel selv vide.“ —

Jeg tilstod Falk, at der var skeet ham Uret, men beraabte mig paa de Omstændigheder, som vi i vore Breve havde udviklet for ham, og søgte at formilde ham saa godt jeg kunde, men forgjæves. „Er dette vel Øieblikket,“ sagde jeg, „for Folk af vor Etat til at skyde hinanden en Kugle i Hjertet? Lad os hellere tage mod den af Fienden end af en Kammerat. Den Fred, der tales om, har vel ikke stort at betyde. Du beklager med rette at være kommen for silde til at være med i Ilden dennegang. Vil du berøve dig selv den Lykke at oprette denne Forsinkelse ved en anden Leilighed? Eller vil du formene mig den Hæder at døe en bedre Død end for en Kammerats Haand?“ — Disse Betragtninger syntes for Øieblikket at gjøre noget Indtryk paa hans opbragte Sind. „Hm!“ sagde han. Derpaa raabte han: „O hvad! Den, som bliver tilbage, maa see at slaaes for To. Mød mig imorgen, og lad os afgjøre den Sag for Alvor, som sig hør og bør. Du er den Udfordrede, du kan bestemme Resten.“ — „Naar du endelig vil det,“ svarede jeg, „saa er jeg natur-

ligviis nødt til at møde dig, men husk paa at du selv tvinger mig dertil." — I noget mildere Tone sagde nu Falk: „Om du saa synes vil jeg see at skaffe en Jolle der kan sætte os over til Hveen. Det, synes mig, er bedst. Jeg kan bestille den endnu i Aften, om det ikke skulde være for silde." Han tog sit Uhr op, men da det allerede var begyndt at blive mørkt, kunde han ikke see hvad det viste. Han lod det repetere. Med langsomme otte Slag tiltalte det ham Timen. Han blev staaende taus med Uhret i Haanden og lod det repetere nok engang. Halv sagte som for sig selv mumlede han: „Hm! den gamle Branco! — For Pokker! .... Er det dog ikke, som om dette Uhr prækede Christendom for mig, skjøndt jeg fik det af en Jøde! „„Til Erindring om en gammel Mand, som vil Dem vel."" — Med mat Stemme sagde han: „Lad mig sidde lidt her og samle mine Tanker." — Han satte sig paa en Stol ved Døren. Forunderlig greb mig Forestillingen om, hvorledes de samme Begivenheder med lidt Forandring undertiden gjentage sig. En lignende Scene havde jeg engang med William i det samme Værelse; paa denne samme Stol ved Døren nødte jeg ham til at sætte sig og høre mine Undskyldninger. Falk støttede Hovedet paa begge Hænderne og holdt Uhret inden i Haanden, som for ikke at slippe denne Advarer. Jeg benyttede mig af den bedre Stemning, som jeg troede at bemærke hos ham. Jeg gik hen til ham, lagde Haanden paa hans Skulder, og sagde: „Gamle Ven og Kammerat! Gud veed, det har inderlig bedrøvet mig at være Aarsag til en Uret, som er vederfaret dig, men Skyld i den er jeg ikke. Sæt dig selv i mit Sted!" — „Ja, sæt du dig i mit!" svarede han med blød Stemme. — „Det gjør jeg. Jeg vilde være vred som du, men lade mig formilde, som du ogsaa vil. Den Pige, jeg elskede, vilde jeg ikke gjøre ulykkelig; jeg vilde indsee, at Dette var Alt hvad jeg kunde vinde." — Falk sprang hurtig iveiret. „Det er sandt! Du har Ret! Hvad

kan det hjelpe mig! Jeg vil jo hverken eie eller have hende, naar hun ikke holder af mig. Giv mig Pen og Blæk, og tænd Lys!" — Medens jeg forskaffede Dette og fremtog et Stykke Papiir, gik Falk op og ned ad Gulvet uden at tale. Derpaa vendte han sig hurtig til min Skriverpult, og skrev følgende Linier: „Da De siger mig, kjære Charlotte, at De ikke kan elske mig, og forlanger det mig nys givne Løfte tilbage, saa sender jeg det herved efter Deres Befaling, og frasiger mig aldeles enhver Rettighed til Deres Haand, med det Ønske, at Den, som skal være saa lykkelig at eie den, maa i Bestandighed mindre ligne Dem end Deres hengivne Tjener Falk." —

Tiltrods for den spydige Tone i denne Billet modtog jeg den dog med inderlig Tak og Glæde. „Nu, min brave Falk! Vi ere dog ikke Uvenner, haaber jeg?" — „Uvenner? Nei! hiin Aften paa Bellevue .... dette Uhr har talt din Sag. Jeg svoer ved mig selv at gjøre Gjengjæld mod Branco, naar jeg kunde. Nu har jeg gjort det. Farvel!" — „Giv mig dog Haanden! Ere vi ikke længere Venner?" — „Vi vil see hvad Tiden kan gjøre," svarede han, rakte mig Haanden, uden at see paa mig, og gik.

Med lettet Hjerte ilede jeg ind til Branco, hos hvem jeg traf Doctor Bille. Jeg havde ikke Ro, før min Lykke var afgjort. Bille understøttede min Bøn til Branco om endnu iaften at forene sig med mig for at udbede mig Commandeurens Samtykke til min Forbindelse med hans Datter, for hvilken Intet nu stod iveien. „Føi ham!" sagde Bille: „Lad os alle Tre gaae derop, nu er Commandeuren hjemme, og der er vel ingen Fremmede, uden Piil, som intet Ondt gjør, og Tanten, som gjør Godt. Lad os kunne gaae fornøiede tilsengs! Det vil sige meer, end man almindeligviis tænker." — Branco indvilgede med et Ansigt, der havde et forunderlig fornøiet og blødhjertet Udtryk. Jeg ilede nu iforveien op til Charlotte. Jeg traf Familien

let, men fik dog Leilighed til at underrette hende om det Fore-
ne og levere hende Falks Brev. Hun var bange og undseelig
det Optrin, som forestod, men jeg, som ikke troede Mulig-
n af et slet Udfald, satte Mod i hende. Branco og Ville
bte nu ind, Commandeuren modtog dem med Høflighed,
det med nogen Forundring, som syntes at tiltage, da min
iefader yttrede, at en Sag af Vigtighed førte ham hid i Doc-
Villes, hans bedste Vens Selskab. Jeg nærmede mig, tog
nmandeurens Haand, foredrog kortelig min Beretning om hvad
var foregaaet, leverede ham Falks Brev, og bad om hans
ters Haand. Commandeuren hørte paa mig med stive Øine,
aaben Mund og ganske som forstenet. Branco tog Ordet
yttrede sit Ønske; han omtalte, hvor kjær Charlotte var ham,
tilføiede: „Min Pleiesøn er min eneste Arving, og jeg skal,
nu medens jeg lever, gjøre ham uafhængig og sørge for, at
og Hans ikke skal længes efter den gamle Branco's Død."
Charlotte tog hans og sin Faders Haand og kyssede dem.
Endelig fik Commandeuren Mælet. „Du gode Gud!" raabte
: „Hvad er dog Dette for rædsomme Historier! Charlotte!
r du brudt dit Løfte til Falk? Spøger du saaledes med Tro
Love?" — Den stakkels Pige stod forbløffet, og søgte med
rer og Bønner at bevæge den opbragte Fader. Tanten, Nico-
, Branco og jeg samlede os omkring ham og forenede vore
estillinger. Alvorlig sagde jeg: „I Sandhed, Hr. Comman-
r! De har saa ofte og med saamegen Varme forsikkret mig
Deres Godhed for mig, at jeg ikke kunde troe, at det var
n saa ubehageligt at antage mig til Søn." — Den gamle
nd syntes rørt. Han trykkede min Haand og sagde: „Herre-
! De veed ikke, hvor Deres Ord gaae mig igjennem Sjælen.
elsker ingen ung Mand saa høit som Dem! Og Dem, Hr.
nco, Dem ærer jeg, og vilde ønske, jeg kunde vise Dem mit
rtelag saaledes som jeg vilde. Men jeg er en gammel Sø-

mand! jeg er agtet i min Stand, jeg vilde skamme mig for den simpleste Matros, om jeg ikke holdt mit Løfte helligt." — „Men," indvendte Wille, „Lieutenant Falk har jo givet Frøkenen hendes Løfte tilbage." — „Det kan han ikke, han har selv begjært hende af mig og faaet mit egenhændige Brev med hendes og mit Ja." — „Men Gud bevares!" svarede Wille: „De kan dog ikke twinge ham til at ægte Deres Datter." — „Nei, det behøves vist ikke at twinge ham. Jeg vil tale fornuftigt med ham." — Fru Blunt nærmede sig venligt, og tog hans Haand. „Kjære Svoger! bliv ikke vreed! men du kan jo heller ikke twinge din Datter til at ægte en Mand, hun ikke vil have." — „Nei Tante! det kan være! Men saa skal hun Vorherredød! heller aldrig faae mit Samtykke til at ægte nogen anden Mand, men skal døe som Pige, om jeg maa raade." — Nu kom ogsaa Piil, og sagde: „Lad mig tale med Commandeuren: Hør nu! Tag Deres Fornuft fangen, gode gamle Ven!" .... Commandeuren bragtes nu til den høieste Spids af sin Hidsighed. Han stødte til den stakkels Piil, som vilde tage fat i hans Knaphul, og sagde barsk: „Tag De Deres Tunge fangen, gode gamle Brødlehoved!" — Piil sprang tilside, og satte sig paa den nærmeste Stol, med en saadan Fart, at Stolen gik itu, og han gled ned paa Gulvet, og stødte derved til Commandeurens Been, saa Denne var nær ved at falde. „Er De bindegal? Ere alle Mennesker gaaet fra Forstanden?" raabte Erlin, og gik ind i sit Værelse. Vi Andre løb hen til Piil, og hjalp ham op. Wille spurgte, om han havde stødt sig: „Naturligviis!" svarede han: „Det veed Gud, jeg har stødt mig, men det er ikke værdt at tale om. Dog saadanne Dage som disse har jeg aldrig oplevet." —

Man vil let kunne forestille sig, hvor nedslagne vi Alle vare ved denne uventede Modstand. Min yndige Charlotte græd. Vi talede sagte sammen og lovede hinanden, ved Troskab at *beseire* enhver Hindring. Da vi kom ned i Branco's Værelse,

kunde jeg ikke tilbageholde min Fortrydelighed over Commandeurens Opførsel. „Skal man," raabte jeg, „taalmodig finde sig i en saadan borneret Halstarrighed, og offre den sin egen og en elskværdig Piges Lykke!" — „Nei!" sagde Wille: „i dit Sted skulde jeg nok vise Papa, at man skal være To om at gifte sig, men at den Tredie er tilovers." — „For Guds Skyld! afbrød Branco: „Hvad er Det du siger! Nei: Ær din Fader og din Moder, paa det at det maa gaae dig vel. — Ærlige Wille! du er ugift, du veed ikke, hvilket Giftbæger forladte Forældre maae tømme. Ere disse Forhold ikke hellige for Mennesket, hvilke skulde da være det? Min Frederik! jeg lover dig at anvende Alt, hvad jeg kan udtænke, for at forene dig med Charlotte! min egen Lykke er bunden til dette Ønske! du veed, hvor kjær denne Pige er mig! men hendes Faders Velsignelse maa indvie eders Ægteskab. Lov mig at være taalmodig, at intet voldsomt, ulovligt Skridt skal besmitte et Baand, der maa være reent og helligt." — Jeg kunde ikke nægte min faderlige Ven at give mit Ord herpaa, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg hellere havde fulgt Willes Raad.

Endnu mere Fristelse til at give efter for Indskydelser af ovennævnte Art fik jeg i de følgende Dage, da jeg erfarede Commandeurens Forholdsregler for at forhindre mig fra at tale ene med Charlotte. Kom jeg op til den yderste Dør, og ringede paa Klokken, kom hans gamle Tjener, og sagde med sin raa Matrosstemme: „Commandeuren er inde i sit Værelse! vil Hr. Lieutenanten gaae over Gangen ind til ham? Den Vei maae nu alle gaae, ikke igjennem Værelserne, som før." Nu spurgte jeg naturligviis efter Fru Blunt og efter Frøknerne. Det hed sig da, at de vare ikke hjemme. Nicoline kom daglig ned til Carlsen, som endnu ikke kunde forlade Værelset, og kun sparsomt maatte sidde oppe. Hun bragte mig bestandig Hilsen og Efterretning fra Charlotte. „Den stakkels Pige," sagde hun,

„har paa de faa Dage ganske tabt sit friske Udseende. Hun er bleg og kryber omkring saa mat, at baade Tante og jeg ere færdige at græde ved at see hende. Fader lader hende næsten ikke ude af Øinene, og har med saadan Hæftighed fordret hendes Løfte om ikke at gaae ned i denne Etage, at hun ganske forfærdet lovede det. Jeg er ikke istand til at begribe, hvad Fader tænker. Han, som altid har holdt saa usigelig meget af Lieutenant Volmer!" — Baade Nicoline og Carlsen toge den hjerteligste Deel i min Bekymrig, men en større Trøst bragtes mig næste Dag af Piil. Han kom med sin naturlige Godmodighed til mig, og var nu med Liv og Sjæl gaaet ind i min Interesse. „Det forstaaer sig," sagde han, „den gamle Erlin har altid været stædig, som en Karriolhest. Det lille fine Fruentimmer, hans salig Kone, maatte tidt døie endeel af hans Egensindighed og hans melancholske Lune, thi melancholsk er han, og gaaer saadan hen og hverken mæler eller taler hele Dage og Timer. Men, hvad jeg vilde sige: Saadan som forleden har jeg dog rigtig aldrig seet ham. De hørte og saae selv, hvordan han begegnede mig. Og tænk engang! Iaftes da var der nu igjen en heel Scene. Han havde ladet Falk bede om at komme til sig, og Mennesket kommer just, som vi sidde og spille Skak. Og nu snakker da Commandeuren godt for ham, og siger, at han har havt Uret i at give Charlotte hendes Ord tilbage, det var kun Pigenykker, som Intet betydede, hun var jo et Barn endnu, og saa videre, hvad han nu kunde sige. Falk blev ganske benauet, og sagde, at rigtignok elskede han Pigen over Alting i Verden, men at tage en Kone mod hendes egen Villie, det var jo gal Mands Gjerning. Tilsidst bad han om Tilladelse til at tale ene med Charlotte. Hun blev da kaldet ind og befalet at gaae allene ind i Salen med Falk. Hun blev saa rød som et Skarlagen, men gik dog taalmodig ind med ham. De talede *sammen* vist en halv Time, derpaa kom de ind med hinanden

Haanden meget fredeligt." — Jeg foer hæftig op ved disse
Pill loe og vedblev: „Nu gaaer det Dem ligesom Com-
ɔeuren, De irrer og tager feil. Erlin smilede nok saa sødt,
Falk bukkede for ham og sagde: „„Deres Datter og jeg
nige. Vi ville være Venner, men aldrig i Verden Forlovede.
lotte har talt saa oprigtigt, saa net med mig, at jeg heller
lade mig hænge, end staae hendes Lykke iveien, tvertimod
er jeg mine Bønner med hendes. Giv hende Den til Mand,
hun elsker."" — „„Nei, aldrig!"" raabte Commandeuren.
e betænker Dem nok,"" sagde Falk og gik. — Nu laae der
gjen et Huus. Erlin var vred, og jeg synes, at han var
ı ganske bedrøvet. Han skjændte paa den stakkels Charlotte,
ıdogsaa paa Tanten, og det er da Noget, jeg aldrig før
hørt, thi for hende har han saagu ellers Respect. Han
:, han vilde sende Pigebarnet over til Holsteen etsteds, hvor
har en gammel Her af et Søskendebarn. Charlotte græd
ık ud af Stuen. Jeg fulgte efter for at trøste hende. Hun
:: „„Jeg sidder jo indsluttet som en Fange. Kunde jeg
blot et Øieblik faae Volmer at see!"" — Jeg fik et godt
ald: Jeg gik ind igjen og satte mig paa min Plads, som
ingen Ting var. Fru Blunt var ifærd med at tale Com-
deuren tilrette. Hun sagde at Charlotte saae syg og elendig
„„Ja,"" svarede jeg, „„det er intet Under. Hun sidder be-
ig inden fire Vægge. Hun burde ud i Luften for at gaae
:n Tour."" — Nu var det flint af mig, maa De vide,
jeg vidste, at idag kunde Commandeuren ikke faae Tid til
padsere, og Fru Blunt kunde heller ikke, da hun i disse
: ikke maa gaae ud for sin slemme Hoste. Jeg tilbød da,
eg i Eftermiddag henimod Aften vilde gaae en Tour med
takkels Barn. Det blev aftalt, og hvad synes Dem, lille
ner? Vil De nu Klokken sex møde strax udenfor Castels-
:n, saa vil De træffe mig og Een til. Jeg gaaer da nogle

Grinder for egen Regning, og siden møder jeg Dem og De veed nok hvem, henimod Otte paa samme Sted, der hvor man dreier om til Classens Have. — Naa, hvad siger De? Er ikke Mathias Piil Deres Ven?" — Jeg kaldte ham af ganske Hjerte min Ven, min Velgjører, og svoer aldrig at glemme hans Godhed. „Ja!" sagde han, „ganske rigtig er det vel ikke handlet af mig, men jeg tænker som saa: Kunde jeg hjelpe de stakkels unge Mennesker, saa var det jo i Grunden en Tjeneste, jeg viste min gode Ven Erlin, thi han maa jo selv indsee, at dette Parti er en stor Lykke for ham, og seent eller tidligt takke Enhver, der bidrager til at De ikke trækker Dem tilbage, og at Pigebarnet ikke fortvivler." —

Jeg kunde neppe oppebie Klokken fer og vandrede ængstelig frem og tilbage i et godt Qvarteers Tid, da jeg endelig saae min Charlotte i en mørkeblaa Silke-Sommerpels og et hvidt Slør over Hatten, som skjulte det elskede Ansigt, at komme mig imøde ved Piils Arm. Den gode Mand overlod mig strax sit skjønne Bytte, og gik tilbage ad Veien til Østerport, medens vi Andre valgte den, som gaaer mellem Classens Have og Stranden. Paa denne lyksalige Vandring følte jeg ret, hvad jeg vel tilforn havde tænkt: at jeg egenlig aldrig havde elsket uden denne Pige, da min Kjærlighed til hende hvilede paa en sandere og fastere Grund end Noget, af hvad jeg tilforn havde beæret med dette Navn. Det var egenlig Sjælens Skjønhed, som jeg tilbad, og Dette er vel i Grunden Tilfældet med alle Elskende, men ofte dem selv ubevidst. Det Aandelige, som udlyser gjennem den legemlige Skjønhed, Det som vi kalde Udtrykket, Det som man læser i Øiet, der medrette kaldes Sjælens Speil, er vel altid Det, der ligesom tænder en Gnist i en anden meer eller mindre beslægtet Sjæl. Men hvad Charlotte angik, saa opflammedes og næredes denne Gnist ved den aandelige Herlighed, den Rigdom af Phantasie og Følelse, som meer og mere aabenbarede

sig i hendes Omgang. Hun var barnlig lyksalig ved disse Øieblikkes Frihed. Min Kjærlighed, min Glæde over hendes Elskværdighed, som ganske begeistrede mig, oplivede hendes Mod til en saadan Grad, at Fremtiden, der nys havde syntes saa truende for os, nu viste sig for hendes unge Sind i Haabets Glands. Om hun ogsaa, sagde hun, skulde blive sendt bort, om hun i hele Aar ikke saae mig, vilde hun dog ikke være ulykkelig, naar hun kun var forvisset om min Troskab og Bestandighed. Jeg indbrak med Henrykkelse hendes kjærlige Yttringer, skjøndt jeg ikke kunde dele hendes Resignation. Hun var endnu saa ung, og jo flere Aar man efter Naturens Løb har at regne paa, jo mindre betænker man deres Kostbarhed, man har endnu ikke følt Tidens sløvgjørende Kraft.

Kun Den, som selv har erfaret, hvad det vil sige, efter bekymrede, længselfulde Dage ubevogtet at vandre paa en stille Foraarsaften i fortrolig Samtale med et elsket Væsen, kun Den kan gjøre sig en Forestilling om Sødheden af min Vandring ved Siden af Charlotte. Vi gik langsomt den smukke Vei ved Stranden til gamle Kalkbrænderi. Det brændte rask i en Ovn, og vi fik Lyst til at gaae nærmere. Nede ved Slæbestedet saae jeg en stor Jolle, hvis Mandskab var mig bekjendt. Den lod til at ligge og vente paa Rogen. Nysgjerrighed drev mig til at gaae ned og spørge, hvorhen Farten skulde gaae, og jeg fik at høre, at to mig bekjendte Søofficerer havde bestilt den for at gaae over til Malmø. Det havde begyndt at blæse, Vinden var god, i meget kort Tid kunde man være i Malmø. „Vil Lieutenanten maaskee gjøre os den Ære at følge med?“ spurgte en gammel Baadsmand: „Det vil glæde vore to Capitainer, som vi vente paa.“ — Fristeren traadte nær hen til mig. Endnu iaften paa fremmed Grund med Charlotte! De omtalte Capitainer vare mine Venner. Allerede imorgen kunde vi maaskee som Ægtefolk komme tilbage, og Tilgivelse maatte vel følge, naar

ingen Modstand mere kunde udrette Noget. Jeg vendte mig og saae efter Charlotte. Hun stod noget borte og talte med en Kone, der sad paa et Stykke Tømmer, med et Barn paa Skjødet. Konen viste med Haanden ud over Havet. Charlotte fulgte hendes Bevægelser med Øinene, med besynderlig melancholske Øine. Vinden legede med hendes Haar og Klæder. Hun saae bleg ud. Jeg kan ikke gjøre Rede for mine Tanker, men det forekom mig, som om en Følelse af øm Medlidenhed greb mig, og indgav mig hellig Ærbødighed for denne brødefri Uskyldighed; ogsaa mit Løfte til Fader Branco bød den onde Aand at vige. Jeg nærmede mig til Charlotte, der stod stille og hørte paa den omtalte Kones Ord. „Ja," sagde Denne, „det er nu et Aar siden at vi mistede min stakkels Søn. Hans unge Kone gik snart bagefter, og nu har jeg kun dette Barnebarn igjen. Det var saamænd et saadant Veir som det tegner til at blive idag. Der sidder de i Vest de Skyer, som jeg ikke mere kan taale at see." Hun reiste sig og sagde, idet hun gik: „Godnat, lille Jomfru! Gud holde sin Haand over Enhver, som skal færdes paa Søen!" —

Charlotte satte sig ned paa det Sted, den gamle Kone havde forladt. Hun var bedrøvet og græd. Jeg tog Plads foran hende, hvilende paa mit ene Knæ. „Bedste Charlotte! De græder!" — „Ak jeg er saa bedrøvet! See den fæle Sø, hvorledan den gaaer, hvor det lille Fartøi derhenne dukker op og ned, hvor det suser i Seilene! Og paa dette grusomme Element skal De være i mangen mørk, stormfuld Nat, og jeg skal være ene og forladt, og langt herfra hos den gamle strenge Frue, uden min gode Tante eller nogen Sjæl, til hvem jeg tør tale om min Angst for Dem, uden maaskee at vide, hvor i Verden De er." — Hun græd hjertelig, jeg var ganske beruset af hendes elskværdige Sorg. Jeg slog min Arm om hende, og vilde tale, da stærke Skridt bag ved mig fik mig til at vende Hovedet.

Hvad saae jeg! Commandeuren i det stærkeste Løb, ganske aandeløs, fulgt af Viil, der neppe formaaede at naae ham. Han greb mig i Armen, og raabte ude af sig selv: „Hvor vil I hen! I Ulykfalige! I vide ikke hvad I ville gjøre, hvilken Misgjerning I have isinde at begaae!" — Hans Blegheb skinnede paa en frygtelig Maade igjennem hans brune Ansigt, han kunde neppe tale, hans Læber skjælvede. Charlotte og jeg stode ganske forstenede. „Hvad mener De, Hr. Commandeur?" spurgte jeg endelig: „En Misgjerning, siger De!" — Viil var nu kommen til, og stammede ganske fortaandet: „Herre Jesus! jeg har jo sagt Dem det, gamle Ven! blot en lille Spadseretour!" .... „Hold Mund!" raabte Commandeuren: „En lille Spadseretour over til Malmø! Ligger det ikke der det Helvedes Fartøi? Var det ikke Guds Styrelse, at jeg traf den Mand, som fortalte om Capitain Multes Jolle, som skulde møde her, og at jeg siden saae Dem, Viil, gaae allene og spankulere, uden min Datter! Jeg begreb strax Deres Forræderi og den Elendighed, hvori disse Utaknemmelige vilde styrte dem selv og mig. Gud være priset at jeg kom tidsnok!" — Der var ingen Mulighed i at faae et Ord indført. — „Ti," skreg han til mig, „Utaknemmelige, som jeg har elsket saa høit, som jeg tiltrods for al fornuftig Eftertanke drog ind i mit ulykkelige Huus!" — „Nei det er for meget!" raabte paa eengang Charlotte og jeg. „Nu vel," svarede Commandeuren, ganske opløst i Hæftighed og Smerte: „Nu vel! I skal vide Alting, thi nu er jeg saa desperat som jeg kan blive. I ere Søskende! Du er min Søn!" Ved disse Ord brast han i Graad, og kastede sig ned paa det Tømmer, hvor Charlotte havde siddet. Jeg troede, at Verden forgik med mig. Hvad jeg følte, kan ikke beskrives. En Stilhed som i Graven herskede nogle Øieblikke. Trods det Raseri, som stormede i mit Bryst, rørte det mig dog at see Commandeuren saaledes opløst i Taarer, Noget, der saa forunderligt contrasterede med hans

hele Væsen. Endelig fandt han atter Ord. Han saae paa os, og sagde: „Ja nu gaaer det, som jeg tidt har tænkt: Naar Børnene erfare din Ungdoms Svaghed, saa vil de foragte dig. Derfor har jeg tiet. Ja nu foragte I mig! Men I skulde vide hvad jeg har lidt ved eders Ulykke!" Charlotte kastede sig for hans Fødder, greb hans Hænder, kyssede dem, og sagde grædende: „O tilgiv mig, kjære Fader! jeg ærer og elsker dig i dette Øieblik høiere end nogensinde." Han omfavnede hende: „Kjære lille Pige! du er et godt Barn! Ak Gud give, jeg kunde have føiet dit Ønske! Jeg er ikke haard og ond, som man siger og troer. — Men du, min Søn! du staaer der uden noget godt Ord til din stakkels Fader, du, som jeg har elsket høiere end alt Andet, uden at turde sige det! Gud veed, hvad jeg har lidt for dig og din Moder! Hendes Skjæbne har fordærvet hele Livet for mig." Han havde ikke udtalt, før jeg ogsaa knælede for ham og kyssede hans Haand. Dog var det mig umuligt at kalde ham Fader. Charlottes og mine Øine mødtes. Hun kastede sig i mine Arme: „Kjære Broder! kjære, elskede Broder! Nu tør jeg omfavne dig i min Faders Nærværelse, jeg tør sige Du til dig, og sige høit, at jeg elsker dig over Alt i Verden." — Jeg trykkede hende til mit Bryst, og det var som om mit Hjerte brast og opløste sig i convulsivisk Graad. — „Kjære Fader!" sagde Charlotte: „Gaa foran med vor gode Hr. Piil, og tillad mig at gaae ene hjem med min Broder." — Piil stod ved en Side og græd. Mod hans Natur havde han været taus ved denne Scene. Kun et lille Udbrud nu og da var undsluppet ham. Commandeuren samtykkede i Charlottes Bøn. Han tog Piil under Armen og sagde: „Kom, kjære Ven! Lad os Gamle gaae sammen, og tilgiv, om jeg i min Aands Iver har fornærmet Dem i disse sidste tunge Dage." —

Ingen kan forestille sig den Fortryllelse, den overjordiske Vel-

ienhed, hvormed Charlotte forstod at formilde min Fortvivlelse
g forsøde mig den tunge Hjemvei, saa forskjellig fra Udveien.
Jeg har prøvet langt bittrere Smerte i to lange Aar, da jeg
vede mig forsmaaet af dig og ansaae dig for min Søsters
brudgom. Da lovede jeg i stille Ydmyghed at bære mit Kors,
g hvor langt lettere er dette blevet, end jeg turde haabe! Og
u! var det ikke smerteligere for dig at see mig gift med Falk,
nd at vide mig fri, vide, at du er mig kjærest af Alt i Verden,
t jeg aldig skal give noget dødeligt Væsen Plads hos dig i
itt Hjerte, at alle mine Tanker tilhøre dig? Vi tør sees, jeg
ør igjen besøge Fader Branco, elske ham, pleie hans Alderdom.
— Men du?" tilføiede hun undseelig: „du vil maaskee elske en
nden Pige, maaskee ægte hende. O Gud! det er vist Synd af
mig, men saa brister mit Hjerte." — „Nei aldrig, min bedste
Veninde! Aldrig kan jeg finde en anden Charlotte, og aldrig skal
eg søge hende. Jeg skal leve for dig som en Broder, en Be-
kytter og .... som en Elsker, en ulykkelig Elsker, thi det vil
jeg altid blive." — „Ulykkelig?" spurgte Charlotte med det
smerteligste Udtryk. „Ja min elskede Pige! Ulykkelige ere vi!
lad os ikke bedrage os selv! — Men trofaste ville vi være alli-
gevel." — Under denne Samtale vare vi komne til Comman-
dantens Huus. Jeg fulgte Charlotte op til hendes Dør, og
sagde derpaa Godnat, idet jeg kyssede hendes Haand. — Hun
rakte Armen ud for at ringe paa Klokken, men trak den tilbage
igjen, og brast i Graad. Jeg vilde trøste hende, men kunde
ikke, jeg omfavnede hende taus. Med Eet aftørrede hun sine
Taarer, trak stærkt i Klokkestrængen, rakte mig Haanden, og
sagde: „Godnat, kjære Broder! Imorgen sees vi." —

Da jeg traadte ind til Fader Branco, blev han forfærdet
over mit Udseende. Ville var hos ham. De sprang Begge op
og gik hen til mig. Jeg var ikke længere Herre over mig selv.
Det var kun med Møie, at jeg i afbrudte Sætninger kunde for-

tælle, hvad der var hændet. Min Fortvivlelse steg ved mine egne Ord, jeg udgjød mig i vilde Klager, jeg forbandede min Tilværelse, min Fødselstime. „Hold inde!" raabte Branco med et Udbrud af Heftighed, som han aldrig havde viist imod mig: „Hold inde, Afsindige! unaturlige Søn! Du forbander den Kjærlighed, som gav dig Livet, og frygter ikke at Dødsengelen skal bortrive dig fra dette skjønne Liv med dine frække Ord paa Læberne." — „Ak Fader Branco! hvad er den Kjærlighed værd, som skjænker en Skabning Livet uden at sørge for dette Liv! Du, en Fremmed, har af Ædelmodighed antaget mig forladte, forskudte Barn, som aldrig har seet ind i en Moders Øine, aldrig kunnet nævne en Faders elskede Navn før idag, da jeg til min Ulykke skal erkjende den Enes Uret, og begræde den Andens Vanære." — Branco taug, og sukkede dybt. Wille slog mig paa Skulderen, og sagde: „Tag nu ikke paa som et galt Menneske! Er det da saa ganske afgjort, at du er Commandeur Collins Søn?" Jeg greb hans Haand, og kyssede den. „O Herr Doctor! Kan De bevise mig, at jeg ikke er det, saa gjør det! gjør det af Barmhjertighed! Det er jo Dem, som har kaldt mig til Livet i mine første Dage. Viis mig denne Velgjerning anden Gang, den vilde være større end den første." — „Naa naa!" sagde Wille: „Det er et forfærdelig hidsigt Blod, der flyder i dine Aarer, hvis det saa er. Jeg har ikke sagt at jeg veed din Herkomst, men jeg tænker, at maaskee .... at det kunde være muligt .... Hvad mener du, Branco?" — Jeg kastede mig for Branco's Fødder, jeg besvoer ham at tage denne Steen fra mit Hjerte, dersom han kunde. Han var rørt. Hans Hænder, som jeg holdt fast, skjælvede i mine. „Ak, min Frederik! du veed ikke hvad du ønsker. Sæt, at din Tilværelse var knyttet til en bedrøvelig Hemmelighed, at du var født i Elendighed og Nedtrykkelse?" — Jeg afbrød ham: „I Synd og Misgjerning! Ligemeget! Vare end mine Forældre vanærede, jeg

kunde erhverve mig en egen Ære. Vare de Forbrydere, jeg vilde oprette det ved min egen Vandel. Den usleste, uværdigste Fader skal være mig velkommen, naar han blot ikke er Charlottes Fader." — Branco saae paa mig med en Blanding af Fortørnelse og Ømhed. „Welan!" sagde han med skjælvende Stemme, og idet han vendte Ansigtet fra mig: „Du er ikke Commandeur Erlins Søn. Jeg kan bevise, at du ikke er det .... Jeg kan nævne dine Forældre .... Men belav dig paa en Opdagelse, som maaskee vil nedslaae dit friske Mod." — Han reiste sig, tog Nøglen frem til sin Skriverpult, og nærmede sig til den, som for at aabne et Gjemme, men blev staaende stille foran den. Derpaa vendte han sig til os Andre, og sagde: „Commandeuren bør være tilstede ved de Oplysninger, jeg vil give, saavelsom Charlotte; ogsaa Tanten, hun har været Charlotte i Moders Sted. Men Piil, det er det Værste! Han maa dog ikke troe, at vi gifte Søster og Broder med hinanden. Og hvad jeg vil sige, skal og maa forblive en dyb Hemmelighed." — „Hvad Piil angaaer," sagde Ville, „saa skal jeg nok til imorgen lave en Historie, som han skal troe paa som et Evangelium. Men lad os faae de Andre herned endnu iaften, naar han er gaaet. Det vil være silde, men ligemeget! lad ikke den mørke Nat falde ned over grædende Øine." — „Du har Ret," svarede Branco: „Natten er en god Raadgiver for den Tænkende, men en slet Trøster for den Bedrøvede. Lad det da skee, som du ønsker. Men gaaer nu Begge fra mig, og lad mig være ene. Joel har dækket Aftenbordet i Spisestuen; venter mig der; jeg kan Intet nyde." —

Vi Andre nød heller Intet uden et Glas Viin, som vi ret syntes at trænge til. Vi talte næsten ikke et Ord sammen, men da Vinduerne i dette Værelse vendte ud til Gaden, saa passede jeg paa, naar Piil gik. Han gjorde mig ikke Tiden lang, men gik tidligere end sædvanligt. Ville traadte stille ud af Døren

og kom lidt efter og bød mig gaae ind til Branco. Lampen under Loftet brændte klart. Joel var ifærd med at sætte Stole rundt om Bordet. Branco sad der allerede, med en Brevtaske liggende foran sig. Han sad bøiet, med Hænderne foldede i Skjødet. Jeg ilede hen til ham, og omfavnede ham. Han trykkede mig til sit Bryst, uden at tale.

Wille traadte nu ind med Commandeuren, Fru Wahl og Charlotte, der nærmede sig, skjælvende af Forventning. Branco rakte Haanden ud imod hende. Hun greb den og trykkede den til sine Læber. Et Smiil oplivede min Pleiefaders Ansigt, han gjorde Tegn til hende at sætte sig ved hans ene Side, og til mig at tage Plads ved den anden. De Andre satte sig ogsaa, Alle, endogsaa Wille, med besynderlig spændte Miner.

Branco trak Veiret dybt, og sagde derpaa med sagte og usikker Stemme: „Hr. Commandeur! Disse Børns Lykke og Rolighed nøder mig til at aabenbare en Hemmelighed, som jeg havde haabet at tage med mig i Graven. De troer, at Frederik Volmer er Deres Søn? De tager feil: han er min Søn, min og min Hustrues Søn. Min Søn, du er født Jøde! Tilgiv mig at have sat dig i en Verden, som foragter og forskyder din Slægt. Jeg har gjort hvad jeg kunde for at frelse dig fra din Faders Ulykke." — Charlotte og jeg kastede os for hans Fødder, kyssede hans Hænder, og gave vor Henrykkelse Luft i Tak og Taarer. „Min Fader!" raabte jeg: „Jeg er stolt af at være din Søn; jeg vil udraabe det for den hele Verden, at jeg ikke vil bytte denne Fader for den største Konge." — „Nei!" raabte Branco: „Tilintetgjør ikke mit Værk! Kun mellem os her maae vi være Søn og Fader. Husk paa den Stand, der har optaget dig i sit Skjød. En dyb Taushed udbeder jeg mig af denne Kreds, der, som jeg haaber, ikke vil forskyde mig og min Søn. De, Hr. Commandeur, De værdigedes at elske ham som en Fader; foragt ham ikke nu, men lad ham være Dem en Søn i

en anden Betydning." Commandeuren reiste sig hurtig, og trykkede Branco's Haand, idet han sagde: „Med Glæde, kjære Ven, om De blot kan overbevise mig om Sandheden af Deres Udsagn." — „Det er billigt," svarede Branco, idet han aabnede Brevtasken og fremtog et forseglet Document, hvis Segl han brød: „Dette Document, som er syv og tyve Aar gammelt og underskrevet af Wille og Præsten Jansen, hvilke denne Hemmelighed er betroet, vil løse enhver Tvivl. Det var bestemt til efter min Død at leveres ubrudt i en af disse Mænds Værge, for i paakommende Tilfælde at sikkre Frederik hans Arvelod. Jeg seer nu, at min Forsigtighed har sikkret ham noget endnu Kostbarere." — Commandeuren læste Papiret, og sagde: „Ja, det har sin Rigtighed, men sig mig dog, Hr. Branco, hvad kunde bevæge Dem til at fornægte Deres ægte Søn?" — „Min Kjærlighed til ham! Vort Folks Fornedrelse! Ak, Wille! kjære trofaste Ven! du, som jeg maa takke for min Plans lykkelige Udførelse, fortæl du det Hele! Jeg føler mig saa mat."

Wille tog nu Ordet, og sagde: „Ja, jeg er vel nærmest til at fortælle det; jeg har den Ære at være Drivhjulet i den Maskine. En Hændelse har, som saa ofte er Tilfældet, givet det første Stød. Dagen efter at min Ven Branco havde mistet sin unge, smukke Kone, der døde faa Timer efter sit Barns Fødsel, kom jeg til ham om Aftenen. Han var utrøstelig. En Opvarterske bragte mig hans nyfødte Søn. Drengen havde endnu ingen Amme. En Kone, som boede i Kjelderen, kom et Par Gange om Dagen og gav ham Die. Jeg forlangte at see denne Kone, og Pigen gik for at hente hende. Jeg tog Barnet i mine Arme og beundrede dets kraftfulde Bygning, dets Udseende af en fuldkommen Sundhed. „„Det er et prægtigt Barn,"" sagde jeg: „„denne Søn, kjære Branco, maa være din Trøst."" — Men nu udbrød han i hjertegribende Klager over dette Barns Skjæbne, der efter hans Anskuelse var født til Fornedrelse og Affsigelse af

Menneskets helligste Rettigheder. Han skjælvede, sagde han, ved Tanken om at miste dette Eneste, han havde tilbage af sin Rachel, og dog maatte han tænke, at Døden var den høieste Lykke, som dette Barn kunde vente. Jeg taug, og forsøgte at forandre Samtalen. Jeg sad endnu med hans Søn i Armen. „„Der er,““ sagde jeg, „„en Ting, hvori jeg ganske adskiller mig fra de fleste andre Mænd: jeg har nemlig en særegen Interesse for smaa Børn; jeg synes, at en saadan hjelpeløs Menneskeskabning har i sin ubevidste Uskyldighed noget meget Rørende. Jeg har hjemme paa mit Kammer et lille dødt Drengebarn, et skjønt bygget Barn med sorte Haar, ligesom dette. Imorges tog jeg det fra Ligstuen, for at aabne det; der var Noget, jeg tænkte maaskee at erfare. Men Barnet seer saa nydeligt ud, som det ligger der i den lille fine Skjorte, man har givet det paa. Det er mig umuligt at forgribe mig paa det. Jeg troer, at jeg endnu iaften vil bære det urørt ned igjen.““ — Branco hørte med stor Opmærksomhed paa disse Ord, som jeg egenlig kun sagde for at sige Noget. Pigen og Ammen kom, og medens jeg talte med Disse, gik han frem og tilbage, ganske fordybet i sine Tanker. Da de to Fruentimmer havde fjernet sig med Barnet, tog han min Haand og sagde: „„Ville! lad mig have dig at takke for den eneste Trøst, som jeg i dette Øieblik kan modtage, for en Velgjerning der vil berolige mine øvrige Dage. Det, du nylig fortalte mig, er faldet i min Sjæl som en høiere Indskydelse. Giv mig det døde Barn, lad mig begrave det som mit, og opdrage mit eget som et fremmed. Saa kan jeg glæde mig over min Søn, naar jeg kan see ham opvoxe til Frihed og Lykke, saa kan jeg give ham Alt hvad jeg har af Godt, og fritage ham for Det jeg har af Ondt.““ Jeg var raadvild, jeg gjorde mig Skrupler over at føie ham.“

Fru Blunt nikkede ad Lægen, og maaskee sig selv ubevidst viste hun ved denne Bevægelse, at hun fandt Doctorens Skrupler

el grundede. Branco bemærkede det, og sagde: „Kjære Frue! De finder min Handling strafværdig?“ — „Ak nei!“ svarede hun: „Jeg ærer og forstaaer Deres faderlige Kjærlighed, men jeg begriber kun ikke, at en Mand, der er saa viis, saa menneskekjærlig, dog kan foragte sine christne Medmennesker saa dybt, at han kan troe det nødvendigt at fornægte sin egen Søn, for at frelse ham fra Miskjendelse af hans virkelige Værd? Det forstaaer sig, mellem hiin Aften og denne ligge syv og tyve Aar. I denne lange Tid er mangen Fordom overvunden, mangen Fried tilkæmpet. Men var det dog ikke til enhver Tid bedre, at trodse Fordommene ved at sætte et ædelt og sandt Værd imod dem, end at gaae afveien for dem paa en saadan Maade?“ — „Kjære Frue!“ sagde Branco: „I denne Kreds og i dette Øieblik kunde jeg maaskee selv finde en Overdrivelse i min Synsmaade af Sagen. Men jeg er dog sikker paa at have viist min Søn den største Tjeneste ved at handle som jeg har gjort, og jeg fortryder det ikke. Jeg veed vel, at der er et høiere Samfund, fra hvilket ingen Tilfældighed udelukker os, men der gives dog mangen Ulykke, der bliver den Uskyldige tildeelt i Fødselen, og for een af disse holder jeg den, at være født Jøde. I min Ungdom var denne Ulykke endnu større end den er for Øieblikket; engang var jeg gjennemtrængt af Følelsen deraf. Da jeg ægtede min Hustru, min skjønne Rachel, som jeg elskede, som Patriarken vor Stammefader elskede hendes Navne, saa ønskede jeg, tvertimod mit Folks Sædvane, at intet Barn maatte pryde mit Huus. Denne Søn kostede mig det Dyrebareste, jeg eiede, mit Livs Lykke. Græsselig var mig den Tanke, at jeg daglig skulde bebrejde hans Tilværelse for hans egen Skyld.“ Branco standsede, og saae paa mig med et ubeskrivelig kjærligt Udtryk: „Tilgiv, min elskede Søn! Du har udgjort mit Livs Lykke. Din Fader lovpriser Gud for den Time, da du blev ham skjænket. Men i hiint Øieblik havde jeg mistet din Moder, og alle mine gamle

Smerter optagnede med dobbelt Kraft. O! hvis Nogen i denne Kreds har følt, hvad Ydmygelse er, saa vil han kunne føle sig i mit Sted. O, mine Venner: Om I vidste, hvad jeg har udstaaet! Som Dreng blev jeg mishandlet og forhaanet; som Voxen reiste jeg Verden rundt, og saae dens Herligheder, hvorfra jeg syntes at være udelukket. Jeg besøgte begge Indier; jeg har seet Negerslaver; jeg har seet Coulearte; jeg har seet den Classe, man kalder Paria, disse Forstødte, hvis blotte Berørelse vanhelliger. Jeg kaldte dem Brødre! — og Synet af dem forøgede min Sjæls bittre Lidelser. Ak! hvo har et Hjerte som jeg kan udholde at see det forstødt og tilsidesat? — Kjære Ven, Wille! Lad mig atter velsigne dig som min og min Søns Velgjører." Wille sagde halv undseelig: „Jeg er ellers ikke noget Blødhjertet, men dine Ord bevæge mig endnu stærkere end nogen Andens." Han smilede, medens Taarerne trillede ham ned ad Kinderne. Vi bad ham alle at meddele os Noget af de nærmere Omstændigheder i denne Sag. Han tog derpaa Ordet igjen:

„Jeg besluttede at give efter for min Vens Ønske. Jeg saae heller ikke, og seer ikke endnu noget egenlig Pligtstridigt i min Handling. Vi aftalte Alting efter bedste Overlæg. Opvarterskken, som sov i Barnets Værelse, gik tidlig til Ro, og havde en haard Søvn, som jeg endnu forstærkede ved at lade hende give et stort Glas stærk Punsch, som Middel mod en Forkjølelse, hvorover hun klagede. Jeg hentede strax det døde Barn, som jeg bragte under min Kappe. Da vi havde forvisset os om Opvarterskens dybe Søvn, toge vi sagte det levende Barn, og efter at have iført det døde dets Klæder, lagde vi Liget i Vuggen. Branco's Barn bragte jeg ubemærket hjem med mig. Paa Stiftelsen laae en ulykkelig ung Kone, som jeg havde taget mig af, og som var mig hengiven. Til hendes Opamning og Pleie overgav jeg strax Branco's Søn, og fortalte hende og Enhver, som vilde høre det, at jeg havde sporet Livstegn i det formeentlig

døde Barn, og ved Lægemidler bragt det tillive. Paa Stiftelsen tvivlede Ingen om Sandheden af mit Foregivende. Den omtalte Opvarterske og Amme fandt rigtignok, at det pludselig døde Barn havde i Døden forunderlig forandret sine Træk, men da jeg paastod, at Dette altid var Tilfældet med smaa Børn, fattede de heller ingen Mistanke. Efter faa Dages Forløb hentede Branco og jeg hans Barn og dets Amme, og bragte dem ud paa Landet til Præsten Jansen, som er min Nærpaarørende, og for hvis Paalidelighed og Taushed jeg kunde indestaae. Resten er Dem bekjendt." —

„Men det døde Barn?" spurgte Commandeuren ivrigt: „Hvem var dets Moder?" — Ville rakte ham Haanden, og sagde med bevæget Stemme: „De veed det! Jeanne Lafleur." — „Kjære Doctor! Saae De Jeannette?" — „Ja! jeg blev kaldet ned paa Værelset, hvor hun laae den Nat, hun døde. Hun sov stille hen, uden Smerte, uden Urolighed." — Commandeuren sukkede dybt. „Og mit stakkels Barn blev ikke engang begravet i" .... — Han standsede. Branco faldt ham i Ordet: „I Christenjord, vilde De have sagt? Tilgiv mig! Det tænkte jeg ikke paa. Men den lille Dreng fik en god Plads. Han hviler i min Rachels Arm." — „Bliv ikke vred!" sagde Commandeuren godmodig: „Nei, jeg meente .... jeg vilde sagt: Min stakkels Jeannette, hun ligger saa eensom i sin Grav." — „Min Rachel," sagde Branco, „har bragt hende Barnet i sine milde Arme." — Commandeuren tog min Haand, saae mig i Øinene, og sagde: „Herregud! jeg troede saa vist at kunne see og føle, at du var min Søn." — Jeg kyssede hans Haand. „Det er jeg, kjære Fader! Nu kalder jeg Dem Fader med Glæde. Tro, at jeg er den Søn, De har søgt. Han og jeg have jo byttet med hinanden: Han er jo begravet i mit Navn, og nu vil jeg leve i hans." —

Branco førte mig nærmere til Rachels Billede, og sagde:

„Kjære Søn! Du klagede nys over „„aldrig at have seet ind i en Moders Øine."" — Din Moders egne Øine have kun et Øieblik med Kjærlighed hvilet paa dig, men i dette herlige Billede straale de dig imøde, saa ganske, som du saae hendes egne. De have ofte begeistret dig. Du bekrandsede dette Maleri engang med Blomster, som jeg endnu gjemmer. De ere visne. Men maaskee de blomstre hisset hos din Moder, disse Blomster fra hendes Søns Haand." — Begeistret og rørt greb han ogsaa Charlottes Haand og sagde: „Min Rachel! Skue herned paa disse Børn. De ere vore! Denne Datter, skjøn og herlig som du, skal indtage din Plads i vort Huus, og være sin Husbonds Glæde, som du var det. See, din gamle Ægtemand er atter lykkelig." — Han vendte sig til Commandeuren og sagde: „Kjære Ven! Maaskee Rachel og Jeannette i dette Øieblik omsvæve os. De holde det skjønne Barn imellem dem og glæde sig ved vor Lykke og vor kjærlige Erindring. Ak! i et Moment som dette troer Sjælen paa de elskede Forklaredes Nærhed." —

Faa Maaneder efter helligholdtes paa samme Dag Carlsens og mit Bryllup ude i Præsten Jansens Kirke. Ingen var tilstede ved vor Fest uden vore nærmeste Paarørende, med Undtagelse af vor Ven Doctor Bille og den godmodige Secretair Piil, hvis Hengivenhed for mig endnu var stegen ved det Eventyr, som Doctoren havde bundet ham paa Ærmet, og ifølge hvilket han var overbeviist om, at jeg var af en meget fornem Extraction, og at en stor Hemmelighed var forbunden med min Fødsel. Ene i Verden, som han var, satte han en stor Deel af sin Lykke i vort Venskab, og et lille Tegn paa Agtelse og Godhed forfriskede betydelig hans hentørrede Liv. Han glædede sig som et Barn, da Charlotte paa vor Bryllupsdag forærede ham et Uhr, hvorpaa vi havde anbragt Datum af den Dag i April, da vi ved hans Hjelp mødtes paa Castelsveien, den i vort Liv mærk-

værdige Aften, da vi gik glade ud, grædende hjem, og henrykte tilsengs.

Branco havde indrettet sit Huus til et Paradiis for Charlotte og mig. Glæden havde foryngет ham. Mod Carlsen og Nicoline viste han sig som en ædel Fader, og han lod paa Bryllupsdagen Penge og Levnetsmidler uddele til Fattige, baade Jøder og Christne.

Saalænge min ærværdige Fader levede, maatte jeg efter hans Villie holde vort nære Slægtskab hemmeligt, og min Ven William var den Eneste, som jeg, dog ikke uden Møie, erholdt Tilladelse til at indvie i vor Hemmelighed. Heller ikke var denne Opdagelse nødvendig, for i Verdens Øine at retfærdiggjøre den barnlige Ømhed og Ærbødighed, som Charlotte og jeg kappedes om at vise ham, og det var Ingen paafaldende, at vi lode vor ældste Søn døbe Joseph Branco, eller at denne og hans yngre Søskende gave vor gamle Velgjører Navn af Bedstefader. Først nu, efter min Faders Død, har jeg skrevet disse Blade, paa det mine Børn og Efterkommere maae af dem lære at kjende deres ædle Stammefader, og ære hans elskede Minde.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Magt og List.

Personerne.

Baron Morke, Godseier.
Sophie, hans Kone.
Emil, Baronens Søn af første Ægteskab.
Rinette, Baronessens Datter af første Ægteskab.
Etatsraad Falk, Amtmand.
Madam Birk.
Verland, Forvalter paa Baronens Gods.
Peter, Baronens Tjener.

Handlingen foregaaer i Fyen paa Baronens Gods; den begynder om Eftermiddagen, og ender om Aftenen.

Første Act.

Skuepladsen forestiller en Sal. I Baggrunden Glasdøre, som staae bne og som føre ud til Haven. Paa hver Side to Døre. Mod den for- ke af disse, paa den venstre Side for Tilskuerne, staaer et Skriverbord, n spærrer Indgangen til Værelset. Døren paa samme Side i Baggrunden tages at føre ind til Dagligstuen. Dørene paa høire Side antages at e, den bageste til den almindelige Udgang, den forreste til Baronens Væ- se. Paa samme Side af Theatret staaer et Sybord med Fruentimmer-Ar- de.

Første Scene.

Emil (kommer langsomt gaaende fra Haven).

Vær hilset, Fædrenebolig, gamle Mure, mellem hvilke jeg er voret, I som have været Vidner til min Barndoms Lege og n Barndoms Lidelser! thi mangen Taare, mangen uskyldig ghdt Taare har jeg grædt her i denne Sal. — Hvor Alting z seer uforandret ud! — Fire Aar er en lang Tid, og dog es det mig, som om det kun var fire Uger siden jeg forlod te Hjem. — Hvor Erindringen dog er barnagtig og sandse- ! den hæfter sig allermeest ved de smaa og ubetydelige Ting. n Dag da jeg for fire Aar siden reiste herfra, var netop ske som den da jeg nu kommer tilbage, just saadan en skjøn

varm September-Dag. Just saaledes stod Solen, ikke langt fra sin Nedgang; just saaledes duftede Reseda herind fra Haven; og jeg gik bort igjennem dens gamle Gange, let og glad som en Fugl, der er sluppen ud af Buret. Men just heri ligger en væsenlig Forskjel, thi det er med et tungt Hjerte at jeg nu er vandret samme Vei tilbage. Hvor besynderligt! Paa dette Sted gjenfinder jeg min Fader og min smukke forlovede Brud, og dog er det med Ængstelse og Bekymring at jeg tænker paa at møde dem, medens derimod det Væsen, som jeg længes efter at see, er min Stedmoder. Og selv denne Følelse er ikke uden Bitterhed. Hvad vil hun sige? hvad maa hun tænke? — Nu friskt Mod! Fortryde hvad jeg har gjort, det kan jeg ikke. Hvor ofte har jeg ikke tænkt og sagt, at Den, som er elsket, maa kunne trodse den hele Verden!

(Han sætter sig ved Bordet, og falder i Tanker.)

Anden Scene.

Emil. Verland. Peter.

Verland

(til Peter, uden at see Emil).

Er Herskabet endnu ved Bordet?

Peter.

Ja.

Verland.

Det er da umaneerlig sildigt at de spise idag.

Peter.

De ventede paa Frøkenen, som var redet ud, og som kom hjem, da de omsider vare gaaet tilbords.

Verland.

Gud bevares! saa var vist Baronen vred?

Peter.

Nei, det gik nok an, siden det var Frøkenen.

Verland.

Jeg vilde gjerne tale med ham.

Peter.

Han kommer vist strax. Han har talt om at han vilde
re en Tour. (Peter gaaer.)

Tredie Scene.

Verland. Emil.

Verland (bliver Emil vaer).

Hvad seer jeg! vor unge Baron! Tusinde Gange velkom-
en, bedste, allerkjæreste Herre!

Emil

(reiser sig og omfavner ham).

Kjære Verland! hvor det glæder mig at see Dem saa ufor-
ndret!

Verland.

Da er De min Tro ikke uforandret. Hvor De er bleven
or og stærk! Nu seer De ud som en Mand; see det kan jeg
e! Ja nu er De ogsaa fire og tyve Aar. Ak Herre Gud!
or Tiden dog løber. Men De kan troe at Deres Kjæreste,
røken Ninette, hun har ogsaa voxet sig smuk. Det er rigtig-
k en fiffig Pige. Hun kan saamænd tage Luven fra Baronen,
dre end nogen Anden kan gjøre det. — Naa i Overmorgen
il jo Brylluppet være ... Men De længes vist efter at komme
d til Deres Kjæreste og Deres Forældre?

Emil.

Nei, kjære Ven, jeg vil helst vente her og tale lidt med
em.

Verland.

Det skal De have Tak for. De Andre have saamænd ogsaa
ølt nok, det skal jeg love for. Men jeg havde nær glemt, at

gratulere. Det glæder mig at være den Første, som bringer Dem sin Lykønskning. Er jeg ikke den Første, som møder Dem her?

Emil.

Nei, ikke saa ganske. Strax jeg kom ind i Haven, mødte jeg et net, simpelt klædt Fruentimmer, der hilsede mig venligt, og sagde: „Velkommen, unge Herre, til Deres Fædrenehjem! Gid Held og Velsignelse møde Dem her!“ — Denne Hilsen gjorde mig saa godt, den forekom mig ligesom et heldigt Varsel. Gud maa vide, hvorfra hun kjendte mig, thi jeg har aldrig seet hende før.

Verland.

Det har været Madam Birk, som sidder her og syer hos Baronessen.

Emil.

En Sykone! Hun havde saa ædel en Anstand.

Verland.

Det er en Enke, som boer her henne hos Degnen, og som nærer sig med Syning. Det kan være en Maaneds Tid siden, hun blev antagen til at sye her i Huset. Hm! det var da ret fortrædeligt, at hun skulde være den Første, som mødte Dem her!

Emil.

Hvorfor det?

Verland.

Først og fremmest er det nu aldrig godt at man enten om Morgenen naar man gaaer ud, eller naar man tiltræder en Reise, eller naar man kommer hjem efter lang Fraværelse, møder en gammel Kjærling.

Emil.

Fy! det er en dum Overtro, og et hæsligt Udtryk, som desuden slet ikke passer paa denne nette Kone, hvis Udseende ei engang berettiger til at kalde hende gammel.

Verland.

Ja det kan nok være, at hun kan gjøre sig ung eller gam-
el, ligesom hun vil.

Emil.

Hvad mener De?

Verland.

Der ere mange skjulte Ting i Naturen.

Emil.

Det tvivler jeg ikke paa.

Verland.

De leer dog, idet De siger det. Ja Gud bevares! jeg veed
k at vore Tider slaae Vrag paa saadan gammel Tro, men den
: nok holde Stik alligevel.

Emil.

Jeg forstaaer ikke et Ord af hvad De siger.

Verland.

Hør, kjære Baron! jeg mener det godt, det kan De troe.

Emil.

Det veed jeg, kjære, gamle Ven!

Verland.

Seer De, jeg er en aldrende Mand; det er nu tyve Aar
en jeg blev Forvalter her paa Godset; og jeg klager vist ikke
a Deres Herr Fader; nei det var Synd om jeg gjorde det,
for mig har han været meget mere fremkommelig end for
me og Børn. Men Herre Gud! De veed det nok selv: Spek-
kel og Allarm, Graad og Tænders Gnidsel, det er jo det dag-
je Brød her i Huset, og desuden er der meget Andet, jeg
ener saadan af udvendige Ting, som det er reent galt fat med.

Emil.

Hvad siger De?

Verland.

Ja, det kan vi nu altid tale om en anden Gang, og det

kan jo vel ogsaa med Guds Hjelp nok blive godt igjen. Men hvad jeg vilde sige! jeg har ofte erfaret det, at naar der saadan i et Huus er Uenighed, og der imellem de nærmest Forenede intet Sammenhold er, saa at man lyver for hinanden, og er bange for hinanden, saa kommer Den, som jeg ikke vil nævne, men som har sin Glæde af Ufred, og som er Løgnens Fyrste, og sætter sin Hestefod ind ad Porten, og slaaer sin Klo i Huset, og drager derind med sit Følge af Hexe og Spøgelser og Dieneforblindelser.

Emil.

Kjære Verland, bliv ikke vred fordi jeg leer; det er af Fornøielse over at høre Dem tale i den gamle Tone. — Men hvad vedkommer det den omtalte Madam Birk?

Verland.

Ja enten De nu gjør Nar af mig eller ikke, saa troer jeg at hun er et Stykke af en Hex, thi blandt mange andre Beviser derpaa, veed jeg, at jeg for otte Dage siden saae hende inde i Fruens Sovekammer, hvor hun sidder og syer, og i det samme Dieblik, bare medens jeg gik igjennem Dagligstuen, var hun her i denne Sal; og for at komme herind fra det Værelse, hvori hun var, maatte hun enten være gaaet samme Vei, som jeg, eller igjennem Haven, hvilket er tyve Gange saa langt.

Emil.

Men Gud bevares! hun behøvede jo blot at gaaae igjennem min Moders Cabinet der. (Han peger paa den Dør, for hvilken Skriverbordet staaer.)

Verland.

Nei, det maa hun saa Gu' kjønt lade være, baade hun og alle Andre, som ikke kunne here, thi det Cabinet er laaset og lukket til begge Sider, og Nøglerne ere kastede i Brønden .... Ja det er nu ogsaa Noget som er Vand paa den Ondes

ølle, saadanne lukkede Værelser, hvor intet menneskeligt Væsen : sætte sin Fod, og ingen Solstraale kan trænge ind.

Emil.

Hvad siger De? Er det Værelse lukket? Hvad skal det yde?

Verland.

Det betyder hvad jeg siger: at her er ikke rigtigt i Huset.

Emil.

De gjør mig ængstelig.

Verland.

Ja det er ogsaa en ængstelig Historie. (Med en hemmelig-sfuld Mine.) Kort efter Deres Afreise, for fire Aar siden, v Baronen engang meget hidsig og opfarende mod Barones-, Deres Stedmoder .... ja det er nu Noget som hændes m ofte. Men dengang var hun uforsigtig nok, om jeg maa e det, til at lade ham høre, hvor haard han havde været imod første Kone, og at hun var løbet bort fra ham, fordi hun e længer kunde holde det ud. Jeg troer, Striden var i Anning af Deres Forlovelse med Frøken Ninette, Deres Stedsør. Nok er det, at Baronen allerede dengang tænkte paa De: Bryllup; og eftersom De ere sammenbragte Børn, og hun r en stor Arv efter sin salig Fader, saa er det jo et meget ıeligt og fornuftigt Parti.

Emil.

Synes Dem ogsaa det?

Verland.

Ja ellers maatte jeg jo være et Bæst; men det var nu ikke : jeg vilde sige. Nok er det at Baronen blev saa vred, saa ɛd, saa det var en Gru, og saa veed jeg ikke hvor det kom , at han i sin Vrede og Hastighed foer ind i det Cabinet r, som han ellers ikke kunde lide, og sjeldent kom i, fordi det vde været Deres salig Moders. Men lige paa Øieblikket kom

han herud igjen i Salen, var ganske bleg og sagtmodig, og sagde til Baronessen: „Tilgiv mig, Sophie! Jeg troer, at jeg har gjort dig Uret."

Emil.

Hvordan gik det til?

Verland.

Han har aldrig sagt Noget derom, men af mange smaa Ord og ubetydelige Vink sluttede jeg mig til at han udentvivl maa have indbildt sig at have seet Deres salig Moders Gjenfærd i Cabinettet .... og hvem veed, om han ikke virkelig har seet det. Kort at fortælle, da han nu kom sig lidt, og forvandt sin Skræk, blev han vred og opfarende igjen, og befalede at man strax skulde lukke Værelset i, og kaste Nøglerne i Brønden.

Emil.

Hvilken urimelig Historie! Min stakkels Moder! Skulde hun ikke have Fred i Graven, hun som saa sjelden havde Fred i Livet?

Verland.

Ja, det er jo det jeg siger. Det er kun Fandens Streger, kun Øiensforblindelser! Salig Baronessen er jo desuden død mange hundrede Mile herfra, og jeg har altid hørt at over Hav og salten Sø gaaer intet Gjenfærd.

Emil.

Har De kjendt min Moder?

Verland.

Nei, jeg kom her først to Aar efter hendes Tid. Da var hun allerede lovlig skilt fra Baronen. Dengang var De en lille Dreng, som ikke havde det godt. Det skar mig tidt i Hjertet, og min Kone hun græd tidt for Deres Skyld, og kaldte Dem et lille Lam, som var taget fra Moderen.

Emil.

Hun havde Ret, den gode Kone. Jeg var jo ogsaa

d Lovens Magt reven bort fra min Moder. Mine Ulykker
yndte tidligt.

Verland.

Ja Birkedommeren har sagt mig mange Gange, at det
: Noget, Baronen aldrig havde kunnet faae Magt til, naar
: Baronessens Fader i sin Vrede havde forløbet sig. Det var
stolt gammel Herre, den salig Bedstefader! Gud forbarme sig,
ad det var for en afskyelig Proces, som han og Deres Fader
te med hinanden, efterat Deres Moder var reist til Rusland
d sin Broder! Jeg læste alle Acterne i Sagen, og jeg tak-
e Vor Herre, da Deres Moders Død beroligede Gemytterne,
ı de gik i dem selv, og gjorde Ende paa den Strid. Ellers
er jeg vist, den havde varet et heelt Aar endnu.

Emil.

Takkede De Gud for min stakkels Moders Død?

Verland.

Nei, det veed Gud jeg ikke gjorde; jeg tænker endnu tidt
a hende, og lader mig fortælle af den gamle Fisker, hvorledes
n kom til ham en mørk og stormfuld Aften, med Dem paa
men, og bad ham sætte hende over Fjorden. Han siger altid:
ieg begreb godt at hun flygtede fra Mand og Huus, og jeg
nkte: „Du faaer en Ulykke af Baronen; men jeg gjorde det
igevel."

Emil
(bevæget, efter et Diebliks Taushed).

Hør, kjære Verland! Alt vel betænkt, saa vil jeg ikke lade
ig see endnu; jeg har mine Grunde derfor. Gjør mig den
eneste, at levere Baronessen dette Brev; jeg gaaer imidlertid
n til min gamle Ven, Skovrideren. Vil De give hende Bre-
t, gode Verland, uden at Nogen mærker det?

Verland.

Ja siden De saa ønsker det.

Emil.

Og sig ikke min Fader eller Ninette at jeg er her.

Verland.

Vær De kun rolig. Det er Kunster, hvori vi have god Øvelse her i Huset. (Emil gaaer.)

Fjerde Scene.

Verland (allene).

At have Tand for Tunge, og at tænke inden man taler, det er lutter Dyder, som man lærer at practisere her i Huset. Al uoverlagt Tale, vittige Indfald, frit Sprog, det er Altsammen Contrabande i Baronens Nærhed, og den Eneste, som tør drive Smughandel dermed, det er Frøkenen.

Femte Scene.

Verland. Sophie.

Sophie.

Om Forladelse, gode Verland! vi have vist ladet Dem vente længe.

Verland.

Siger intet, Deres Naade! Jeg skulde rigtignok tale et Par Ord med Baronen. Er han i godt Humeur?

Sophie.

Nei, det kan jeg ikke sige. Han skjændes med Ninette, fordi hun kom for sildig hjem til Middag.

Verland.

Saa vil jeg gaae lidt ud i Haven, til Stormen har lagt sig. Frøkenen vil nok forstaae, „at vende Veiret med sin Haand," som den gamle Vise siger. Men inden jeg gaaer .... jeg har et Brev til Baronessen. (Han giver hende Brevet.)

Sophie.

Det er jo fra Emil!

Verland.

Ja, han er kommen, jeg har talt med ham.

Sophie.

Hvad siger De! Hvor er han da?

Verland.

Jeg skulde bede Dem saameget ikke at røbe hans Nærværelse. Det er kun til Dem allene han betroer sig.

Sophie.

Hvad kan det vel være? (Hun vil bryde Brevet, men bliver ibetsamme Skriverbordet vaer.) Hvorfor staaer det Bord der? (Raaber ud i Forstuen.) Peter!

Sjette Scene.

De Forrige. Peter.

Sophie.

Hvad skal det Bord der? Hvem har baaret det herind?

Peter.

Baronen har befalet mig at sætte det der. Han vil sidde og arbeide i denne Sal, medens Veiret endnu er saa smukt og varmt.

Sophie.

Ja saa! (Til Peter som vil gaae.) Hør, tag mit Syborb, som staaer der, og bring det ind i mit Sovekammer til Madam Birk.

Verland (afsides).

Klogt gjør hun. Hun gaaer i Læ for paakommende Uveir. (Til Sophie.) Jeg gaaer lidt ud i Haven. Naar Baronen har Leilighed at tale med mig, er Baronessen nok saa god at lade mig kalde. (Gaaer.)

Emil.

Og sig ikke min Fader eller Ninette at jeg er her.

Verland.

Vær De kun rolig. Det er Kunster, hvori vi have god Øvelse her i Huset. (Emil gaaer.)

Fjerde Scene.

Verland (allene).

At have Laand for Tunge, og at tænke inden man taler, det er lutter Dyder, som man lærer at practisere her i Huset. Al uoverlagt Tale, vittige Indfald, frit Sprog, det er Altsammen Contrabande i Baronens Nærhed, og den Eneste, som tør drive Smughandel dermed, det er Frøkenen.

Femte Scene.

Verland. Sophie.

Sophie.

Om Forladelse, gode Verland! vi have vist ladet Dem vente længe.

Verland.

Siger intet, Deres Naade! Jeg skulde rigtignok tale et Par Ord med Baronen. Er han i godt Humeur?

Sophie.

Nei, det kan jeg ikke sige. Han skjændes med Ninette, fordi hun kom for sildig hjem til Middag.

Verland.

Saa vil jeg gaae lidt ud i Haven, til Stormen har lagt sig. Frøkenen vil nok forstaae, „at vende Veiret med sin Haand," som den gamle Vise siger. Men inden jeg gaaer .... jeg har et Brev til Baronessen. (Han giver hende Brevet.)

Sophie.

Det er jo fra Emil!

Verland.

Ja, han er kommen, jeg har talt med ham.

Sophie.

Hvad siger De! Hvor er han da?

Verland.

Jeg skulde bede Dem saameget ikke at røbe hans Nærværelse. et er kun til Dem allene han betroer sig.

Sophie.

Hvad kan det vel være? (Hun vil bryde Brevet, men bliver ibet- mme Skriverbordet vaer.) Hvorfor staaer det Bord der? (Raaber i Forstuen.) Peter!

Sjette Scene.

De Forrige. Peter.

Sophie.

Hvad skal det Bord der? Hvem har baaret det herind?

Peter.

Baronen har befalet mig at sætte det der. Han vil sidde arbeide i denne Sal, medens Veiret endnu er saa smukt og mt.

Sophie.

Ja saa! (Til Peter som vil gaae.) Hør, tag mit Sybord, n staaer der, og bring det ind i mit Sovekammer til Madam rk.

Verland (afsides).

Klogt gjør hun. Hun gaaer i Læ for paakommende Uveir. l Sophie.) Jeg gaaer lidt ud i Haven. Naar Baronen har lighed at tale med mig, er Baronessen nok saa god at lade g kalde. (Gaaer.)

Syvende Scene.

Sophie. Peter. Baronen. Ninette.

Ninette (til Baronen).

Kan De nu ikke holde op igjen at tale evindelig om den store Ulykke at jeg er kommen for sildig hjem? Har jeg ikke bedet om Forladelse derfor? og løb jeg ikke tilbords, ligesom jeg stod af Hesten, uden engang at give mig Tid til at klæde mig om? Derfor gaaer jeg nu ogsaa omkring som en Nar i min Ridedragt. Ifald Nogen kom og saae mig staae her med Hat paa Hovedet og Slæb paa Armen ...

Baronen.

Nu kan du jo gaae hen og maie dig ud, som du behager, saa er den Skade forvunden.

Ninette.

Og nu har De spiist og drukket Caffe, saa har De ogsaa forvundet Deres.

Baronen

(til Peter, som imidlertid har lukket Sybordet, og vil gaae bort med det).

Hvor skal du hen med det Bord?

Peter.

Baronessen har befalet ...

Baronen.

Hvorfor det, Sophie? Er det fordi jeg har taget mig den underdanige Frihed at sætte mit Skriverbord herind? Maaskee jeg ikke tør sidde her i min egen Sal?

Sophie.

Hvilken Idee! Jeg synes, at Aftenen nu begynder at blive kold, og her i denne aabne Sal ...

Baronen.

Nei, jeg forstaaer det nok: det generer Baronessen at sidde her under hendes Mands Øine. Ja det er vist, at om disse

ure kunde høre, da maatte de græde Blod over min Skjæbne. ›ilken Mand elsker Kone og Børn saa høit som jeg? men ordan lønne de mig derfor? De sky mig, som om jeg havde ›st; de ønske, at de kunde lukke mig inde i et mørkt Hul, de ›de mig ikke at indaande den frie Luft, at see Sol og Maane. ›l Peter.) Flux! sæt Bordet paa sit Sted! (Til Sophie.) Og ›! vær saa god at sætte dig ved dit Arbeide, som du pleier, denne Sal. Jeg vil ikke fordrive dig, men du skal heller ikke ›drive mig.

Ninette (med høi Latter).

Nei, Papa er virkelig uendelig moersom! (Gaaer hen til ham, ›ler for ham, og siger indsmigrende.) Jeg veed godt, det er min elsk›rdige Faters Spøg. Han er altfor liberal, han er altfor ›eget gaaet frem med Tiderne, til at ville være Huustyran, og ›inge min stakkels Moder til at sidde her, naar hun finder det ›hageligere at sidde i et andet Værelse. Nei Enhver skal have ›i Frihed, men Alle skulle dog kun lyde Dem. (Til Peter.) ›ær Bordet bort, som Fruen har befalet. (Da han staaer, og er ›ivlraadig.) Tossehoved! Han kan jo begribe, det er Baronens ›pøg. (Tjeneren tager Bordet igjen og vil gaae.)

Baronen.

Hør Peter! sig med det samme til Kudsken, at han skal ›dle min Hest. Jeg vil ride min Søn imøde, jeg kan ikke be›ibe hvor han bliver af.

Peter.

Befaler Baronen den gule Hest?

Baronen.

Nei for Satan! min egen sorte Hoppe.

Peter.

Hun er saa varm endnu.

Baronen.

Varm! Hvoraf er hun varm? Hun har jo staaet paa Stalden i tre Dage.

(Ninette gjør Tegn til Peter, men han seer det ikke.)

Peter.

Det er jo ikke en Time siden at Frøkenen kom hjem med den

Baronen.

Ninette! hvad hører jeg! Du har understaaet dig til at ride paa min Hest, at lægge Damesadel paa det prægtige Dyr. Saadan misbruger du min Godhed! Men jeg skal vise Dem Frøken, at man ikke ustraffet trodser mine Befalinger. (Til Peter. Bring strax mine Pistoler, og før Hoppen ud i Gaarden. (Til Ninette.) For Satan, Ninette! du skal see, det er ikke for Spøg jeg har sagt, at Ingen maa understaae sig at ride paa min Hest Aldrig mere skal jeg eller noget Menneske bestige det smukke Dyr Den skal doe strax, og du skal see derpaa.

(Han griber Ninettes Arme, og vil trække hende med sig.)

Ninette

(holder ham tilbage og siger ganske rolig).

Herre Gud, Papa! Inden De skyder Hoppen eller noget andet Menneske, saa lad mig sige Dem at jeg aldrig i mine Dage har redet paa den, men at jeg kom hjem paa mit eget gamle graa Øg. (Til Peter.) Hvor falder det Ham ind at sige, at jeg har redet paa Baronens Hest? Han stod jo selv i Porten og saae mig komme paa min egen.

Peter.

Jeg beder tusind Gange om Forladelse, jeg troer ogsaa, at jeg huskede feil.

Baronen.

Hvoraf er da Hesten varm? Guds Død! har da nogen Anden redet den?

Ninette.

Ja, naar De da endelig vil vide det, saa skal jeg sige Dem n rene Sandhed. Men paa eet Vilkaar ....

Baronen.

Vilkaar! Nei, du skal sige mig Sandheden uden alle Vilkar; det skal jeg nok nøde dig til.

Ninette.

Hvordan vil De bære Dem ad med det? De kan ikke lægge ig paa Pinebænken, for den er afskaffet, og jeg siger det ikke r ringere. Jeg er ligesaa stridig som De. Man skulde snarere oe, at jeg var Deres Datter end min Moders.

Baronen.

For Fanden! saa siig mig da dit Vilkaar.

Ninette.

En fuldkommen Amnestie! Reen Tilgivelse for den Skyldige.

Baronen.

Nei, paa ingen Maade!

Ninette.

Saa lad os gaae og skyde Hesten, som intet Menneske har et paa, uden De. Den falder med Ære i sin blomstrende igdom; og siden, naar De faaer Sandheden at vide, vil De græde dens Død.

Baronen.

Nei, den Pige kan tage Livet af Folk! Nu saa lad gaae! j tilgiver Alt. Men nu vil jeg Fanden tage mig ogsaa have ındheden for Dagen.

Ninette.

Ja, den skal være Dem vis. Da jeg var nær ved Gaarden, vilde dreie ind ad Alleen, saae jeg til min Forfærdelse Deres te Hoppe, som galoperede og boltrede sig i Græsset paa den re Eng. Jeg red strax ind paa Engen, for at faae den fat;

men det var umuligt, den var som den var gal. Endelig kom en Mand ....

Baronen.

Hvem var det?

Ninette.

Jeg kjendte ham ikke. Det var vist en reisende Haandværkssvend. Ham raabte jeg paa, og han hjalp mig at faae Hesten drevet herind i Gaarden, og saa tog Peter selv imod den, og bragte den ind i Stalden, hvor den havde revet sig løs, thi De maa vide, at baade Staldbøren og Porten stode aabne.

Baronen (til Peter).

Da skal I faae en Ulykke, først Kudsken og siden du, din Halunk, som understaaer dig at lyve for mig.

Ninette.

Har De glemt Deres Løfte?

Baronen.

Naa, naa, i Guds Navn.

Ninette (til Peter).

Er Kudsken hjemme?

Peter.

Nei, Herren har selv sendt ham til Byen.

Ninette.

Naar han kommer hjem, saa bed ham komme op til sin Herre for at bekræfte Sandheden af hvad jeg har sagt, og bede ham om Forladelse. (Hemmeligt til Peter, idet hun giver ham Penge.) Der har du en heel Specie; drik min Skaal med Kudsken, og siig ham Besked. I forstaae mig dog vel?

Peter (sagte til Ninette).

Fuldkommen, Frøken, vi takke mangfoldig.

(Han gaaer, og tager Sybordet med.)

Ottende Scene.

De Forrige (undtagen Peter).

Ninette.

Derfor kom jeg saa sildig hjem, og maatte tage mod de
unge Utak.

Baronen.

Ja min Pige, hvor kunde jeg vide det? Man er jo ikke
vidende.

Ninette.

Netop derfor skulde De ikke være saa streng og paastaaelig.
en De har ikke mindste Skaansel hverken for mig eller min
oder. De river os ned i Folkenes Nærværelse, og foregaaer
m med et godt Exempel i at vise os Mangel paa Agtelse.

Sophie.

Ja derfor gaaer det ogsaa i Huset som det gaaer.

Baronen.

Ti du bare stille; dig har jeg ingen Uret gjort, men vel
i Datter. (Til Ninette.) Kom, min egen Nette! Lad det nu
re godt! Kys mig, min Unge!

Ninette.

Ja see om jeg gjør.

Baronen.

Ræk mig da Haanden til Forlig.

Ninette.

Heller ikke. Idetmindste maa De først bede min Moder
n Forladelse, og siden mig.

Baronen.

Fanden tage Den der gjør! .... Men der gaaer jo Ver-
und ude i Haven.

Sophie.

Ja det er sandt! han har længe været her, og ønsker at tale med dig.

Baronen.

Og det siger du mig først nu! Naa Gud hjelpe den Mand, der har saadanne Fruentimmer!

(Han gaaer ud i Haven.)

Niende Scene.

Sophie. Ninette.

Ninette.

Hvilket moersomt Optrin, hvilken fornøielig Historie.

Sophie.

Fornøielser af det Slags lide vi ingen Mangel paa. — Men har du da virkelig ikke redet paa den sorte Hest?

Ninette.

Jo, det veed Gud jeg har, og det i fuld Galop, Bakke op og Bakke ned, saa at den kan sagtens være varm.

Sophie.

Hvad hører jeg! Og har du allerede en saadan Færdighed i at lyve?

Ninette.

Ja jeg kan prægtig lyve. Jeg har ret erhvervet mig et sjeldent Talent i den Kunst.

Sophie.

Og den stakkels Hest!

Ninette.

Hesten var meget glad; det er længe siden at den havde saa let en Rytter.

Sophie.

Men naar nu Baronen havde skudt den?

Ninette.

O det havde ingen Nød.

Sophie.

Da er det ikke over et Aar siden at han i et lignende Anld af Vrede skjød sin egen tro Hund.

Ninette.

Naar han gjør slige Ting, saa er Skylden Deres, som ere n ham. Han er ikke saa slem, naar man omgaaes ham med ornuft, og især lyver dygtig for ham. Det er saaledes jeg gjør.

Sophie.

Du maa skamme dig.

Ninette.

Tvertimod, jeg gjør mig en Ære deraf. Saadan en Opgtighed som din — du maa ikke blive vred, men det er ret ad man kan kalde Tosse-Godhed. Dersom du bar dig ad som j, var min Stedfader lykkeligere end han er, og vi Andre vde Fred i Huset.

Sophie.

Jeg er ikke ansvarlig for min Mands Feil. Jeg vil ikke e dem fornedre mig, men bevare mit eget Væsen reent.

Ninette.

Om du undgaaer Fornedrelser, veed jeg ikke, men Ydmyjer har du nok af, og dem vilde du undgaae, ifald du var ıdre Helgen, og mere Fruentimmer. Hvad gjorde min Steders første Kone? Hun løb bort fra ham. Det skulde du ogsaa have gjort for længe siden.

Sophie.

Og forladt mine Sønner, ligesom hun forlod sin? Mine stakkels Drenge, som jeg dog har maattet sende ud af Huset, at unddrage dem deres Faders Strenghed?

Ninette.

De store Drenge paa ti og tolv Aar, de kan r en Dyst.

Sophie.

Saaledes vilde du ikke tænke, om du selv var derei — Men jeg staaer her og spilder Tiden med at dispu dig, og glemmer at jeg har et Brev, som jeg skal læ tager Emils Brev frem, og bryder Seglet, efterat hun først har se

Ninette.

Et hemmeligt Brev! der seer du, kjære Moder, pa Fod din Oprigtighed og Ærlighed staaer. (Hun betragt medens Denne læser Brevet.) Jeg troer ogsaa, du faaer ald end ubehagelige Breve, thi hvergang du læser Skrift, baade rød og bleg.

Sophie.

Det er fra Emil .... Jeg troer ikke at burde dets Indhold. (Leverer hende Brevet.) Der! læs selv!

Ninette

(løber Brevet hurtig igjennem, idet hun blot nævner følgende Ord Sætninger).

„Den moderlige Kjærlighed .... Taknemmelighed dig allene, min bedste Veninde" .... Herre Gud! Artigheder og søde Ord og Omsvøb erindre mig om man bar sig ad med mig i min Barndom, naar jeg jeg vidste da, at naar jeg om Morgenen saae en Kop staae for mig, saa var der en fæl Medicin ivente. At ikke kunne blive kjede af saadanne affecteerte Manerer, bedrage Nogen!

Sophie.

Ninette, Emil elsker mig virkelig.

Ninette.

Saa lad ham forskaane dig for sine Forsikkringer

un læser.) „Bekjende for dig" ... Gud skee Lov! nu kommer t. (læser.) .... „at jeg i et heelt Aar har elsket en høist værdig Pige, saa from og god, at man maatte troe, hun var ı Datter" .... Jeg takker. Det kan man ikke sige om mig, ner han. (læser.) „Jeg ærer Ninettes Fortrin, jeg elsker hende n min Søster" .... Gud skee Lov! (Læser igjen, men som om n sprang en Deel over.) „Tal min Sag hos min Fader. Træde bage kan og vil jeg ikke; før vil jeg døe" .... Ja saa! eer igjen i Brevet.) „I dine kjære moderlige Hænder nedlægger l" ..... (Idet hun lægger Brevet sammen.) See saa! det var det!

Sophie.

Du elsker ham ikke, Ninette! Nu takker jeg Gud derfor.

Ninette.

Ja, det gjør jeg med. Men see der! der er jo et Post-iptum.

Sophie.

Det har jeg overseet.

Ninette (læser).

„Paa Reisen gjennem Odense skal jeg gaae ind til Jøden ımson, for at indløse dine Diamanter, og paa mine Knæe skal overrække dig dette Pant paa din moderlige Kjærlighed." — ad mener han dermed?

Sophie.

O det er en ubetydelig Historie, som den gode Emil gjør stort Væsen af. For en Maaned siden, da han var kom-n hjem fra sin Udenlandsreise, skrev han mig til fra Kjøben-vn, at en Gjæld, som han paa Reisen havde været nødt til at adrage sig, satte ham i en meget stor Forlegenhed. Han turde e lade sin Fader det vide, jeg heller ikke; jeg valgte derfor n Udvei at pantsætte mine Juveler.

Ninette.

Hvem fik du til at besørge Dette for dig?

Sophie.

Madam Birk, som var bleven mig anbefalet for si Troskab og Taushed, var den Eneste, til hvem jeg tu vende mig, og hun udrettede ogsaa denne hemmelige Cor paa bedste Maade. Det skal glæde mig at faae mine igjen; thi undertiden har det ængstet mig at min Mand kunde savne Dem. Desuden har jeg ønsket at overlade største Deel, som din retmæssige Eiendom, eftersom jeg h dem af din salig Fader.

Ninette.

O bryd dig aldrig derom! Diamanter er min ringes nei en god Hest, det var Noget som kunde fornøie mig.

Tiende Scene.

De Forrige. Baronen. Verland.

Baronen.

Medens jeg gik i Haven, saae jeg Ninette læse Hvad var det?

Ninette.

Det er et Brev til min Moder.

Baronen.

Fly mig det strax, jeg vil læse det. —

(Han vil tage Brevet fra Ninette, hun holder det paa Ryggen

Ninette.

Saa sagte! Paa den Maneer forlanger man ikk Folks Papirer.

Baronen.

En Huusfader har Ret til at læse sin Kones Børns Breve.

Ninette.

Den Ret skal saamænd min tilkommende Mand aldrig faae. (Til Baronen som bliver utaalmodig.) Naa, vær nu bare rolig! Deres Nysgjerrighed skal strax blive tilfredsstillet. Det er et Brev fra Emil. Jeg er just ifærd med at læse det for min Moder, men nu skal jeg begynde forfra, saa skal ogsaa De høre det. (Hun sætter en Stol til ham.) Behag at sidde ned, jeg holder meget af at Alting skeer med en vis Rolighed.

Sophie (afsides).

Hvordan vil hun komme fra det?

Verland (ligeledes).

Hillemænd! det er jo den unge Barons Brev, som Ingen maatte see. (Baronen sætter sig. Ninette staaer lidt bag ved ham med Brevet i Haanden, og reciterer det Følgende, som om hun læste det op, men saaledes at hun aldeles ikke seer i Brevet, undtagen naar Baronen af og til dreier Hovedet hen imod hende.)

Ninette.

„Kjøbenhavn den 9de September. Kjære Moder! Det gjør mig meget ondt at tænke paa, at du og min Fader have ventet mig for flere Dage siden, men det er mig ikke muligt at komme til mit kjære Hjem førend i Overmorgen i det allertidligste. En besynderlig Tildragelse er Skyld i dette Ophold. I forrige Uge var jeg, i Forening med min Ven Capitainen og nogle andre gode Venner taget til et Jagtpartie paa Capitainens Faders Gods. Vi kom dybt ind i Skoven, og det var allerede noget silde paa Eftermiddagen, men dog langt fra Solens Nedgang. Med Eet faldt der en saadan Taage at det ikke var os muligt at see en Haandsbred fra os, men vi maatte tage hinanden i Hænderne og sætte os ned i Græsset, hvor vi bleve overfaldne af en besynderlig, magnetisk Søvn, og bleve siddende i samme Stilling hele Natten igjennem lige indtil Solen stod op. Capitainen havde Feber, da han vaagnede, og Tre af de Andre

ligeledes, saa de bleve liggende syge ude paa Gaarden. Det Mærkeligste ved denne Sygdom var, at alle fire Patienter befandt sig i en Tilstand af magnetisk Clairvoyance, saa at de kunde see hvad der ikke var at see, høre hvad der ikke var at høre, og forudsige hvad som ikke vilde skee. Jeg som var den Eneste, der gik fri for denne Sygdom, maatte af Høflighed blive nogle Dage paa Gaarden, for at pleie de Syge og vaage over dem. Men da de nu alle ere raske, saa er der Intet mere, som holder mig her tilbage. Jeg iler til mit Hjem for at omfavne dig, min dyrebare Fader, og min elskværdige Ninette. Jeg brænder af Længsel efter at forsikkre Enhver af jer om min Kjærlighed. Din lydige Søn, Emil v. Morke." —

Baronen.

Hvilken besynderlig Naturbegivenhed! Ikke sandt Verland? — Ja Luften har været mageløs usund i dette Aar.

Verland.

Ja den har ikke været god.

Baronen.

Staaer der ikke Mere?

Ninette.

Jo der staaer endnu et Postscriptum: „Hils den gode Forvalter Verland."

(Hun leverer Brevet til Sophie som putter det til sig.)

Verland.

Jeg takker mangfoldig. (Afsides.) Den pokkers Tøs! jeg vil døe paa at hun har digtet hele Brevet. Der staaer vist ikke et Ord af det hun læste.

Baronen.

Tak min Pige! Det er en Fornøielse at høre min lille Ninette læse. Hun læser al Slags Skrift med en Færdighed *som om* det var prentet.

Sophie (afsides).

Ja, hun lyver, som det var prentet.

Baronen.

Men min Pige, af hvad Datum var Brevet? ...

Ninette.

Af 9de September.

Baronen.

Og han skrev jo, han vilde komme i Overmorgen, altsaa
1 11te; det er netop idag. Da vi altsaa hvert Øieblik kan
ate din Brudgom, saa skulde du gaae ind og pynte dig lidt.

Ninette.

Ja, De har Ret. Han vil vist være meget taknemmelig
: min Iver at behage ham. (Hun gaaer.)

Ellevte Scene.

De Forrige (undtagen Ninette).

Baronen.

Det er en fortræffelig Pige! Hun har ikke mindste Spor
Forstillelse, List eller Coquetterie; det er Aabenhjertigheden og
andheden selv. Min Søn er altfor lykkelig at faae en saadan
one! En Characteer som hendes, o, det er en Sjeldenhed i
re fordærvede Tider! (Til Sophie.) Jeg troer, du leer af
ad jeg siger?

Sophie.

Jeg leer ikke; jeg glæder mig over at min Datter beha=
r dig. (Hun gaaer ud i Haven.)

Tolvte Scene.

Baronen. Berland.

Baronen.

Alt Dette afbrød vor Samtale om langt vigtigere Ting.

Hvordan er det dog gaaet til, at jeg har tabt min Proces? Jeg kan ikke ret begribe det. Det er jo hele to Aar siden, at jeg kjøbte det lille Gods Skovmose, og lagde det under mit eget store Gods. Af de tre Terminer, hvori det skulde betales, har jeg jo klareret de to første; og hvad der skulde betales i den tredie, blev deponeret i Retten, fordi vi kom i Strid derover.

Verland.

Ja men Sælgeren har ogsaa deponeret hele Kjøbesummen i Retten; thi den rette Sammenhæng er den, at den forrige Eier til Skovmose er en Lurendreier. Han solgte sin Gaard, fordi han var i en skrækkelig Pengeknibe, og han solgte den for Røverkjøb, men han var huul nok, til at sætte den Clausel i Kjøbecontracten: at dersom ikke Contracten fra Deres Side i alle Puncter blev opfyldt, saa havde han Ret til at lade Kjøbet gaae ind. Nu veed De nok, at der staaer i Contracten, at ingen Forbedringer maatte foretages med Godset førend Alt var betalt. Men De havde ingen Taalmodighed, og lod en Deel Skov hugge og en Deel Bygninger nedrive.

Baronen.

Det skeete jo med hans egen Tilladelse.

Verland.

Ja mundtlige Tilladelse. Det forslaaer ikke med det Slags Folk. Han kom til Penge imidlertid, Gud veed hvordan, og fortrød Kjøbet. Han har Lov og Ret for sig; nu kan han tage Skovmose tilbage, og gjøre Fordring paa en Godtgjørelse af fem tusinde Rigsdaler, thi Contracten siger: „I selvsamme Stand som Godset blev afhændet."

Baronen.

Det er en forfærdelig Sag for mig, thi jeg har forbedret det større Gods med det mindre, og troede at jeg deri handlede klogt. Og saa lidt Tid har man forundt mig til at arrangere mig! —

Verland.

Nu bliver jo den unge Baron rig.

Baronen.

Han skal dog ikke begynde sin Huusholdning med at ruinere sin Kone, og desuden bliver Intet af Ninettes Formue udbetalt førend i December Termin. Men à propos, jeg har dog vel faaet den Ægteskabscontract, som de unge Folk skal underskrive?

Verland.

Ja den ligger mellem Baronens Papirer.

Baronen.

Det er godt at have den ved Haanden i paakommende Tilfælde. Denne Sag med Skovmose ruinerer mig; og saa er der for Øieblikket saa mange Udgifter, og saa faa Penge i Kassen. Veed De ingen Udvei?

Verland.

De Udveie, jeg kan vide, ere noget mislige.

Baronen.

Tal frit, og sig mig hvad De tænker paa.

Verland.

Ja, der er nu for Exempel Forpagter Olsen paa det andet Meieri. Han er jo i stor Gjæld og Restance for sine Afgifter til Baronen. Om man gik ham lidt nærmere paa Klingen? —

Baronen.

Den flinke Mand, som har havt saamegen Ulykke i dette Aar, og Sygdom i sit Huus? Nei paa ingen Maade!

Verland.

Saa var der ogsaa En hos mig imorges, jeg tør knap sige det. Det var denne Kammerraad, som eier Spurvelund, og vil sælge Godset til offentlig Brug.

Baronen.

Ja, jeg er jo selv i Commissionen, der skal taxere Godset.

Verland.

Det er just Sagen. Han sagde, det kom meest an paa Baronens Mening, og ifald Deres Betænkning var gunstig for ham, saa stode tusinde Daler strax til Deres Tjeneste.

Baronen.

Den Kjeltring! hvad tager han mig an for? Byde mig Stikpenge! Saadan en Karl burde hænge i den høieste Galge. Og De tør komme til mig med Sligt?

Verland.

Bliv ikke vred, Hr. Baron! Gud velsigne Dem! jeg vidste nok, De ikke vilde indlade Dem i saadanne Ting. Det svarede jeg ham ogsaa strax.

Trettende Scene.

De Forrige. Peter.

Baronen.

Hvad vil du? hvad seer du efter?

Peter.

Jeg seer efter Baronessen. Et ridende Bud fra Odense har bragt dette Brev til hende.

Verland.

Baronessen er ude i Haven.

Baronen.

Et ridende Bud! Hvad er det? Fly mig Brevet!

(Han tager det og bryder Seglet. Verland staaer bag ved ham og truer ad Peter.)

Peter (sagte til Verland).

Herre Gud, Hr. Forvalter! nu har jeg vist gjort en Ulykke. (Han gaaer.)

Fjortende Scene.

Baronen. Verland.

Baronen
(efter at have læst Brevet).

Himmel og Jord! hvad maa jeg see! Den ene Ulykke oven= i den anden!

Verland.

De forskrækker mig.

Baronen.

Hør engang! Det er fra Jøden Samson. (Læser.) „Deres ıades Stedsøn, den unge Hr. Baron, har idag været hos g, og forlangt de Juveler, som Deres Naade skulde have pant= hos mig. Men da jeg aldrig har havt den Ære at mod= ȷe bemeldte Deres Naades Juveler, saa er jeg i høieste Grad armeret“ ... Ak, det løber rundt for mine Øine! Jeg kan Ærgrelse og Forbittrelse ikke læse mere. Hvilken Kone! hvil= ı Kone! (Han kaster Brevet paa Skriverbordet.)

Verland.

Ak, kjære Hr. Baron! for Guds Skyld, styr Dem selv, skaan Baronessen! Dersom hun har sat sine Juveler ud, saa det vist skeet i den bedste Hensigt.

Baronen.

Nei, jeg vil ikke styre mig, ikke skaane noget Menneske. 3 kunde gjerne myrde den Kjærling med egen Haand.

Verland (lyttende).

Gud forbarme sig, Hr. Baron! hørte De det?

Baronen.

Hvad for Noget?

Verland.

Det veed Gud, der var Noget som rørte sig derinde i det :kede Cabinet.

Baronen (forskrækket).

Hvordan?

Verland.

Og hører De det? En Ugle skriger med det Samme ude i Haven.

Baronen.

Hvad for Noget! Er der kommen en Ugle i Haven? Det betyder intet Godt.

Verland.

Ak min kjære Herre, tro mig! jeg er en gammel Mand, og Dem og Deres Familie inderlig hengiven. Lad Fred herske i Deres Huus; ellers er der ingen Velsignelse, men Den, fra hvem alt Ondt kommer, bliver den rette Herre.

Baronen.

Ja, ja, Verland, De er en skikkelig Mand. Ja, ja, jeg vil være sagtmodig som et Lam.

(Han gaaer hæftig op og ned ad Gulvet.)

Femtende Scene.

De Forrige. Ninette.

Ninette.

Er Madam Birk ikke her? Kan Ingen sige mig, hvor hun er? I dette Dieblik sad hun i min Moders Sovekammer, og blot mens jeg vendte mig ind i den anden Stue, var hun ligesom forsvunden.

Verland.

Ja Frøken, det er vel muligt. (Sagte til Ninette.) Stille! (Afsides.) Ikke engang en Her vil jeg forklage i Baronens Nærværelse.

Baronen
(med udbrydende Vrede).

Denne Madam Birk er vel ogsaa i Complottet imod mig.

...lit Huus bliver tilsidst en Røverkule. Dersom denne Syma-...mme, denne Favorit hos min Kone og hos dig, Mamsel, ikke ...vde en ond Samvittighed, saa behøvede hun ikke at være saa ...lesky, at jeg endnu aldrig har kunnet faae hendes skjønne ...nsigt at see. Men jeg skal rydde op her i Huset, og det skal ...ive vist.

Ninette.

Men Gud bevares! hvad feiler Papa?

Sextende Scene.

De Forrige. Sophie (kommer fra Haven).

Sophie.

Men kjære Mand! hvad er her dog paafærde?

Baronen.

Hvad her er paafærde! Det spørger du om, troløse, ødsle, ...alste Kone, som uden din Mands Vidende sætter dine Juveler ...d til Jøder og Grækere. (Sophie slaaer Dinene ned.)

Ninette (afsides).

O Himmel! hvad finder jeg nu paa?

Baronen.

Smykker af saa stor Værdi lader du blive borte! thi de ... borte; læs selv! (Han flyer Sophie Brevet, hun læser det, og lader ... falde. Ninette tager det op, og læser det, hvorpaa hun gaaer hen og stiller ... med Ryggen mod Skriverbordet. Sophie sætter sig i Baggrunden, ...rland gaaer hen til hende, Baronen gaaer op og ned i Forgrunden, idet ... vedbliver.) Det er vist og fast, at ingen Mand er ulykkeligere ...it Huus end jeg. Aldrig gaaer der nogen Dag uden Strid ... Spektakel, aldrig er der Fred eller Ro til nogen Ting. Men ...e nok med Det, nu gaaer du endog hen, og begaaer saadanne ...ove Feil, som røre min Ære. Du ruinerer selv dit faldefærdige ...uus, og berøver mig min Smule Credit i det Dieblik jeg havde

den allermeest nødig. Og hvorfor har du gjort dette nedrige Skridt? jeg veed det meget godt: for dine lange Drenge i Kjøbenhavn; for at give dem brillantere Klæder og flere Fornøielser, end saadanne Skolelapser behøve, med eet Ord: for at forkjæle og fordærve dem. Men det sværger jeg paa: jeg skal sende dem saa langt bort, at Mama ikke skal høre eller spørge fra dem i hele Aar.

Ninette.

Jeg staaer her og taber Næse og Mund. Spørger Papa om Moders Juveler?

Baronen.

Ja Frøken Næsviis, jeg spørger om Moders Juveler.

Ninette.

Gud bevares! her staaer jo først og fremmest med Sort paa Hvidt, at Jøden aldrig har havt den Ære at see dem. Og dernæst .... men jeg maa lee! .... Det er Dem som spørger om hvor Juvelerne ere?

Baronen.

Ja jeg spørger hvor Juvelerne ere. Gjør mig ikke gal, Nette!

Ninette.

Nei, det behøves ikke, troer jeg. — De har dem jo selv.

Baronen.

Jeg!

Ninette.

Kan De da ikke huske at De omtrent for et Aar siden tog dem fra min Moder, dengang De var saa vred, fordi hun havde bortbyttet en Ring for to Uhre, som hun forærede mine smaa Brødre, da de reiste til Kjøbenhavn? De tog jo baade Uhrene fra de stakkels Drenge, og Juvelerne fra min Moder; kan De ikke huske det?

Baronen.

Ja Uhrene har jeg, men at jeg tillige fik Juvelerne, det kan jeg rigtignok ikke huske, thi det er Løgn.

Ninette.

Det Ord maa De ikke sige til mig, thi De har endnu aldrig grebet mig i Løgn, og det skal De heller aldrig komme til. Det var meget uhøfligt af Dem at tage Juvelerne fra min Moder. I et heelt Aar har hun ikke kunnet bære saameget som et Par Diamants-Ørenringe. Ligesom det ogsaa er meget uhøfligt at De staaer der og vender Ryggen til mig. (Under denne Replik, og medens Baronen staaer og vender Ryggen til Ninette, som selv vender Ryggen til Skriverbordet, aabnes den lukkede Dør bag samme, og man seer Madam Birk staae i den. Hun sætter et Juveelskriin paa Skriverbordet, og lukker Døren sagte i. Ingen mærker det.)

Baronen

(idet han vender sig om).

Ifald jeg havde dem, vare de i god Behold. Led i mine Gjemmer, og see om du kan finde dem.

Ninette

(idet hun vender sig om mod Bordet).

Aa her er jo saa fuldt af Papirer og Bøger at intet Menneske kan finde Bund. (Bliver Juveelskrinet vaer. Afsides.) Gud! hvad seer jeg? (Hun fatter sig, og skyder nogle Papirer hen over Juveelskrinet.) Her paa dette Bord, som er uden Laas og Lukke, og i denne aabne Sal skulde jeg da ikke troe, at min forsigtige Papa har Ting af Værdi. (Hun lader, som om hun nu først blev Juveelskrinet vaer.) Men hvad er det for noget Rødt, som stikker frem her? (Viger bort fra Bordet.) Papa, gaa selv hen og see ad! jeg tør ikke komme Bordet nær; De kunde let troe at jeg gjør Taskenspillerkunster.

(Baronen tager Skrinet, holder det taus i Haanden, aabner det, lukker det igjen, og sætter det tilbage paa Bordet).

Ninette.

Naa Papa! hvad siger De nu? det er et skjønt Træk i Deres Historie.

Baronen.

Det er besynderligt at jeg har glemt det. Jeg maa tabe Hukommelsen af lutter huuslige Sorger; man bliver ligesom forvirret i Hovedet af det evindelige Klammeri og den uophørlige Spektakel.

Ninette.

Men hvem gjør det Klammeri og den Spektakel? det er jo Dem selv.

Baronen.

Jeg! — Naa det manglede bare!

(Gaaer.)

Verland

(afsides, idet han følger efter ham).

Hexeri og Satans Kunster! Gud see i Naade til os Allesammen!

Syttende Scene.

Sophie. Ninette.

(De staae et Dieblik tause, og see paa hinanden.)

Ninette.

Hvad var dog det? Hvordan gik det til!

Sophie.

Ubegribeligt! —

Anden Act.

Samme Decoration. Det er Aften. En brændende Astral-Lampe staaer paa Skriverbordet.

Første Scene.

(Verland. Strax efter: Baronen og Emil. Verland gaaer hurtig over Scenen hen til Baronens Dør, paa hvilken han banker. Baronen og Emil komme ud.)

Baronen.

Er det Dem, Verland? Hvad Godt?

Verland.

Sognefogden fra Skovmose er her med en heel Skare Gaardmænd. De vil bede Baronen for Guds Skyld ikke at afstaae Godset til den forrige Eier, men beholde det selv; de tilbyde at gjøre visse Arbeider, som ikke tilkomme dem, og at give en Tiende mere i visse Aar. De vil tale med Baronen.

Baronen.

Hvad kan det hjelpe at jeg taler med de gode Folk? Hvad skal jeg sige til dem? Før dem imidlertid ind i Borgerstuen og bevært dem.

Emil.

Tillader De, min Fader, at jeg gaaer ind til dem?

Baronen.

Ja gaa, min Søn. (Emil gaaer.)

Anden Scene.

Baronen. Verland.

Verland.

Jeg faaer vel bringe det onde Budskab ligesaavel som det gode. Jeg har ogsaa Gjæster nede hos mig i Skriverstuen.

Baronen.

Hvilke da?

Verland.

Hvem Anden end den forrige Eier af Skovmose? Glæden spiller den Ræv ud af Øinene. Han har Birkedommeren og to Vitterlighedsmænd med sig. De forlange Baronens Erklæring om, hvad Dag De vil udlevere Godset og betale de fem tusinde Rigsdaler.

Baronen.

Ere de allerede her?

Verland.

Ja den Halunk har ikke kunnet vente Natten over.

Baronen.

Jeg vil meget nødig tale med ham og hans Slæng. Desuden hvad skal jeg svare?

Verland.

Jeg har tænkt, at det Bedste vilde være, om De lod den unge Baron og Frøkenen strax underskrive Ægteskabs-Contracten, saa havde De et Slags Sikkerhed for at Frøkenens Formue kom i Deres Hænder, og kunde saa maaske komme til Redelighed med ham. Deres Hr. Søn bliver jo saa engang i Tiden Eier af Godserne. I jo bedre Stand de ere, desstørre bliver da Fordelen for ham og hans tilkommende Frue.

Baronen.

Ja det er sandt, jeg vil strax lade dem underskrive Contracten.

Verland.

Saa vil jeg imidlertid opholde de Fremmede dernede med nak og en Flaske Viin.

Tredie Scene.

De Forrige. Peter.

Peter.

Etatsraad Falk ønsker at tale med Baronen.

Baronen.

Amtmanden! hvad kan han ville?

Verland.

Det er vel i Anledning af denne samme ulykfalige Proces. len det er vist godt at tale med ham. Det er en prægtig land; han er ung, men dygtig og tjenstagtig mod Alle.

Baronen.

Jeg kjender ham slet ikke. (Til Peter.) Lad ham komme.

(Peter og Verland gaae.)

Fjerde Scene.

Baronen. Falk.

Falk.

Tilgiv, Hr. Baron, at jeg paa denne Tid af Dagen gjør m Uleilighed.

Baronen.

Det er mig en Ære at gjøre Deres Bekjendtskab. Behag tage Plads. (De sætte sig.)

Falk.

Det gjør mig meget ondt, at den første Anledning jeg har at gjøre Dem min Opvartning, skal være en ubehagelig g.

Baronen.

De mener min Proces, som jeg har tabt? Ja vist nok er det en meget ubehagelig Sag for mig.

Falk.

Jeg er paa det Nøieste underrettet om alle Omstændigheder. Jeg er moralsk overbeviist om Deres Ret, men juridisk kunde De ikke andet end tabe Sagen. Imidlertid mener jeg dog, at der kunde findes en Maade til at bilægge den, uden Skade for nogen af Parterne, og i den Hensigt tager jeg mig den Frihed at tilbyde Dem min Tjeneste.

Baronen.

Jeg er Dem overmaade forbunden. Jeg vil ikke dølge for Dem, at jeg anseer mig for aldeles ruineret, om jeg skal afgive Skovmose, og desuden udbetale saa betydelig en Sum.

Falk.

Kjøbesummen er jo deponeret?

Baronen.

Det er den. Men de store Anstrengelser, jeg har maattet gjøre for at tilveiebringe den, og de betydelige Forbedringer jeg har foretaget ved begge Godserne, men som nu ere spildte, thi Skovmose er ogsaa meget forbedret ....

Falk.

Ja naar De betragter den som en Deel af et større Gods, men som et Gods for sig selv er den forringet, ja endog efter min Mening, forringet under den Sum, som den forrige Eier kræver i Erstatning.

Baronen.

Men det store Gods er ogsaa forringet, da de Indretninger, jeg der har gjort, ikke kunne bestaae uden det mindre.

Falk.

Ja Forandringerne ere foretagne med megen Forstand, og det var Synd at de skulde være spildte. Men derfor vil jeg

saa gjøre Dem et Forslag. De har faaet Skovmose for saa dt Kjøb, at De kan taale at give endnu sex tusinde Rigsdaler r denne Eiendom. Maa jeg gjøre Deres Contrapart det For-g, at De udbetaler ham denne Sum over Kjøbesummen, imod De beholder Godset?

Baronen.

Det gjør han ikke.

Falk.

Jo, jeg paatager mig at faae ham overtalt dertil. Der ere mstændigheder, som jeg ikke bør nævne, men jeg har hvad an kalder Haand i Hanke med ham.

Baronen.

Hr. Etatsraad, De beviser mig en Tjeneste, som jeg aldrig k vil kunne paaskjønne.

Falk.

Men det er nødvendigt, at disse Penge blive ham udbetalte den Maanedens Udgang, thi jeg veed, at han til den Tid kom-er til at behøve en saadan Sum i rede Penge.

Baronen.

Den Omstændighed er Nok til at forhindre det Hele; thi i ı kort en Tid er det mig umuligt at tilveiebringe saa stor Sum.

Falk.

Jeg er ikke formuende, men vil dog paatage mig at skaffe m disse Penge inden otte Dage, dersom jeg fra min Side haabe at De indvilliger i en Bøn, en vigtig Bøn som jeg r til Dem.

Baronen.

Tal, Hr. Etatsraad! Alt hvad der staaer i min Magt, l jeg gjøre for at tjene Dem.

Falk.

Jeg elsker Deres Steddatter, og beder om hendes Haand.

Baronen.

Hvorledes! Veed De ikke, at hun er forlovet med min Søn, at de skal have Bryllup i Overmorgen?

Falk.

Jeg veed det, Hr. Baron, men jeg veed ogsaa, at de ikke elske hinanden. De have fra Børn af været bestemte til at vorde forenede, men Hjertet spørger kun lidet om Familie-Interesser.

Baronen.

De tager Feil, Hr. Etatsraad! Ninette elsker min Søn, det veed jeg, og han ogsaa hende. Jeg har kun faaet Tid til at tale flygtig med ham siden hans Ankomst, men endnu i Dag har vi havt et Brev fra ham, hvori han med Glæde og Ømhed omtaler sin Brud.

Falk.

De er bedragen, Hr. Baron! Ved Gud! De er bedragen! Jeg veed med Visshed, at Deres Hr. Søn har ganske andre Planer end De; og hvad Frøkenen angaaer ...

Baronen.

Hvorfra kjender De Ninette?

Falk.

Jeg har længe kjendt og elsket hende. Jeg saae hende første Gang paa et Bal i Odense forrige Vinter, og siden den Tid har jeg næsten hver Morgen ved hendes daglige Ridetoure været saa lykkelig at møde hende, og ride en Tour i hendes Selskab.

Baronen.

Død og al Ulykke! hvad maa jeg høre! Paa Bal! Ridetoure med fremmede Herrer! ... Er det muligt? — Jeg ulykkelige Mand! .... Min egen Nette! det eneste Fruentimmer jeg nogensinde har havt Tillid til!

Falk.

Fat Dem, Hr. Baron! Lad os tale sagtmodig sammen, m det sømmer sig for Mænd.

Baronen.

Sagtmodig! ja det er let sagt! Alle mine Planer kuldkaede, alle mine Ønsker tilintetgjorte! Det er slet handlet af Dem, in Herre, at forføre et uskyldigt Barn, en forlovet Pige.
han gaaer hæftig op og ned ad Gulvet med vrede Geberder; Falk gaaer le bag efter ham, og taler rolig til ham.)

Falk.

Forføre er et stygt Ord. Frøken Ninette hører ikke til em, som lade sig forføre. Hør mig, Hr. Baron, thi jeg meer det ærligt med Dem: Jeg vil leve for Deres Steddatters ykke, jeg vil ære Dem og Deres Frue som en Søn. Alt hvad eres egen Søn kunde gjøre for Dem, alle de Forpligtelser, an kunde vilde indgaae, er jeg ogsaa villig til. De elsker min inette; vil De da twinge hendes Tilbøielighed, og gjøre hende lykkelig?

Baronen

(vender sig hurtig til ham).

Deres Ninette? Har hun sagt Dem at hun elsker Dem?

Falk.

Ja, Hr. Baron! dersom jeg ikke vidste Dette, saa stod jeg ke her i dette Øieblik.

Baronen

(raaber af fuld Hals, idet han løber fra den ene Dør til den anden).

Ninette! Sophie! Peter! Johan! Hvor ere dog de lskkum?

Falk

(vil holde ham tilbage).

Hr. Baron! for Guds Skyld! ....

Femte Scene.

De Forrige. Sophie. Ninette.

Sophie.

Hvad er der handt? Hvad fattes dig?

Ninette.

Hvad betyder denne Allarm?

Baronen (til Ninette).

Du Utaknemmelige! du Falske! du Løgnerske! Hvem staaer der? (Peger paa Falk.)

Ninette (neier).

En fremmed Herre, som jeg ikke har den Ære at kjende.

Baronen.

Som du har havt Stævnemøder med, været paa Bal med, redet med i Skoven!.... du seer paa mig! du staaer som en Støtte?

Ninette.

Ja, jeg troer ogsaa, jeg bliver til en Støtte af Forskrækkelse. Har jeg været paa Bal? Naar skulde det have været? har jeg sat noget Menneske Stævne?

Baronen.

Har du ikke hver Morgen redet omkring med Etatsraaden, som der staaer?

Ninette.

Jeg! med den Herre? Jeg har aldrig seet ham førend nu.

Falk.

Min Frøken, De vil spøge, men De føler vist selv, at en saadan Spøg er altfor grusom.

Ninette.

Min Herre, De vil spøge, men De føler vist selv, at en saadan Spøg er altfor ugalant.

Sophie.

Hvad er dog Dette? Hvem er denne Herre?

Falk.

Jeg er Amtmand Falk. Jeg troede, min Tænkemaade var jendt her i Egnen, og fra en saadan Side, at jeg ikke be- vede at frygte for Optrin som dette.

Sophie.

I Sandhed, Hr. Etatsraad, Deres Retskaffenhed er ingen ivl underkastet. Ninette, hvad skal jeg tænke?

Ninette.

Det maa du spørge Etatsraaden om .... jeg hører, denne rre er Etatsraad; det er mig kjært, at jeg dog har erfaret meget ved denne Leilighed.

Falk.

I Sandhed, min Frøken ...

Baronen.

Er det vist, Ninette? Er du virkelig uskyldig i den Brøde, n tillægges dig?

Ninette.

For mig kan De troe herom hvad De vil; De har været for uartig imod mig i denne fremmede Herres Nærværelse, til jeg skulde retfærdiggjøre mig for Dem.

Baronen.

Kjender Du ham virkelig ikke?

Ninette.

Nei, siger jeg, nei, nei! jeg har aldrig seet ham før, aldrig mit Liv, eller vidst hans Navn og Haandtering førend nu.

Baronen.

Velan, Hr. Etatsraad, De er min Øvrighed, men det maa ae mig som det vil, De skal dog vide min Mening, og Fan- n skal tage mig, om ikke den Handling, De her har begaaet, en Kjeltringestreg.

Sophie.

O ti dog, ti! Kom, og gaa med mig. (Hun tager ham under Armen, og fører ham ind i et af Sideværelserne.)

Sjette Scene.

Falk. Ninette.

(Falk gaaer hen mod Udgangen; Ninette iler efter ham, og griber ham i Armen.)

Ninette.

Kjære Falk, hør dog et Ord!

Falk.

Nei Frøken, med Dem har jeg intet Ord meer at tale.

Ninette.

Jo mange, mange tusinde Ord, siden vi fra i Morgen af skal være Mand og Kone.

Falk.

Hvad siger De?

Ninette.

Hvad vilde De her? Har jeg tilladt Dem at komme her, og begjære mig af mine Forældre?

Falk.

Skulde jeg maaskee ventet, til Deres Bryllup med den unge Baron var forbi?

Ninette.

Nei ikke saalænge! blot en Time, saa havde De faaet dette Brev, som jeg har skrevet Dem til. (Hun viser ham et Brev.) Nu faaer De det slet ikke.

Falk.

O giv mig det! jeg beder Dem indstændig.

Ninette.

Nei, nu skal De ikke have det. Men Indholdet faaer jeg

sige Dem i Korthed. Min Formynder, Justitsraad Rehberg, i denne Tid i Odense. Min Forbindelse med Emil har be- ndig været ham imod. Gaa til ham, fortæl ham, hvordan igerne staae, og bed ham at modtage mig i Morgen tidlig i Huus, og gjøre de fornødne Anstalter til at De og jeg inden ten kan være Ægtefolk.

Falk.

Ninette! Er det muligt? Tør jeg troe Deres Forsikkring?

Ninette.

Hør mig ud. Imorgen tidlig, inden det bliver Dag, vil indfinde mig ved den store Brændestabel bag den gamle Lade. g venter der at finde Dem til Hest, med en anden Hest til n Tjeneste, og saa afsted i det stærkeste Trav! Vi maae være Odense, inden Solen titter ind i mit tomme Kammer. Vil : nok ledsage mig paa denne Ridetour?

Falk.

Om jeg vil? O elskede Ninette, De hæver mig fra Død Liv! For et Øieblik siden stod jeg paa dette Sted med blø- ede Hjerte. Hvor var det dog muligt, at De saaledes kunde mægte Deres Ven, og lade ham staae beskæmmet for Deres ælbre? Hvorledes kunde De besmitte Deres rene Læber med andhed?

Ninette.

Dersom enhver Usandhed besmittede Læberne, saa maatte ne for længe siden være mere sorte end røde.

Falk.

Hvad siger De?

Ninette.

Ja det er vist: jeg lyver og bedrager, saa lang som Gud ver mig Dagen. Men er det min Skyld? Min Stedfader er a streng i sit Huus, saa tyrannisk og lunefuld, at dersom jeg lde omgaaes ham aabenhjertigt og redeligt, saa vilde det gaae

mig ligesom min Moder, min Stedbroder og Alle af hans Familie: han vilde tvinge mig til Lydighed, og alligevel foragte mig, istedetfor at jeg nu er den Eneste, som kan tæmme hans onde Sind, og for hvem han endnu viser et Glimt af Agtelse. Skulde jeg taale den samme uværdige Behandling, som de Andre? Nei dertil er jeg ikke indrettet.

Falk.

Men bedste Ninette, da De dog i Morgen vil gjøre mig til det lykkeligste Menneske, hvorfor da ikke lige saa godt i Aften tilstaae det reent ud, som imorgen tidlig paa en langt mere stødende Maade lade Sandheden komme for Dagen?

Ninette.

De kjender ikke Terainet. Troer De, at Baron Morke saa let afstaaer fra sine Yndlingsplaner? Havde jeg tilstaaet Sandheden, vilde han i sit Raseri endnu mere have forglemt sig selv, end det nu var Tilfældet, da han lod sig nøie med at sige Dem et Uqvemsord. Dem vilde han have ladet kaste paa Døren, og mig vilde han have indespærret; det gjorde han ved sin første Kone, og sandelig for langt Mindre end Dette. Nei leve Friheden! efter den længes jeg som en fangen Fugl. Naar min Flugt imorgen bliver bekjendt, saa er jeg ikke længere i hans Magt.

Falk.

Men vil det ikke dybt saare denne Mand, som dog med al sin Haardhed har Dem kjær? Og Deres Moder? O Ninette! Deres Moder, ogsaa hende har De bedraget.

Ninette.

Det gjør jeg af Omhed for hende. Hun maa med en god Samvittighed kunne besværge, at hun Intet har vidst af mit Forehavende; ellers vilde Baronen rase imod hende. Hvad ham angaaer, saa gjør jeg mig kun lidt Betænkning over at saare ham. Han har mig kjær, siger De? Nei, han har i Grunden Intet kjært uden sig selv.

Falk.

Han har med alt det sin høist agtværdige Side. Sit Gods bestyrer han med Forstand. Mod sine Bønder er han en sjelden Herremand.

Ninette.

Uden for sin egen Stue er han en brav Mand, men i sin Familie, mod Dem, for hvilke han, paa Grund af Naturens og Slægtskabets Baand, skulde være en Ven og Beskytter, mod dem er han en Tyran.

Falk.

Han er en Mand af en fast Characteer.

Ninette.

Ja det er en almindelig Benævnelse paa den Bornereredes Egensindighed. En Hest har ogsaa en fast Characteer, inden den bliver tilreden. Saadanne staaende Talemaader kunne ret irritere mig. Hvorfor er man saa enig om at rose den faste Characteer? Den er kun en Feil mere, naar den ikke fremgaaer af Geniet og Indsigten .... De seer saa betænkelig paa mig? Sig frit Deres Tanker. Jeg er ikke bange for Sandheden, skjøndt jeg saa sjelden gjør den Uleilighed. Det Forhold, hvori vi staae til hinanden, maa sætte os ud over al Forstillelse.

Falk.

Velan min elskede Ninette, jeg nægter ikke at hvad jeg i denne Aften har oplevet, har i høi Grad forbauset mig. Fra denne Side har jeg ikke kjendt, ikke tænkt mig Dem. Naar jeg om Morgenen holdt paa min Hest ved det store Træ i Skoven, hvor vi mødtes; naar jeg saae Dem komme mig imøde paa det yndelige Dyr, som bar Dem, let som Vinden, der spøgte med Baandet om Deres Hat, frisk og smilende som den unge Morgen, da forekom Deres hele Væsen mig saa klart, saa gjennemsigtigt, saa langt fra al Usandhed, saa utilgængeligt for List og Forstillelse.

Ninette.

Kjære Falk, De er klog og skarpsindig, og dog lader De Dem forblinde af Ord. Usandhed, List, Forstillelse, ja disse Ord ere nu engang skrevne paa Moralitetens sorte Bret; disse Talenter er man eengang for alle bleven enig om at forvise til det Ondes Rige. Men lad os gaae lidt dybere ind i Tingen. Hvad har en Skabning, som jeg, at sætte mod den plumpe Magt, som ikke giver efter for Fornuft eller Kjærlighed? Ogsaa Listen er en Kraft, derfor har Naturen skjænket den til Modvægt mod den blinde Styrke. Erindrer De, hvorledes De selv forleden skjændte paa de Jægere, vi mødte med den fangne Ræv, som de sloge og sparkede? „I burde skamme jer," sagde De, „over at mishandle det kloge Dyr, der har mere Forstand end I." — Husker De igaar, da vi saae den lille Kat løbe op ad Træet? hvad sagde De da? „Jeg har altid fundet mere Behag i den listige, smidige Kat, end i den klodsede, slaviske Hund." — De leer?

Falk.

Jeg glæder mig over Deres Veltalenhed. Men elskværdige Ninette, hos Dyret er Instincten roesværdig, men ikke hos Mennesket, der er begavet med Fornuft. Og De, som har saamegen, De trænger vist ikke til Listens og Usandhedens Hjelp. De veed, at Sandheden er hellig, og kjender dens overlegne Kraft.

Ninette.

Just fordi den er hellig, skal den ikke gives til Priis for Den, som ikke forstaaer den. Siger man et Barn al Sandhed? eller prædiker man Sandhed for Den der ligger i Feberphantasie? Den har en overlegen Kraft, siger De? Just fordi den er en stærk Medicin, kan ikke sygelige Naturer taale den; just fordi den har et Sværd, som altid træffer, bør man ikke svinge det mod en blind Mand. Alt Dette gjælder om min Stedfader. I sin Egensindighed er han et Barn, i sin Vrede en Feberpatient; Andres Eftergivenhed har svækket hans Kraft, hans egen Liden-

adelighed har slaaet ham med Blindhed. Han skal og maa
ɛdrages.

Falk.

Kjære Ninette! jeg hører Dem med Forbauselse og Beundring. I Deres System kan jeg ikke andet end være enig med ɔem, thi jeg hører ikke til de Pedanter, som antage, at Usandɛd under alle Omstændigheder er utilladelig. Men hvad jeg :ver, er, at De feiler i Anvendelsen.

Ninette.

Hvorledes det?

Falk.

Det er vist mindre for Sandhedens Skyld, at De har talt lsandhed, end for Deres egen. De har betragtet Usandheden ɔm et Nødværge, og i denne Egenskab kan den være ligesaa tilɪdt som Brugen af en Dolk. Men vilde De vel bruge Dolken den Nødvendighed? Hvor let overdriver man ikke Faren af sin Stilling, og troer at behøve Nødværge, hvor lempelige Midler :e tilstrækkelige? Er De overbeviist om, at Deres Stedfader, ɔds al sin Urimelighed, bør sættes i Classe med Børn, med eberpatienter, med svgelige Naturer, med Blinde? Eller om ɪn ogsaa virkelig henhører mellem disse, er det da i saa høi Frad, at den Behandling, som tilkommer dem, bør i al sin Strenghed anvendes paa ham? Troer De ikke, at De vilde ɔmme ligesaa vidt med Sandheden?

Ninette.

Umuligt! det seer De jo deraf, at jeg, som lyver for ham, : den Eneste, der kan styre ham.

Falk.

Tillad mig, det beviser Intet. Det er ikke ved Usandheden, ɔe har tæmmet Baronen; nei, Ingen uden De selv, vilde ved et samme Middel have opnaaet den samme Hensigt. Det er ɔeres Forstand, Deres Vittighed, Deres Ynde som, Dem selv

og ham ubevidst, imponerer ham. Det er den lille Amor, som betvinger Løven. Min elskede Pige, De er netop udrustet med ethvert Vaaben imod Raaheden. Deres Magt er sand: De behøver ikke Usandheden til Deres Allierede.

Ninette.

De har for høie Tanker om min Magt. Vær overbeviist om, at min Stedfader selv har tvunget mig til at behandle ham paa denne Maade; den er, som De nylig kaldte den, mit Nødværge. Og skulde da Livet være det eneste Gode, til hvis Forsvar Nødværget er tilladt? De Krænkelser, som den raa Magt kan tilføie, bør man ikke afværge dem ligesaavel som Døden? Enten maatte jeg blive som jeg er bleven, eller al min Ungdoms Livlighed maatte være bortvisnet for hans skarpe Aande.

Falk.

Saa har De taget det rigtige Parti, thi saaledes som De er, netop saaledes fortryller De mig. Lyksalig Den, for hvem Deres Tanker saaledes udfolde sig i al deres Rigdom og Fylde! Men ulyksalig Den, som taber Deres Gunst, og bliver et Offer for de farlige Talenter, jeg i Dag har lært at kjende! Om jeg engang blev saa ulykkelig at mishage Dem?

Ninette.

Dersom De blev haard og udelicat imod mig — ja i saa Fald var De selv Skyld i de Saar, som jeg i mit Nødværge kunde tilføie Dem. Men saa længe jeg ikke behøver nogen Forstillelse, hvorfor skulde jeg da anvende den? See paa enhver Blomst! den aabner sig for Solen, og lukker sig for den barske Stormvind. Vær en mild Sol for mig, saa vil jeg være som Blomsten, der dreier sit Hoved efter den, og er ligesom død for hele Naturen, naar dens Lys er borte. I Sandhed, jeg fortjener det af Dem, thi for intet Menneske i Verden har jeg saaledes udøst mit Hjerte som for Dem; Ingen har indgydt mig en fast Tillid uden De.

Falk.

Ninette! hvilket saligt Dieblik! hvilke søde Ord! Kjære, elskede ge! jeg kan ikke udtrykke min Tak, min Henrykkelse.

Ninette.

Hviler i Deres Tanker nogen Skygge paa min Characteer? ygter De for at binde Deres Skjæbne til min?

Falk.

Nei! Jeg troer at Deres Oprigtighed er i min egen Haand. elv denne veltalende Udvikling af Deres Tanker er jo et Beviis paa. Deres System, endskjøndt det forsvarer Usandheden, er jo ud fra, at Sandheden er hellig. Meer kan ikke forges deraf. Men selv om De har feilet i Anvendelsen, maa dog agte Dem, fordi De har feilet efter et System, ikke saaes som Hverdagsmenneskene, efter en tankeløs Drift og en udrtes Tilskyndelse. (Tager hendes Haand, og kysser den.) Min elbe Pige! med Rolighed lægger jeg Deres Haand i min: De har skjænket mig den; den er mit høieste Ønske. Og skulde nogensinde gjøre Brug af Deres farlige Kunst imod mig, vil troe, at Skylden ikke er Deres, men min egen.

Ninette.

Tys! Vi forglemme, hvor vi ere. Her er ikke Skoven, r vi pleie at tale sammen. Skynd Dem bort! Imorgen tidmødes vi.

Falk.

Et Ord endnu, en Bøn! Lad mig tale med Deres Moder, res fortræffelige Moder! Jeg kan ikke taale den Tanke at bege hende.

Ninette.

De vil da i Morgen udsætte hende for en frækkelig Time?

Falk.

Den vil hun forvinde, som saa mangen anden af samme atur. Men den Græmmelse at vide sig bedragen af sin Datter,

og af den Mand, der skal være hende en Søn, vil hun maaskee aldrig forvinde.

Ninette.

Nu som De vil! Jeg vil allerede i Aften begynde at vise min Lydighed.

Falk.

Og fra i Morgen vil jeg begynde min. Men siig mig, kan jeg nu faae Deres Moder itale? Hun gik bort med Baronen.

Ninette.

Han har vist allerede forladt hende; thi naar han er vred, bliver han ikke saa længe paa eet Sted, og jeg saae ogsaa nylig Madam Birk tage sit Tøi paa, for at gaae hjem, saa at min Moder sikkert er ene.

Syvende Scene.

De Forrige. Verland.

Verland.

Naa, det er da en Lykke, at jeg endnu træffer Etatsraaden her. Gud velsigne Dem, høivelbaarne Herre, kan De ikke komme os til Hjelp? Den Lur, den forrige Eier til Skovmose, han sidder dernede hos mig med sine Gripominusser, og vil hverken vige eller vanke. Baronen vil nu absolut ikke komme ned til dem, og det kan heller ikke hjelpe, thi han kunde let blive hidsig og forløbe sig. Men naar De, som Amtmand ....

Falk.

Ja med Fornøielse, jeg følger med Dem, og haaber at jeg nok skal klare den Sag.

Verland.

Vor Herre lønne Dem derfor!

Falk (sagte til Ninette).

Jeg maa jo, ifølge vor Aftale, gaae i Caution for Baronen, stolende paa en Formue, som ikke er min?

Ninette.

Som i Morgen bliver Deres.

Falk.

Og naar dette Arrangement lykkelig er tilendebragt, maa j saa til Belønning gaae ind til Deres Moder, og bede hende n Tilladelse til at være hendes Søn?

Ninette.

Hvad hun end svarer, møder hendes Datter Dem imor- n tidlig.

Falk.

Uden denne Vished kunde jeg ikke leve til i Morgen.

(Kysser hendes Haand.)

Verland (afsides).

Hvisken, Hemmeligheder, Haandkys! Gud bevares! hvad er g Dette? Jeg vil dog aldrig tænke eller formode at Fanden lde friste vor Amtmand. (Falk og Verland gaae.)

Ottende Scene.

Ninette allene.

Hvor jeg elsker ham! Ja, jeg føler det, min hele Sjæl nger ved ham. Det er ikke en Flyvegrille, nei, dette er just Mand, saaledes som jeg i mine Luftcasteller har tænkt mig n, ved hvis Haand jeg skulde gaae igjennem Livet. Det er e saadan en duunhaget Melkebrøds-Fyr, som min bestemte rudgom ... Ih der seer jeg ham gaae i søde Sværmerier ude Haven i det klare Maaneskin. Han kommer herind ... Kunde dog finde paa at drille ham lidt! Det var dog Skade om n skulde døe i den Synd at have givet mig en Kurv.

Niende Scene.

Ninette. Emil.

Emil.

Kjære Ninette, det glæder mig at træffe Dem ene. Jeg ønsker at tale et fortroligt Ord med Dem.

Ninette.

Hvorfor siger du De til mig, min bedste Emil? Vi have jo fra Barnsbeen sagt du til hinanden. Og i det ømme Forhold, hvori vi nu staae, passer en saadan fremmed Tone slet ikke.

Emil.

Bedste Ninette, jeg beder Dem ... jeg beder dig ... det er saa længe siden vi omgikkes som Søskende, at jeg ikke vover ... ikke troer ... (Afsides.) Jeg veed ikke selv hvad jeg siger.

Ninette.

Hvad fattes dig? du er jo ganske forvirret og forlegen. Jeg havde rigtignok ventet mig en anden Modtagelse af den Mand, jeg fra Lille af har anseet som min bestemte Brudgom, og som nu om to Dage skal være min Ægtemand. Er du ikke glad over at see mig igjen efter saa lang Fraværelse? Er jeg maaske bleven hæslig og ubehagelig i de fire Aar du har været borte?

Emil.

Hvilket Spørgsmaal! Nei tvertimod, du er bleven deilig og indtagende, men —

Ninette.

Nu da? Bliv ved! — Men jeg behager dig dog ikke?

Emil.

Jo overmaade meget. Jeg vilde kun sagt ... jeg har altid troet, at du ikke elskede mig, og i Sandhed det er vist ikke forunderligt, thi jeg er mig vel bevidst, at jeg er langt fra at være elskværdig nok for en Pige med dine Fortrin.

Ninette.

Hvad maa jeg høre! Du kan mistænke mig for ikke at elske dig? for at være en ulydig Datter, en troløs Brud? Gud bevares! kan du nænne at gjøre mig saa stor en Uret? Jeg forsikkrer dig, at jeg er saa forelsket i den Mand, jeg har lovet min Haand, at jeg ikke engang kan vente til i Overmorgen med at blive uopløselig forenet med ham.

Emil (afsides).

Store Gud! nu er jeg da reent ulykkelig. (Til Ninette.) Kjære Veninde, jeg har altid anseet dig som en Søster. Som en saadan elsker jeg dig, og vil give mit Blod for dig. Men vor Forlovelse har jeg aldrig anseet for Andet end en Familieforbindelse, som vore Forældre havde bestemt, paa en Tid da vi endnu ikke selv vare istand til at vælge, og følgelig uden at spørge os om vort Samtykke. Jeg vil ikke bedrage dig: jeg elsker dig som en Broder, ikke som en Brudgom.

Ninette.

Jeg arme, ulykkelige Pige! Og det siger du først nu, to Dage før Brylluppet! Er det en Opførsel af en Mand?

Emil.

Nei, jeg har Uret, jeg beder dig tusinde Gange om Forladelse, jeg kaster mig i Støvet for dine Fødder ...

Ninette.

Ja gjør det! det er ikke meer end billigt.

Emil

(knæler, og tager hendes Haand).

Men hvad skal jeg sige? .... Ak, mine Undskyldninger vilde kun gjøre det Onde værre!

Ninette.

O Himmel! du elsker dog vel ikke en Anden?

Emil.

Ak .... kjære Søster ...

Ninette.

Ja det gjør du, grumme Forræder! Men i Morgen den Dag skal man med Skræk erfare, hvilken fortvivlet Beslutning en Pige i mit Sted er istand til.

Emil.

Gud i Himlen! hvad mener du?

Ninette.

Det skal du faae at see! Jeg vil ikke tage Livet af mig selv, jeg vil ikke drage omkring som en Harpespillerinde, ikke som en vanvittig Blomsterpige, men jeg vil .... jeg vil .... (Holder Tørklædet for Øinene, som om hun græd.)

Emil.

Gud! hvad vil du da?

Ninette
(brister ud i en høi Latter).

Jeg vil trøste mig saa godt jeg kan.

Emil
(springer op og kysser hendes Haand).

Nu forstaaer jeg dig, du Spøgefugl! du har havt mig til Bedste? Himlen velsigne dig derfor!

Ninette.

Saa sagte, saa sagte, unge Herre!

Tiende Scene.

De Forrige. Baronen.

Baronen.

Geneer jer ikke, Børn! geneer jer ikke! Det er mig kjært at træffe jer. Jeg har her et Papir som I nok ikke vil see suurt til: det er eders Ægteskabs-Contract, og jeg ønsker at I nu strax vil underskrive den. Jeg har allerede forklaret jer, at vi maae bruge den som et Slags Pant i den bevidste Sag, og

det er mig nødvendigt at faae den istand endnu i Aften. Jeg vil lade Verland kalde tilligemed Birkedommeren, som er her endnu. De kunne være Vidner. (Ninette og Emil see forlegne paa hinanden. Baronen gaaer til Døren og kalder.) Peter! — Er der Ingen?

Ninette.

Kjære Papa, jeg har Krampe i min Haand, jeg kan slet ikke skrive.

Emil.

Lad os opsætte det til i Morgen.

Baronen.

Hvad er det for dumme Streger? I høre jo mine Grunde. (Han breder Contracten ud paa Skriverbordet, og sætter en Stol til Bordet.) Sæt dig strax der, Ninette. Du skal underskrive først. Imidlertid vil jeg lade Vidnerne kalde. (Han gaaer igjen hen til Døren, Emil og Ninette følge efter, og holde ham tilbage.)

Ninette.

Jeg beder Dem, Papa! Jeg har hørt af fornuftige Folk, at det ikke er godt at underskrive vigtige Papirer ved Lys.

Emil.

Kjære Fader, lad os rette os efter Ninettes Villie!

Baronen.

Ninettes Villie! Har hun en Villie? Vil I gjøre mig gal? Vil I, at jeg skal hade og forbande jer? Strax! adlyder min Befaling med det Gode! ellers skal jeg vise jer at jeg forstaaer at tvinge jer dertil med det Onde.

(Under disse Repliker, medens Alle vende Ryggen til den tillukte Dør, aabnes denne sagte, og man seer Madam Birk; hun tager Contracten bort, og lukker Døren sagte i; Ingen bemærker det. Baronen fører Ninette med Magt hen til Bordet, og nøder hende til at sætte sig.)

Baronen.

Der ligger Contracten! Tag den, og læs den, medens Emil kalder paa Verland. Nu tag den, siger jeg!

Ninette.

Hvor er den? jeg seer den ikke.

Baronen.

Hvad er det for Noget? Saa har du taget den bort.

Ninette.

Jeg? De holdt jo paa mig; det gjør De jo endnu. Kan jeg røre mine Hænder?

Baronen.

Død og Helvede! jeg havde den jo i dette Øieblik. Saa maa den være falden paa Gulvet. Kom dog, Emil, og søg om den .... Hvor Satan kan den være? Jeg troer, den skinbarlige Djævel regjerer her i Huset. Hvor er den dog? hvor er den dog? Jeg bliver gal, jeg faaer et Slag! (Han farer omkring i Papirerne paa Bordet, river dem ned paa Gulvet, og kaster Begerne langt omkring sig. Ninette lister sig bort.)

Ellevte Scene.

Baronen. Emil.

Baronen

(kaster sig i en Stol).

Ak, jeg kan ikke mere! Jeg ulykfalige Mand! hvilken Støi, hvilken Uro i dette Huus! hvilken Allarm for Ingenting! Det er eders Skyld, I tage Livet af mig .... Hvor blev Ninette af? Kald paa Verland! .... Kald paa Verland! siger jeg. Din lange Dagdriver, du staaer og gloer!

Emil

(nærmer sig frygtsom og tager hans Haand).

Kjære Fader, fat Dem, og tillad Deres Søn at tale et fortroligt Ord med Dem.

Baronen.

Hvad skal der nu klækkes ud? Hvad nye Ubehageligheder skal jeg nu plages med?

Emil.

Er det ubehageligt, min Fader, at Deres Søn vil udøse Hjerte for Dem?

Baronen.

Ja, i den Brønd findes vist ingen Skatte. Nu, saa tal skynd dig!

Emil.

Velan, jeg vil sige det ligefrem: jeg kan ikke underskrive ı Contract, jeg kan ikke ægte Ninette.

Baronen.

Laps! Fjante! hvad siger du? Er den Pige dig ikke god k?

Emil.

Altfor god, min Fader, tusinde Gange for god til at ægte Mand, der ikke elsker hende.

Baronen.

Elendige Karl! ikke elske en saadan Pige! Uden at tale om du har været forlovet med hende i flere Aar.

Emil.

Hun var et Barn og jeg en uerfaren Dreng, da De ind- : denne Forbindelse paa vore Vegne, og uden at spørge os. en selv om De havde spurgt os, kunde vi dog vel nu, efter e Aars Forløb, uden Brøde sige hvad vi nu sige: Vi elske e hinanden, og følgelig ville vi heller ikke ægte hinanden.

Baronen.

I ville ikke? det skal jeg lære jer.

Emil.

Min Fader, jeg vil være fuldkommen ærlig imod Dem: g elsker en Anden, jeg er forlovet med en Anden.

Baronen.

Naa, saa gid Satan ... Uhyre! Umenneske! .... Men

det vil Intet sige; du skal nok faae Lov til at beqvemme dig efter min Villie, jeg lader mig ikke saaledes spille paa Næsen.

Emil.

Jeg er fire og tyve Aar, min Fader. Jeg er ikke en Dreng, som lader sig twinge.

Baronen.

Det skal vi faae at see. — Hu, jeg brister af Arrighed!

Emil.

Hør mig blot et Øieblik med Rolighed, jeg beder Dem for Guds Skyld, hør mig! De selv har jo elsket: Min nuværende fortræffelige Moder har De jo tilkæmpet Dem med Møie og med Lidenskab. Har ikke ogsaa jeg et Hjerte? Kan jeg give Slip paa mit Livs høieste Ønske, paa en elskværdig, udmærket Pige, som vil gjøre enhver Familie Ære, og som elsker mig? Betænk det, min Fader ... som elsker mig?

Baronen.

Aa Sludder! Hvem er din Dulcinea?

Emil.

Min Forlovede er Marie Krone, Bygmester Krones Datter.

Baronen.

Hvad hører jeg! Er du gal?

Emil.

De kjender hendes ærværdige Fader. En Hændelse — De veed det selv — bragte mig der i Huset. Jeg kom oftere og oftere, og kort sagt ...

Baronen.

Du har sagt meer end Nok. Aldrig hørte jeg Mage! En Bygmesters Datter, en borgerlig Pige!

Emil.

O kjære Fader! Fordomme af denne Art ere ikke længere gangbar Mynt. En Pige med hendes Opdragelse vil man modtage i fornemmere Familier end vor.

Baronen.

Da vil jeg, min Sjæl, ikke modtage hende i mit Huus. Og om hun saa var en Prindsesse, saa skal du blive nødt til at lade hende fare, og ægte Ninette. Forkeert er Verden, det veed jeg nok. For et halv hundrede Aar siden kunde en Fader i sin retfærdige Vrede lade saadan en Mamsel sætte i Møens Tugthuus, og lade en Junker Slens, som du, føre ombord paa en Vestindiefarer. Men der gives dog Raad endnu: jeg skal skrive et saadant Brev til den gamle Krone, at han nok skal tabe Lysten til at blive din Svigerfader.

Emil.

Gjør ikke det, min Fader, dersom De ikke vil afstaae ham Deres faderlige Rettigheder over mig.

Baronen.

Jeg skal kalde paa mine Folk, og lade dig binde, og kaste i min dybeste Kjælder.

Emil.

Deri skal De nok see at Deres Folk ikke vil lyde Dem.

Baronen.

Du trodser? Ja man seer nok hvad Moder du har havt, hvilket giftigt Blod der flyder i dine Aarer.

Emil.

Nævn ikke min Moder! De kunde let oprive i mit Hjerte et Saar, som De ikke kjender.

Baronen.

Din Moder var en troløs, en foragtelig, en nederdrægtig Qvinde.

Emil.

Tal ikke saaledes, ifald jeg ikke skal glemme at De er min Fader. Jeg veed Alt. De fik i min Moder en Brud, som Tusinde vilde ønske sig, en Gjenstand for Alles Beundring, Naturens og Lykkens Yndling, endnu et ungt Barn. Opdragen

i Kjærligheds og Overflødigheds Skjød, var hun for stolt, for ædel til at lade sig behandle som Slavinde.

Baronen.

Jeg slaaer dig ihjel, ifald du taler et Ord mere om denne nedrige, infame Sag.

Emil.

Dog vil jeg tale. Det kunde vel tilkomme en Søn at kræve sin Fader til Regnskab for sin Moders Mishandling, thi en Moders Tab er uerstatteligt.

Baronen.

Utaknemmelige! Den, jeg gav dig til Erstatning, har fordærvet dig.

Emil.

Himlen tilgive mig, om noget Ord af mig kunde fornærme min ædle Stedmoder! Men hun som bar mig under sit Hjerte, hun hvis Blod flyder i mine Aarer, hun som flygtede med mig i sine Arme, hun er vel værd at den Søn, hun begræd saa meget, staaer som Mand frem til hendes Forsvar, nu da Døden har tillukket hendes Læber.

Baronen.

Satan og Helvede! Hvor tør din elendige Laps understaae dig .... Hu! jeg er ude af mig selv! Jeg kan neppe tale ... Kom hid til Bordet! Skriv strar paa dette Papiir, at du fraasiger dig den Tøs, som har forført dig og ægter din retmæssige Brud.

Emil.

I dette Øieblik skriver jeg Intet.

Baronen.

Saa frygt min Forbandelse!

Emil.

For Guds Skyld, min Fader, lad os ende dette Optrin. Tilgiv mig hvad jeg har sagt.

Baronen.

Vil du skrive det, spørger jeg?

Emil.

Marie har mit Løfte; hendes Forældre have modtaget mig
n en Søn. Siig selv, kan jeg som en ærlig Mand opfylde
res Begjæring?

Baronen.

Skriv! eller du kommer ikke levende ud af dette Værelse.

Emil.

Selv om saa var, jeg skriver dog ikke.

Baronen.

Saa bed dit Fader vor! (Han løber ind i et Sideværelse, og
mmer tilbage med to Pistoler.) Der! forsvar dig! En af os skal
:, jeg vil ikke leve Natten over med dig.

Emil (kaster Pistolen).

Er De afsindig? Skulde jeg skyde paa min Fader?

Baronen.

Ja, saa skyder jeg dig som en Hund. Min Trofast, som
; skjød ifjor, var bedre end du.

Emil.

Gjør det, min Fader! Min Barndom har De forbittret,
n Ungdom vil De gjøre ulykkelig. Skyd De kun, og send
g til min Moder!

Baronen.

Det skal du ikke sige to Gange. (Døren til det hemmelige
binet har imidlertid aabnet sig.)

Madam Birk

ser sig i Døren, og slukker Lampen, som staaer paa Skriverbordet, idet hun
udraaber.)

Fader og Søn!

(Det bliver pludseligt mørkt. Baronen taber Pistolen, og synker for-
rdet til Jorden. Madam Birk støder Skriverbordet tilside, og kommer ud.)

Emil
(løber til Udgangen og raaber).

Lys! Lys! hurtig! kom med Lys!

Madam Birk.

Emil! min Søn! kom til mit Hjerte! Nu har jeg lært at kjende dig! (Omfavner ham.)

Emil.

For Himlens Skyld! hvem er De?

Madam Birk.

Tag dette Brev, det vil oplyse dig om Alt. (Giver ham et Brev.) Farvel!

(Iler ind i det lukkede Cabinet, i det Samme de Andre komme med Lys.)

Emil
(som ved de indbragte Lys seer et Glimt af hende, idet hun smutter bort).

Madam Birk!

Tolvte Scene.

De Forrige. Sophie, Rinette, Falk, Verland, Peter
(komme fra forskjellige Sider, de to Sidste med Lys).

Verland.

Gud bevares!

Sophie.

Hvad er her skeet?

Verland.

Her ligge Pistoler! og Baronen paa Gulvet!

Baronen
(med Øinene vendte mod Cabinettet).

Ja jeg seer dig, Charlotte, jeg hører din Røst! Tilgiv! Tilgiv! jeg har Uret; vær naadig, lad mig have Ro!

(Synker tilbage.)

Sophie.

Hvad har du seet? hvad ængster dig?

Verland (sagte til Sophie).

O Gud bedre det, Deres Naade! Man kan nok vide hvad han har seet. Det er ikke rigtigt fat her i Huset.

Falk (til Baronen).

Fat Dem, Herr Baron! lad mig hjelpe Dem!

(Verland og Peter komme til, de hjelpe ham op.)

Verland.

Han er næsten afmægtig. Lader os lede ham ind i hans Kammer!

(De lede ham til Døren, Verland og Peter gaae ind med ham.)

Trettende Scene.

Emil. Sophie. Rinette. Falk.

Emil

(som imidlertid, uden at lægge Mærke til de Andre, i største Sindsbevægelse har læst Brevet).

Gud i Himlen! hvad har jeg oplevet!

Sophie og Rinette.

Hvad mener du?

Emil.

Læser selv! Min Lyksalighed gjør mig svimmel.

(Synker ned paa en Stol.)

Falk (læser Brevet).

„Min Søn! din Moder lever. Rygtet om min Død havde jeg selv ladet udsprede, for at stemme de fiendtlige Hjerter til Fred. Men hvor lidet min Hensigt er bleven opnaaet, har jeg allerede erfaret under mit korte Ophold her paa Stedet. For din Skyld, min Søn, er jeg vendt tilbage; for at møde dig, har jeg i en heel Maaned, useet af din Fader, og ukjendt af de Andre, oppebiet din Ankomst hertil. Af en Hændelse var Nøglen til mit fordums Cabinet fulgt med mig i min Landflygtighed. Nu kom den mig til Nytte, thi skjult i hiint af Ingen

besøgte Værelse, har jeg været Vidne til Meget, og har lært eder Alle at kjende. Min Tilbagekomst skal ikke være frugtesløs, thi da jeg efter min Broders Død har arvet hans hele Formue, saa kan jeg nu sætte dig i en uafhængig Stilling, og du kan saaledes ægte din Trolovede. Maatte jeg, ved at gjøre dig lykkelig, afsone min fordums Brøde, den at have vovet et Skridt, hvis Følge var, at jeg maatte opgive dig og mine moderlige Rettigheder og Pligter! Din fortræffelige Stedmoder har oprettet min Feil. Hun har, langt mere end jeg, været min Søns Moder. Men jeg skal gjøre hende Gjengjæld: hendes forladte Sønner, som Faderens Tyrannie har udstødt af Huset, skal jeg igjen staae i Moders Sted. Din Fader skal aldrig see mit Aasyn. Inden Aften forlader jeg Slottet, for aldrig mere at vende tilbage dertil. Du vil finde mig i mit Logis i Degneboligen. Der venter jeg dig inden Midnat, for øieblikkelig at ledsage dig til Kjøbenhavn. Luften er endnu ligesaa tung paa dette Sted, som forhen. Alt, hvad jeg seer og hører, fornyer kun den bittre Erindring om hvad jeg haabede at have glemt. Kom, min Søn! Lader os anden Gang flygte bort herfra, men for aldrig mere at adskilles!" —

Sophie og Ninette.

Er det muligt!

Emil.

Hvor er min Fader? Jeg maa fortælle ham Alt. O! denne vidunderlige Styrelse vil gyde Fred og Mildhed i hans Hjerte! (Vil ile ind i Baronens Værelse).

Ninette (holder ham tilbage).

Hvad tænker du paa?... I den Tilstand, hvori han er!...

Falk.

Frøkenen har Ret, det er ikke raadeligt.

Sophie.

Ikke før han er bleven roligere. I dette Øieblik vilde Efterretningen ryste ham for stærkt.

Rinette.

Stille! der er han.

Fjortende Scene.

De Forrige. Baronen,
(understøttet af Verland, træder ud af sit Værelse).

Baronen
(meget fattet og sagtmodig).

Mine Venner, jeg vil ikke mere skjændes med jer; jeg trænger til Ro. Jeg føler at jeg er gaaet for vidt i min Hidsighed. Paa en forunderlig Maade er jeg kommen til denne Overbeviisning. Ingen veed, hvorlænge han lever; lad da Forsoning paa alle Sider være vort Løsen! (Rækker dem Alle Haanden.)

Rinette (afsides).

Hvilket forandret Sprog!

Emil (afsides).

Er det muligt?

Sophie (sagte til Verland).

Hvad er Aarsagen til denne Forandring?

Verland (sagte til Sophie).

Stille, Deres Naade! Vi have oplevet det Utrolige.

Baronen (til Falk).

Hr. Etatsraad! Tilgiv mig, hvis jeg har fornærmet Dem. En Misforstaaelse maa have fundet Sted. Jeg indseer nu, hvormeget jeg skylder Dem. Verland har fortalt mig, hvor fortræffeligt De har bragt mine Sager i Orden. Gjerne vilde jeg vise Dem min Erkjendtlighed, ved at give mit Samtykke til Deres Ægteskab med Rinette, men hun kjender Dem ikke, hun har aldrig seet Dem før idag.

Ninette.

Ja, kjære Papa, men nu har jeg gjort Bekjendtskab med ham, og har Intet imod at ægte ham.

Baronen.

Da vil jeg dog aldrig haabe, at du har bedraget mig?

Ninette.

Jo jeg har. Ved Deres Haardhed tvang De mig dertil. List var mit Nodværge mod Deres Magt. Men fra dette Dieblik af er jeg under Hr. Etatsraadens Beskyttelse, og .... (til Falk) ikke sandt? De vil gaae i Caution for at jeg aldrig meer skal behøve Usandhed til mit Forsvar?

Falk

(kysser hendes Haand).

Det vil jeg; (til Baronen) thi vi elske hinanden; vil De da ikke nok give Deres Samtykke?

Baronen

(med et Blik mod Himlen, lægger deres Hænder sammen).

Værer lykkelige!

Falk.

De handler som en Fader imod mig; jeg skal stedse være en Søn for Dem.

Ninette

(kysser Baronens Haand).

Og jeg en Datter. O! Deres Mildhed bevæger mig langt mere, end Deres Haardhed tilforn opirrede mig!

Baronen (til Emil).

Ogsaa med dig, min Søn, vil jeg forlige mig. Jeg skal ikke længere modsætte mig dit Ønske.

Emil (bevæget).

Min Fader!

Baronen (til Sophie).

Sophie, giv mig din Haand! Herefter skal Freden boe og
gge inden disse Mure.

Sophie.

Min Ven! Naar jeg hører dig tale saaledes, da vaagner
n gamle Kjærlighed paany. Det beroer kun paa dig selv, at
re ligesaa elsket af os, som du er agtet af Andre.

Baronen.

Himlen lade din Spaadom gaae i Opfyldelse!

Verland.

Det vil den, Hr. Baron, det vil den!

Sophie (til de Omstaaende).

Og for i Dag intet Ord mere om hvad der er forefaldet!
ler os vende vore Øine mod det Tilkommende, og lad Dækket
de for det Forbigangne!

Castor og Pollux.

Det var en Aften midt i November, Himlen var klar, og lidt Riimfrost viste sig allerede paa Bladene af en Viinranke, hvormed en Havelaage, som førte ud til Veien, var omkrandset. Indenfor samme laae et Huus, som tilhørte en velhavende Landmand, der havde trukket sig tilbage fra en Embedsstilling, han tilforn havde beklædt. Hans Datter, den unge Lise, stod lænet til Havelaagen, med Øinene stadig hæftede paa Havestuens Dør og paa et Par Vinduer i Huset, indenfor hvilke man saae Lys. Hendes fine Legeme var kun utilstrækkelig bedækket mod den kolde Luft. Et Shawl, som hun havde kastet over sine rige Haarfletninger, maatte tjene baade som Hat og Kaabe. Ogsaa skjælvede hun, og holdt med den ene Haand fast om en Green, som om hun frygtede for at falde. Dog syntes ikke Kulde at forvolde denne Tilstand, thi hendes blussende Kinder og høit bankende Hjerte vidnede snarere om en feberagtig Hede. Endelig aabnedes Havestuedøren, en høi, rank Mand traadte ud, vendte sig om i Døren med et Buk, og ilede nu med lette Trin hen til det Sted, hvor Lise stod.

Hun fløi ham imøde, og sagde med skjælvende Stemme: „Hvorledes gik det? Siig det reent ud! Det gik ulykkeligt? Ikke sandt?“

„Nei, nei! min søde Lise!“ svarede den unge Mand med

en mandig og klangfuld Stemme: „For Guds Skyld fat dig, du skjælver jo som et Aspeløv."

„O skynd dig! sig mig! hvad svarede Fader? Sikkert ikke Ja!"

„Men heller ikke Nei!"

„Talte han Intet om den fatale Hr. Runegaard, som frier til mig?"

„Godseieren her i Nabolauget? Jo, det gjorde han rigtignok. Han sagde ... Men min egen Lise! du maa være rolig! Det, jeg har at sige dig, er ikke ondt, jeg skal fortælle dig hele din Faders og min Samtale saa omstændelig, som Tiden vil tillade det, thi du veed nok, at jeg desværre maa reise herfra endnu iaften. Min Vogn holder vist allerede forspændt derhenne i Vognskuret ved Kroen og venter paa mig. — O Gud! du græder!"

„Nei, jeg gjør ikke. Men lad mig følge dig gjennem Alleen! Lad os gaae ud af Haven. Min Stedmoder kommer vist snart hjem, og søger hun efter mig, og finder mig her med dig, saa har jeg Fortræd deraf. Hun beskytter af al Magt min forhadte Beiler."

De Elskende gik nu Arm i Arm ud af Havelaagen, og Elskeren fortalte Ord til andet hvad der var passeret mellem ham og Cancellieraad Bamberg. Meget høfligt, men ligesaa betænkeligt havde Denne modtaget den Efterretning, at hans Datter allerede forrige Vinter havde hemmelig givet sin Tro til en Lieutenant i Sø-Etaten, der med alt det Gode og Roesværdige, der kunde siges om ham, dog ikke var i den Stilling, at han kunde forsørge en Familie. At gifte sin Datter med en brav Mand, sagde han, var hans høieste Ønske, men ikke at see hende forlovet uden at kunne bestemme Tiden til Bryllupet. Han ønskede sin Datter vel forsørget, thi Næringssorger vare efter hans Erfaring den tungeste af alle Bekymringer, og efter hans An-

skuelser var det en slet Mode, der nu tog Overhaand, at Piger ikke bleve gifte i deres første, blomstrende Ungdom. En sund, livsglad Brud vilde han tilføre sin Svigersøn, ikke en falmet, paa Sjæl og Legeme sygelig Person. En retskaffen Mand, i en udmærket god Stilling, friede nu til hans Datter, og han tilstod, at han af mange Grunde havde sat sit Hjerte til dette Parti. Da den stakkels Beiler nu med bekymret Aasyn stod for ham, og kun vidste at beraabe sig paa det Fortrin, han eiede i Lises Hjerte, sagde Cancellieraaden: „Kjære Lieutenant Darby! De kan troe, at det gjør mig ondt baade for Dem og for min Datter, og jeg vil gjøre for dem Begge, hvad jeg nogenledes kan forsvare for min Samvittighed. Ifald De om et Aar, fra idag af at regne, kan bevise mig, at De har en fast aarlig Indtægt, som jeg kan ansee for tilstrækkelig for en Familie i Deres Stilling, saa omtrent idetmindste en 14 til 15 hundrede Daler, saa er min Datter Deres. Jeg vil sige til Runegaard, at da hun neppe er atten Aar endnu, saa vil jeg ikke vide af nogen Forlovelse før efter den Tids Forløb, og det Samme siger jeg herved til Dem; og da jeg nu saaledes, tvertimod mit eget Ønske, føier mig efter min Datters, saa synes mig, at jeg ogsaa kan fordre, at hun føier sig efter mit, og dersom hun efter et Aars Forløb ikke kan blive Deres Kone, at hun da finder sig i at blive Runegaards."

Da Lise havde hørt disse Ord, udbrød hun forfærdet: „Gud i Himlen! Og det kalder du ikke nogen ond Efterretning?"

„Nei, min bedste Lise! Det kunde jo være meget værre. Betænk selv! I et heelt Aar er du fri for at plages med Herremandens Frieri. Det er jo netop Frygt for denne Frier, som er Skyld i, at jeg har opdaget vor Hemmelighed for din Fader, thi ellers havde jeg ventet et Aar, om ikke to, og stræbt at skaffe mig bedre Kaar, inden jeg havde vovet aabenlyst at beile til dig."

„Men om et Aar, mener du da at“ ...

„Ja, det vil jeg haabe. I vor Etat ere mange Ressourcer for en flink Officeer. Det Værste er jo rigtignok, at din Fader forlanger sikkre, faste Indkomster. Imidlertid, der er jo dog en og anden Post, som f. Ex. Lærer hos Cadetterne i en eller anden Green af Videnskaberne, og mange Bække smaa gjøre en stor Aa, og naar jeg, om ikke Andet, kan bevise Rimeligheden af at kunne fortjene det Fornødne, saa tænker jeg vel, din Fader finder sig i Billighed.“

„Men siig mig,“ sagde Lise, med et undseeligt Udtryk: „Var det ikke muligt at din Fader vilde gjøre Noget for os? Man siger jo, at han er rig?“

„Om han ogsaa er det, saa veed jeg dog, at han ikke gjør Noget for mig. Han er desværre vred paa mig.“

„Min Gud! hvorfor?“

„For en Ulydighed, som jeg ikke kan angre. Da jeg var et Barn, og min Moder var død, satte Fader mig i Kost hos min Onkel Grossereren. Fader blev dengang borte i flere Aar. Han var i Forbindelse med et Handelshuus i Batavia, han førte Skib for dette Firma en Tidlang og vi hørte sjeldent fra ham. Imidlertid havde min Onkel sat mig til Søcadetterne; han vidste, Fader havde bestemt mig til Sømand, og tænkte at gjøre det saa meget vel. Jeg var paa Academiet, det gik mig godt og jeg var glad i min Stilling. Men da Fader erfarede Dette, blev han vred og skrev baade til min Onkel og mig, at jeg strax skulde forlade Academiet. Jeg fortvivlede, men saavel Onkel som mine Foresatte meente, at naar min Fader erfarede, hvor godt det gik mig ved enhver Examen, og at jeg havde Haab om meget tidlig at blive Officeer, saa vilde han nok give sit Samtykke. Vi skrev ham til, men Brevene kom ikke til ham, formedelst hans ustadige Opholdsted. Vi hørte Intet fra ham, før han selv kom hjem, lige i de Dage, da jeg tog min Officeers-

men. Han befalede mig strax at tage min Afskeb eller at ncere paa al Hjelp og Understøttelse af hans Haand i Frem- n. Jeg valgte det Sidste, og saaledes er der kommen en ændring imellem os, som dog tidt har bedrøvet mig, især for en Tid siden, da jeg vidste, at han laae syg i Amsterdam. var lige paa Nippet til at reise til ham; det var mig en alelig Tanke, at han kunde døe uden at være ganske forsonet mig. Men Gud skee Lov! Jeg fik da opspurgt, at han kommen sig aldeles."

„Opspurgt? Faaer du ikke Breve fra ham?

„Nei aldrig! Jeg troer ellers, han kommer nok herhjem et Aars Tid. Han farer ikke længere, han er traadt i For- delse med et Handelshuus i Kjøbenhavn, og har sin Bolig sin gamle Pige bestandig der."

„Men hvorledes kunde han, som selv er Sømand, have meget imod ...?"

„Ak det er hans fixe Idee! Han er en dygtig Skibsfører, a anseer Coffardifarten for det eneste Reelle, især siden vi, d bedre det, have mistet vor Krigsflaade. Dernæst har han Tanke, at Sø-Etaten seer med Foragt ned til Coffardifarten; n havde sat sit Sind til, at jeg skulde træde i hans Fodspor. n er en god, brav Mand, men nogen Hjelp fra ham er ikke mig at vente. Naa, det er ogsaa ligemeget. Jeg kommer k paa en eller anden Maade paa grøn Qvist, naar kun Lyk- vil være mig lidt gunstig!"

„Lykken! ja Gud hjelpe os! Lykken har jeg aldrig havt d mig."

„Desrimeligere er det, at den maa komme. Og veed du ad! Jeg seer i dette Dieblik et godt Tegn, et Tegn fra Him- : Seer du disse to Stjerner, som sidde der ligeover Spidsen Kirketaarnet? Veed du, hvad de hedde?"

„Nei."

„Det er de himmelske Tvillinger, Castor og Pollux. Det er gode Stjerner. De Gamle troede, at naar de Dødelige vare i Nød og Fare, især naar Søfarende paa Havet" ...

„Jeg veed det, Dioscurerne."

„See mig engang! min Lise er saa bevandret i den græske Mythologie. Hvem veed, hvad mere Lærdom jeg efterhaanden vil opdage hos min yndige Veninde."

Lise rystede smilende paa Hovedet: „Det Lidet, jeg veed, har jeg lært af min Broder, som nu er i Jylland. I de to Aar, da han var Lærer hos Præstens her i Nabolauget, kom han hver Aften og læste for mig og lærte mig. Det var en god Tid. Men nu kom vi fra Det, vi talte om. Disse Stjerner, hvorfor ere de gode fremfor andre? Der stiger ikke mere noget venligt Tvillingpar ud fra dem, og viser den Vildfarende Veien."

„Jo, siig ikke det. For mig har de engang aabenbaret sig. Du troer vel, jeg er bleven vanvittig, men saa galt er det da ikke. Det er mange Aar siden, paa min første Reise efterat jeg var bleven Officeer. Jeg havde netop Vagt paa Dækket. Det var en kold November-Nat, det stormede, og var et Guds Veir. Om Aftenen havde vi i Messen helligholdt Chefens Fødselsdag, drukket og sunget, og da jeg nu stod paa Dækket og lænede mig med Ryggen til Noget, hvad det var, maa jeg være falden i Søvn og have sovet en Stund, uden selv at vide det, thi med Eet vaagnede jeg ved det Raab fra ham, der stod ved Roret: „Vi ere komne ud af Coursen. Fanden maa vide, hvor vi ere henne i denne forbandede Taage, Bestikket holder ikke Stand!" — Jeg foer iveiret. Det var et Mørke — ja saadant et Mørke kjende I ikke paa Landjorden. Vi peilede og ... ja du forstaaer nu ikke vor Sømands-Terminologie; men nok sagt: vi gjorde hvad vi formaaede for ret at orientere os, men i et saadant Veir, midt i Nordsøen, paa et slemt Strøg af Farvandet,

det var ikke Spøg. At jeg havde sovet og ikke passet min Dont, gik mig igjennem Sjælen. I min Angst og Forlegenhed paastod jeg, at Coursen vist var den rette, da midt i min Nød nogle Skyer dreve for Stormen, og disse to velsignede Stjerner blinkede ned til mig, og nu var det let at beregne, hvor vi vare, og det viste sig, at Bestikket var rigtigt og at jeg havde Ret, hvilket skaffede mig en ufortjent Berømmelse mellem Mandskabet. Og siden den Tid seer jeg aldrig disse to Stjerner uden at tage min Hat af for dem, og det gjør jeg ogsaa nu. De betyde mig vistnok iaften noget Godt, det troer jeg. Om et Aar paa denne Tid, saa komme de atter der paa samme Sted af Himlen, og saa haaber jeg, at jeg ogsaa kommer her og fører min elskede Brud til den Kirke, hvortil de nu pege."

„Kjære Fredrik! du trøster mig! du forstaaer at hæve mit svage Mod. Jeg vil haabe paa den gode Gud, som seer, hvor trofast jeg elsker dig. Jeg vil hver Aften see til hans Himmel og hilse disse to gode Stjerner, og naar de ikke mere ere synlige, men forlade den Deel af Himlen, vi kunne see, saa vil jeg tænke paa Pollux, der drager med den elskede Broder til Underverdenen, for siden at leve ved hans Side paa Himlen, og saa vil jeg binde Tanken om vor Adskillelse og vor Forening til Tvillingstjernen."

„Tak, min Lise! Saa drager jeg bort med lettet Sind. Vær mig tro! og hold fast paa den modige Stemning, hvormed vi nu ville sige hinanden Farvel. Et Aar gaaer snart; og naar vi da see disse vore gode Stjerner sidde igjen paa det Sted, hvortil Kirketaarnet peger, saa gaae vi atter her Arm i Arm. Og nu Farvel, min elskede Veninde! Det er den høie Tid, at jeg gaaer. Rægt mig ikke et Kys til Afsked, og nu lev vel!" —

Under denne Samtale havde de Elskende vandret sammen, ikke blot gjennem Alleen, men lige til Kroen og tilbage igjen

til Havelaagen, hvor de nu skilles ad. Lise løb op til Huset, og da hun til sin Glæde erfarede, at Stedmoderen endnu ikke var kommen hjem, lukkede hun sig inde paa sit Kammer, hvorfra hun siden kom ud, med forgrædte Øine, som hun forgjæves stræbte at skjule med en smilende Mine. Hendes Fader lod, som om han ikke bemærkede hendes Stemning, medens Stedmoderen med Latter og ironiske Bemærkninger satte den stakkels Piges Selvbeherskelse paa Prøve.

Fredrik Darby og Lise havde allerede i et Par Aars Tid kjendt hinanden. Deres Bekjendtskab skrev sig fra Præstens Huus i Nabolauget, hvor han af og til var kommen i Besøg, hvilke bestandig vare blevne hyppigere siden hans første Møde med den smukke, elskværdige Lise, hvis uskyldige Hjerte den unge Sømand ganske havde vundet. For et Aar siden havde de hemmelig tilsvoret hinanden Troskab, og siden den Tid verlet Breve ved Hjelp af en ung Student, der befandt sig i Præstens Huus, og som havde fattet Venskab for den aabenhjertige, godmodige Sø-Officeer.

Lise var en Pige, der i en udmærket Grad forstod den til alle Tider sjeldne, men i vore Dage næsten uddøde Kunst: at elske, og følgelig ogsaa at længes; men hun var tillige blomstrende sund, og af Naturen livlig og munter. Disse Fortrin hjalp hende til at beherske den Blødhed og sværmeriske Stemning, som laae i hendes dybe Gemyt. Hun forstod mange Ting, og søgte i sine smaa Talenter og i huusligt Arbeide en Tilflugt mod de Sorger, der allerede omringede hende i Livets Foraarsdage. Hendes huuslige Stilling var ikke lykkelig. Hendes Fader var en retskaffen Mand, af en fast Characteer, men alvorlig, ordknap, indsluttende sine mildere Følelser i sig selv. Hans endnu unge Kone var egenlig ikke hvad man forstaaer ved en ond Stedmoder, men en kold, ukjærlig Characteer, for hvem et Væsen som Lise var en Gaade. Hun forenede dermed den hos

Stedmødre ikke sjeldne Skinsyge paa sin Mands afdøde Kone og paa de levende Erindringer af dette Ægteskab. Hun misundte Lise ikke blot hendes Faders Kjærlighed, men endogsaa den Yndest, som denne unge Pige ubevidst erhvervede sig hos Alle, der kom hende nær. Disse uvenlige Følelser, som hun ikke engang gjorde sig mindste Uleilighed for at skjule, nedtrykte ofte i høi Grad den stakkels Pige, der med alle sine Bestræbelser ikke formaaede at tilkæmpe sig mindste Bifald af Husets Frue, som vel ikke nogensinde udbrød i aabenbare Fornærmelser imod hende, men bestandig paa en spidsfindig, saarende Maade lod hende føle, at hun var hende iveien, at hun inderlig længtes efter at see hende forlade det fædrene Huus. Disse Udladelser af Fruens onde Lune fik en ny Næring ved den omtalte Herremands Frieri. Denne Hr. Runegaard var en ung, anseet, rig, men raa Mand, om hvem man kunde sige, at han var dødelig forelsket i Lise, uden dog at elske hende, og den udelicate Maade, hvorpaa han yttrede sine stormende Følelser, frastødte Lise i den Grad, at hun neppe kunde taale hans Nærværelse. Efter hvad der nu var foregaaet mellem Cancellieraaden og Lieutenant Darby, havde den Første paalagt sin Kone ikke at plage Lise med at omtale Hr. Runegaards Frieri, da han havde tilstaaet sin Datter et Aars Betænkningstid, — en Befaling, der imidlertid ikke blev overholdt uden i hans Nærværelse.

Vinteren var saaledes hengaaet, uden nogen Forandring i de Elskendes Stilling. I sine Breve beklagede Darby, at et og andet Haab var slaaet ham feil. Mod Foraaret derimod blev han udcommanderet til en Tour, der lovede nogen Fordeel. Det var dog en Trøst. De tunge Skyer vege for endeel fra Lises milde Ansigt. Med lettere Sind udrettede hun sine daglige Sysler, og naar Aftenen kom, gik hun med sin Guitar i Armen ned i Haven, satte sig paa en Bænk nær Havelaagen og sang med sin rene, bløde Stemme, ledsaget af sit beskedne Instrument,

de simple og skjønne Sange og Romancer, som hendes Musiklærer, Organisten i Byen havde lært hende. Dersom der gaves Alfer, vilde de sikkert have opført en natlig Dands til disse sjælfulde Sange, som ikke hørtes uden af Smaafuglene i deres Reder. Sommeren hengled saaledes, den ene Maaned afløste den anden. Lise baade glædede sig til den Tid, da hun haabede at gjensee den Elskede, og skjælvede af Frygt for, at det betydningsfulde Aar skulde fuldende sit Løb uden at bringe det attraaede Resultat. Naar hun om Aftenen, inden hun gik til Hvile, vendte sit Blik til den stjernefulde Himmel, skimtede hun allerede Castor i Horizonten, og snart kom ogsaa hans Broder tilsyne, og November kom, og de gode Stjerner vare ikke langt fra at staae over Kirketaarnet, uden at have bragt det Gode, man havde haabet af dem.

Et Brev fra Darby underrettede nu Lise om hans Hjemkomst til Hovedstaden. Han gjorde hende Regnskab for Udbyttet af hans Reise, der ved hans Sparsomhed og fornuftige Forholdsregler var upaaklageligt i pecuniær Henseende, og meget ønskeligt med Hensyn til det Haab, det gav ham til lignende Fortjeneste i Fremtiden. Lise fattede nu den Plan at tale aabenhjertigt med sin Fader og søge at bevæge ham til Gunst for hendes Kjærlighed. Hver Morgen foresatte hun sig at bede ham om en Samtale, men i Dagens Løb tabte hun Modet til at gjøre dette Skridt. Imidlertid fik hendes Forældre Besøg af Justitsraad Murgreen, en Embedsmand fra Kjøbenhavn, som var en gammel Ven af hendes Fader. Det var en godmodig, jovial Mand, der i det Par Dage han opholdt sig i Cancellieraadens Huus, fattede en stor Godhed for Lise og indbød hende til at tilbringe nogle Uger i hans Huus i Kjøbenhavn. Han gav denne sin Indbydelse saameget større Vægt, som han udlod sig med, at hendes Besøg vilde være en sand Tjeneste, hun viste ham, da han troede sig overtydet om, at hendes Bekjendtskab og

Nærværelse vilde være en opmuntrende Lægedom for hans eneste Datter, der i de senere Aar var bleven lidende paa Sjæl og Legeme. Lises Fader gav med synlig Fornøielse sit Samtykke til denne Reise, og det blev bestemt, at Justitsraad Murgreen, som havde Ærinde til et andet Sted i Omegnen, om en Uges Tid skulde komme tilbage, for selv at afhente Lise og føre hende hjem med sig.

Da en Uge var mere end Tid nok til at skrive til Kjøbenhavn og faae Svar tilbage, saa underrettede Lise sin Elsker om sit forestaaende Komme til Hovedstaden, og Darby svarede, at han glædede sig til at see hende der, da hans Forretninger endnu forhindrede ham fra strax at reise til hende; at han tilforn var kommen i Justitsraad Murgreens Huus, og nu vilde fornye dette Bekjendtskab, i det Haab, at han der skulde træffe hende og tale med hende med mere Frihed end i hendes Hjem. Et Brev til Lises Fader var indesluttet i dette, og det var aabent, paa det hun kunde gjøre sig bekjendt med dets Indhold, inden hun afleverede det. Darby bestræbte sig i dette Brev for at fremstille sine Forhaabninger fra den lyseste Side og sine uvisse Indtægter fra den sikkreste. Ydmyg og hjertelig bønfaldt han om Cancellieraadens Samtykke til hans Forlovelse med den Elskede, som han vist haabede om to Aar at kunne hjemføre som sin Hustru. Lise tog nu Mod til sig, og Dagen før hendes Afreise traadte hun dristig ind i sin Faders Arbeidsværelse med det omtalte Brev, og satte sig frygtsom i en Krog af Værelset, medens Cancellieraaden læste det, og medens hun med ængstet Hjerte læste i hans Ansigt, at Svaret neppe vilde blive ønskeligt.

Da Brevet var udlæst, lagde Cancellieraaden det sammen med en særegen Skjødesløshed, kastede det henad sit Skriverbord, og sagde fortrædeligt: „Jeg kan ikke begribe, hvorledes et fornuftigt Menneske som Lieutenant Darby nu kan komme og vrøvle om en Sag, der jo er afgjort Mand og Mand imellem. Jeg

har fastsat et Aar, hvori jeg vilde finde mig i at vente paa, at han kunde ernære en Familie ved sikkre Indtægter. Er det sikkre Indtægter, som han her opregner? Er det Noget at stole paa i Tidens Løb?"

Lise vovede at nævne Darbys Faders Formue, som et Haab engang i Tidens Løb. Men Cancellieraaden svarede: „Jo vist! Det er Forhaabninger, der næsten ere endnu uvissere end alt det Øvrige. For det Første er Capitain Darby en rask og rørig Mand, der gjerne kan overleve sin Søn. For det Andet saa veed han vel knap selv, og mindre nogen Anden, hvordan det staaer sig med hans Formue. For det Tredie er han vred paa Sønnen, og kan maaskee gjøre Dispositioner, som Ingen drømmer om. Nei lad os ikke tale mere om den Historie! Jeg har opfyldt min Deel af vor Contract, han kan ikke opfylde sin, altsaa: Snip snap snude, nu er det Eventyr ude."

Al den Veltalenhed, som Angst og Kjærlighed indgave Lise, alle hendes Bønner og Taarer, stødte som matte Pile mod Faderens jernfaste Villie. „Hør, min gode Lise!" sagde han omsider: „Du er ung og uerfaren, du veed ikke, hvad Næringssorg er for en Ulykke, og du aner heller ikke, hvad en lang Forlovelse vil sige. Du kan troe mig! det er ikke Mangel paa Kjærlighed til dig, naar jeg nu siger dig: Det er min faste Villie, at du ved din Hjemkomst fra Kjøbenhavn skal give Runegaard dit Ja. Han elsker dig høit og trofast, han er en brav Mand, og jeg vil vide din Fremtid sikkret, baade medens jeg lever og naar jeg er død. Hold op baade med Graad og Indvendinger. Reis nu til Kjøbenhavn. Fornøi og adspred dig der, og betænk i Stilhed dit eget Bedste, forestil dig det Liv, der venter dig som Frue paa Runegaards Gods, i Sammenligning med det, du nu fører, og især med det, der vilde blive dig tildeel, naar jeg falder fra, og du sidder der som en gammel Jomfru."

Med et tungt Hjerte reiste Lise til Kjøbenhavn, og blev af sin venlige Ledsager indført i hans Huus, og med triumferende Mine fremstilt for hans Familie som en uventet Skat, hvormed han tænkte at overraske og glæde den. Men saavel til Lises, som til hans egen Forlegenhed, mærkede de Begge, at han havde været langt fra at forstaae sine Damers Ønske; og uagtet nu Huusherren paa alle Maader søgte at skaffe sin unge Gjæst saamegen Deel, som muligt var, i Hovedstadens Forlystelser, saa var Opholdet i hans Huus dog ikke behageligt for hende. Det Sørgeligste var at hun aldrig kunde erobre et Øieblikks Frihed til at vexle et fortroligt Ord med den Elskede, skjøndt hun næsten daglig omgikkes ham. Kun ved Blikke og smaa Ord, hvis rette Betydning kun de selv forstode, formaaede de Elskende at give hinanden et lille Vink, under bestandig Fare for at opdages af Fru og Frøken Murgreens speidende Øine, der intet Minut forlode dem. Engang lykkedes det imidlertid for Darby at lade en lille Billet glide ned i Lises Skjød, idet han iforbigaaende vendte sig til Husets Damer. I denne Skrivelse yttrede han sin Fortvivlelse over den Tvang, hvori de levede, sin Smerte over et kort affærdigende Brev, som Cancellieraad Bamberg havde sendt ham, og endelig indstændige Bønner til den Elskede om at modstaae sin Faders Villie i Henseende til det Ægteskab, han vilde paatvinge hende. Næste Dag vidste Lise med ægte qvindelig List at tilstille ham en Seddel, hvori hun forsikkrede, at hun vilde taale al den Modgang, der kunde vente hende i Hjemmet, hellere end ægte den Brudgom, hendes Forældre vilde paatvinge hende. Hun underrettede ham tillige om sin snart forestaaende Hjemreise, og yttrede bedrøvet, at hun vilde hver Aften vandre i Alleen, hvor de for et Aar siden toge Afsked, og betragte de gode Stjerner, der nu vistnok sad over Kirketaarnet, uden at have bragt dem den Lykke, hvorpaa de havde haabet.

Darby læste denne Seddel med stor Bekymring og Sinds-

bevægelse. Det var ham en utaalelig Tanke, at Lise skulde reise bort, uden at han en eneste Gang havde seet og talt med hende uden Vidner. Han besluttede i sin Sindsuro at bede om et Stævnemøde, hvorved han blot i en halv Time kunde tale mundtligt med hende. Han vidste at forskaffe sig et Ærinde til at besøge Justitsraadens Huus igjen den næste Aften, og skrev imidlertid et bønligt og elskovsfuldt Brev til sin uskyldige Elskerinde, hvilket han haabede ubemærket at kunne tilstille hende.

Om Formiddagen sad Justitsraad Murgreen i sin Dagligstue og læste i Dagbladene. Han var paaklædt til at gaae ud, og havde lagt sin Hat paa Bordet foran sig, tilligemed en sammenrullet Overkjole. Fruen kom ind, bærende paa begge sine udstrakte Arme en heel Garderobe af ziirlige Kjoler og andre Klædningsstykker, med derpaa udbredte Modeartikler af Blomster, Sløifer og deslige. Hendes hele Figur var næsten skjult af denne Byrde.

Uden at see op fra sin Læsning, sagde Justitsraaden: „Du erindrer nok, at jeg idag reiser til Roeskilde med min Broder. Jeg kommer ikke hjem før imorgen Formiddag. Siden vor Tjener er syg, saa lad en af Pigerne bære mit Tøi ned i Vognen, naar den kommer efter mig."

Fruen aflæssede imidlertid, skjøndt med stor Forsigtighed, sin Byrde over Bordet, hvorved hendes Mand sad, og kastede hans Hat og Overkjole paa Gulvet, og nogle af Justitsraadens Blade fulgte med ligesom flyvende Fugle.

„Vorherre bevares!" udbrød han, idet han reiste sig og opsamlede sine adspredte Effecter: „Hvad er dog Dette for et Spektakel? Og du, hvor du puster, hvor du er hed og rød! Hvormed har du nu igjen saa rasende travlt?"

„Aa Gud! jeg gaaer her og slæber med Kunigundes Balstads fra iforgaars. Det er ikke Spøg at faae alt Det efterseet og strøget ud og sammenlagt og forvaret, hver Deel paa sit Sted."

„Hvorfor vil du dog gjøre dig saadanne Smaating saa ere?"

„Smaating? Nei, det maa du forlade mig. Orden og parsomhed er ikke Smaating. Saadan som jeg arbeider og ller for Orden i Huset, saadan som jeg udmatter mig, det lde bare Nogen vide!"

„Aa, det er en daarlig Orden, der er forbunden med saa- n en Uro. Det er jo utaaleligt at see, hvordan du farer om- ng som en Timetop. Sæt dig nu ned, og skal der endelig re saadan en Anstalt med det lurvede Tøi" ...

„Lurvede Tøi! Nei, nu har jeg da aldrig hørt Mage!"

„Naa, ligemeget! jeg vilde kun sige: lad saa Stupigen nme ind og arrangere det."

„Stupigen! Ja, da vilde det blive godt gjort! Nei, hvad : skal gjøres med Omhu, det maa man gjøre selv."

„Saa lad Kunigunde gjøre det, hun er da nærmest til at sse sit eget Tøi. Skal hendes Moder være hendes Kam- rpige?"

„Du taler, som du har Forstand til. Vor stakkels syge atter! Hun har sovet slet inat; hun er nylig opstaaet. Jeg r allerede oppe og saae til hende Klokken sex imorges. Det r ikke Dag endnu, men jeg havde saa Meget at bestille, at ; var nødt til at staae op."

„Ja, du gjør dig Livet suurt til ingen Nytte. Var Ku- junde syg imorges?"

„Ja, det var hun vist. Dengang sov hun rigtignok, men okken ti vaagnede hun og klagede sig."

„Du maae ikke blive vred, men jeg kan ikke gjøre for, at , er gruelig kjed af den evige Sygdom og Piben og Græden : ingen Ting. Det er modbydeligt at see en ung Pige krybe ıkring og være kjed af sig selv og hele Verden. Det er jo nt imod Naturen, at see Ungdommen saa afslægs. Det er li-

gesom naar man ved Sommertid kommer i en Have, der efter Aarstiden skulde være grøn, men hvor alle Blomster og Blade paa Buske og Træer ere opædte af Orm."

„Herre, du min Gud! hvordan du taler."

„Ja, veed du, hvad min gamle Ven, Cancellieraad Bamberg, sagde, da jeg fortalte ham om min sygelige, melancholske Datter? „„Hvor gammel er hun?"" spurgte han. „„Tre og tyve Aar."" — „„Saa er Ulykken den, at hun ikke er bleven gift for fire, fem Aar siden."" Og jeg troer sgu, at han har Ret."

„Gud, hvilken Raahed! hviken uanstændig Plumphed! Den fine, talentfulde Pige, gift ved atten eller nitten Aars Alder!"

„Du var jo selv kun tyve Aar, da vi havde Bryllup."

„Ja, Gud skee Lov, at Verden nu er klogere!"

„Ja det er saamænd ikke af Klogskab, at Pigernes tidlige Giftermaal er gaaet af Brug, men fordi Ingen vil have disse velopdragne, dannede og talentfulde unge Damer."

„Da har vor Datter saamænd ikke manglet Tilbedere."

„Ja vist! Tilbedere i Inclinations-Vals paa et og andet Bal. Men Friere, virkelige Beilere, dem har jeg aldrig seet eller hørt Noget til."

„Da faaer hun snart en virkelig og ærlig Frier, det tør jeg nok sværge paa."

„Hvem skulde det være?"

„Lieutenant Darby! Hvorfor skulde han ellers have søgt saa ivrigt at faae sin Gang her i Huset paany, efterat vi ikke har seet ham hos os i tre hele Aar? Du seer ud, som du ikke troede det."

„Nei, det gjør jeg ikke heller."

„Hvorfor ikke?"

„Nu, jeg har saa mine egne Tanker."

„Hør, dem gjætter jeg! Men om saa er, saa skal jeg af-

drig tilgive dig det rasende Indfald ... Men tys! Der kommer vor stakkels Gunde."

Justitsraaden saae efter sin Datter gjennem den aabnede Dør til det næste Værelse, og sagde halv bedrøvet, halv fortrædelig: „Naa! Der kommer hun krybende. Ja, daarlig nok seer hun ud, Gud bedre det, og heller ikke for net, med Haaret siddende frem under Kappen og en Pjalt af et Shawl hængende om Halsen."

Kunigunde kom ind, hilsede Faderen med et Nik, uden at tale, og satte sig derpaa i en Krog af Sofaen.

„Naa, Barn!" sagde Justitsraaden: „hvor gaaer det?"

„Hvordan det gaaer?" svarede Kunigunde: „Aa, det er ikke værdt at tale om."

„Det har du Ret i, min Pige! Det er ikke værdt enten at tale om, eller tænke paa sine smaa Upasseligheder. Naar man tager sig Noget ordenlig til, saa har alt Sligt ingen Magt. Nu kan du strax begynde med at hjelpe din Moder, som staaer der og slider med at lægge dine Klæder tilrette og stryge dine Baand ud."

„Det kan jeg ikke, jeg er altfor mat, jeg har sovet uroligt."

„Hvad har forstyrret din Søvn?"

„Det generer mig, at den Jomfru fra Landet har Kammer ved Siden af mit."

„Hvor kan det genere dig? Stupigen pleier jo at ligge der, naar du ikke er vel, og hun har ovenikjøbet altid Hoste, da derimod denne lille friske Rose vistnok sover baade trygt og stille."

„Ja den friske Rose sover rigtig som en Steen, især naar hun har siddet til ud paa Natten og læst i de Bøger, du har laant hende."

Fruen udbrød: „Gjør hun Støi og vækker dig, min Gunde?"

„Aa nei! men det generer mig, at hun er der."

Faderen rystede paa Hovedet. Nu kom Lise ind, hun gik hen til Justitsraaden, hilsede ham venligt og sagde: „Jeg hører, De vil reise fra os."

„Reisen er ikke lang," svarede han.

„Ja, Fader er lykkelig," udbrød Kunigunde: „Han reiser og flakker og morer sig. Det er dog en Forandring. Dersom jeg Stakkel kunde reise til et Bad, saa kom jeg mig, det siger Doctoren."

„Ja, Doctorerne! De sige, hvad de veed, at de qvindelige Patienter helst ville høre. Du kommer dig uden videre Anstalter, naar du kun selv vil tage lidt Mod til dig."

„Hvorfra skal jeg tage Mod? Jeg er altfor misfornøiet," udbrød Kunigunde grædende.

„Du har det kun altfor godt, og faaer kun altfor meget dine Ønsker opfyldte."

„Hvem kan bedømme, hvor godt et Menneske har det? Der er Intet, som tilfredsstiller mig i det trivielle, daglige Liv. Gud give, jeg snart maatte døe! Det er min Bøn baade Morgen og Aften."

„Skam dig!" raabte Justitsraaden opbragt: „Saadan en Tale er jo baade dum og ugudelig."

Lise gjorde en bedende Mine til Justitsraaden, hun nærmede sig Kunigunde og sagde: „Min stakkels Frøken! De er vist meget upasselig idag. Det gjør mig overmaade ondt at høre af Deres Fru Moder, at jeg inat har gjort Dem Uro. Jeg begriber det ikke; jeg sad saa stille som en Muus, og gik tilsengs saa forsigtig og sagte, at jeg ikke selv kunde høre den mindste Lyd." —

Kunigunde vendte sig fra hende, og svarede mut: „Jeg klager jo ikke over Dem. Det generede mig kun, at Døren mellem os var lukket."

„Ja da skal jeg inat lade den staae aaben."

„Nei, nei! Jeg vil ikke have, den maa staae aaben."

„Ja saa skal jeg lukke den."

Lise vendte sig nu til Fruen, der lavede sig til at forlade erelset med en ny Byrde. „Tillad mig," sagde hun, „at bære se Kjoler op i Frøkenens Kammer. Jeg veed, hvor de skal nge. Betro De mig dertil, jeg skal nok gjøre det ordenlig."

Og uden at vente paa videre Svar, tog hun Klæderne get behændigt over Armen, og ilede med lette Fjed ud af erelset.

Justitsraaden saae efter hende, og sagde: „Det er en ny-ig Pige! Hun er ingen regelmæssig Skjønhed, men ret en e Gratie."

„Naa!" sagde Kunigunde: „Fader har nok sin Smag for selv. Man skulde troe, du aldrig havde seet Thorvaldsens atier."

„Jo, dem har jeg visselig seet, men i deres Costume har rigtignok ikke seet Lise."

„Nei! Fader taler ordenlig uanstændigt. Nei den Tone, er i dette Huus, den tager Livet af mig!"

„Vil du nu see, Kone! Nu græder hun over Det! Det er z altfor galt. Der maa vist ogsaa ligge noget i det dumme wn, du endelig skulde give din Datter. Det var mig nok od at kalde Barnet op efter en tydsk Græde-Roman, istedenfor give hende et fornuftigt dansk Navn."

„Jeg skulde vel hellere hedbet Maren eller Mette?"

„Aa, hvorfor just det! Der er Navne nok. Du kunde de Lise, som denne lille Pige. Det er et rart Navn. Man er: Det er mig en Lise, det er mig en Trøst, en Lindring, Vederqvægelse ... Naa, Gud skee Lov! Der er Vognen. ı farvel til imorgen! Fører jer vel op i min Fraværelse, og rer gode ved min lille Gjæst. Apropos, Gunde! siden du er : daarlig, saa lad Lise gaae i din Plads i Logen iaften."

„Nei, Tak! hun var der sidst. Jeg vil nok gaae selv, jeg skal dog ogsaa have lidt Fornøielse. Doctoren siger, at jeg skal adsprede mig."

„Naa, ligemeget! Farvel!" sagde Justitsraaden og gik, men kom strax tilbage med et Papiir i Haanden, som han lagde paa Bordet, og sagde hurtigt: „Dersom Lieutenant Darby enten kommer selv, eller sender Bud iaften, saa ligger her Det, jeg har lovet ham."

Da Kunigunde ilede hen og greb efter Papiret, tilføiede han: „Lad det ligge sammenlagt. Det er ikke Andet end et gammelt Søkort, som han vilde laane."

Og derpaa skyndte han sig bort, medens hans Frue og Datter tog Kortet op af dets Folder, vendte og rystede det paa alle Kanter, for at erfare, om der intet Skjult gjemte sig under denne tilsyneladende uskyldige Sag.

„Man kan rigtignok blive mistænkelig imod Fader," sagde Kunigunde, „thi saadan som han er i denne Tid, det er mageløst. Gud forlade mig! Det seer næsten ud, som om han var forelsket i denne Landsby-Mamsel."

„Hvad siger du!" raabte Fruen: „Ja man kan sandelig tro om Mændene hvad det skal være. Man kunde rigtignok falde paa, at den Onde indgav Folk saadanne Indfald som det, at føre os den Tøs paa Halsen."

„Og det skulde være for at fornøie mig!" tilføiede Kunigunde: „Et kjært Selskab for mig, sagde han. Saadan en uvidende Tosse skulde være et Selskab for mig! Fader kalder hende en dannet Pige. Jo, jeg takker! Hendes Dannelse er aldeles forældet og gammeldags. Gamle forslidte Bøger og Viser, som Ingen enten læser eller synger, dem kjender hun paa sine Fingre, men hun har ikke i mindste Maade holdt Skridt med Tiden; hun er som falden ned fra Himlen. Hvad mener du? Iforgaars, da vi vare i Theatret hos Italienerne, kunde hun

stet ikke forstaae Lucrezia Borgia. Hun vidste ikke, at Stykket var af Victor Hugo. Hun sagde: „„Det har jeg aldrig hørt eller læst, at Lucrezia Borgia havde en Søn, der dræbte hende."" Dertil kaldte hun det Hele afskyeligt, hvad synes du? Og lige til igaar troede hun, at Georges Sand var et Mandsfolk. Det kalder Fader Dannelse! Men Gud skee Lov! hun reiser vel snart hjem."

Fruen rystede betænkelig paa Hovedet og svarede: „Hun kan, ved Gud, gjøre Ulykke nok her i Huset, inden hun kommer herfra; for seer du! jeg er vis paa, at det er en Coquette; ja hun er vel ikke engang rigtig anstændig. Hun skammer sig ikke ved at gaae og smidske for min Mand, der er gal nok til at gjøre af hende, som hun var en Prindsesse. Og — jeg havde isinde, ikke at tale til dig derom — men har du ikke selv lagt Mærke til de Øine, som hun og Lieutenant Darby kaste til hinanden, og ... jeg synes, ved Gud, at jeg saae iaftes, at han trykkede hendes Haand, idet jeg vendte Ryggen til dem. Jeg saae saadant Noget i Speilet. Pas nu paa, naar han kommer her iaften, saa skal du selv see, at jeg ikke lyver. Men min søde Gunde! jeg burde ikke sagt dig det, for nu græder du igjen."

„Nei, det er ikke derfor, jeg græder. Det er ikke sandt, du siger. Det kan jeg vide bedre end du. Det har ingen Nød, at Lieutenant Darby skulde gjøre Cour til hende; hun er jo hverken smuk eller elskværdig. Nei, hans Hjerte er nok et ganske andet Sted."

„Ak, kjære Barn! Mandfolkene! Mandfolkene! Du veed ikke, hvad det er for Folk. Men lad mig bare komme efter vor lille Jomfrues Coquetterier, saa skal min Mand nok faae Lov til at sende hende strax hjem til hendes Forældre. Lad dem saa selv passe paa hende. Det kan Ingen forlange, at jeg, som selv har en ung, smuk Datter, skal taale en Pige i mit Huus, som ikke er fuldkommen correct i sin Anstændighed."

Den uskyldige Lise kom ind og afbrod denne Samtale, og da Kunigunde yttrede, at hun ved nærmere Betænkning fandt, at hendes Helbred ikke tillod hende at gaae paa Comedie, foræreде hun sin Billet til Lise.

„De har en Ballet til Slutning," sagde Frøkenen, „det maa bøde paa Stykket, der gaaer iforveien."

„Stykket?" udbrød Lise: „Er det ikke Scapins Skalkestykker?"

„Jo, bryder De Dem om at see det?"

„Ja, tilvisse! Molières Stykker ere nok værd at bryde sig om. Jeg takker Dem ret hjerteligt! De er altfor god! De har gjort mig en stor Fornøielse."

Kunigunde hviskede til sin Moder: „Har jeg ikke Ret? Alt Gammelt, Forslidt og Trivielt, det er hendes Element."

Lise vidste ikke, og formodede ikke, at Darby den Aften blev ventet hos Justitsraadens, og gik meget fornøiet og taknemmelig til Theatret, fulgt af Kokkepigen, der ogsaa skulde hente hende, naar Forestillingen var forbi. Tjeneren laae syg, og Stuepigen vilde man ikke undvære hjemme i Huset. Da Lise tilforn havde været i denne Loge, hvori Familien havde en abonneret Plads, vidste hun at finde Veien op til den, og havde dertil den Forsigtighed at anvise Pigen det Sted, hvor hun siden kunde træffe hende. Med stor Fornøielse nød hun nu Forestillingen fra først til sidst.

Imidlertid var Darby gaaet hen til Justitsraadens, og bar i sin Handske det Brev, som han listigen vilde tilstille Lise. Han blev ubehagelig overrasket ved at erfare hendes Fraværelse, men foresatte sig dog at oppebie hendes Komme med saa god Contenance som muligt, hvilket dog temmelig slet lykkedes ham, uagtet han kunde beregne, at han ikke engang havde en Time at vente. Han tilbød at hente Husets unge Gjæst, skjøndt han formodede, at Tjeneren skulde have denne Lykke; men Fruen og

:økenen afsloge bestemt hans Høflighed. Man var temmelig de gaaet til Theebordet, men endnu kom ikke Lise. Endelig ıadte Stupigen ind, og sagde halv leende: „Stine er kommen dgrædende hjem, og har ingen Jomfru med. Hun siger, at ın kunde hverken finde Vei eller Sti i de mange Gange og rapper i Comediehuset, og at hun blev reent ør i Hovedet i n Trængsel af Mennesker, som styrtede ud af alle Stolene. un siger: „„Stole;"" ligesom det var i Kirken, for Herregud! ın er jo en stakkels Tösse, som nylig er kommen til Kjøbenvn, og hun kunde ikke finde den Stol, som Jomfruen havde tegnet hende."

Inden denne Beretning var heelt tilende, havde Darby, der rang op af sin Stol, flere Gange søgt at afbryde den med t Spørgsmaal: „Hvor er da Jomfruen?"

Da Pigen havde udtalt, vendte hun sig til ham med en ibsk Mine, og sagde: „Det maa Gud vide, Hr. Lieutenant. g veed det ikke, og Stine ikke heller; hun har ikke været istand at finde hende."

Med største Hast greb Darby sin Hat, bukkede hurtig for amerne og ilede mod Døren. Begge Damerne foer ligeledes , holdt ham tilbage og spurgte, hvor han vilde hen. „Kan e spørge?" udbrød han med tilbagetrængt Forbittrelse: „Jeg naturligviis søge Deres unge Gjæst, som er Dem betroet, som De har betroet til et saa uefterretteligt Bud."

„Jeg beder Dem, Hr. Lieutenant!" sagde Fruen vred: „jeg aber vel ikke, at jeg behøver at lære, hvad jeg tør gjøre mod :m som ere i mit Huus. Tag Dem ikke den Sag saa nær! ɛt De Dem ned igjen. Hun kommer vel! Hun er da stor k til at kunne gaae alene hjem."

„De vil jo sikkert gaae feil af hinanden," sagde Kunigunde: De kan jo umulig finde hende."

„Jo," udbrød Darby, „jeg skal finde hende, det kan De være vis paa."

Med disse Ord sled han sig løs og ilede bort.

„Hvad har jeg sagt?" raabte Fruen: „Jo den Ting har sin Rigtighed. Du skal see, at det er en aftalt Historie, et Stævnemøde. Hun har havt den stakkels Stine til Nar."

„Gud hjelpe os!" udbrød Kunigunde: „Ere vi nu blevne saa ulykkelige, at vi maae opleve saadanne Scandaler i vort Huus!"

En stor Scene begyndte nu med Graad og Besvimelser. Kunigunde blev bragt tilsengs, og for at trøste hende maatte hendes Moder love at bytte Sovekammer med Lise for denne Nat, og tage Natteleie i Kammeret ved Siden af Datteren. Da Klokken imidlertid blev elleve, og Lise endnu ikke lod sig see, sagde Fruen til Pigerne, at de ikke længere skulde sidde oppe efter Jomfruen, da hun sikkert var fulgt hjem med Nogen af de andre Abonnenter i Logen, hvorpaa hun selv og det øvrige Huus forføiede sig til Hvile.

Den stakkels Lise var imidlertid langt fra at være fulgt hjem med Nogen. Da Skuespillet var tilende og det øvrige Selskab i Logen forlod denne, tilbød en ung Herre, som var den Sidste, der gik, at følge hende hjem. Men hun afslog hans Tilbud, og yttrede, at Budet, der var sendt efter hende, vist allerede ventede. Da Trængselen udenfor Logen havde adspredt sig, gik hun ud af denne og søgte paa Gangen efter Pigen, men da hun ikke saae hende, gik hun ind igjen og ventede taalmodig. Lidt efter lidt blev Huset tomt. Controleurerne kom ind i Parquet og Loger og eftersaae, om Alt var i Orden. Den kongelige Loge samt dens Gjenbo blev bedækket med Tepper, Dækket blev trukket op for det mørke Theater, den store Lysekrone blev nedladt og man begyndte at slukke den. Nu blev Lise bange. Hun gyste for at blive lukket inde paa dette nys saa tillokkende,

ıu saa uhyggelige Sted. Hun skyndte sig ud af Logen og ned ıd Trapperne, uden at see noget til Pigen. Vagten var alle- ede isærd med at forlade Huset, da Lise med skjælvende Knæ raadte ud paa det store, mørke Torv. Kun sjelden og kun for ort Tid havde hun nogensinde været i Kjøbenhavn. Gaderne jendte hun neppe af Navn. Justitsraadens Huus laae langt ppe i Byen, og hun fortvivlede om at kunne orientere sig. Men endnu stod hun med den ene Fod paa det sidste Trin uden- or Comediehuset, da hun med usigelig Glæde saae Darby i stær- :este Løb at ile hende imøde. Ganske aandeløs sagde han: „Naa Gud være lovet, at jeg kom tidsnok for at møde dig! I en ykkelig Stund gik jeg iaften til Justitsraadens."

Han lagde nu Lises Arm i sin, og de begyndte at ile gjennem Gaderne. „O jeg beder dig min Lise," sagde Darby, „lad os dog ikke gaae saa umaadelig stærkt! Und mig den Lykke, som jeg aldrig kan opnaae, at tale et Par fortrolige Ord med dig! Hvem veed, naar vi igjen finde et Øieblik som dette?"

Intet Menneske er vel saa reent forladt af alle Kjærligs hedsguder, at han ikke skulde vide, at alle Elskende lettelig for- glemme at beregne Timernes Løb, og Darby og Lise, som i et heelt Aar ikke havde opnaaet et eneste tête-à-tête, og som oven- ikjøbet saae en nærforestaaende Adskillelsestid imøde, havde, da de kom til Justitsraadens Gadedør, endnu saa Meget at sige hin- anden, at de vendte om og gik op og ned ad Gaden, til de med Forbauselse hørte, at Uhret i det nærliggende Kirketaarn slog halv Tolv. Lise blev yderst forskrækket ved at tænke paa, hvad Justitsraadens vilde sige om hendes Udeblivelse, men Darby sagde: „Du maa sige, at du er faret vild i Gaderne, og at jeg først har truffet dig for et Øieblik siden. Det er ikke disse Da- mers Skyld, at Dette ikke er Sandhed."

De vare nu ved Justitsraadens Bolig. Huset var kun i to temmelig smaa Etager, som begge hørte til Familiens Leilig-

hed. Der vare ingen flere Beboere undtagen Kjelderfolkene, som havde deres egen Ind- og Udgang af Kjelderdøren. Darby ringede paa Gadedøren, een Gang, to Gange, tre Gange, bestandig stærkere, men Ingen kom for at lukke op. Han og Lise saae op ad Huset. Der var ikke Lys at skimte noget Sted. Det forekom dem, som om et Vindue blev sagte aabnet. Darby raabte op imod det: „Vær saa god at lukke op! Det er Jomfru Bamberg!" De hørte, at Vinduet sagte blev lukket til, og Intet rørte sig mere. Efter nogen Venten ringede Darby paany med al Magt. Endelig aabnedes Døren til Kjelderen; Skjænkeverten, som boede der, kom ud i halv beruset Tilstand, og spurgte, om der var Ild i Huset. Forresten forstod han ikke, hvad de sagde, og de heller ikke af hans vrøvlevorne Tale Andet end Dette: at Alle i Huset sov, og at han ikke, om han aldrig saa gjerne vilde, kunde lukke Jomfruen ind, eftersom han ingen Gadedørsnøgle besad, og desuden alle Dørre oppe i Huset vare lukkede og laasede.

Der stod nu den stakkels Pige, huusvild ude paa Gaden, midt om Natten, skamfuld og bekymret, dog altid trøstet ved at have sin Elsker ved Siden. „Vær rolig," sagde Denne: „jeg faaer et godt Indfald. Min Faders Værelser staae ledige; jeg indestaaer for, at hans gamle Pige lukker op, saasnart hun hører min Stemme. Hans Huus er rigtignok heelt ude paa Christianshavn, men jeg lover, at du skal faae et pænt og roligt Natteleie."

De to Elskende tiltraadte nu denne nye Vandring. Paa Lises Betænkeligheder over hvad man den næste Morgen vilde sige hos Justitsraadens, naar hun kom tilbage, svarede Darby, at hun blot skulde være rolig for den Sag, thi hvis Nogen havde Grund til Klage, da var det vissselig hende, fordi hun var bleven saaledes behandlet. „Det er bedst," sagde han, „at du bliver hos min gode gamle Kirsten, til Justitsraaden er kom-

men hjem imorgen. Jeg vil da strax gaae til ham, og fortælle ham, hvad der er passeret. Jeg er vis paa, at han vil være yderst skamfuld og forlegen ved denne Leilighed og meget bange for din Faders retmæssige Bebreidelser, som han kan vente. Justitsraad Murgreen er en fortræffelig Mand. Dersom du ikke har Noget derimod, saa vil jeg betroe ham vort Forhold og vore Sorger. Jeg er overbeviist om, at vi i ham vil finde en Ven, der vil staae os bi med Raad og Daad. Vær nu kun ikke bedrøvet! Jeg for min Part finder en Glæde i at følge dig til min Faders Huus. Det er vist en god Anelse. Og seer du! Der lige over Gaden straale Castor og Pollux, vore gode Stjerner. De speile sig i Vandet i Canalen, og synes at bevæge sig og vinke os. Det er jo de Vildfarendes Veivisere, og nu vise de dig Veien til min Faders Huus."

De vare nu ved Maalet for deres Vandring. Darby ringede, og strax blev et Vindue aabnet i Stue-Etagen, og en Fruentimmerstemme raabte: „Hvem der?"

„Det er mig, det er Fredrik, luk mig ind, gode Kirsten!"

„Ih Hr. Løgtenant! jeg kommer paa Øieblikket."

Med et Lys i Haanden aabnede den gamle Kirsten Gadedøren og bad neiende og smilende sin unge Velynder træde ind, men hendes godlidende Ansigtstræk antoge et besynderligt Udtryk, da hun saae den unge Dame, han førte med sig. Darby gav hende ikke Tid til at yttre sin Forundring, men fortalte kortelig Aftenens Begivenhed, med den Variation, som han havde anbefalet Lise, — en Begivenhed, der i høieste Grad opvakte Kirstens Deeltagelse, og virkede som et Eventyr, der paa en behagelig Maade afbrød hendes monotone, eensomme Liv. Darby overgav nu den unge Pige i den gamle Piges Varetægt, og gik bort.

Kirsten var idel Virksomhed for at pleie og opvarte sin Gjæst. Hun gjorde strax Ild paa Skorstenen og tillavede Thee

til den udmattede Pige; derpaa anviste hun hende et n
Kammer og sagde: „See, min søde lille Jomfru! her
sove i en god gammel Mands Seng, hvor De kan hvil
talt for Gud og Mennesker. Sengen er god, og som
den staaer baade opredt og reen og pæn. Jeg skal sig
jeg holder af at gjøre al min Gjerning, hellere for tid
for sildig, og derfor har jeg allerede gjort Alting reent og
i Huset til Capitainens Hjemkomst, hvorvel jeg ikke ka
ham før sidst i næste Uge og vel neppe det engang.
tilføiede hun, foldende sine Hænder: „Gud skee Tak og
jeg tør vente ham! thi jeg har lidt stor Sorg og A
at jeg ikke skulde see ham mere, thi først paa Somme
rige Aar da laae han meget syg i Amsterdam; men
har holdt sin Haand over ham. Capitainen er den bedst
der kan være til. Han staaer rigtignok fast paa hvad
og er lidt hidsig, men hans Hjerte er saa grumme god
har nu tjent ham i to og tyve Aar, eet Aar i hans sali
Tid, Gud glæde hendes Sjæl i Himmerig, den fromme

Under denne gemytlige Passiar hjalp Kirsten Lise
lagde Tepperne omhyggelig over hende, og trak Gardiner
men omkring Sengen, hvorpaa hun forlod den unge Pi
efter de udstandne Besværligheder snart faldt i en sød o
dyb Søvn.

Capitain Darby havde blandt andre Libhaberier og
gjerne at ville overraske paa en behagelig Maade. Det
ham at komme uventet hjem til sit Huus, og at lade de
Kirsten, som troede ham langt borte, finde ham om M
liggende i hans Seng, til hendes store Forskrækkelse og
en Spøg, der flere Gange havde fundet Sted, men s
bestandig vedblev at overraske Kirsten. Det traf sig nu
omtalte Aften, at Capitainen meget silde ud paa Nat
fra sin Reise; og stille og forsigtig aabnede han sin

og listede sig op i Huset, og ind i sin Dagligstue, med sin Ven og Styrmand Niels Friis, som han anbefalede Stilhed, for ikke at forstyrre den gamle Kirstens Nattero. Ganske som om han kun havde været borte en Dags Tid, gik han hen til et Bord, hvor han slog Ild og tændte to Lys, som stode der, hvorpaa han sagde: „Jeg er slet ikke søvnig, jeg gider endnu ikke gaae tilkøis, og dersom du vil som jeg, saa sætter jeg en god Flaske Rhinskviin paa Bordet, og saa sidde vi lidt sammen i en luun Passiar."

Da Niels Friis Intet havde mod dette Forslag, hentede Capitainen Flaske og Glas af et Skab i Kjøkkenet, og da de gamle Venner havde opvarmet og oplivet dem noget ved den ædle Viin, sagde Capitainen: „Ihvor det gaaer og hvor man end stedes i Verden, saa er det dog en besynderlig Fornøielse at see sit Huus igjen og finde alt det Gamle paa den gamle Plads."

„Naa, det fryder mig," sagde Niels Friis, „at see Capitainen fornøiet, thi før, da vi kjørte sammen, sad De saa taus og sukkede derhos."

„Ja sandt at sige, saa kom der mig ogsaa mange Ting i Tanker, og veed du hvad? jeg tænkte ogsaa paa dig. Det er nu hele tyve Aar, at du har faret med mig og siden fulgt mig paa Reiser til Lands og Vands, og været mig i alle Maader en tro Svend. Det lakker nu ad Aften for os Begge, og derfor vil jeg nu, inden Vorherre lukker mine Øine, forsørge dig godt, saadan efter dit Sind, saadan ved den lille Handel, du husker nok, at du engang i gamle Dage ønskede dig."

„Gud velsigne Dem, Hr. Capitain! Tak som byder! Gud lønne Dem! Mere kan jeg ikke sige."

„Ja nu kan jeg gjøre Det for dig, som jeg længe har ønsket, thi Vorherre har været mig besynderlig naadig. Efterat jeg nu endelig har faaet Alting opgjort og paa det Rene med mine udenlandske Handelsvenner, saa veed jeg, hvad jeg eier, og

at jeg er en holden Mand. Og nu vil jeg ogsaa sørge for gamle Kirsten. Jeg laae og tænkte paa Det og Mere, da jeg var syg i Amsterdam; saa lovede jeg, at hvis Gud dennegang vilde spare mit Liv og føre mig vel hjem til Danmark, vilde jeg efter bedste Evne sørge for Dem, som hørte mig til, og saa vilde jeg gaae til Guds Bord og forlige mig med min Gud."

„Men, — bliv ikke vred Hr. Capitain! saa var der da nok en Ting endnu, som De maatte gjøre først."

„Jeg veed, hvad du mener. Det er det gamle Capitel om min Søn."

„Ja, Hr. Capitain! Mod ham har De stor Uret. Har han været ulydig, saa er han dog kommen uskyldig dertil, og at være i Kongens Tjeneste er da hverken Synd eller Skam, og det danske Flag og den blaa Kjole er i Hæder og Ære over hele Verden, det veed De selv bedst."

„Ja ja! den Fugl vil vi nu lade flyve. Der er noget ganske Andet, som maaskee vil kunne formilde mit Sind i den Sag, noget Underligt! — Hm! ... ja jeg kan gjerne fortælle dig det. Da jeg, som sagt, laae saa meget syg, saa tænkte jeg naturligviis: Maaskee Gud kalder dig nu strax. Men der var Meget, syntes mig, som jeg gjerne vilde gjøre færdigt først. Jeg tænkte da saameget paa min salig Kone, og bad Gud, hvis Døden stod for Døren, at han vilde være min Sjæl naadig og lade mig komme, hvor hun er. Det var saa ud paa Natten, jeg faldt isøvn, og i Drømme saae jeg — ja jeg forsikkrer dig, i alle Maader ligesaa levende, som jeg seer dig der — min salig Andrea. Hun stod ved min Seng og sagde: at hvis jeg ellers vilde tænke paa at komme, hvor hun var, saa maatte jeg handle som en god Fader mod vor Søn. Og saa kyssede hun mig og sagde saadan saa sødt, som hun pleiede: „„Min egen gode Darby! see nu er du god og føier mig.""

„Ja, seer De, Hr. Capitain! det er en af de Drømme, der komme fra Gud, som man siger."

„Ja, jeg vil nu tænke paa den Sag, og jeg vil overlægge, hvad jeg kan gjøre for min Søn, medens jeg endnu lever. Det er sandt nok, at han jo var sin Moders Øiesteen. Herre Gud! kan du huske min Andrea?"

„Ja, seet hende, har jeg, men jeg har ikke kjendt meget til hende. Det var først efter hendes Død, at jeg blev rigtig bekjendt med Capitainen. Men det husker jeg godt, at salig Madammen var et deiligt Menneske."

„Ja, da vi havde Bryllup, var hun en deilig Pige, og sød saae hun ud, og sød var hun til sin sidste Time. Ja, lyksalig den Mand, der har en saadan Hustru! og du kan troe, Niels Friis, det er haardt at miste hende! Naar man saadan kommer hjem til sit Huus, og det rinder En i Tankerne, at man dog er saa ene! ... Du kan ellers troe, at det ogsaa gik mig til Hjerte at miste de smaa Tvillinger, som bleve hendes Død. De levede dog et Aar efter Moderen. Det var to deilige Pigebørn, ret som to Engle, og det var saa underligt: de bleve syge paa eengang og døde paa een Dag, den ene om Middagen, den anden ved Midnat. Herregud! hvor det netop iaftes randt mig i Minde, medens vi kjørte de sidste Mile, og jeg sad stille og saae paa Himlen og Stjernerne; for jeg skal sige dig, det var i November, just igaar den Dag af Aaret, da Vorherre tog de Børn fra mig. Jeg var nylig kommen hjem fra en Tour paa Middelhavet, og Kirsten og jeg havde siddet og vaaget over den lille Glut, som laae i det Sidste; og da det nu ogsaa var forbi med hende, lagde vi hende i Vuggen til den anden Døde og bare dem Begge herud fra Stuen og langt fra Sovekammeret, hvor Drengen, min Fredrik, som dengang var sex Aar, laae og sov med røde Kinder; jeg syntes, jeg var bange for, at de døde Børn skulde være nær ved ham, det kunde betyde,

tænkte jeg, at jeg ogsaa skulde miste ham. Jeg var benauet og kunde ikke faae mit Veir. Jeg gik ud af Huset og op og ned ad Gaden, for at faae frisk Luft, og medens jeg saadan gik, kom to Mennesker gaaende forbi. De gik hen ved Canalen og saae ned i Vandet og op paa Himlen, og saa raabte den Ene: „„See Tvillingerne!"" De Ord slog mig, for jeg tænkte paa mine Tvillinger, men jeg forstod da strax, at de meente de to Stjerner, man kalder Tvillingerne, og jeg saae op, og saae da ganske rigtig, at de stod klart lige i Sydost, og man kunde see dem i Vandet, og jeg veed ikke selv hvorfor, men jeg blev saa underlig derved, og syntes, at det rørte mig at see de Stjerner i Vandet og paa Himlen, og jeg græd og bad Gud at føre mine smaa Tvillinger til Himlen, til deres Moder og til de smaa hellige Engle. Alt Dette bares mig iaften saa levende for, da jeg saae de Stjerner staae der mod Sydost."

Capitainen gik til Vinduet og saae ud. „Nei," sagde han, „nu staae de nok i Syd, Klokken maa være henimod tre."

„Ja!" svarede Niels Friis, idet han reiste sig, „jeg takker Capitainen for denne Nat. Ikke alleneste for Deres gode Lofter til mig, men ogsaa for Det, De har fortalt mig. Gud veed, jeg kunde høre paa Dem saalænge det skulde være; jeg glemmer aldrig Det, De nu fortalte mig. Det var ordenlig opbyggeligt. Nu, Gud være med Dem! det er nok paa Tiden, at vi søge lidt Hvile. Jeg tænker vel, at mit Kammer staaer tilrede, og venter mig, om jeg ellers kjender den gode Kirsten ret."

„Ja det Samme vil jeg haabe," sagde Capitainen, idet han tog et Lys, aabnede Døren til Sovekammeret og gik derind. Niels Friis tog det andet Lys og fulgte, for endnu engang at sige ham Godnat. I samme Øieblik trak Capitainen Gardinerne fra Sengen. Han blev staaende som forstenet med sit Lys i Haanden, og stirrede paa den sovende Lise, der laae paa den

hvide Seng som en Blomst paa Sneen. Niels Fris stod ligeledes med sit Lys i Haanden, stiv som en Støtte.

„Guds Død!" udbrød endelig Capitainen: „hvad er dog Dette? Er Kirsten gal og bandsat, siden hun tør lægge fremmede Folk i min Seng?"

Han foer ind til Kirsten og vækkede den gamle Pige, der forfærdet faer sammen ved den vrede Tone, hvori han tiltalte hende, idet han spurgte: „hvad er det for en Tøs, som Hun har lagt i min egen Seng?"

Da Kirsten var kommen lidt til Besindelse, sagde hun: „Herregud, Hr. Capitain! Hvem kunde vide, at De kom hjem inat? Den lille Pige, jeg har laant Huus, er en rar, ærbar Jomfru, galante Folks Barn fra Landet, som er kommen her til Byen, i Besøg til Skarns Mennesker, som har lukket hende ude inat, da Løgtenanten har truffet hende paa Gaden."

Ved de sidste Ord udbrød Capitainen paany i Vrede, men Kirsten svoer paa, at Løgtenanten ikke stod i noget optænkeligt Forhold til den unge Pige, men at han blot omgikkes den Familie, hos hvem hun var i Besøg, og iøvrigt fortalte hun paa en rørende Maade, hvad der var foregaaet.

„Ja saa!" sagde Capitainen: „naar det hænger saadan sammen, min gode Kirsten, saa har Hun jo ikke gjort Andet, end hvad Christenpligt byder. Læg Hun sig nu rolig ned igjen, og lad det stakkels Barn have Fred og Ro. Jeg skal nok faae Natteleie, uden at gjøre Allarm i Huset."

Da Capitainen med sagte Fjed igjen kom ind i sit Sovekammer, stod Niels Friis endnu paa samme Plet og betragtede den Sovende. „Gud forlade mig!" hviskede han: „Dette seer jo næsten ud som en af de Fristelser, den hellige Antonius maatte døie, saaledes som vi have seet det afbildet i den Kirke i Malaga, som Capitainen nok husker."

„Vorherre bevares! nei dette Barn er ikke af det Onde.

Det er en ærbar Jomfru fra Landet, som er faret vild paa Gaden. Det, du der sagde, Niels Friis, det var ikke godt sagt. See, hvor from hun seer ud, den lille Stakkel! hun ligger med foldede Hænder, hun er vist sovet ind ved at læse sit Fadervor."

„Naa, saa lad os da gjøre det Samme. Capitainen maa ikke forsmaae at sove i min Seng inat; jeg selv vil gaae ud til mit Søskendebarn i Nyboder. Inden jeg kommer der, er det paa de Tider, at hun er oppe, den flittige Bi. Der kan jeg hvile mig et Par Timers Tid, og derpaa veed jeg, at hun braser op for mig med Kaffe og Hvedebrød."

Herpaa sagde han igjen Godnat, og efter hans Tilbud benyttede Capitainen hans Kammer og Seng.

Da Kirsten næste Morgen kom ind i Værelserne, fandt hun sin Herre allerede oppe. Han forbød hende at kalde paa den unge Gjæst, men befalede hende derimod at gjøre Værelset i Orden og oppynte det ved at tage Overtræk af Stole og Sofa, samt smykke Gulvet med et Teppe, som i flere Aar havde ligget forvaret uden at see Dagens Lys. Derpaa lod han Kaffebordet dække med en ligeledes længe gjemt Damaskes-Dug, fine chinesiske Theekopper og Sølvtøi. Kirsten maatte besørge det fineste Brød hentet, Kaffen paa det omhyggeligste tillavet, hvorpaa han med stor Taalmodighed ventede paa sin Frokost, indtil endelig den ubudne Gjæst undseelig og ydmyg traadte ind, og neppe formaaede at fremstamme sin Bøn om Tilgivelse for sin ubeskedne Nærværelse.

Capitainen bød hende Velkommen med øiensynlig hjertelig Velvillie; og en saadan Modtagelse af den Elskedes Fader opfyldte den undseelige Pige med glade Anelser. Da han nød sin Kaffe, skjænket af Lises Haand, sagde han: „Det er eet og tyve Aar siden, jeg mistede min salig Kone, men siden den Tid har aldrig nogen Frokost smagt mig saa godt, som den idag. Det *er besynderligt*, hvor det dog opliver et Menneske at see et smukt,

mildt og fromt Fruentimmer-Ansigt. Jeg synes ordenlig, mit søde Barn, at De ligner min salig Andrea. De kan troe, det var en ædel Sjæl!"

Lise behøvede ikke at hykle Deeltagelse i en Samtale om sin Kjærestes Moder, og Capitainen var henreven af hendes Interesse for hans Anliggender. De følte paa begge Sider deres Hjerter dragne mod hinanden, og da den aldrende Mand med godmodig Deeltagelse spurgte om hendes Forhold, svarede hun, vel frygtsomt og tilbageholdent, men oprigtigt og venligt. Hvad den foregaaende Aftens Begivenheder angik, da bekræftede hendes Beretning aldeles Kirstens Udsagn."

„Men," sagde Capitainen med en skjelmsk Mine: „var der da ingen Mandsperson, som kunde følge Dem til og fra Comedien? Har De da ingen Kjæreste her i Byen, lille Jomfru?"

Da Lise forbauset og skamfuld tøvede med at svare, sagde han med en vis Haardhed i sin Stemme: „Ja, det tænkte jeg nok, at der var en Kjæreste i Baghaanden. Siig Sandhed: De er forlovet, ikke sandt?"

„Nei!" svarede hun med bange Stemme: „jeg er ikke forlovet."

„Men saa er der maaskee dog En — en Frier, som De snart vil sige Ja?"

Lise sukkede og udbrød uvilkaarligt: „Gud frie mig!"

„Tal!" sagde Capitainen: „der er saadant Noget, der ligger Dem paa Hjerte. Betro Dem til mig, mit gode Barn! maaskee Guds Forsyn har ført Dem til mit Huus i denne Nat."

„Ja, det troer jeg," udbrød Lise, og trykkede den Haand, hvormed Capitainen greb hendes, og nu fortalte hun i faa og skaansomme Ord om sin Stilling i Forældrenes Huus og om den Beiler, med hvem de, mod hendes Villie, vilde forene hende.

„Det skal blive til Løgn," raabte Capitainen: „det skal vi, med Guds Hjelp, nok indrette paa en anden Maade."

Nu kom Fredrik Darby og blev meget overrasket ved at see sin Fader, men, ligesom Lise, meget lykkelig over det gode Forhold, som allerede fandt Sted mellem ham og Den, han ønskede at give ham til Svigerdatter; og i høi Grad forøgedes hans glade Forhaabninger ved den uventede Maade, hvorpaa hans Fader modtog ham. „Velkommen, min Dreng!" sagde Capitainen: „det glæder mig at see dig igjen. Jeg tænkte næsten i min svære Sygdom, at vi ikke skulde mødes mere i denne Verden. Ja, du har faaet rigtig Skjæg paa Hagen, siden vi saaes; og Herregud! jeg synes ogsaa, at dine Øine ere, som jeg saae din salig Moders. Naa," tilføiede han og klappede sin Søn paa Skulderen: „Alting kan blive godt imellem os To endnu. Men hvad jeg vilde sige: det var vel betænkt af dig at bringe denne lille Jomfru til din Faders Huus. Det skal du have Tak for, og det skal ikke blive til din Skade."

Lise og Darby kastede glade Blikke til hinanden. Lieutenanten nærmede sig nu til sin hemmeligt Elskede med megen Anstand og berettede, at Justitsraad Murgreen var kommen hjem, og at han havde talt med ham. Den retsindige Mand var meget opbragt over det Passerede, og vilde strax selv indfinde sig, for at hente Lise tilbage til sit Huus, hvor han vilde forsikkre hende den bedste Modtagelse.

Et Øieblik efter kom Justitsraaden, og hvert af hans Ord og Miner bekræftede ganske Darbys Yttringer om ham den foregaaende Aften. I hans Undskyldninger til Lise yttrede han, at dersom hun ikke kunde tilgive hans Fruentimmers Uforsigtighed, saa vilde han, saa ugjerne han end mistede hendes Selskab, selv følge hende hjem til hendes Faders Huus. Ved disse Ord afbrød Capitainen ham, og bad, at Lise endelig vilde have Taalmodighed til ikke at forlade Byen endnu i en Uges Tid; han

havde, sagde han, sine gode Grunde til denne Bøn. Lise lovede det, og baade hun og de to andre Tilstedeværende følte sig grebne af samme glædelige Formodning om disse gode Grunde. Ugjerne saae Capitainen Lise gaae bort med Justitsraaden, der forresten indbød Capitainen til, saa ofte han ønskede det, at besøge hans Huus.

Paa Veien til dette Huus berettede Justitsraaden sin unge Ledsagerinde, at Lieutenant Darby havde betroet ham sin Kjærlighedshistorie, en Fortrolighed, som han af al Formue vilde stræbe at fortjene, ved til denne Kjærligheds Bedste at benytte det Venskab, hendes Fader bar for ham, men at han imidlertid befrygtede, ikke at formaae Mere end at forhindre det hende forhadte Giftermaal; thi han forudsaae, at til Forbindelsen med den unge Sømand vilde hendes Fader ikke for det Første give sit Samtykke, men tvertimod forbyde al enten mundtlig eller skriftlig Communication imellem dem, — en Tvang, tilføiede den velmenende Ven, som deres gjensidige Troskab engang i Tiden vilde lønne med fordobblet Lyksalighed. Han vilde selv følge hende hjem, og gjøre Alt, hvad han formaaede.

Ved denne Leilighed viste det sig, at Justitsraaden, med al sin Føielighed mod sine Nærmeste, dog, naar det behøvedes, var Herre i sit Huus, thi med usædvanlig Spagfærdighed blev Lise modtagen af hans Damer. Fruen nedlod sig endogsaa til at gjøre Undskyldninger, hvilket kostede hende en saa kjendelig Overvindelse, at hendes Ansigt fortrak sig. Lise modtog hendes forcerede Artigheder med godmodige Undskyldninger fra sin Side. Kunigundes Spleen syntes at være mildnet ved den virkelige Modgang, som ved hendes Faders alvorlige Bebreidelser og Darbys Opførsel havde mødt hende. Hun talede forresten intet Ord, svarede neppe, naar hun blev tiltalt, og tilbragte Dagen deels med at gaae ud i Boutiker og Vistter, deels med at sove.

Capitain Darby var imidlertid idel Liv og Virksomhed.

Han havde daglige Sammenkomster med en Advocat, som var hans gamle Ven, og man mærkede, at han stundom havde et og andet hemmeligt Ord at sige Justitsraaden, i hvis Huus han daglig kom. Ved disse Besøg søgte han altid at nærme sig Lise og at skaffe sig en ubemærket Samtale med hende, hvilket ikke var vanskeligt, da hun selv med ærbødig Hengivenhed kom ham imøde. Engang talte han til hende om sit Livs udstandne Møisommeligheder og Sorger, om sin afdøde Hustru og de smaa Børn, han havde mistet. „Ak min lille Jomfru!" sagde han: „De hører saa deeltagende paa min Tale, og seer saa venligt paa mig, saa jeg af Deres Godhed maaskee lader mig forføre til at kjede Dem med mine Historier. Men det gjør mig saa godt at tale med Dem, jeg har allerede saa stor Fortrolighed til Dem og har Dem saa kjær, som om De alt længe havde hørt mig til."

Lise svarede rørt: „Jeg ønsker Intet høiere end at behage Dem! Deres Godhed gjør mig stolt og lykkelig."

„Er det Deres Alvor, kjæreste Barn? kan De virkelig lide en gammel Sømand, der ikke har Forstand paa den slebne Verdens fine Manerer?"

Taarerne stode i hans Øine; Lise tog hans Haand og gjorde en Bevægelse for at kysse den, idet hun sagde med dæmpet Stemme: „Gid De kunde see mit Hjertes inderste Tanker!"

Samme Aften, da Niels Friis kom til Capitainen, som sædvanligt, sagde den gamle Styrmand: „Hillemænd! hvor seer min gode Capitain dog vel ud! der skulde Ingen falde paa, at De var fire og treds. De er i alle Maader, som da De var i Deres bedste Alder, og dertil er De jo bleven saa fiin og deilig i Klæder, som — havde jeg nær sagt — som om De gik i Frierskoe."

Capitainen loe fornøiet: „Naa, siden du just siger det, *min gamle* tro Ven, saa vil jeg ogsaa betroe dig det. Jeg

aer sgu ganske rigtig i Frierskoe. Den lille Jomfru, som laae sov saa sødeligt i min Seng, den Nat vi kom herhjem" ...

Niels Friis lod ham ikke tale ud, han slog Hænderne samen og raabte: „Herre Jesu! Vær os naadig! Sagde jeg det e, da jeg saae det Syn, at det var at see til, ligesom de Fristlser, den hellige Antonius" ...

„Aa kom mig ikke med saadant noget Vaas! Fristelser! Et helligt Ægteskab."

„Ja Gud bedre den Hellighed, naar en Mand paa fire og ds ægter en Pige, der nys har traadt sine Børneskoe!"

„I dette Øieblik sagde du jo selv, at jeg var som en and i sine bedste Aar."

„Ja Gud skee Lov! det er De ogsaa, men kommer De for rudeskammelen med det unge Barn, saa vil dog alle fornufte Folk sige" ...

„Aa jeg blæser ad de fornuftige Folk! Den lille Pige er e som Andre i vore Tider."

„Har Capitainen faaet hendes Ja?"

„Ikke saa ganske reent ud, men dog saa omtrent. At hun lder af mig, det veed jeg."

„Ja det er vel saa som saa. Nuomstunder gifter hverandenge sig for verdslig, syndig Fordeel."

„Nu gider jeg ikke hørt Mere af den Præken," sagde Capitnen fortrædelig.

„De maa ikke blive vred! jeg taler i Kjærlighed! De har id givet mig Lov til at indføre mit Besyv."

„Ja, det har du ogsaa Lov til, men seer du, det gjælder saadan Noget her," sagde Capitainen, idet han med vældig eve slog sig for Brystet. „Jeg synes, jeg vil blive ung igjen, ır jeg hver Dag kan see det Vigebarn gaae og pusle om mig."

„Naa saa give Gud sin Velsignelse, naar det ikke kan være det, og styre Alt til det Bedste!"

Og nu satte de gamle Venner sig sammen til deres Aftensmad og Rhinskviin, og den gode Stemning blev fuldkommen fornyet, da Capitainen i det lyksaligste Lune forærede sin trofaste Svend den betydelige Sum, han havde bestemt ham, i contante Penge, og tillige meddeelte ham, hvorledes han dertil paa andre Maader vilde lette ham den Næringsvei, som i mange Aar havde været den Havn, til hvilken den ærlige Somands Onsker stundede. Den gode Niels Friis græd af Glæde og Taknemmelighed, og det Samme blev Tilfældet med den gamle Kirsten, da hendes Herre næste Morgen forklarede hende, hvorledes han havde sørget for hendes Fremtid paa en Maade, der langt overgik hendes dristigste Forventning.

Der var nu kun et Par Dage tilbage af den Uge, efter hvis Forløb Lises Hjemreise var bestemt, da Capitainen en Dag med glad triumferende Mine kom til Justitsraadens og indbød ham og Lise til at tilbringe den næste Aften hos ham. Hans Søn, sagde han, og hans gamle Ven og Styrmand vare foruden dem de eneste Gjæster.

Om Aftenen fandt Justitsraaden Leilighed til ubemærket at sige til Lise og hendes Elsker, som netop var tilstede: „Jeg kan ikke nægte mig den Glæde at fortælle Dem begge en Nyhed, som vil skaffe Dem en god Drøm inat. Imellem os sagt, vil Capitain Darby imorgen overraske sin Søn med at sætte ham i Besiddelse af en uafhængig Formue, hvis Renter udgjøre en Indtægt, der overstiger den, som Lises Fader forlanger hos sin Svigersøn, saa vore Sorger i den Sag ere overflødige og overstandne."

I deres Glæde overlagde nu de Elskende med hinanden, at de vilde gribe den første Leilighed til at aabenbare deres Forhold for Frederiks gode Fader.

Capitainen var imidlertid overordenlig beskjæftiget med at arrangere Alting til sit lille, men festlige Selskab. Ved denne Leilighed udfoldede han i høi Grad den Sands for det Huuslige,

om man ofte vil bemærke hos gamle Sømænd. I hans rummelige Dagligstue fandt de indtrædende Gjæster to Borde dækkede, det ene til Thee, det andet til Aftenspiisning efter Tidens Mode. Dette sidste var besørget af Byens fornemste Restaurateur og rigelig forsynet med de udsøgteste Sager af kolde Retter, med den kosteligste Dessert og fine Vine; og saavel dette Bord som Theebordet prangede med gamle Skatte af japansk og chinesisk Porcelain og af Sølvtøi i svær Mængde, altsammen saa massivt og gammeldags, at det var nær ved være nymodens. I sin bedste Stads og med smilende Ansigt indbar Kirsten den svære Sølv-Theemaskine, og med stort Velbehag saae Capitainen Lise at skjænke den kostbare Thee og gjøre Honneurs ved Theebordet med et af indre Sjæleglæde skinnende Ansigt. Da Theen var borttagen, lod Capitainen et ziirligt Teppe brede over Bordet, satte med egen Haand en fiirarmet Lysestage med store Vorlys midt paa Bordet, hentede derpaa af sit Chatol et Saffians-Etui, der syntes at indeholde Smykker, fremdeles et stort ægte ostindisk Shawl og en Brevtaske fuld af Papirer, og lagde disse Ting paa Bordet, ved den Plads, han forbeholdt sig selv, hvorpaa han bad sine Gjæster sætte sig rundt om Bordet, og tilføiede, idet han anviste Lise og sin Søn deres Plads nærmest ham: „Sætter jer her, mine Børn! thi med jer har jeg egenlig at tale." —

Han henvendte sig nu til sin Søn, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde: „Min Søn! jeg veed, du er en brav Karl og har opført dig, saa jeg ikke har Andet end Ære af dig. Hvad som tilforn har været uklart imellem os, skal være dødt og glemt fra min Side, og jeg haaber ogsaa fra din."

Uden at lade Sønnen Tid til at svare, leverede han ham Brevtasken og vedblev: „Jeg har skiftet med dig, og du vil heri finde din Mødrene-Arv, som jeg udbetaler dig, og jeg har lagt en lille Slump til, at du kan være din egen Mand og ikke be-

høve at længes efter den Deel, som naturligviis tilkommer dig efter min Død."

Frederik Darby greb hans Haand, som han kyssede med varme Taksigelser. Capitainen sagde derpaa med en meget usikker Stemme og afbrydende sig, som for at lede efter de rette Ord: „Nu holder jeg mig ogsaa forvisset om, at du under din Fader al den Glæde, som Gud endnu kan skjænke ham her i Livet ved en kjærlig Omgang, der kan forsøde hans gamle Dage; og da vi To nu, Gud skee Lov, igjen ere forenede, som Fader og Søn bør være, men du dog i alfald efter Pligt og Samvittighed tidt maa færdes paa Søen og være langt borte, saa har jeg endnu Dette at sige: Det er ikke godt at Mennesket er ene, og" — tilføiede han, idet han tog Lises Haand mellem begge sine — „derfor vil jeg spørge denne lille Jomfru, om hun ikke vil forsmaae at være Trediemand i vort Compagnie?"

„O kjære Fader!" raabte begge de Elskende, idet de sprang op fra deres Sæde og omslyngede ham med deres Arme. „Du har forstaaet mit høieste Ønske," raabte Frederik: „I en lyksalig Stund førte jeg min Lise til dit Huus."

Capitainen gjorde store Øine. „Din Lise?"

„Ja allerede i to Aar har Lise været min hemmeligt Forlovede."

Med Hæftighed stødte Capitainen dem fra sig, og blev staaende som maalløs. „Gud trøste os!" sagde Niels Friis til Justitsraaden: „Nu sprang Vinden om i et galt Hjørne."

Alle reiste sig. Capitainen fik endelig Mælet igjen, og udbrød i største Vrede: „Forlovede! For Satan og alle hans Engle! Det er smukke Historier! Hemmeligt forlovede, uden Forældres Samtykke, og det sige I mig først nu? I har bedraget mig, og De, min gode Jomfru, De er ligesaa falsk som andre Deres Lige. De sagde udtrykkelig, at De var ikke forlovet."

„O, tilgiv mig!“ sagde Lise bønlig: „jeg turde ikke sige det, men siden havde vi aftalt“ ....

Han afbrød hende: „Ja vist har I aftalt at have mig til Nar! Fy! I maa skamme jer at have en gammel Mand tilbedste, der meente jer det saa godt! Deres sledske Ord, lille Jomfru, dem har De vel glemt; men jeg har sgu ikke glemt dem: „„De var stolt af min Godhed for Dem; at behage mig var Deres høieste Lykke!““ Den Lykke faaer De ikke i dette Liv. — Men I skal ikke have gjort Nar af mig for Intet!“

Det var ikke muligt for Nogen af de Tilstedeværende at faae mindste Ord indført. Frederik og Lise søgte forgjæves med deres kjærligste Bønner at afbryde Capitainens hæftige Talestrøm. Han vendte sig til den unge Mand og raabte: „Maa jeg nu bede om Brevtasken med Papirerne! Nu behøves alle de Anstalter ikke længere. Naa, hvad tøver du efter? Vær saa god! giv mig min Brevtaske, siger jeg!“

Ganske taus tog Frederik den af sin Brystlomme og rakte ham den. Capitainen rev ham den af Haanden, kastede den hen ad Bordet, og stødte til det føromtalte Etui, saa det faldt ned paa Gulvet og tog baade Shawl og Brevtaske med. Justitsraaden sankede det Altsammen taalmodig op, og lagde det paa det forrige Sted, hvorpaa han satte sig taus ned, og et Lys syntes at opgaae for ham over det Gaadefulde i denne Scene. Lise var flygtet hen i en Vinduesfordybning. Frederik gik hen til hende. Capitainen gik med stærke Skridt op og ned ad Gulvet, med Hænderne sammenlagte paa Ryggen.

Niels Friis gik hen til ham, klappede ham paa Armen og sagde: „For Guds Barmhjertigheds Skyld, bedste Hr. Capitain, styr Deres Sind! De seer jo nok, at det Hele er en Misforstand, og at de unge Mennesker ere uskyldige. For Deres egen Honneurs Skyld saa lad Godt være Ærligt! Seer De, ingen Moders Sjæl kjender Sammenhængen af disse Ting, uden

jeg alene. Ingen paa Guds grønne Jord kan have Dem til Nar eller tilbedste, naar De kun selv vil være rimelig. De kan jo endnu staae med al Respect, ja med Palmer i Hænder for Deres Børn, naar De nu ikke vil lade den Onde faae sin Lyst styret ved Strid og Det som Ondt er."

Justitsraaden nærmede sig nu ligeledes, og sagde: „Hr. Capitain! Jeg kan ikke undlade at tage mig lidt af den unge Pige, som De har tiltalt saa haardt og beskyldt for Falskhed, som er langt fra hendes rene Sjæl. Hun har i Dem seet en kjærlig Fader, og har elsket Dem, og yttret det af sit fulde, oprigtige Hjerte. Men at betroe Nogen en Hemmelighed, som man har sine Grunde til at fortie, dertil er, efter min Mening, intet Menneske forpligtet. Enhver Fader maatte være stolt af Børn som hende og Deres brave Søn. Gud give, jeg var i Deres Sted!"

Capitainen rakte Justitsraaden Haanden og sukkede uden at svare, hvorpaa han satte sig i en Krog ved Vinduet, i hvis Fordybning de Elskende stode. De vendte Ansigtet mod Vinduet, og i deres sagte Samtale bemærkede de ikke hans Nærhed. Frederik sagde: „Begribe alt Dette, gjør jeg visselig ikke, men Saameget indseer jeg, at herved er Intet at gjøre. Skjæbnen vil sætte vor Udholdenhed paa Prøve."

Lise saae sukkende op mod Himlen og udbrød, idet hun pegede til Firmamentet: „See Tvillingerne!"

Capitainen sprang op af sin Stol, og raabte: „„See Tvillingerne!"" „Hvorledes falder De paa de Ord? Hvad mener De dermed?"

Halv forskrækket og halv stødt svarede Lise: „Jeg mener naturligviis de to Stjerner der."

Da Capitainen blev staaende ubevægelig foran hende, tilføiede hun: „En Aften, ifjor ved denne Tid, gik Frederik og jeg

sammen. Vi toge Afsked, vi vare bedrøvede, og vi syntes, at det trøstede os at see disse Stjerner."

„Hm!" sagde Capitainen. Han vendte sig bort og sagde halvsagte: „Jeg gik ogsaa en Nat og var bedrøvet, og syntes at disse samme Stjerner trøstede mig. Det er underligt."

Niels Friis tog ham tilside, og sagde med Iverighed: „Naa Hr. Capitain! Øiner De ikke Guds Finger? De Ord sagde Pigebarnet ikke af sig selv. Tænk paa Det, De fortalte mig forleden Nat! Den Jomfru der er vel omtrent i den Alder, som Deres Tvillinger vilde have været, hvis Gud havde sparet deres Liv. Bild Dem nu ind, at hun er eet af de Børn, som Vorherre har sendt Dem igjen. O, Hr. Capitain! Tænk paa salig Madammen! Tænk paa, at De paa Søndag vil gaae til Guds Bord!"

„Hold op, Niels Friis! hold op! Du gjør mig saa varm om Hjertet. Ja, jeg vil gjøre Alting godt igjen. Pigebarnet skal, som du siger, være mig i Stedet for den af mine Tvillinger, som i Daaben havde faaet Navnet Lise. Kom hid, mine Børn!" raabte han til de Elskende, tog dem Hver ved sin Haand, og sagde med et rørende Udtryk af Godhed og Skamfuldhed: „Jeg har sagtens Uret imod jer, Børn! I har vel ikke meent det ondt, og jeg har heller ikke meent det ondt, skjøndt jeg desværre har et noget hidsigt Blod. Lad det nu være godt! See her, min Søn, der har du Brevtasken med dine Papirer og Penge. Gud lægge sin Velsignelse i dem! Og der, tag disse Smykker! Deriblandt er en Ring, som har været din salig Moders; med den kan du fæste din Brud. Og see her, min kjære Datter Lise! Lad mig forære dig dette Shawl, som jeg engang bragte hjem til min salig Andrea. Hun bar det kun eengang i Guds Huus, saa det er saa godt som nyt, og ægte kosteligt Tøi, som aldrig kan gaae af Moden. Hold af det for Frederiks Moders Skyld, og ogsaa for min" — tilføiede han og kyssede Lises

blussende Kind. „Og nu," tilføiede han, og lagde deres Hænder sammen: „i Guds Navn! Han være med jer i Tid og Evighed!"

De Elskende omfavnede ham og kyssede hans Hænder med Glædestaarer. Justitsraaden og Niels Friis vare glade som Børn; og med et Ansigt, der ret udtrykte Befrielse fra al aandelig Lænke, sagde Capitainen: „See nu er det klappet og klart! Nu ville vi gaae tilbords og ret gjøre os en glad Aften og drikke min Søns og hans Kjærestes Skaal, og om Justitsraaden vil som jeg, saa reise vi imorgen alle Fire ud i Landet til Lises Fader, og faae hans Samtykke, og aftale, naar Brylluppet skal staae."

„O, kjære Frederik!" sagde Lise: „saa ville vi om Aftenen gaae i Alleen og med lettere Sind end sidst see til Castor og Pollux. De sidde vist endnu over Kirketaarnet, disse vore gode Stjerner. Der ville vi hilse og takke Dem."

„Nei, kjære Barn!" sagde Capitainen: „Takke dem, det var at gjøre altfor stor Ære af dem. Nei, jeg siger, som jeg ofte har sagt: Gud er Den, som fører Skibet, og vidunderlig har han i disse Dage styret Coursen for os. Stjernerne kan være gode til deres Brug, men Enhver maa sande de Ord, som stod malede paa Væggen i min Kahyt: „„Soli Deo gloria.""

Den lille Karen.

En formuende og anseet Embedsmand i en af Sjællands Kjøbstæder sad engang for flere Aar siden med sin Familie i sin smukke og rummelige Stue. Det var en deilig Efteraarsaften. Stjernerne skinnede paa Himlen, og Maanen tittede ind ad Vinduerne, som om den med qvindelig Nysgjerrighed vilde betragte de skjønne festlige Klæder, det skinnende hvide Atlask, Blonder og Baand, som laae udbredte rundt om i Værelset, især paa det store Bord, midt i Stuen, hvor Fruen i Huset med sine to Døttre sad og arbeidede ved Skinnet af Lys og Lamper, medens Herren sad ved Siden, ganske fordybet i de nylig ankomne Aviser. — Men i en Krog nær et Vindue sad den lille Karen ved et eget Bord og syede af alle Kræfter. Denne lille Karen var en Datter af en nylig afdød, meget dannet og meget fattig Mand, der efter mangt et Skibbrud paa Livets Hav havde beklædt et lille Embede i denne By, og levet ganske eensom med en aldrende Søster og sin eneste Datter, hvem han fra hendes tidligste Barndom havde indviet til de venlige Muser, der i al hans Modgang havde udgjort hans Trøst. Den gode Tante, stærk bevandret i alle huuslige og qvindelige Sysler, havde underviist den unge Pige i disse, og den lykkelige Fader fandt, at hans lille Karen forenede Alt, hvad der kunde gjøre et qvindeligt Væsen elskværdigt og indtagende. Han glædede sig til at Confirmationsdagen nærmede sig, da han offentlig skulde fremstille denne

sin Yndling for Gud og Mennesker, som en hidtil skjult, for Verden ubekjendt Skat. Han ponsede paa, hvorledes han skulde gjøre Udvei til en anstændig Dragt til hende ved denne høitidelige Leilighed, da Døden pludselig endte hans Forhaabninger og Sorger. Den stakkels, neppe femtenaarige Karen, saavelsom hendes Tante, befandt sig nu i samme Stilling som Brandlidte eller Skibbrudne, uden anden Tilflugt end den, Medlidenheden vilde skjænke dem. Tanten søgte en Condition som Huusholderske, medens Karen med lignende Udsigter kom i Huset hos en Paarørende af hendes Fader, den omtalte Embedsmand, som vi ville kalde Hr. A. Her skulde hun blive for det Første, og staae til Confirmation næste Søndag med Husets Døttre, med hvilke hun var gaaet til Præsten.

Man sad nu, og arbeidede paa disse unge Damers Pynt; ogsaa Karen var beskjæftiget dermed. Hun var glad over at sidde ubemærket i sin stille Krog. Hun følte sig fremmed i denne Omgivelse, og forladt af hele Verden. Hendes Tanker sværmede med usigelig Veemod tilbage i den forsvundne Tid, og vendte sig med Ængstelse mod den tilkommende. Med et beklemt Hjerte løftede hun sine Øine fra sit Arbeide, og saae ud af Vinduet mod den stjernefulde Himmel, da i det Samme et klart Stjerneskud foer hen over den, til hjertelig Opmuntring for den bedrøvede Pige, der syntes, at en god Aand havde tilhviskel hende Trøst og Haab ved dette Tegn. I samme Øieblik kom en prægtig Reisevogn med fire Heste for, rullende gjennem Gaden, og holdt for Porten. Husets Damer foer op med hæftige Udraab: „Ak Herre Gud! Det er Hr. von S. Skal vi nu være saa ulykkelige at træffes med det rædsomme Uhyre!" — Herren i Huset truede ad sine Døttre, og løb ud at modtage den saa frygtelig bebudede Gjæst, og imidlertid sagde den yngste Datter til den ganske forskrækkede Karen: „Det er en rig og *fornem* Godseier som boer et Par Mile herfra." — „Er han

ond og grusom?" spurgte den uskyldige Karen. „Nei paa ingen Maade," sagde Frøken Louise, og loe høit: „Man kunde gjerne sige, han er god, men det er en kjedsommelig Pedant og en afskyelig Vanskabning!" — Nu gik Døren op, og Hr. A. indførte med mange Buk og Complimenter en midaldrende Mand af et sørgeligt Udseende. Han var aldeles forvoxet, skjæv og krum, og støttede sig ved en Krykke. Damerne modtoge ham med største Mildhed og Opmærksomhed. Han satte sig, og talte med Livlighed og en fiin Verdenstone. Karen kunde ikke blive kjed af at betragte hans besynderlige Udseende. Hans dødblege Ansigt, hans sygelige, lidende, skarpe Træk, og især hans store Øine, havde et saadant Udtryk af noget Ophøiet og Ædelt, at hun følte sig ligesom vederqvæget ved hans Nærværelse. Hun havde bemærket, at han ofte med Opmærksomhed havde hæftet sine Øine paa hende, og sagte spurgt Fruen i Huset om hvem hun var. Han indlod sig nu med Damerne i en Samtale om deres Confirmations-Klæder og Pynt, som de udfoldede og forklarede for ham. Med Besværlighed reiste han sig omsider, nærmede sig Karen, og spurgte beskeden: „De skyer ogsaa paa Deres Pynt til næste Søndag?" — „Nei," svarede hun undseelig, „det er ikke min Pynt." — „Er Deres da færdig?" — Den stakkels Pige taug forlegen. — „Jeg skal vise Dem Karens Stads," raabte Frøken Louise leende, idet hun løb ud af Stuen, og kom strax igjen med en, baade i Henseende til Materie og Form meget fattig, og langtfra ikke ny Kjole. Frøkenen udbredte den leende og sagde: „Det er, som De seer, en Sørgekjole, thi Karen har Sorg for sin Fader, men hvor bedrøvet hun end selv er, saa seer Kjolen dog endnu mere bedrøvet ud end hun." Taarerne stode den stakkels Karen i Øinene, Hr. v. S. saae paa hende, uden at sige et Ord, og steg strax derpaa i sin Vogn, og kjørte hjem.

Dagen efter fik Karen det glædelige Bud fra sin Tante, at hun ganske uventet var bleven hentet til Hr. v. S., der uden

sin Yndling for Gud og Mennesker, som en hidtil skjult, for Verden ubekjendt Skat. Han pønsede paa, hvorledes han skulde gjøre Udvei til en anstændig Dragt til hende ved denne høitidelige Leilighed, da Døden pludselig endte hans Forhaabninger og Sorger. Den stakkels, neppe femtenaarige Karen, saavelsom hendes Tante, befandt sig nu i samme Stilling som Brandlidte eller Skibbrudne, uden anden Tilflugt end den, Medlidenheden vilde skjænke dem. Tanten søgte en Condition som Huusholderske, medens Karen med lignende Udsigter kom i Huset hos en Paarørende af hendes Fader, den omtalte Embedsmand, som vi ville kalde Hr. A. Her skulde hun blive for det Første, og staae til Confirmation næste Søndag med Husets Døttre, med hvilke hun var gaaet til Præsten.

Man sad nu, og arbeidede paa disse unge Damers Pynt; ogsaa Karen var beskjæftiget dermed. Hun var glad over at sidde ubemærket i sin stille Krog. Hun følte sig fremmed i denne Omgivelse, og forladt af hele Verden. Hendes Tanker sværmede med usigelig Veemod tilbage i den forsvundne Tid, og vendte sig med Ængstelse mod den tilkommende. Med et beklemt Hjerte løftede hun sine Øine fra sit Arbeide, og saae ud af Vinduet mod den stjernefulde Himmel, da i det Samme et klart Stjerneskud foer hen over den, til hjertelig Opmuntring for den bedrøvede Pige, der syntes, at en god Aand havde tilhvisket hende Trøst og Haab ved dette Tegn. I samme Øieblik kom en prægtig Reisevogn med fire Heste for, rullende gjennem Gaden, og holdt for Porten. Husets Damer foer op med heftige Udraab: „Ak Herre Gud! Det er Hr. von S. Skal vi nu være saa ulykkelige at trækkes med det rædsomme Uhyre!" — Herren i Huset truede ad sine Døttre, og løb ud at modtage den saa frygtelig bebudede Gjæst, og imidlertid sagde den yngste Datter til den ganske forskrækkede Karen: „Det er en rig og fornem Godseier som boer et Par Mile herfra." — „Er han

ond og grusom?" spurgte den uskyldige Karen. „Nei paa ingen Maade," sagde Frøken Louise, og loe høit: „Man kunde gjerne sige, han er god, men det er en kjedsommelig Pedant og en afskyelig Vanskabning!" — Nu gik Døren op, og Hr. A. indførte med mange Buk og Complimenter en midaldrende Mand af et forgeligt Udseende. Han var aldeles forvoret, skjæv og krum, og støttede sig ved en Krykke. Damerne modtoge ham med største Mildhed og Opmærksomhed. Han satte sig, og talte med Livlighed og en fiin Verdenstone. Karen kunde ikke blive kjed af at betragte hans besynderlige Udseende. Hans dødblege Ansigt, hans sygelige, lidende, skarpe Træk, og især hans store Øine, havde et saadant Udtryk af noget Ophøiet og Ædelt, at hun følte sig ligesom vederqvæget ved hans Nærværelse. Hun havde bemærket, at han ofte med Opmærksomhed havde hæftet sine Øine paa hende, og sagte spurgt Fruen i Huset om hvem hun var. Han indlod sig nu med Damerne i en Samtale om deres Confirmations-Klæder og Pynt, som de udfoldede og forklarede for ham. Med Besværlighed reiste han sig omsider, nærmede sig Karen, og spurgte beskeden: „De seer ogsaa paa Deres Pynt til næste Søndag?" — „Nei," svarede hun undseelig, „det er ikke min Pynt." — „Er Deres da færdig?" — Den stakkels Pige taug forlegen. — „Jeg skal vise Dem Karens Stads," raabte Frøken Louise leende, idet hun løb ud af Stuen, og kom strax igjen med en, baade i Henseende til Materie og Form meget fattig, og langtfra ikke ny Kjole. Frøkenen udbredte den leende og sagde: „Det er, som De seer, en Sørgekjole, thi Karen har Sorg for sin Fader, men hvor bedrøvet hun end selv er, saa seer Kjolen dog endnu mere bedrøvet ud end hun." Taarerne stode den stakkels Karen i Øinene, Hr. v. S. saae paa hende, uden at sige et Ord, og steg strax derpaa i sin Vogn, og kjørte hjem.

Dagen efter fik Karen det glædelige Bud fra sin Tante, at hun ganske uventet var bleven hentet til Hr. v. S., der uden

men, hvor Enhver maa bekjende, at der er godt at være. Dette lykkelige Talent besad Karen; hun var født med en egen Gave til at behage Andre og trøste sig selv. I det Huus, hvor hun nu befandt sig, var en voxen Datter, der besad Forstand og Hjerte nok til at skjønne paa Karens Fortrin, og som ved sit Venskab og sin Omgang søgte at holde hende skadesløs for det Tornefulde i hendes Stilling. De to unge Veninder vidste saaledes at indrette det, at Karen fik Lov til fordetmeste at opholde sig med sit Arbeide i Frøkenens Værelse, og der indrettede hun sig et hyggeligt og fredeligt Hjem. Heller ikke var hun forladt af sin Skytsaand (et Navn, hvormed hun i sine Tanker altid betegnede sin ubekjendte Ven): Fra Tid til anden fandt hun i sine Gjemmer alleslags Foræringer, saavel af nødvendige som behagelige Ting, og smaa Breve, der roste hendes Opførsel og fortrøstede hende til en lykkeligere Fremtid, der ikke vilde udeblive. Iøvrigt forskede hun efter at erfare, hvorfra og paa hvad Maade disse Ting kom i hendes Hænder. Hendes Mistanke faldt paa en gammel Pige i Huset, som ofte gav sig Ærinde i hendes Kammer, men dette Spor forsvandt ogsaa, uden at give nærmere Oplysning.

Mere end et Aar var saaledes forløbet, da der en Dag var stort Selskab i Huset, og hun i dette med Forbauselse mødte Lieutenant H., der havde vidst at skaffe sig Adgang i denne Familie. Endnu samme Aften fandt han Leilighed til at tale med Karen. Med brændende Kjærlighed afmalte han hende sit Hjertes Tilstand, sagde hende (hvad hun allerede havde hørt), at han ganske havde brudt sin Forbindelse med Frøken A., hvilken han, førend han kjendte Karen, overtalt af sin Moder, havde indgaaet; at han i lang Tid forgjæves havde søgt at nærme sig sin elskede Karen, som han bønfaldt om at skjænke ham sin Tro og forlade den ydmygende Stilling, hvori hun befandt sig. Til sin Moder kunde han desværre ikke føre hende, men han vilde bringe

hende til en Familie, hvor hun kunde opholde sig, indtil han, som han haabede, om faa Aar kunde være i saadanne Kaar, at han turde tilbyde hende at dele dem. Den stakkels Pige tænkte, at alle Kaar vilde synes hende gode, naar hun blot turde dele dem med ham. Men den Tanke, at give sig under en fremmed Families Beskyttelse og forbinde sig med denne unge Mand tiltrods for hans Moders Villie, saarede hendes rene Følelse. Hun saae oftere den Elskede, der ingen Møie sparede for at overtale hende til at begunstige hans Ønsker. Han stod desuden i venskabelig Forbindelse med en Søn af det Huus, hvori Karen opholdt sig, og gjennem Denne fik hun jævnlig Breve og mundtlige Bud fra ham. Vægtskaalen tyngede stærkt til Lieutenantens Side. Da fandt Karen paany en af de velbekjendte Sedler, og dens Indhold var følgende;

„Lad dig advare, elskede Karen! Lad dit varme Hjerte, din Uerfarenhed ikke forlede dig til at vige fra den Vei, hvor Fornuft og Maadehold ere gaaet ved din Side. Lieutenant H. har ingen Udsigter til at kunne ægte dig førend efter mange Aars Forløb. Indlad dig ikke i en Forbindelse, som Tiden næsten altid berøver dens Fortryllelse. Er den unge Mand trofast og mandig, da lad ham vise det ved Taalmodighed og Beskedenhed. O Karen! hør en ubekjendt, men trofast Vens Stemme. Fordærv ikke din Skjæbne! Din Lykkestjerne glimter alt i Horizonten og vil snart skinne over dit Hoved."

Det syntes Karen umuligt at være denne Stemme ulydig. Fornuft og Ret, meente hun, vare altid enige med den. Da hun nu saae den Elskede igjen, søgte hun med den elskværdigste Fromhed, den inderligste Hengivenhed at bibringe ham de Grunde, der bestemte hende til ikke at ville enten binde ham eller sig selv ved Løfter, eller tage Deel i Handlinger, som strede mod hendes fine qvindelige Følelse.

Den unge Mand, som troede at have Seiren i Haanden,

blev fortvivlet, og vovede at yttre, at han af hendes egen Familie havde hørt, at en hemmelig Elsker allerede inden hendes Confirmationsdag havde sendt hende Foræringer og Breve; og at hun bestandig stod i Forbindelse med denne Ubekjendte. Han havde, sagde han, æret hende saa høit, at disse Rygter bleve uden Virkning paa hans Sind; men nu vaagnede de med dobbelt Kraft. Hvor dybt det end smertede Karen at høre et Forhold, der var hende saa helligt, omtalt paa denne Maade, fortalte dog den aabenhjertige Pige ham Alt hvad hun selv vidste om denne Sag; men langtfra hermed at berolige ham, blev han endnu mere opbragt, og i sin Hæftighed talte han sig selv ind i en saa rasende Lidenskab, at han paa det Skrækkeligste fornærmede og saarede Karen, og forlod hende i en Sindsbevægelse, der indjog den lille fromme Pige en dødelig Skræk.

Dybt krænket og sønderreven i sit inderste Væsen, blev den stakkels Pige endnu ulykkeligere, da hun kort efter erfarede, at Lieutenant H. strax efter hiin Scene havde fornyet sin gamle Forbindelse med hendes Cousine Frøken Louise. Dette var Meer end Karen kunde bære. Hun blev syg, og det varede længe inden hun gjenvandt sin Sundhed og Fatning.

En Aften mod Efteraaret stod hun i Vinduet, fordybet i sine Tanker; da kom en prægtig Reisevogn, forspændt med fire Heste, rullende ned ad Gaden, og holdt for Porten. Med Forundring syntes Karen at gjenkjende den samme Equipage, som hiin Aften for to Aar siden havde bragt Hr. v. S.; men inden hun fik Tid til at anstille Betragtninger herover, traadte hendes Tante ind til hende, og med alle Tegn paa den inderligste Kjærlighed sluttede denne hendes første Veninde sin længe savnede Yndling i sine Arme. Hun sagde Karen med faa og hurtige Ord, at hun kom i sin Herres Navn for at hente hende, da Hr. v. S. laae for Døden, og havde en Sag af Vigtighed at aabenbare hende; hun maatte strax følge med hende, der var

intet Øieblik at spilde. Tanten begjærede hendes Affked af Herskabet, hun var hos. Hendes Veninde, den gode Frøken, omfavnede hende med Taarer, hjalp selv at indpakke hendes faa Sager, og inden en Time vare Karen og hendes Tante paa Reisen. De kjørte hele Natten, og imidlertid fortalte hendes gamle Veninde, hvad Karen tilforn havde anet, at Hr. v. S. var den skjulte Ven, som hun kaldte sin Skytsaand; ved meget simple Midler, især ved en fortrolig Ven, som boede i Hovedstaden og omgikkes i det Huus hvor Karen havde opholdt sig, havde han fulgt hendes Skridt, vaaget over hende, og vidst at skaffe de omtalte Breve og Foræringer i hendes Hænder. Hun aabenbarede nu ogsaa Karen, at Hr. v. S. havde isinde at efterlade hende sit skjønne Gods og al sin Rigdom, men for at kunne gjøre Dette lovformeligt og sikkert, var det nødvendigt at hun maatte være hans Enke, og derfor havde han besluttet paa sin Dødsseng at lade sig vie til hende. Karen blev forfærdet, og havde tusinde Betænkeligheder, som Tanten alle overvandt ved at forestille hende, at Hr. v. S. ingen Nærpaarørende havde, at de faa langtud Beslægtede, han endnu eiede, vare rige og bosatte i Udlandet, og at denne ædle Mand, lige fra den første og eneste Gang han havde seet Karen, havde fattet denne Plan, som han nu vilde udføre.

Inderligt bevægede det Karen at see Hr. v. S. igjen. Disse Træk, som hiin Aften havde gjort saa dybt et Indtryk paa hendes Sind, saae hun nu saa kjendelig berørte af Dødens Haand. „Kun saaledes," sagde han, „vilde jeg lægge Deres varme, friske Haand i min kolde og visne; kun naar Døden stod ved min Side som en sikker Forlover, vilde jeg binde en blomstrende Skabning til en usel Krøbling." En Jurist var tilstede, med de fornødne Vidner, et Testament var allerede opsat. Præsten paa Godset indviede med faa Ord den besynderlige Pagt. Alle Formaliteter bleve iagttagne.

Det var mod Aften. Karen og hendes Tante sadde tause ved den Døendes Seng. Alting var stille. Man hørte ingen Lyd uden Perpendikelens Slag i et Stueuhr, der syntes at holde en ængstelig Forelæsning over Livets Korthed og Minutens Længde i Timer som disse. Nu kom en gammel Tjener ind med forgrædte Øine, og hviskede til Tanten, og Karen bemærkede med Gysen, at han talte om Snedkeren, som var kommen fra Kjøbstaden for at tage Maal til Ligkisten. Med et beklemt Hjerte reiste Karen sig, og gik hen til Vinduet. Hele Gaarden var fuld af Mennesker, fordetmeste Bønder, Mænd og Qvinder, som stode og saae op til Vinduerne. Tjeneren sagde, det var Godsets Folk, som vare komne for at spørge til Herrens Tilstand. Karen bemærkede at Mange iblandt dem græd. Hendes Taarer fløde ligesom deres, hun løftede sine Øine til den stjernefulde Himmel, og bad begeistret for et Liv, der var saa Mange dyrebart. „Skjænk ham Livet, o min Gud!" sagde hun, „og und mig at jeg maa leve for at forsone ham med det!" Et Stjerneskud foer over Himlen, og Karen erindrede med Veemod hiin Aften, da hun ligesom nu havde seet et saadant Lysbillede, og i samme Dieblik den Mand var indtraadt, som saa mægtig og velgjørende havde indgrebet i hendes Skjæbne.

Mod Midnat vaagnede den Syge af en dyb Slummer, hvori han var falden; han syntes styrket. Karen rakte ham en Lædskedrik, han tømte den, trykkede smilende hendes Haand, og sov atter ind.

Tidlig næste Morgen kom en aldrende Læge fra næste By; han kom kjørende Fod for Fod, og blev ledet op ad Trappen af en ung Amanuensis, der under sin gamle Principals Sygdom havde behandlet Hr. v. S. Det Ønske, dog endnu engang at see denne hans gamle Ven, havde bevæget ham, uagtet han selv var syg, til at reise til Hr. v. S. Han nærmede sig Sengen, undersøgte den Syges Tilstand, og sagde: „Jeg anseer det

ikke for afgjort at Døden er saa nær." — „Her er ogsaa skeet en meget besynderlig Forandring til det Bedre siden igaar," svarede den unge Læge. Og virkelig forbedrede Hr. v. S's. Tilstand sig fra Time til anden, saa at han inden tre Dages Forløb blev af Lægerne erklæret for at være uden Fare. Det var som om den Glæde at have udført den længe betænkte Plan, at have sikkret den lille Karens Fremtid og viist hende sin Kjærlighed, havde gydet en velgjørende Ro i den Syges Sind, og som hendes Nærværelse, den Lyksalighed at pleies af hende havde holdt den allerede flygtende Sjæl tilbage paa Jorden.

En Dag da Hr. v. S. selv følte, hvorledes Sundheden vendte tilbage, tog han veemodig Karens Haand, kyssede den, og sagde: „Tilgiv mig, min elskede Karen! Gud er mit Vidne, det var ikke saaledes meent: Livet har aldrig været mig sødt førend nu, og dog er jeg næsten istand til at kaste det fra mig for at befrie en saa elskværdig Pige fra et saa ulige, saa ulyksaligt Baand, som det hvormed jeg mod min Villie har lænkebundet hendes skjønne Ungdom." — Med al denne skjønne Ungdoms Varme udfoldede Karen sit hele englelige Hjerte for ham, fortalte ham, hvorledes hun stedse havde kaldt ham sin Skytsaand, hvilke varme Bønner hun havde sendt til Himlen for hans Helbredelse, og vidste saa vel at berolige ham, at Hr. v. S. i dette Øieblik nød den første salige Time, der nogensinde var bleven ham til Deel i hans, af en umild Skjæbnes Haand smertelig fordærvede Liv.

Han kom sig nu meget snart aldeles; ja det syntes endog, som om hans svagelige Helbred var bleven styrket ved denne sidste Sygdom, saa at han aldrig havde følt sig saa sund som nu. Men hans Sjæl var altfor sund, til at han ikke i mangt et Øieblik skulde med ubeskrivelig Smerte tænke paa Karens Fremtid ved hans Side, og heller ikke hun selv var altid istand til den enthusiastiske Følelse af hans indre Værd, der i hans Syg-

dom havde opløftet hende over sig selv. Mangt et Øieblik følte hun en sørgelig Tomhed, som hun ofte forgjæves opbød Alt for at skjule. — Hendes Stilling var iøvrigt, som man kan tænke sig: glimrende. Den lille ydmyge, forladte Karen var omgiven af Pragt og Rigdom, elsket af Alt hvad der nærmede sig til hende, en Gjenstand for Alles Opmærksomhed, tilbedet af sin Mand, der bestræbte sig for at gjætte hendes Ønsker. Heller ikke var Karen blind for denne lykkelige Forandring i hendes Skjæbne; men hvad som meer end noget Andet forligte hende med denne, var hendes Ægtemands Behagelighed og Delicatesse i Omgang. Det syntes virkelig som om Naturen havde erstattet ham hans legemlige Feil ved at begave ham med en sjelden Rigdom af aandelige Gaver. Man kunde ikke uden Forundring see den store Livlighed som saa overordenlig contrasterede med hans sammenkrympede Legeme, og de brændende Øine, de bevægelige Træk, som, naar han talede, oplivede hans blege Ansigt. Det var umuligt at kjede sig med ham. En Rigdom af Tanker og Følelser spillede uophørlig i hans Samtale, og et fiint Galanterie, en besynderlig Takt og Gratie i hans Omgang gjorde den tiltrækkende selv for Dem som ikke forstode at gjøre sig Rede for disse Fortrin. Karen forstod at skjønne derpaa. Hr. v. S. var hele Formiddagen beskjæftiget. I de korte Vinterdage mødtes han først med Karen i den smukke Spisesal, hvor et stedse festligt og elegant dækket Middagsbord modtog den lille Familie, der, foruden Tanten, som oftest forøgedes med et Par af Egnens fornemste Embedsmænd, Præsten og Andre. Disse Maaltider forstod Hr. v. S. at krydre ved et stort Talent til at være en behagelig Vert og ved disse smaa Yttringer i Samtalen, som ere Intet, naar man betragter dem nøie, men som forskjønne Øieblikket, der føder og tilintetgjør dem, hvorfor man medrette kan ligne en saadan Samtale ved et Fyrværkeri. De lange Aftener, som de ofte eensomt tilbragte i Karens Cabinet, glede

hurtigt og behageligt hen ved en fortrolig Ild, medens Stormen raste udenfor, og Sneen pidskede mod Ruden, eller medens Maanen skinnede i en stille Vinteraften, og man hørte Uglens sørgelige Sang fra den nærliggende Skov. Ofte læste Hr. v. S. høit for Tanten og Karen, hvem han derved gjorde bekjendt med hidtil ukjendte Skatte; ofte udfoldede han her i stille Samtale sin egen Aands og sit Hjertes rige Skatte. Ingen Kunst eller Videnskab syntes fremmed for denne Mand. Hans uheldige Legemsbygning, der fra Barndommen af havde tillukket for ham saa mangen Vei til Glæder, som optage de Lykkeligeres Tid, havde, forenet med hans aandelige Anlæg og hans udvortes lykkelige Kaar, givet ham Lyst, Tid og Midler til ganske at hellige sig Videnskaber og Studeringer, og i den Dannelse, han saaledes forskaffede sig, at finde Erstatning for sin Ulykke.

Vinteren var saaledes hengaaet; da fik Karen en Dag et Brev fra Hr. A's Familie, hvori man meldte hende, at hendes fordums Elskede, Lieutenant H., nu skulde have Bryllup med sin forlovede Brud, at en civil Post, som han havde erholdt i en langt fraliggende Provinds, gjorde det muligt for det unge Par at leve anstændigt, og at Bryllupsdagen var bestemt om en Maaned. Man indbød til denne Fest Hr. v. S. og hans Frue. Karen blev blodrød ved at læse dette Brev. Hun leverede det til sin Mand, og forlod Værelset. Da hun kom tilbage, fandt hun Hr. v. S. forstemt. Hun syntes endogsaa, at han saae ud som om han havde grædt. — Forgjæves stræbte de Begge at falde ind i den gamle Tone. Det var umuligt. Denne ulykkelige Stemning vilde ikke vige den næste Dag, heller ikke den følgende, og saaledes forgik Uger og Maaneder. Karen spurgte ofte kjærligt om Grunden til sin Vens Mismod. Hun spurgte kjærligt, men ikke frimodigt, ikke aabenhjertigt, og fik følgelig heller intet frimodigt og aabenhjertigt Svar. Hans Stemning betog hende Modet, naar hun vilde tale frit med ham.

Hr. v. S. saae atter bleg og bedrøvet ud, som da Karen første Gang havde seet ham. Han satte sig ofte langt fra hende, og betragtede hende taus med inderlig Veemodighed. Hun græmmede sig, uden at tale mere derom, men hendes friske Ungdom syntes at falme.

Det var en deilig Paaskemorgen, da Karen stod op med lettere Hjerte end sædvanlig. I sit lille Cabinet fandt hun Blomster og Krandse af friske Løv, som Godsets Piger havde bragt. Gjennem det aabne Vindue duftede Blomsterne hende imøde fra den skjønne Have. Hun spurgte efter Hr. v. S. Man svarede at han var kjørt ud. — Uden at gjøre sig videre Betænkning, gik hun til Kirken, og traadte ind mellem den talrige Forsamling af Godsets Bønder, der alle hilsede hende med kjærlig Ærbødighed. Hun syntes, at en glad Anelse gjennemtrængte hendes Hjerte, da hun i Forening med disse simple, men trofaste Venner opsendte sine Bønner til Himlen. Da hun kom hjem, kom Hr. v. S's gamle Tjener hende imøde, og bad hende træde ind i hans Herres Værelse. Hr. v. S. modtog hende med en rørt og høitidelig Mine, og sagde: „Min dyrebare Karen! Du veed selv, at jeg ikke bød dig min Haand uden i den Tanke at Døden strax skulde løse vor unaturlige Forening. Min Hensigt var at gjøre dig lykkelig, men jeg har gjort det Modsatte mod min Villie. Du veed at jeg — med al min Kjærlighed — dog aldrig har nærmet mig dine Yndigheder uden med en Faders kjærlige Ærbødighed; jeg kan derfor uden Forlegenhed række dig til Underskrift denne Skilsmisse-Contract, som jeg alt har underskrevet. Det Gods, jeg eier i en anden Provinds, er dit; om tre Aars Forløb kan du række din Haand til Lieutenant H., som jeg veed du elsker. Jeg har erkyndiget mig om ham. Jeg troer sikkert, at han kun i Forbittrelse over din formeente Utroskab har fornyet sin Forbindelse med din Cousine, og tvivler ikke paa, at han jo med Glæde bryder dette Baand, naar han derved tør

ıabe at vinde dig. Jeg har skrevet ham til. Læs Brevet, in= n jeg affender det, for at du kan overbevise dig om, at jeg ke har behandlet denne Sag med Udelicatesse. Du reiser nu rax til dit Gods, og oppebier de for Skilsmissen bestemte tre ars Forløb. I ere Begge unge, den Tid vil snart gaae" ... r. v. S. fik ikke udtalt, da Karen med hæftig Graad kastede ʒ i en Stol. Han nærmede sig til hende. Hun reiste sig og gde med Fatning: „Det havde jeg ikke ventet, Hr. v. S., at e saaledes vilde fjerne mig fra Dem. Deres Opførsel er vist= ɔk ædel, men jeg kan ikke beundre den. Ja, jeg har elsket Lieu= nant H., det er sandt, men jeg troer, at jeg i mine forladte age har udgrædt denne Kjærlighed. Ved Efterretningen om ıns nærforestaaende Bryllup blev jeg forvirret, jeg veed ikke lv, hvorfor. Var det en Gnist af den gamle Kjærlighed, der usſede op, da var det den sidste. Jeg har netop siden hiint ieblik prøvet mig selv. Jeg elsker ham ikke længere. Jeg har ert at kjende noget Bedre. Jeg har lært at skjønne paa hvad ı Mands Fasthed og Selvbeherskelse har for Værd for et vær= løst Fruentimmer. Jeg kan ikke leve uden hos Dem. Deres ındrige Omgang, Deres høie Dyd overveier for mig alle andre ortrin. De kan forskyde mig, om De vil, men dette Docu= ent underskriver jeg ikke." — Med disse Ord sønderrev hun rbittret det Papiir, Hr. v. S. havde leveret hende, og med aarer forlod hun Værelset, og gik ind i sit Cabinet, hvor hen= s over al Beskrivelse lykfalige Ægtemand snart fulgte efter hende.

Næste Aars Paaskemorgen lod Hr. v. S. med stor Høiti= lighed døbe sin og Karens Søn, og den lykkelige unge Moder lte fra hiint Dieblik ingen Tomhed i sit Hjem eller sit jerte.

[illegible]

